

КАРОЛАЙН ЛИНДЪН ЦЕНАТА НА ЕДИН СКАНДАЛ

Част 2 от „Скандали“

Превод от английски: Валентина Рашева, 2014

chitanka.info

ПРОЛОГ

1816 година

Той се стресна и се събуди, а сърцето му биеше лудешки. Френските tirailleurs^[1] бяха по петите му, прескачаха барикадите, а дългите им мускети проблясваха в дрезгавата светлина. Опитваха се да прогонят неговата бригада от позицията ѝ. Ушите му запищяха, оглушали от първия изстрел, разтрошил коляното му. С мъка си поемаше въздух в очакване на втория изстрел, който щеше да сложи край на всичко...

Ушите му продължаваха да бучат, но втори изстрел не последва. Със закъснение осъзна, че не е имало и първи — не и тази вечер. Вече не беше на бойното поле в Белгия, опитвайки се отчаяно да отбие атаката на императорските войници от позицията си в долчинката. Намираще се у дома, в Англия, задрямал в креслото до гаснещата камина, а превързаният му крак бе повдигнат на малко столче пред него...

Изтощен, Себастиан Вейн се отпусна отново върху протритата кожа на креслото, докато сърцето му продължаваше да бие силно като боен барабан. С трепереща ръка избърса студената пот от лицето си. Тук вече нямаше французи, а само останали от преживяното кошмари, подхранвани от лауданума^[2].

Чу се тихо тупване, което отново го стресна. Погледна към вратата, но тя беше затворена. Някъде бяха затръшнаха друга врата, вероятно на долния етаж, ако съдеше по звука.

Сигурно икономката се бе разшетала. Госпожа Джоунс едва смогваше да снове между болния си съпруг, залежал се от седмица, и да се грижи за един луд и за един сакат човек. Горката жена! Себастиан опипом потърси часовника си; беше късно, след полунощ. Беше спал в продължение на два часа, а сега имаше чувството, че тази нощ няма да може да мигне повече. Неприятно.

До този момент вечерта не беше минала чак толкова зле. Лудостта на баща му сякаш бе поотстъпила; сега той приличаше

повече на човека, когото Себастиан помнеше от детството си, а не толкова на побъркания лунатик, когото завари при завръщането си от войната. Тази вечер Майкъл Вейн поне изяде няколко залъка, преди да захвърли всичко на пода, мърморейки неясни думи за някаква отрова. Себастиан му помогна да се съблече и този път той не се опита да го ритне, само проклинаше. А когато го сложи да легне, баща му беше послушен като дете — легна и веднага уви около ръката си орфаното парче плат, някога нощницата на майка му. Тази нощница се оказа безценна: хванеше ли я в ръце. Майкъл винаги се успокояваше и човек можеше по-лесно да се разбере с него.

Това не беше бащата, когото Себастиан си спомняше — унесен и тих, търсещ утеха в някаква стара нощница, — но все пак бе далеч по-добре от пристъпите на истинска лудост с крясъци и буйства. Себастиан премести тежестта си на другия крак и се опита да се протегне така, че раната да не се отвори отново. Предишния ден баща му го ритна и едва зарасналата рана на коляното му се сцепи отново. Така му премалая от болка, че госпожа Джоунс тичешком отиде да търси лауданума. Неприятно вещество беше този лауданум. Почти беше отвикнал да го взема, докато не се случи злополуката с ритника, и сега много се ядосваше, че пак прибегна до него.

Вятърът виеше покрай прозорците, стъклата звънтяха, а вратата долу се тресна отново, още по-силно. Той вдигна глава и се намръщи. Този път звукът идваше от тежката входна врата.

— Госпожо Джоунс? — извика той.

Може да ѝ се е наложило да излезе за малко и да не е затворила добре вратата на връщане. Отговор от долния етаж не последва, чу се само още едно хлопване на врата, но по-тихо. Госпожа Джоунс сигурно бе отишла да си легне и не чуваше шума от стаята си, чак зад кухнята.

Въздъхна. Можеше да използва звънеца и да я събуди, но така или иначе нямаше скоро да заспи. Нали искаше отново да е независим? Предпазливо се плъзна напред в креслото и сложи левия си крак на пода. Оттласна се силно и се изправи, залитайки малко, докато стигне до патериците.

В коридора беше тъмно, само по стълбите се прокрадваше бледа светлинка. Излезе на най-горната площадката. Отдолу се чу още един силен трясък и той усети порив на студен въздух. Ту проклинайки под

нос, ту стискайки зъби от болка, закуцука по стълбите. Видя външната врата със свалено резе да се отваря и затваря от вятъра.

Озадачен, Себастиан облегна рамо върху рамката на вратата и посегна да хване вратата, но тя полетя към него. Тежката греда, предназначена да държи вратата затворена, лежеше на прага и й пречеше да се затвори. Обикновено пъхаха гредата в скобите на отвесните стени, та вратата да не може да се отвори отвън. Изглежда някой бе свалил гредата и просто я бе пуснал на пода.

Усети как настръхва. Само един човек в къщата би го направил... но Майкъл Вейн беше здраво заключен в стаята си на горния етаж. Себастиан лично врътваше ключа всяка вечер в името на безопасността на баща си.

Все пак отвори и надникна навън. Видя тънкия лунен сърп. Студеният вятър неистово брулеше храстите и дърветата отпред. По небето нямаше облаци и беше достатъчно светло, за да се увери, че около къщата е пусто. Тръсна глава. Сигурно е била икономката, вече на ръба на силите си от умора. Затвори вратата, сложи гредата на място и с куцукане се качи обратно в стаята си.

Едва седна в креслото и отдолу се чу отново силно чукане. Този път някой силно удряше по вратата.

— Вейн! — чу се познат глас, извисяващ се над стенанията на вятъра. — Дяволите да те вземат. Вейн, събуди се!

Удрянето продължи, докато Себастиан успее да слезе по стълбите, ругаейки през цялото време, защото коляното му гореше от болка. С мъка повдигна гредата и я отмести, при което посетителят отвори вратата и връхлетя през прага.

— Къде е тя? — настоятелно попита Бенедикт Ленъкс. — Господ да ми е на помощ, Вейн, само да си я докоснал...

— Кого?

— Саманта — отвърна Бенедикт.

Себастиан повдигна смаяно вежди.

— Че какво ще прави сестра ти тук нощем? Тя е само на шестнайсет...

— И именно заради това й е дошло в главата да направи такава глупост! — Бенедикт сниши глас. — Вейн, ако просто я помолиш да дойде, ще си я отведе у дома, без повече да кажа и дума. Засега никой друг не знае, че я няма...

Себастиан стисна устни.

— Тя не е тук.

Бенедикт го изгледа свирепо.

— Така ли? Защото на мен ми заяви, че била влюбена в теб, и то от години.

— Момичешки увлечения — отбеляза Себастиан, без да повишава глас.

— Но на едно вироглаво, импулсивно момиче може лесно да му се завърти главата и да се хвърли в обятията на някакъв...

Спря рязко, но Себастиан сам довърши наум: син на луд, сакат и беден като църковна мишка.

— Колко ласкателно — каза той с равен глас. — Никога не съм предполагал, че чарът ми е достатъчно силен да убеди една графска дъщеря да хукне подире ми, макар да съм куц и разорен.

Очите на Бенедикт блеснаха яростно.

— Знаеш отлично, че ще ти пристане, само да поискаш — изръмжа той.

— Но не съм поискал — изтъкна Себастиан.

Това не промени напрегнатата ситуация. Бенедикт вече беше тръгнал по коридора и отваряше поред вратите, край които минаваше. Себастиан чакаше претърсването да завърши, безсилен в своето унижение. Знаеше за някогашните фантазии на Саманта, че е влюбена в него, но това бяха детински увлечения. А дори и да не бяха, изключено беше да не знае, че баща ѝ, граф Стратфорд, никога не би ѝ позволил да се омъжи за сина на Лудия Майкъл Вейн. И целият град го знаеше. Така увлечението на Саманта, преди години забавно и ласкателно за него, се превърна в поредния повод за унижение, когато семейството ѝ даде ясно да се разбере пред обществото, че такъв брачен съюз е напълно немислим.

А сега братът на Саманта, някога най-близкият му приятел на света, явно си мислеше, че той е кроил планове да избяга с момичето. Накуцвайки, Себастиан стигна до долното стъпало и се облегна на рамката на вратата. Бенедикт търсеше наистина старателно; той добре познаваше къщата. Когато бяха малки, тук бе прекарвал повече време, отколкото в своя дом. Именно тук, сред горите и хълмовете на Монтроуз Хил Хаус, търсеше спасение от задушаващо строгата атмосфера на богатия Стратфорд Корт. Навремето пристигането на

Бенедикт посред нощ щеше да изпълни Себастиан с въодушевление и двамата щяха да поемат веднага към пущинака, за да преспят на открито — какво чудесно момчешко приключение!

Но това беше в далечното минало.

Бенедикт се върна в преддверието по-мрачен от градоносен облак.

— Качвам се горе.

— Както виждаш, не мога да те спра — тихо каза Себастиан.

Бенедикт потегли нагоре по стълбите и този път той го последва.

Както и се очакваше, тук Бенедикт оглеждаше далеч повнимателно. Отвори вратата горе до стълбището и се спря за миг, когато видя бутилката с лауданум над камината. Хвърли предпазлив поглед към Себастиан, сякаш за първи път забелязваше превързания му крак, патерицата и че е по халат.

— Ще ми помогнеш ли в търсенето? — попита той с малко по-спокоен тон.

— Тя не е тук.

Себастиан се облегна на патерицата си, все още задъхан от многократното качване и слизане по стълбите.

— Дали ще търся и аз, няма значение, защото няма да я откриеш. Бенедикт стисна зъби и продължи към следващата врата. Бързо напредваше по коридора; всички стаи бяха празни, дори килерът за спално бельо. Цялата покъщнина беше отдавна продадена. Едва в далечния край на коридора Себастиан го спря.

— Там е стаята на баща ми — каза той, когато Бенедикт посегна към дръжката. — Заключена е.

Само че не беше. Под ръката на Бенедикт вратата се отвори с лекота.

Някогашният му приятел го погледна. Себастиан се взираше ужасено във вратата. Лично той демонтира ключалката от вътрешната страна. Закуцука към вратата, залитайки от бързане. Ключът висеше на обичайното си място на стената, точно до вратата, в случай на пожар. Беше сигурен — абсолютно сигурен, — че я беше заключил преди няколко часа! Въпреки това вратата се отвори с тихо изскърцване.

В спалнята беше тъмно като в рог. Тук не внасяха никаква лампа или огън, защото веднъж Майкъл Вейн беше опитал да се подпали. Себастиан закуцука към прозореца и отвори един кепенец. При вида на

зарешетените прозорци Бенедикт възкликна стреснато; решетките бяха толкова нагъсто, че дори ръка не можеше да се промуши през тях. Себастиан обаче се взираше в празното легло.

Сграбчи сюртука на Бенедикт.

— Ти защо си тук?

— За да намеря... сестра си.

Бенедикт също изглеждаше стреснат от видяното.

— Защо, по дяволите, си мислеше, че е тук? — попита той. Бенедикт се втренчи в него.

— Защото тя каза, че нищо не може да я спре да се омъжи за теб.

Себастиан отново изруга.

— Дори баща ѝ да нямаше нищо против — а аз съм сигурен, че не е така, — аз бих имал... — И той тропна с патерицата си, за да подчертае думите си. — Но защо беше решил, че тя ще е тук тази вечер?

— Аз... защото тя изчезна — изрече бавно Бенедикт, явно най-сетне разбрал колко жалка е логиката му. — Не можах да я намеря...

— Тя не е тук и никога не е била!

Куцайки, Себастиан излезе от стаята с патерицата.

— А сега го няма и баща ми.

Главата му още беше доста размътена от лауданума; дявол да го вземе, сигурно бе забравил да заключи вратата! Преди колко ли време беше избягал Майкъл? Като се има предвид студът и тъмнината навън, налагаше се да го намери час по-скоро.

Отправи се отново към стълбите. Зад себе си чу как Бенедикт отваря и последните няколко врати — всички водеха към напълно празни стаи. Бенедикт го настигна в преддверието долу, докато Себастиан си слагаше шапката и палтото.

— Къде другаде би могла да бъде? — попита той.

— Нямам представа. Тя е твоя сестра. Себастиан отвори входната врата и махна.

— Върви си у дома, Бен. Сигурно е отишла в библиотеката да си вземе книга или до кухнята за чаша топло мляко.

Бенедикт се намръщи, този път наистина разтревожен.

— Погледнах и там. Погледнах навсякъде. Нямах я, казвам ти. А ти... и тя...

Себастиан сви рамене. Той обичаше Саманта... както би я обичал брат или братовчед. С напълващата си красота, високото си положение и богатството на баща си тя сигурно щеше да се омъжи за много по-добър от него, сакатия войник, чийто баща разори имението си, защото си внуши, че дяволът е по петите му. Лично Себастиан обясни на Саманта, че няма да е добър съпруг: просто искаше, без да я нарани, да ѝ подсказе, че увлечението ѝ по него е неподходящо. Той трябваше да остане у дома, за да се грижи за баща си — а сега доказва, че даже това не е в състояние да свърши като хората!

— Защо на прозорците горе има решетки?

При този колебливо зададен въпрос Себастиан повдигна вежди.

— Защото той е луд. Не си ли чул? Опасен е за себе си и трябва да го заключвам всяка вечер.

Бенедикт погледна нагоре по стълбите.

— Но вратата не беше заключена. Може би Саманта...

— ... е пресякла реката в тъмницата, издрапала е по хълма, стигнала е до къщата, отключила е вратата му, а после си е тръгнала, без никой да я види? — Себастиан завърши това, което Бенедикт не посмя. — Как ти звучи? И какво би спечелила тя? — Той поклати глава, докато се опитваше да си закопчее копчетата, проклинайки непохватните си пръсти заради лауданума... и това, че беше тъй разсеян заради него.

— Не — промълви Бенедикт. — Знам, че дори и да си е помислила... Искам да кажа, че все пак щеше да има... — Изчерви се и реши да не казва това, което и двамата знаеха.

— Даже и да е умрял, това не би променило нищо. — Себастиан го изгледа косо. — Предлагам ти да се прибереш и да намериш сестра си.

Бенедикт се поколеба, после решително тръсна глава. Излезе и отвърза коня си от коневръза. С бързо ловко движение, което събуди в сърцето на Себастиан безсилна завист, се метна на седлото и обърна коня.

— Желая ти късмет — промълви той след кратка пауза.

Себастиан кимна.

— И на теб.

Бенедикт изчезна в нощта. Щеше да му отнеме близо час езда, за да се прибере у дома. Щеше да му се наложи да мине през Ричмънд и

да събуди лодкаря, въпреки че още при първото пресичане на реката му бе платил да го чака. Докато се прибере, щеше да е уморен и замръзнал — още едно доказателство колко много го е било страх, че сестра му наистина е избягала при Себастиан. Още едно тъжно потвърждение, че с приятелството им е свършено и няма връщане назад.

Себастиан хвърли мрачен поглед към тъмните празни конюшни; силно му се прииска и той да има кон. Това би улеснило много търсенето на баща му, особено ако се наложи да влиза в гората. Но той, разбира се, не можеше да язди. Заради нараненото коляно дори качването на кон щеше да е крайно болезнено, а заради лудостите на баща му така или иначе вече нямаха коне. Отиде да събуди госпожа Джоунс и мъжа ѝ. Не можа да отговори на разтревожените им въпроси как старият Вейн е успял да излезе. Бързото претърсване на къщата и конюшната не доведе до нищо и той тръгна към гората.

Докато куцукаше по неравната пътека, в главата му прозвуча ехото на собствените му думи по-рано. Даже и да е умрял, това нищо не би променило. Не беше съвсем вярно. Ако баща му умре, няма да му се налага да спи в креслото, готов веднага да скочи при евентуален пристъп на Майкъл. Няма да го ритат и блъскат, докато се опитва да обуздае баща си, тръгнал да напада други хора. Няма да му се налага да гледа как неговият интелигентен, практичен баща — такъв, какъвто го помнеше — се е превърнал в грозна и празна черупка на самия себе си, мръсен, обезумял, буйстващ срещу „демоните“, които го преследват. Себастиан знаеше, че за баща му смъртта ще бъде проява на милост.

Но от това той нямаше да стане по-добра партия за женитба. Саманта трябваше да го знае; обратното бе невъзможно. Бенедикт сигурно щеше да я намери у дома, жива и здрава, и щеше да се почувства истински глупак, задето така нахлу в Монтроуз Хил Хаус.

За миг Себастиан се зачуди дали някогашният му приятел ще се извини за обвиненията си, после отхвърли тази мисъл. Едва ли щеше да се случи, а и ако не беше неочакваната визита на Бенедикт, той щеше да разбере за изчезването на баща си едва на сутринта. Навярно трябваше да благодари за подозрителността му. Вдигна фенера по-високо и се опита да отгатне къде е отишъл баща му.

На разсъмване госпожа Джоунс го откри и почти на ръце го пренесе в къщата, за да поспи няколко часа. После двамата с господин Джоунс провериха храст по храст моравата и даже езерцето, което и стана причина господин Джоунс отново да легне болен с треска и кашлица.

Този ден се получиха две писма. Едното беше от Бенедикт — извиняваше се за причиненото безпокойство. Наистина заварил Саманта жива и здрава у дома. Другото писмо беше от самата Саманта. Умоляваше Себастиан да я посети. Допусна, че Бенедикт ѝ е описал какво се е случило и тя държи да се извини. Надяваше се това да е смисълът на желанието ѝ за среща. Колкото по-скоро намереше друг обект за любовно увлечение, толкова по-добре щеше да е за всички. Себастиан хвърли и двете писма в огъня.

Но от Майкъл Вейн нямаше ни вест, ни кост. И вместо да донесе облекчение, изчезването на баща му само допълнително влоши сложното му положение.

---

[1] Стрелци (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Опиева тинктура, използвана в миналото за успокоително и обезболяващо средство. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Ричмънд-он-Темз, 1822 година

— Е, мила, какво ще кажеш?

Томас Уестън застана в средата на главната зала в Харт Хаус и разпери ръце, усмихнат до ушите.

— Защо да не е къща в Лондон? — попита съпругата му, хвърляйки гневен поглед към пращинките из слънчевите лъчи, нахлуващи през отворената врата и високите прозорци от двете ѝ страни. Агентът за недвижими имоти, довел ги да видят къщата, чакаше дискретно навън.

— Лондон си е Лондон. Но имение в провинцията издига човека и го прави джентълмен!

— А освен това му помага да си пропилее богатството и го принуждава да харчи още повече, за да обзаведе къщата и да кани гости. — Жена му вдигна поглед към тавана. — Ето, мазилката е вече напукана. За една година ще стигнеш до просешка тояга, докато оправиш всичко в тази къща.

— Е, някаква си напукана мазилка — подсмихна се той. — Къщата е съвсем прилична, госпожо Уестън! За един ден се стига от града дотук, значи можеш да пътуваш, когато си пожелаеш. Няма да се разделяш за дълго с шивачката си, с магазините за шапки и всички останали дреболии, за които явно нямаш нищо против да харчиш богатството ми.

— Една нова шапка не може да се сравнява с цената на нова къща! — троснато отвърна тя. — Без изобщо да споменаваме за необходимостта да се поддържат градините, да се купуват мебели, да се плаща на прислуга.

Той сложи ръце на хълбоците си и въздъхна.

— Но пък помисли какви тържества ти се отваря възможност да организираш тук, облечена в най-хубавите рокли от Бонд стрийт — опита се да я придума той. — Госпожа Уестън от Харт Хаус! Това ще бъде най-търсената покана в цял Ричмънд, нямай и капка съмнение! А

помисли и за момичетата — представи си само как дъщерите ни слизат царствено по това стълбище, облечени в разкошни нови рокли, как танцуват с господарката от съседните имения, сприятеливат се с дъщерите на благородниците...

Той я прегърна и я придърпа към средата на салона.

— Представи си го само: ти и аз, застанали точно тук, приветстваме благородните си гости. „Милорд, милейди!“ — И той направи дълбок театрален поклон към въображаема двойка. — „Каква чест да удостоите нашия скромен дом. Позволете да ви представя съпругата си.“ — Той вдигна ръката ѝ, за да я целуне, поглеждайки я дяволито и с надежда. Госпожа Уестън сви устни, видимо полагайки усилия да скрие усмивката си. Окуражен, той продължи:

— „Ами да, милорд, тя наистина е най-красивата дама в цялото графство Съри, а и най-великолепната домакиня. Така е, милейди, роклята ѝ наистина е по последна мода; сигурен съм, че за нея ще бъде удоволствие да ви заведе при шивачката си“.

След тези думи на съпруга си госпожа Уестън завъртя театрално очи.

От площадката над витата стълба, откъдето всичко се виждаше, Пенелопе Уестън се наведе по-близо към сестра си. След като бяха огледали горните стаи, двете наблюдаваха оттам малкия етюд, който разиграваха родителите им.

— Той малко се престарава, не мислиш ли? — прошепна тя.

— Изчакай само — тихо отвърна сестра ѝ Абигейл. — Знаеш отлично какво ще последва...

Все едно я беше чул, баща ѝ долу драматично сложи ръка на сърцето си.

— „Не мога да не ви представя дъщерите си! Двете най-красиви, най-мили момичета, които сте срещали, също толкова хубави, колкото и майка им. Дали чух добре? Вашият син и наследник все още не е задомен? Джентълмен, който си търси съпруга? От изискано и уважавано семейство, с имоти в Лондон и Ричмънд?“

— Ето, нали ти казах — Абигейл се усмихна иронично.

Пенелопе се закикоти в шепи.

— Стига, Томас! — Госпожа Уестън най-сетне избухна в смях и обичливо го перна по рамото. — Това е просто смешно! Сякаш

купуването на тази къща ще гарантира добър брак и за двете ни дъщери!

— Е, няма да попречи, нали? — и той подкупващо ѝ се усмихна. — Хайде, Клара, кажи си тежката дума! Къщата е изискана, нали?

— Да, наистина е изискана — съгласи се тя. — Даже твърде изискана! Сигурно струва куп пари, а и колко време мислиш, че ще прекарваме тук, в пущинака?

— В пущинака! — Той вдигна отчаяно ръце. — Та тя е на по-малко от петнайсет километра от Лондон!

— Добре сме се устроили в града — продължи тя. — Удобно ние там. Изобщо не помисляш какви главоболия ще ни донесе да опаковаме всичко и да се местим, пък било и само на петнайсетина километра.

— Уредим ли веднъж и тази къща, пътуването ще е дреболия. Можем да идваме и по реката. Ще ти купя лодка с десетима египтяни, да те возят нагоре-надолу като една съвременна Клеопатра! — Приблужи се още по-близо до нея. — Кажи, любов моя, как да те убедя?

Тя го погледна строго.

— И двамата знаем, че всъщност не търсиш моето одобрение. Даже предполагам, че вече си купил къщата, нали?

— Но въпреки това искам да си доволна — отговори той, без дори да си направи труда да отрече.

Горе на стълбището Абигейл едва се сдържа да не прихне. Колко типично за баща им! Значи, това щеше да бъде имението им в провинцията.

Огледа се наоколо, вече с други очи. Сградата наистина беше красива. Майка им ще миряса, само да се стигне до пазаруване на килими и мебели... ако по някаква случайност баща им не успее да я спечели по-рано. Обикновено успяваше.

— Отивам да си избира стая — прошепна Пенелопе. — Възможно по-далеч от мамината!

И тя изчезна към спалните.

Абигейл слезе по стълбището и мина край родителите си — докато майка ѝ продължаваше да се преструва, че е възмутена и не одобрява, а баща ѝ продължаваше да я увещава — и излезе на покритата с чакъл алея. Самата къща не беше огромна, но беше с

изящни пропорции и много красива. Пейзажът беше спокоен и живописен, а въздухът тук със сигурност беше по-чист, отколкото в града. Да, майка им накрая ще склони. Само след година сигурно ще предпочита този дом пред къщата им на площад Гроувър.

От ъгъла на къщата се появи брат ѝ Джеймс. Сигурно досега бе оглеждал конюшните.

— Какво мислиш, Аби?

— Татко вече я е купил.

Той кимна, примижавайки на слънчевата светлина.

— Знам.

— Какво?! — възкликна тя. — Казал е на теб, но не и на мама?

Лека усмивка заигра по устните му.

— Като я купи, преди да ѝ я покаже, тя няма как да го разубеди, нали?

— Но това си е измама!

Джеймс се засмя.

— Е, в любовта всичко е позволено. Татко от доста време си мисли да купи имот в провинцията, а този наистина си струва. Къщата е стабилна и ѝ трябва само малко ремонт и модернизации. Перспективите са просто чудесни, а мама ще склони накрая, ще ѝ хареса да планира пикници и екскурзии по реката. Освен това цената е прилична.

Абигейл поклати глава.

— В момента ѝ обяснява как тази къща ще осигури на двете ни с Пенелопе възможност за запознанство с млади благородници.

— Не се и съмнявам. Наблизо е родовото имение на графа на Стратфорд, а освен това има десетки вили и по-малки къщи, където аристократични семейства идват заради чистия въздух.

— Граф Стратфорд! — присмя му се Абигейл. — Завъртяла ти се е главата, точно като на баща ни.

— Не съм казал, че някой от тях ще се ожени за теб — заяде се брат ѝ. — А само, че вероятно ще се срещнеш с тях, пък били те дебели, болни от подагра и страдащи от старческо оглупяване. Освен това лорд Стратфорд е на възрастта на баща ни и вече е женен. Има син, но доколкото знам той е в Кавалерийската кралска лична охрана. Тук двете с Пен нямате късмет. Но може би маркиз Доре, собственикът

на Пентън Лодж близо до Кю, ще доведе синовете си. Макар да съм чувал слухове, че средният не бил стока.

— Това пък откъде го знаеш?

Той сви рамене.

— Просто слушам внимателно. Ти не го ли правиш?

Абигейл прехапа устни. Разбира се, че и тя надаваше ухо на всички слухове за млади джентълмени, били те с благородническа титла или не. Въпреки това даже и тя не знаеше нищо за средния син на Доре. Какво ли толкова е направил, та да трябва да се избягва компанията му?

— Може би и ти ще си намериш някоя млада дама сега, когато имаме извънградска къща. Всъщност, понеже един ден имотът ще бъде твой, то най-вероятно точно на теб ще помогне да си намериш булка.

Брат й леко се намръщи.

— Не си ли разбрала вече, че съм безнадежден случай? Лично Пенелопе ми го каза.

— Не, тя каза, че си скучен и лишен от въображение, а никой не иска да се омъжи за такъв човек. — Абигейл се ухили. — Според мен е много по-вероятно ти да се ожениш за някоя аристократка, отколкото виконт или граф да се пръкне от нищото, за да ухажва мен или Пен.

— На твоето място не бих се обзалагал — кратко отговори той.

Тя се засмя.

— Не, нямам и намерение. Поне това съм научила през всички тези години; ти почти винаги печелиш.

Минаха заедно през закрыта пътека към много приятна морава с изглед към реката. Къщата бе построена на билото на живописен хълм, спускащ се към водата. Сигурно нямаше да е никак трудно с лодка да се стигне отгук чак до центъра на Лондон. Даже ако на майка им не започне да ѝ харесва тук, Абигейл си мислеше, че това няма да важи за нея.

И въпреки това логиката на баща ѝ не ѝ се струваше особено добра.

— Определено са наясно, че няма никаква вероятност на някой от нас да му се отвори късметът.

Брат ѝ хвърли особен поглед. Абигейл махна небрежно.

— Искам да кажа да си намерим благородници за съпрузи. Всеки гледа високомерно на новобогаташи като татко.

— Благородници — Джеймс се загледа в пенливата река — са се женили за актриси. За любовниците си. За американки. Сигурно все на някой лорд му се е случило да се ожени за миячка от кухнята. Не е толкова невероятно да си помечтаеш как красиво момиче със сериозна зестра би могло да се сдобие с такъв съпруг. Стане ли дума за солидна сума, не се притесняват чак толкова от произхода.

— *Би могло да се сдобие* — повтори тя, подчертавайки първата дума. — Но никой не го гарантира. Ами ако аз не харесам никого от мъжете, които благоволят да ме поискат? Мама е избрала скромен син на адвокат и изглежда е имала късмет в брака си. На мен може да ми е писано да стана съпруга на месар.

— Бракът на приятелката ти явно им даде надежда. — Той ѝ хвърли кос поглед. — За надеждите на татко да не говорим.

Абигейл направи гримаса. Нейната скъпа приятелка Джоун Бенет, също толкова пренебрегвана от господата в Лондон колкото Абигейл и Пенелопе, наскоро се бе омъжила за един от най-търсените и недостижими ергени в столицата — виконт Бърк. Това определено бе огромна изненада за всички, даже и за самата Джоун, ако можеше, разбира се, да ѝ се вярва. Но господин и госпожа Уестън наистина останаха много доволни от новината.

— Сигурно си спомняш колко необещаващо започна всичко — обърна тя внимание на брат си. — Отначало тя го мразеше, а той я измъчваше.

— Той я измъчваше? — Джеймс вдигна вежди. — Спомням си ужасни истории как танцувал с нея, а после даже я водил на разходка с балон. Скъпа ми сестро, ако се намери хубав и богат виконт да те измъчва по този начин, веднага ми съобщи. Първата ми работа ще бъде да се втурна към най-близкия пункт за залагания и да заложи цялото си богатство, че ще си омъжена за този човек само след няколко месеца.

— Престани! — Тя се намръщи. — Очевидно вече не я измъчва. Но недей забравя, че бащата на Джоун е баронет, а чичо ѝ е граф Донкастър. Тя има връзки, а ние — не.

— Не се притеснявай, Аби. — Той я дари с една от редките си лукави усмивки. — Месарят ще те обича от все сърце, не се съмнявам.

— Инак лошо му се пише.

Не можеше да се сдържи повече и избухна в смях. Брат ѝ също се засмя.

— Какво е толкова смешно? — Пенелопе се приближи към тях с леко мрачно изражение. — Джейми, ти знаеше ли, че татко вече е купил тази къща?

— Да.

Погледна го нацупено.

— И да не ни кажеш! За нищо не ставаш като източник на клюки.

— Полезно е човек да знае да си държи езика зад зъбите. Може и ти да опиташ.

Пенелопе изсумтя.

— И какво му е хубавото? — Обърна се към Абигейл. — Тази къща има един абсолютен недостатък и аз съм сигурна, че ти го знаеш.

— Ами... — Абигейл хвърли поглед към брат си, който сви рамене.

— Знаеш! — повтори Пенелопе с особен тон. — Тук, в Ричмънд, сме далеч от лондонските магазини.

— В града има магазини — възрази брат й.

— Но не каквито ни трябва — възрази му Пенелопе, без да го поглежда. Продължаваше да пронизва Абигейл със сините си очи. — Как ще си купуваме сега хубав лосион и руж, или помада за косата? Ще заприличаме на друиди, които скитосват из тресавищата.

— Купи си достатъчно от Лондон и си ги донеси тук — предложи Джеймс. — Малко предвидливост ще реши всеки проблем.

Пенелопе стисна зъби, без да сваля ядосан поглед от Абигейл.

— Но все пак може да свършат. Ами ако напълнея, след като няма да има толкова балове, на които да ходим? Ще ми трябва нов корсет — например от онези с допълнителните банели под бюста, нали се сещаш, които поддържат всяка страна отделно и...

— Съжалявам, че подцених страданието ти — намеси се Джеймс. — Най-добре да се обърнеш за съвет към мама.

Той вече се отдалечаваше и скоро изчезна в къщата.

— Горкият ни Джейми — усмихна се Абигейл. — Как изобщо ще се ожени, след като даже при споменаването на думата „корсет“ губи ума и дума?

— Как ще се ожени, когато единствените му теми на разговор са коне и пари? — Пенелопе махна подир брат им. — Ти знаеш какво имах предвид, нали?

— Така ми се струва.

Абигейл се обърна и повървя още малко, отдалечавайки се от къщата. Кой знае кога родителите им щяха да излязат навън да разгледат пейзажа. Понякога майка им демонстрираше почти свръхестествено развит слух. За разлика от сестра си, Абигейл проявяваше достатъчно разум да не рискува.

Пенелопе я последва.

— Как ще се сдобиваме с новите броеве на „50 начина да съгрешиш“, ако живеем тук? Седмици ми отне, докато намеря онзи книжар на Мадокс стрийт! В Ричмънд сигурно никой не ги продава.

— А дали изобщо е редно да ги търсим? — изгледа я строго Абигейл. — Мама още ти се сърди заради това, нали знаеш? А ако тръгнеш да разпитваш по всички книжарници в Ричмънд, само ще влошиш нещата.

В момента „50 начина да съгрешиш“ беше най-известната брошура в цял Лондон. Във всеки брой се разказваше за любовните срещи на авторката с видни джентълмени, без да се спестяват никакви пикантни подробности. Авторката, която наричаше себе си „лейди Констанс“, не оповестяваше имената на любовниците си, но ги описваше по такъв начин, че читателите просто изгаряха от нетърпение да научат самоличността на въпросните джентълмени. Истинската самоличност на мъжете — да не говорим за самата лейди Констанс — бяха предмет на разгорещени спорове из цял Лондон, а брошурата се разграбваше като топъл хляб. Заради еротичния характер на историите книжлетата се продаваха много дискретно — човек трябваше да знае кои книжари да попита, а на всичкото отгоре излизаха в продажба в неуточнена периодичност, затова бе важно да тръгнеш да ги търсиш в точния момент, инак нямаше как да се вредиш за новия брой. Пенелопе беше страстна почитателка на поредицата, но Абигейл също се увличаше.

Заедно с приятелката си Джоун Бенет — вече лейди Бърк — бяха анализирали всеки отделен брой в най-големи подробности. „50 начина да съгрешиш“ се оказа и забележителен образователен източник по теми, забранени за младите дами. Увлечението по този забранен плод обаче донесе сериозни неприятности на Пенелопе. В желанието си първа да прочете един от броевете, майка им я хвана „на местопрестъплението“ и сега беше под строго наблюдение. До

момента Абигейл успяваше успешно да се прикрива и нямаше никакво намерение да попадне в същата ситуация. Ядосана, сестра ѝ свъси вежди.

— Знам! По дяволите. Защо трябваше да даваме всичките броеве на Джоун?

Когато тяхната приятелка наскоро се омъжи, и то по такъв почти скандален начин, сестрите Уестън решиха, че тя ще има повече нужда от четивото, затова ѝ дадоха всички броеве, които успяха да изровят. Сега, вече омъжена, Джоун имаше възможност да изпробва някои от невероятните неща, описани в брошурата, и — ако наистина им беше добра приятелка — да им каже как стоят нещата в действителност. Единственият проблем беше, че новият ѝ съпруг я отведе в родовото имение в провинцията и всички книжки заминаха заедно с нея. Или поне Абигейл така предполагаше. Ако самата тя се бе омъжила за такъв привлекателен мъж, без съмнение щеше да вземе брошурите, за да намери в тях полезни предложения и указания.

— Но ти се съгласи — припомни Абигейл на сестра си.

— Знам! — Пенелопе сложи длани на слепоочията си в отчаян жест. — Очаквах вече да излезе нов брой или даже няколко. Как така цял месец без нито *един* поне?

— Навярно лейди Констанс също се е оттеглила на вилата си в провинцията, за да прекара лятото.

— Не говори така! — Пенелопе ритна земята и цял порой сиви камъчета изхвърчаха в тревата. — Татко вече е решил, че трябва да организираме бал. Смята да впечатли всички в Ричмънд още от самото начало.

— Вече? — Абигейл се оживи. — Къщата даже още не е напълно обзаведена. Кога смята да го направи?

— След две седмици. Времето ще стигне само колкото мама да си поръча нова рокля. — Последните думи Пенелопе изрече с дебел глас, имитирайки баща им. — Защо не ни попита?! Джоун няма да е тук, ние не познаваме абсолютно никого, а татко ще очаква да привлечаме някакви си благородници, които да се появяват като по магия и да ни канят на всеки танц.

От тона ѝ стана ясно, че тя никак не вярва това да се случи.

— Налага се да се справим според възможностите — сърдито измърмори Абигейл.

Сестра ѝ само се намръщи.

— Дано пък промяната да е за добро — пожела тя. — Имахме вече достатъчно случаи да се запознаем с различни господа в Лондон, но досега късметът не ни е огрял. Нищо чудно в Ричмънд да има повече мъже с вкус и добро настроение. И да не са толкова високомерни и надути.

— Дано — въздъхна Пенелопе. — Но тук е толкова скучно! Поради каква причина някой интересен мъж би се заврял на такова място?

— Говорим само за едно лято. — Абигейл се засмя. — Като те слуша човек, ще помисли, че са те пратили на вечно заточение. Ако срещнеш мъжа на мечтите си, ще ти го натяквам цял живот!

— Силно се съмнявам. Ти вземи фермерите и дребните земевладелци — Пенелопе я бутна по рамото усмихната, — а аз ще се пазя за някой вълнуващ, загадъчен мъж от града, готов да убие всеки само заради шанса да прекара една нощ в прегръдките ми.

— Това ще да е много кратък брак — отбеляза Абигейл. — Да не говорим как ще се произнесе по въпроса мама.

Тя знаеше, че Пенелопе се дразни, задето я следят като малко дете.

Сестра ѝ въздъхна.

— Мама! Какъв шанс имам изобщо някой да ме целуне истински, докато тя тича подире ми навсякъде?! Аби, трябва да ми помогнеш, инак ще полудея, кълна ти се! Ще съм ти задължена до гроб ако обещаеш.

Тя помисли малко. Ако човек иска да изклинчи от правилата, на света нямаше по-добър съзаклятник от Пенелопе. Такава услуга би ѝ помогнала в бъдеще. Освен това бе сигурна, че знае какво иска сестра ѝ и нямаше нищо против, защото и самата тя щеше да има полза от начинанието.

— Отлично. Ще ти помогна да намериш всички броеве на „50 начина да съгрешиш“, стигнали някак извън Лондон.

— О, благодаря ти! — Пенелопе грабна ръката ѝ и я стисна силно, почти до болка. — Задължена съм ти, Аби!

— А ти в замяна няма да ми вадиш душата да бързам. — Тя се отдръпна от ръцете на сестра си. — Сериозно ти говоря, Пен. Ще се опитам да ги намеря, но ако ми досаждаш...

— Ни най-малко! — Сестра й чак се обиди. — Само ще ти помагам. Абигейл и преди беше страдала от помощта на сестра си. Вдигна ръка.

— Само ако поискам помощ. Инак ще си мълчиш и нищо повече. Пенелопе забели очи.

— Добре.

— И още едно обещание... — Погледна строго сестра си. — Първа аз ще чета новите броеве!

ГЛАВА 2

Този път майка им явно се оказа не дотам податлива на увещаванията на съпруга си, защото, когато седмица по-късно семейство Уестън се прибраха с целия си багаж в Харт Хаус, в новия й будоар я чакаше огромна изненада. Абигейл и Пенелопе се спуснаха по стълбите, щом чуха гласа на майка си, но едва успели да влязат в стаята, се разбра, че всичко е било от радост. Госпожа Уестън държеше до бузата си шаваща топчица с черно-кафява козина. По мъничкото розово езиче, което трескаво ближеше лицето й, момичетата бързо разбраха как баща им бе измисли да спечели благоволенieto й.

— Не е ли сладичък? — възкликна майка им, стиснала паленцето. Животинчето беше толкова дребно, че спокойно се събираше в едната й длан. Пенелопе ахна развълнувано и се затича към майка си.

— Всяка дама с дом в провинцията трябва да си има куче — каза баща им от другия край на стаята. Стоеше на прага на свързаната с будоара спалня и изглеждаше твърде доволен от себе си.

— О, Томас, не биваше! — Жена му се усмихна широко, в пълна противоположност с думите си. — Какво сладко животинче!

— Като го гледаш как тича по моравата, надявам се Харт Хаус да започне да ти харесва все повече — намигна шеговито съпругът й.

— Ти си манипулатор, Томас Уестън!

Майка им остави кученцето да близне още веднъж лицето й и го предаде в ръцете на Пенелопе, а тя на свой ред започна да му гука и да му се радва.

— Но в този единствен случай ти благодаря от все сърце! Прекоси стаята и го целуна по бузата.

— В този единствен случай, моля ви се! — Баща им вдигна ръце, симулирайки отчаяние. — Ако знаех, че този малък ловец на мишки така ще ти хареса, щях да съм ти го взел преди много години.

— Ловец на мишки! В никакъв случай! — запротестира жена му и отново се затича да гали кученцето.

— Той е твърде сладичък за такава работа — добави и Пенелопе, кикотейки се, докато кучето дърпаше със зъбки воланче на роклята ѝ.

Баща ѝ само поклати глава.

— Как ще го наречеш, скъпа?

Майка ѝ погледна с любов към новото си бебе.

— Майло.

Майло бързо зае място в центъра на всички събития в Харт Хаус — както добрите, така и лошите. Госпожа Уестън го водеше със себе си навсякъде, но той беше по-бърз от невестулка и само дебнеше секунда невнимание, за да се шумгне в някой шкаф или килер. По няколко пъти на ден цялото семейство се втурваше да издирва Майло. Още след първото неистово търсене господин Уестън обяви, че всяко куче е длъжно само да си намира пътя до дома и отказа повече дори да си мръдне пръста, за да го търси. Джеймс пък започваше да недочува всеки път при споменаването на Майло. Пенелопе се радваше на кученцето почти колкото и майка им, но се случваше все така, че когато Майло изчезнеше и трябваше да го търсят, тя никога не беше наблизо. Както обикновено Абигейл отнесе всичко и при всяко изчезване се втурваше да помага на майка си. Според нея палето наистина беше много мил компаньон, но и голяма напаст.

Най-сериозната неприятност обаче се случи във вечерта на бала. Баща им бе планирал той да се състои седмица след пристигането им — изключително кратко време за такова мащабно събитие. Майка им, както обикновено, успя да се справи, но се наложи да пожертват обичайния мир и хармонията в дома. И, разбира се, в цялата суматоха на приготовленията Майло успя да изчезне.

— Къде ли се е дянал? — притесняваше се госпожа Уестън, срещайки по-голямата си дъщеря в антрето, украсено за случая с всякаква зеленина и копринени панделки. — Казах на Мери да го заключи в стаята ми, но тя го е оставила да се измъкне! Вижда ли си го, Абигейл?

— От днес следобед не съм.

— Божичко! — Майка ѝ притисна устата си с длан. — Дано само не е излязъл навън. Толкова е мъничък, че може да го смажат конете или колелата на някоя карета!

— Ще отида да го потърся — предложи Абигейл. — Вече съм облечена, а ти имаш и други задачи.

Например да успокои нацупената Пенелопе. Абигейл нямаше никакво намерение да се занимава с това. Откакто пристигнаха в Ричмънд, ѝ дойде до гуша да се бори с тягостните настроения на сестра си, а и по някаква причина Пенелопе днес през целия ден бе особено сърдита.

— Благодаря ти, миличка. — Майка ѝ стисна дланта ѝ. — Не се отдалечавай много обаче. Ако не го намериш близо до къщата, ще накарам Джеймс да го потърси. Той така и така отказва да присъства на бала — завърши тя с мрачен тон. — С какво ли съм заслужила мъжете в живота ми да са все такива... — Поклати глава видимо раздражена.

— Няма да се отдалечавам — обеща Абигейл. — Сигурно е наблизно. Крачетата му са твърде къси, за да отиде много далеч.

Майка ѝ се усмихна, помахаша ѝ и забърза нанякъде. Абигейл излезе от къщата. Понеже прислугата подреждаше стаите за бала, все някъде бяха оставили отворена врата, та кученцето да се измъкне незабелязано.

Тръгна по покритата с чакъл пътека, викаше палето по име и се оглеждаше наоколо. Беше ѝ приятно да е навън, където беше тихо и хладно и не се налагаше да слуша безкрайните оплаквания на Пенелопе. Само за седмица Пенелопе състави цял поменик неща, които не ѝ харесваха в новата къща: чувал се шумът от лодкарите по реката, наоколо нямало магазини, скърцането на вратата на спалнята ѝ я дразнело. За Абигейл обаче най-неприятното от пребиваването в Ричмънд беше да понася непрекъснатото мрънкане на сестра си. Иначе смяташе, че баща им е направил изключително добър избор с имота. Колкото и да ѝ харесваше трескавото движение в Лондон, тук царяха мир и спокойствие, които в града не можеше да намери. Въздухът също бе различен — някак по-топъл и по-мек, нямаше ги градските миризми. Точно по тази алея уханията на разцъфтелите храсти и дървета бяха неземно приятни и затова тя бързо се превърна в любимо място на Абигейл. Без колебание тя свърна по нея и дълбоко пое дъх, наслаждавайки се на ароматите. Харт Хаус ѝ харесваше дори повече, отколкото очакваше.

Стигна до края на Уханната алея и спря да се огледа.

— Майло! — отново извика тя. — Къде си се скрил, глупаво кученце? В храсталака срещу нея се чу шумолене. Тръгна напред, свиркайки с уста.

— Ела тук. Майло. Господарката ти се тревожи за теб!

Майло послушно излезе от хралалака, махайки с опашка и с високо вирната глава. За ужас на Абигейл в устата му имаше нещо; нещо, което се гърчеше и се мъчеше да се освободи.

— Майло! — извика смаяно тя. — Пусни го веднага! Кученцето я видя и подскочи настрани с весело блеснали очи. О, не, той явно мислеше, че е игра!

— Майло! — строго повтори тя, — пусни веднага заека!

Защото животното между зъбите му наистина поразително приличаше на зайче. Стомахът ѝ се сви при мисълта, че обратно към къщата ще трябва да носи кучето, цяло омазано с кръвта на милото зайче.

Майло тръсна глава, сякаш в отговор на командата ѝ, а заекът нададе още един отчаян писък. Абигейл закри с длан устата си; нямаше представа, че зайците издават такива звуци.

Клекна, като се стараеше полите на роклята ѝ да не опират в пръстта.

— Майло — изрече тя с нежен, но твърд глас, — ела тук. Нямаше представа как да му вземе заека, но ѝ се струваше, че най-важното е първо да хване кучето.

— Ела тук, момчето ми.

Той се отдръпна назад, без да спира да маха късичката си опашка. Абигейл стисна устни. Защо не се сети да донесе нещо вкусно, та да го примами?

— Ела — повтори тя, приближавайки се на пръсти към него. — Ела тук.

Вместо отговор кучето се обърна и заподскача по пътеката, без да изпуска плячката. Абигейл се изправи бързо и хукна след него.

— Майло, ела тук, пакостнико!

Но той само затича още по-бързо, като от време на време тръскаше глава, след което сви наляво по една по-широка пътека, която навлизаше в гората.

Тя спря, стиснала полите на роклята си. Майка ѝ я предупреди да не отива далеч. Нямаше никаква надежда да намери малкото кафяво куче в гората, защото бързо се стъмняваше. Най-разумно беше да се върне в къщата и да накара майка си да изпрати Джеймс в шубраците, за да залови този дребен убиец на зайци.

— Няма да те гоня навътре — предупреди тя кучето. Все още го чуваше да шумоли след ниските храсти, макар вече да не го виждаше. — Нищо няма да ти стане, ако прекараш една нощ в гората.

Не ѝ мина през ума да се притеснява и за дребните животни в гората, останали в такава опасна компания.

Но тъкмо се обърна, за да си тръгне, и се чу изквичаване, явно от Майло. Последва дълбок заплашителен лай от много по-едро куче. Чу се още едно изквичаване, този път още по-високо и болезнено, и Майло започна да скимти. Абигейл се извърна и тръгна към пътеката, забравила напълно яда си. Майка ѝ щеше да бъде съкрушена, ако нещо се случи с кученцето.

— Майло! — извика тя и изтича към дърветата. — Къде си? — Нагази между клоните и по увитата по тях дива лоза, доколкото ѝ беше възможно. Усети как косата ѝ се заплита тук и там, а фибите падат една по една. Повдигна нагоре полите си и навлезе още по-навътре в гората.

— Майло!

Чуваше нещо и се надяваше това да е кученцето. Шумолеше из листата и клонките пред нея, като продължаваше силно да скимти. Ако се е закачил някъде, ще бъде по-лесно да го хване. А колкото до другото куче, което лаеше с такъв дебел и страшен глас... за него не искаше и да си мисли в момента.

Едва не падна от уплаха, когато пред нея се изпречи огромен черен звяр. Той повдигна едрата си глава с огромни челюсти и я погледна със спокойни очи, след което отново излая толкова силно, че се чу ехото от гласа му. Имаше чувството, че самото Баскервилско куче се е явило пред нея, макар животното да изглеждаше съвсем миролюбиво.

— Не се страхувайте от него — обади се глас. — Нищо няма да ви направи.

Човешки глас тъй близо до нея я накара да подскочи стресната. Успя да види мъжа едва след няколко секунди. Непознатият, облечен с кафява връхна дреха, която се сливаше с околните дървета, свали шапка при приближаването ѝ.

— Много ме стресна — успя да изрече тя.

Непознатият се усмихна.

— Случва му се понякога. Седни — обърна се той към кучето и то послушно изпълни командата. — Ваше ли е това куче там?

— Да. Искам да кажа, на майка ми е — отвърна тя. — Майло. Още е кутре, но избяга от къщата и май има заек в устата.

Той погледна към мястото, откъдето се чуваше скимтенето.

— Териер ли е?

— Да, златистокафяв териер.

Той кимна.

— Сега ще го донеса. Хвърли поглед към роклята ѝ.

— Май не сте облечена подходящо за разходка в гората.

Тя се изчерви и осъзна, че все още стиска полите на роклята си почти около кръста, а краката ѝ се виждат до коляното.

— Не планирах да се разхождам из гората. Проклетото куче избяга и аз се затичах след него.

Пусна роклята си и се опита да я позаглади. За миг очите му се стрелнаха надолу, проследявайки спускането на полите ѝ.

— Явно сте били на много елегантно тържество. Няма да ви задържам повече.

Закачи шапката си на един клон над главите им и навлезе в гъсталака от орлова папрат и паднали дървета, подсвирквайки си. Едва когато се наложи да прескочи един клон, тя забеляза, че той използва бастун, притиснат здраво към лявата му страна.

— Благодаря ви, сър — извика срамежливо след него Абигейл.

Чувстваше се много неловко да стои така наред гората в компанията на огромното куче, което не сваляше очи от нея, макар наистина да не бе мръднало, откакто господарят му заповяда да седне. А и не знаеше как да тълкува коментара му. Очевидно не беше негова вината, че тя закъснява за бала. Виновен беше Майло, тя самата, а също и неразумната прислужница Мери, ако трябва да сме честни. Зачуди се кой ли е той. Родителите ѝ бяха поканили почти всички в Ричмънд и повечето поканени бяха приели. Явно той не беше приел; или пък не беше от Ричмънд.

Въпреки това отиде да ѝ донесе Майло, за което тя бе изключително благодарна. Като напрегна очи, успя да го види как коленичи и изчезва зад един храст, а след няколко минути се появи с Майло в ръце. Той крачеше бавно обратно през гъсталака към нея и от време на време разбутваше с бастуна си папратите от пътя си.

— Благодаря ви — повтори тя, когато той се приближи. — Думи нямам да ви опиша колко не ми се искаше да влизам там.

Протегна ръце, за да поеме кученцето.

Той хвана кутрето за врата, вдигна го и внимателно го огледа. Майло започна да се гърчи и да скимти, но след едно кратко „Шшшт!“ от непознатия млъкна на секундата.

— Много е мръсен. — Очите му пак се плъзнаха по дрехата ѝ. — Ще изцапа роклята ви.

Абигейл сви устни. Даже и тя виждаше калта по козината на кучето, която със сигурност щеше да изцапа красивата ѝ копринена рокля.

— Ще я сменя.

— Аз ще го пренеса до къщата.

Той пъхна кученцето под мишница.

— Харт Хаус?

Тя го погледна учудено.

— Да. Откъде знаехте?

Той остана напълно сериозен.

— Няма как да сте дошли отдалеч, а Харт Хаус е най-близката къща. Освен това чух, че наскоро някакъв мъж с две красиви дъщери купил Харт Хаус. Предполагам, вие сте едната.

— Казвам се госпожица Абигейл Уестън — бавно, с колеблив глас се представи тя.

Това комплимент ли беше? Хитър начин да се запознаят?

— Така си и помислех.

Той посегна и си взе шапката от клона, където я бе закачил.

— Да тръгваме ли?

Тя искаше да го попита кой е. Искаше ѝ се да го попита защо е в гората: не носеше пушка, значи явно не бе тръгнал на лов. И макар да знаеше, че и собствениците на съседен имот също използват тази гора, беше сигурна, че тя все пак е собственост на баща ѝ.

— Какво ви накара да мислите, че съм госпожица Уестън?

— Слухове. — Той посочи изхода от папратите с бастуна си. — Заповядайте, моля.

— Ако имате въженце, ще го вържа около врата на Майло и ще го отведа до вкъщи — направи последно усилие тя.

— Нямам въженце.

Не изглеждаше нетърпелив, а просто говореше с досада, сякаш тя му пречи да изпълни някакво задължение. А вероятно точно така и

беше, защото никак не изглеждаше доволен да е тук.

Абигейл си каза наум, че трябва да му е благодарна, и смекчи тона си.

— Благодаря ви. Съжалявам, задето ви създадох толкова много неприятности.

Той я изгледа продължително.

— За нищо, госпожице Уестън — измърмори накрая с нисък глас. — Какво ще кажете да излезем от гората, преди да е станало твърде тъмно?

Тя погледна към небето.

— Ах! Да...

Ставаше късно, а се налагаше да си смени обувките, ако не и роклята, преди да се появи на бала. Родителите ѝ сигурно щяха да се ядосат. Извърна се и тръгна през гъсталака, вслушвайки се в стъпките зад гърба си. Той прошепна нещо на кучето си, което тръгна послушно най-отзад, но не пророни повече и дума.

Няколко минути вървяха по тясната пътечка така, един зад друг. Абигейл не знаеше какво да каже. Неговите стъпки почти не се чуваха; единственият звук беше дишането на голямото куче. Тя дискретно махна няколко листа от косата и от роклята си. Ще трябва да се отбие в стаята си и да провери пред огледалото какви щети е понесла. Щеше да изглежда много по-зле, ако ѝ се беше наложило да лази из гъсталака, за да вади Майло, но без съмнение и сега тоалетът ѝ бе пострадал доста.

Щом пътеката стана достатъчно широка, тя изостана малко, за да вървят заедно. Струваше ѝ се странно да крачи пред него като някаква принцеса, следвана от прислужника си. Той се движеше с лекота въпреки бастуна; ако не го беше видяла, би си помислила, че само леко понакуцва заради наскорошно навяхване. Но сега, когато вървеше до него, тя забеляза как той се обляга на бастуна, при което мускулите на ръката му се напрягаха.

— А видяхте ли някаква следа от заека, когато открихте Майло? — попита тя в опит да прекъсне неловкото мълчание.

— Не. По него нямаше кръв, така че, предполагам, заекът се е измъкнал.

— Слава богу — възкликна тя. — Толкова се притеснявах как ще кажа на майка си, че е убил зайче.

Той я погледна косо.

— Така правят териерите. Гонят зайци и плъхове.

— Но този не е такъв — отвърна тя. — Той е глезено животинче.

Подарък от баща ми за майка ми вместо извинение.

— Тогава най-добре да го обучи както трябва и да го държи вътре.

— Лесно е да се каже — каза тя тихичко. — Но съм ви вечно благодарна, че го донесохте. В какво се беше оплел?

— В някакви къпини.

Той пак вдигна кученцето. Езичето на Майло се показва и той щастливо запъхтя, като забеляза Абигейл.

— Подстрижете му козината, ако не искате да се закача във всеки трън, край който мине. — Той замълча за момент. — За какво е било извинението?

— Ами...

Тя се изчерви и погледна напред. Майка ѝ никога нямаше да ѝ прости, задето е споделила с напълно непознат, че татко е купил Майло като извинение за къщата.

— За едно недоразумение.

— Аха.

Той пак пъхна кученцето под мишница.

— Надявам се извинението да е било прието.

— Очевидно.

Не само прието, но и прегърнато най-искрено. Абигейл забели очи.

— Майка ми сигурно ще ни посрецне на вратата с половината жандармерия, готова да претърси цялата местност, за да го намери.

— Не би ли трябвало вече да посреща гостите си?

— Ами... Може би — смотолеви тя. Значи той сигурно знае за бала, както и кога започва. Кой беше той? — Извинете, сър, но аз не знам името ви.

За първи път лека усмивка се появи на устните му.

— Не се ли досетихте вече?

Тя прехвърляше наум възможностите. Как се казваше това имение, с което граничи техният имот? Монтгомър... Меримонт... Монтроуз Хил Хаус, с облекчение си спомни накрая.

— Вие сте собственикът на Монтроуз Хил Хаус! Усети се леко колебание, преди той да отговори.

— Точно така.

Абигейл изчака, но той не си каза името. Изобщо той не каза нищо повече, а продължи да крачи със същия постоянен ритъм. Беше малко грубичко, честно казано.

— Съжалявам, че не сте имали възможност да дойдете на бала на майка ми.

И това също беше грубичко, но пък тя знаеше, че майка ѝ е изпратила покана до Монтроуз Хил Хаус. Само дето не успяваше да си спомни името на собственика.

— Не стана ли по-добре за вас, че не съм дошъл на бала? — невъзмутимо отговори той. — Ако се бях приготвял да дойда на бала, нямаше да съм в гората, за да спася кучето ви.

— Но можехме да се срещнем при по-приятни обстоятелства.

Непознатият отново я погледна с неразгадаемите си тъмни очи.

Абигейл смело отвърна на този поглед. Той беше наистина поразителна фигура, по свой си, някак мрачен начин. Тъмната му чуплива коса се виеше над яката, а раменете му изглеждаха широки даже под палтото. Държеше Майло без никакво усилие в голямата си длан, независимо че не беше особено едър, а по-скоро стегнат и дългокрак. Но точно лицето му привлече вниманието ѝ. Носът му беше издължен, леко изгърбен. Клепачите падаха някак тежко над очите и му придаваха малко сънен израз, въпреки живия блясък в погледа. Край устните му обаче нямаше бръчици от чести усмивки, макар че самите устни бяха плътни и чувствени. Доста мрачен мъж, помисли си тя, който явно пази тайни.

— И какво би се променило, ако се бяхме срещнали при по-приятни обстоятелства? — попита той най-сетне много тихо. — Аз не посещавам балове.

— Съвсем никога? — изненада се тя.

— Не. — Той извърна поглед. — Скоро ще разберете.

— Много е тайнствено — едва успя да изрече тя.

— Извинявам се. Не исках да прозвучи така. Най-сетне стигнаха близо до къщата.

— Влезте вътре и изпратете някоя прислужница.

Тя се намръщи, че я командват по този начин.

— Моля ви, заповядайте вътре, сър. Майка ми сигурно ще пожелае да ви благодари, задето спасихте нейния любимец.

Той въздъхна.

— Вашите благодарности са достатъчни.

Той спря и премести Майло, който отново започна да мърда усилено, усетил, че се прибира у дома.

— Шшшт — укроти той за втори път кутрето и то отново се смълча. — Ще избяга, ако го пусна.

— Дайте ми го тогава.

И пак протегна ръце да поеме кученцето.

Този път погледът му не беше кратък и мимолетен. Огледа добре косата ѝ, прибрана с клончета жасмин, сетне лицето ѝ, после очите му се плъзнаха бавно по фигурата ѝ, чак до върховете на зелените ѝ сатенени пантофки. Под този изгарящ поглед Абигейл не можеше да помръдне, макар че той не правеше нищо друго, освен да я гледа.

— Ще изцапа роклята ви — прецени той. — Носих го чак дотук, няма сега да ви го дам, за да ви омърси накрая. Твърде сте хубава, за да ви цапаме.

Появата на брат ѝ спести необходимостта от отговор на тези думи. На минаване край къщата той ги видя, спря и дойде при тях.

— Абигейл! Най-сетне те намерих. Мама започна да се притеснява.

— Майло избяга в гората и този джентълмен беше тъй любезен да го хване.

Обърна се с предизвикващ поглед към непознатия. Сега нямаше как да не се представи.

— Много мило от ваша страна, сър. — Джеймс учтиво се поклони. — Джеймс Уестън, на вашите услуги.

Очите на непознатия отново се плъзнаха към нея, преди да отвърне на поклона на Джеймс.

— Себастиан Вейн, от Монтроуз Хил Хаус.

— Благодаря ви, че доведохте сестра ми у дома. — Ядосан, Джеймс погледна към кученцето. — Ще ми се да можех да кажа същото и за този плъх там.

— Той не е плъх — запротестира Абигейл, макар че и на самата нея ѝ бяха минали доста нелюбезни мисли по адрес на Майло. — Мама го обича толкова много.

— Това няма нищо общо. По природа той си е ловец на плъхове и ако не беше „любимият пухчо на мама“, щеше да е в конюшната и да си върши работата — троснато отговори Джеймс, имитирайки сестра си Пенелопе при описанието на кучето.

— Може би и на него би му харесало повече в конюшната. — Мистър Вейн протегна ръце с гърчещото се в тях кученце и го подаде на Джеймс. — Приятна вечер, сър.

— Няма ли да влезете? Майка ми би искала да изрази благодарността си.

Джеймс неохотно пое Майло и задържа калното кученце далеч от палтото си. Майло размаха опашка и весело изплезил малкия си розов език.

— Сестра ви вече беше тъй любезна да ме покани, но се налага да откажа. — Докосна широкополата си шапка. — Приятна вечер, госпожице Уестън. Господин Уестън.

Този път почти не я погледна, а се обърна и закуцука, отдалечавайки се. Голямото черно куче все така мълчаливо подтичваше подире му.

— Браво — възкликна Джеймс, когато фигурата на неочаквания посетител се загуби по пътеката. — Вече имаме завоевание.

Абигейл се намръщи.

— Сигурно имаш предвид завоевание на Майло. Защото спокойно ще те уверя, че този човек не ме понася. Даже не ми каза името си. Брат й се ухили до уши.

— Шегувам се, Аби. Себастиан Вейн! Бил като отшелник. Мама се изненада, когато отказа поканата за бала, но татко я увери, че Вейн никога не излизал.

— И защо?

Абигейл се обърна и го погледна. Струваше й се достоверно, че е самотник, имаше чувството, че е забравил да говори с хора. Но последния път, когато го погледна, в очите му просветна нещо; нещо почти като копнеж. Сякаш искаше да приеме поканата й, но неизвестно какво го възпираше. И беше казал, че е хубава.

Джеймс сви рамене.

— Горкият, никак не му провървяло, а и това, че куца, никак не помага. Ако един мъж не може да танцува и не може да си позволи достатъчно хубави дрехи...

— Аха... — Абигейл продължи да гледа към гората, въпреки че мистър Вейн отдавна бе изчезнал в нея. — Не е задължително това да превърне човек в отшелник.

— Мъжете си имат гордост, Аби — довери й той. — И знам, че мама ще сметне за много неприлично да се бавиш тук, докато тя вътре посреща цял Ричмънд. По-бързичко, сестричке.

— Тогава ти поеми Майло. — Усмихна се сладко, като видя изражението му. — И почисти козината му от калта.

Остави го да се мръщи на кученцето и влезе в къщата, където пъргаво се изкачи по задните стълби към стаята си. Един бърз поглед в огледалото показва, че има листа в косата и някои фибри са се изхлузили, но инак роклята изглеждаше добре, ако не броим няколко петънца от кал по подгъва. Изчетка ги бързо и седна пред тоалетката, за да си оправи прическата.

Отшелник, значи. Но защо? Може да е изпаднал във финансови затруднения, но къщата му беше изискана и красива, стабилна тухлена сграда. Виждаше се съвсем ясно от хълмчето, което се издигаше зад Харт Хаус. А и самият той беше достатъчно привлекателен, дори при тази необичайна хладина, така че повечето момичета изобщо не биха се впечатлили от накуцването. Помагаше си с бастуна, но почти незабележимо. Абигейл долавяше, че той всъщност не иска да е отшелник. Какво му пречеше да се спотаи, докато тя гони Майло, и изобщо да не се появи пред нея? Тя не го беше забелязала, докато той не я заговори. Не беше длъжен да я изпраца до къщата! Не беше нужно да й хвърли този дълъг, оценяващ поглед, все едно иска да попие всяка черта на лицето й...

Е, ако от баловите изобщо има някаква полза, то това са клюките. Мистериозен мъж като Себастиан Вейн няма как да не възбуди слухове. Закрепи последното клонче жасмин в косата си и тръгна по стълбите, решена да научи всичко за него.

ГЛАВА 3

Себастиан разбра какво му се пише още когато момичето се появи измежду дърветата.

Тя не само прекъсна самотната му разходка, предназначена да раздвижи ранения му крак. По мнението на докторите единият завинаги щеше да си остане по-слаб от другия. Той обаче отказваше да приеме диагнозата вече седем години след раняването. Всяка вечер правеше дълга разходка из имота си, стиснал зъби заради болката, насилваше се да ходи равномерно и се опитваше със силата на волята си да поправи вредата, причинена от куршумите на французите.

Отначало дори не разбра, че трябва да ѝ помогне. Беше облечена като за бал, а не за разходка из бодливите шубраци. Бледозелената ѝ рокля трептеше в гаснещата слънчева светлина, а панделките на деколтето ѝ потрепваха, докато заобикаляше дърветата и се препъваше из камъните. Беше хубава като фея, прелитаща през тъмната гора, и за миг той остана омагьосан.

Но разбра, че е наистина обречен, едва когато тя вдигна поглед и видя лицето ѝ. Бузите ѝ бяха розови като праскови. Кожата ѝ беше прозрачна и светла като перла, а на този фон кестенявите къдрици изглеждаха още по-тъмни. Розовите ѝ устни се разтвориха от изненада, когато го видя, но очите ѝ наистина го довършиха: красиви сиви очи, с гъсти мигли и разширени от учудване и любопитство, без следа от тревога или порицание. Себастиан изруга наум. Такива очи бяха способни да превърнат всеки мъж в роб. Подобни думи бе чувал от баща си навремето, но след това баща му си загуби ума, така че Себастиан остана с впечатлението, че това са само думи на луд човек... Сега разбра колко не е бил прав.

Всячески се опита почти да не говори, докато вадеше кучето ѝ от калта под трънливия шубрак, където дългата козина на палето се бе заплела. Показа се трудно да не я гледа, докато вървяха заедно към Харт Хаус, а тя се опитваше да го увлече в разговор. Опитът беше научил Себастиан, че колкото повече говори, толкова повече растат слуховете

за него — от неприятни по-неприятни, — а и нямаше представа дали госпожица Уестън може да си държи езика зад зъбите.

В края на разговора обаче разбра, че тя наистина няма никаква представа кой е той, нито е чувала ужасната му история, затова за един кратък вълнуващ момент се бе почувствал изкушен... преди да се появи брат ѝ и да го спаси от опасността сам да се постави в глупаво положение.

И въпреки това по дългия тъмен път към дома той не можеше да мисли за нищо друго, освен за нея. Обикновено в гората му харесваше много. Там беше тихо и диво — една изоставена от човека ивица земя, разделяща остатъците от неговите имоти и територията на Харт Хаус. Последната собственичка на Харт Хаус, възрастна вдовица, рядко напускаше изрядно поддържаната морава с изглед към реката. Лейди Бъртън негласно му остави гората — двамата се срещаха съвсем рядко, при което тя царствено кимваше за поздрав, без да търси по-близо познанство. Сега се налагаше да свикне, че Харт Хаус е собственост на други хора — и да стои далеч от гората.

Появата на госпожица Уестън най-вероятно беше просто случайност заради избягалия териер, но той не можеше да рискува това да се повтори.

Борис шумно подуши обувките му, изваждайки го от тези размисли. Едрата хрътка побутна здравето му коляно, сякаш за да го насочи напред.

— Знам — каза той на кучето, вдигайки бастуна от земята.

Носеше го, в случай че му потрябва, ако раненото коляно съвсем му изневери. Една тъпа болка започна да пулсира в крака му, докато вървеше, без да се подpira на бастуна, но той остави мислите си да се върнат обратно към ироничния начин, по който госпожица Уестън беше свила устни, и болката изглежда поизбледня.

Стигна до върха на хълма и се обърна назад. Оттук се виждаше част от Харт Хаус, грейнала в светлини. Изглежда е бил единственият, изпратил учтив отказ в отговор на поканата за тази вечер. Какво ли прави тя сега, запита се той. Дали танцува с младите ухажори от съседните имения? Или флиртува с благородниците, дошли на тържеството? Няма как да не са дошли. Трудно му беше да си представи, че и те не са като него омагьосани от феята с кестеняви коси и сияйна усмивка.

Градските слухове стигаха до Себастиан, макар да не му харесваше той да е една от основните им теми. Харт Хаус бе станала собственост на някакъв новобогаташ на име Уестън. Не беше твърде ясно как е натрупал парите си — дали чрез спекулации на борсата, или чрез някакъв важен облог с граф Хейстингс, но нямаше и съмнение, че разполага с много пари. Уестън имал две дъщери и един син, всички те с добре осигурено бъдеще. Дори само това бе достатъчно всички да смятат дъщерите му за красавици — даже преди да ги бяха видели. Макар в този случай слуховете да бяха абсолютно верни. Госпожица Абигейл Уестън бе най-прелестното същество, попадало някога пред очите му.

Освен това беше млада, невинна и богата. Красотата и невинността нямаха място в живота му, а макар да приемаше богатството за една наистина чакана промяна, той знаеше, че тя е също толкова невероятна, колкото кралят лично да се отбие на чай в имението му. Просто ще трябва да извъръща очи, когато тя мине край него, и да си напомня безбройните причини, които го правят неподходящ за нея.

Влезе в къщата и опипом потърси кремъка и свещта на полицата зад вратата. Запали я, мина през тъмния коридор и влезе в гостната. Свали си връхната дреха и шапката, а после се отпусна в старото кожено кресло с лека въздишка на облекчение. Пътят пеша от Харт Хаус беше по-дълъг от обичайната му разходка и кракът му болезнено пулсираше.

— А, ето ви и вас! — посрещна го госпожа Джоунс, икономката, влизайки в стаята. — Бях започнала да се притеснявам, млади човече.

Той се усмихна, без да отваря очи.

— Не е вярно. Знаете, че Борис ще ме довлече до вкъщи дори и мъртъв.

— Ах, какво успокоение! Свалете тези ботуши и ще ви донеса вечерята.

Тя щракна пръсти към Борис, който седеше до вратата и внимателно я наблюдаваше.

— Храната ти е в кухнята, Борис.

При думата „храна“ огромното куче рипна като пале и в галоп напусна стаята, троплейки по дървения под.

— Сигурно тази вечер ще ви трябва една доза — прецени госпожа Джоунс.

Себастиан си представи отново Абигейл Уестън, вдигнала полите си около бедрата, оголвайки стройните си крака от коляното надолу.

— Всъщност не.

— Не е нужно да се мъчите цяла нощ — каза тя, докато вдигаше шапката и палтото му. — Не бъдете глупав. Ще помоля господин Джоунс да ви напълни една хубава гореща вана и да донесе вечерята горе.

Излезе в коридора и извика съпруга си.

Така обичайно протичаха дните му. Ходеше пеша до изнемога, после госпожа Джоунс пърхаше около него като майка над болно дете. Понякога просто тихомълком понасяше всичко, друг път беше доволен от такова отношение. А от време навреме му се приискваше всички да изчезнат и да го оставят на мира. От време навреме му се приискваше да живее нечий друг живот и да разбере дали наистина има щастие някъде по света. Ако беше различен човек, в този момент сигурно щеше да е в Харт Хаус. Щеше да я гледа как се усмихва, да зърне светлината на свещите, отразена в косите ѝ, дори да докосне ръката ѝ и да я държи в обятията си, докато танцуват. За миг мислите му се отнесоха в друга посока...

След това обаче се отърси от тези мечтания. Ако продължава по този начин, ще полудее като баща си. Той беше синът на Лудия Майкъл Вейн, със сакатия крак и разореното имение. Нямаше какво да предложи на която и да било жена — и много добре го знаеше. Не можеше да танцува, даже и да му се искаше. Вече дори нямаше прилични дрехи, които да облече. Госпожица Уестън сигурно ще се зарадва, че се е отървала от компанията му, когато чуе клюките в града.

Изправи се от креслото с болезнена гримаса. Закуцука нагоре по стълбите към стаята си, където госпожа Джоунс влачеше старото корито към камината, докато съпругът ѝ подгриваше вода в кухнята долу. Ако не се понакисне в гореща вана, утре няма да може дори да помръдне. След час тя ще донесе вечерята — студено пилешко и варени картофи, както и чаша ейл. Вече нямаше пари за вино. А той ще се кисне в горещата вода и ще хапне вечерята си съвсем сам, ако не се брои Борис, който похъркваше на постелката, и накрая ще си легне.

Сам, както винаги. И както вероятно винаги щеше да бъде.

* * *

— Къде беше! — попита Пенелопе още щом Абигейл се появи в гостната.

— Гоних Майло. Най-добре е това куче да се държи затворено в клетка.

— О, не! Не и миличкият ни Майло! — запротестира сестра ѝ.
— Той е такъв сладък пухчо.

— Точно пухкавата козина стана причина да се заклеци под трънката.

Абигейл мина през трапезарията. Всички врати бяха отворени и така се оформяше огромен кръг от свободно пространство. Огледа помещението, за да намери майка си с намерението да ѝ каже, че Майло е у дома и в безопасност, а Джеймс в момента го почиства в конюшнията. Господин Вейн наистина бе отказал поканата им, но изглежда бе единственият: всички стаи гъмжаха от гости.

— И как успя да го извадиш изпод храста? — продължи Пенелопе, отказвайки да се отдели от нея.

Абигейл се почуди дали сестра ѝ е видяла нещо от прозореца.

— Нашият съсед се разхождаше в гората и бе така любезен да извади Майло изпод храстите вместо мен. Оставих на Джеймс да почисти непослушното куче, защото цялото е в кал.

— Кой съсед?

Абигейл присви очи.

— Господин Вейн от Монтроуз Хил Хаус.

Сестра ѝ ахна възхитена.

— Господин Вейн? Най-загадъчно неуловимият съсед. Как ти се стори?

Пенелопе, естествено, знаеше всичко за него, докато Абигейл даже не успя да си спомни името му.

— Резервиран. Отказа да влезе и да приеме благодарностите на мама, задето спаси Майло.

Пенелопе презрително се засмя.

— Това показва, че има мозък в главата, ако ме питаш. Аз със сигурност бих избягвала мама, ако можех... Но какъв е всъщност господин Вейн? Защо не пожела да дойде на бала? Да не би да е черен като дявол? Да не е сакат? Да не би да е страшен и опасен?

— О, моля ти се, Пенелопе — въздъхна тя. — Беше много мило от негова страна да измъкне това глупаво куче от драките. Щях да си скъсам и изцапам официалната рокля, но той не само извади Майло, ами и настоя да ме изпрати до вкъщи, за да не се налага да нося на ръце окаляното зверче.

— Значи всъщност е мил и дружелюбен? — намръщи се Пенелопе. — С репутацията на мрачен и опасен човек ми се струваше несравнимо по-интересен...

— Какво друго си чувала за него?

Нямаше причина да крие любопитството си. Пенелопе явно гореше от нетърпение да сподели всичко, което знаеше, а и Абигейл не можеше да отрече, че ѝ е интересно да го чуе.

— Не е много. Живееел като отшелник и почти не излизал в града. Не си спомням друго. Трябва да питаме лейди Саманта. — Хвана Абигейл под ръка и я затегли към предната част на стаята. — Много ще ти се хареса. Татко не можа да си намери място от радост, когато тя пристигна със сестра си. Това са дъщерите на граф Стратфорд, все пак.

— Но аз исках да кажа на мама, че съм намерила Майло и всичко е наред — опита да се възпротиви Абигейл.

— Сигурно сама се е досетила — измърмори Пенелопе. — В крайна сметка нали ти тръгна да го търсиш, а ти си добрата дъщеря, с която родителите ни винаги се гордеят.

— Май си взела всичко твърде навътре.

— И ти щеше да реагираш така, ако те държат като затворничка, далеч от всичко интересно в живота.

Пенелопе се усмихна широко, когато приближиха двете елегантни дами — едната видимо на възрастта на Абигейл, а другата няколко години по-голяма.

— Лейди Търли, лейди Саманта, позволете ми да ви представя сестра си, госпожица Абигейл Уестън. Абигейл, това са лейди Търли и лейди Саманта Ленъкс. Техният баща е граф на Стратфорд, собственик на великолепното имение от другата страна на реката.

— Приятно ми е да се запознаем.

Абигейл направи реверанс, а другите дами отвърнаха със същото.

— Добре дошли в Ричмънд.

Лейди Търли се усмихна. Висока и стройна, тя носеше цялото аристократично излъчване, което можеше да се очаква от една дама.

— Нашите родители изпращат извиненията си, че не успяха да дойдат и се надяват да се запознаят с родителите ви съвсем скоро.

Абигейл не беше очаквала толкова сърдечно запознанство. От преживяното досега в Лондон знаеше, че графове и други благородници обикновено не горят от нетърпение да се запознават с хора като тях. Но гостенките наистина се държаха мило, затова тя се усмихна.

— Много любезно от ваша страна. Изключително се радваме, че успяхте да дойдете.

Лейди Саманта весело се засмя. Беше хубава млада жена, с тъмноруса коса и нежни зелени очи.

— О, не, ние ви дължим благодарност! Ричмънд е доста скучно градче. Всички нови хора тук са добре дошли.

Абигейл реши да подмине мрачния поглед на сестра си при споменаването, че Ричмънд бил скучно градче.

— Винаги съм харесвала по-тихите места. В Лондон е толкова горещо и мръсно през лятото. Много ни харесва Харт Хаус, нали, Пенелопе?

Пенелопе се усмихна пресилено.

— Разбира се. Но така се надявам да задоволите срамното ми любопитство. Един от съседите ни отказа любезно поканата и трябва да призная, че ужасно много искам да науча защо. Говоря за господин Вейн от Монтроуз Хил Хаус. Познавате ли го?

Лейди Търли се поколеба и хвърли особен поглед към сестра си, преди да отговори.

— Всъщност не много. В крайна сметка сигурно ще се срещнете с него, госпожице Уестън.

— Да, неговият имот граничи с нашия, нали? — продължи Пенелопе, без да изпитва угризение, че явно е подхванала неприятна за гостенките тема. Ако самата Абигейл не изгаряше от любопитство да научи нещо, вероятно щеше да насочи разговора в друга посока, но

засега реши да замълчи любезно. — Дори мисля, че част от гората се ползва и от двете страни. Сестра ми го срещнала по време на разходка тази вечер.

— Срецахме се съвсем случайно — додаде Абигейл. — Той спаси кученцето на майка ни от жестокостта на един трънлив храст.

По лицето на лейди Саманта премина удивление. Лейди Търли сякаш замръзна на място и отново погледна към сестра си, този път почти разтревожено.

— Колко галантно — каза тя след кратка пауза.

— Той не обича да се среща с хора — с тих глас изрече лейди Саманта. — Това е много... галантно.

Настана неловка тишина. Вероятно все пак не бе особено добра идея да се повдига тази тема пред двете дами. Даже Пенелопе усети, че е насочила разговора в опасни води, и сега не знаеше какво да каже.

Лейди Търли наруши неловкото мълчание.

— Открихте ли вече Уханната алея? Тя е славата на Харт Хаус.

— Да, наистина открих тази алея — с облекчение отговори Абигейл. — Не знаех, че си има име, но Уханната алея чудесно ѝ подхожда. Чух, че първоначално алеята водела до някаква пещера, но преди много години лейди Бъртън наредила да я затрупат.

— Точно така — обади се лейди Саманта, също благодарна, че темата на разговора е сменена. — Когато бяхме малки, най-голямата мечта на брат ни беше да открие тайната пещера. Даже беше помолил лейди Бъртън, предишната собственичка на Харт Хаус, да му разреши да изследва гората.

Продължаваха да бърбят непринудено за различни местни забележителности, когато майка им се присъедини към групата и така сложи край на всякакви опити да научат още нещичко за господин Вейн. Накрая се наложи да се извинят на двете дами, за да се запознаят и с останалите гости, но Абигейл се надяваше, че лейди Саманта би могла в бъдеще да ѝ стане приятелка. Поне на пръв поглед не изглеждаше горделиво момиче и, ако не се брой очевидният ѝ шок при споменаване на името на господин Вейн, тя изглеждаше сърдечна и дружелюбна.

Останалата част от вечерта премина приятно. Тя танцува с неколцина джентълмени и се запозна с още няколко дами. В края на вечерта баща им изглеждаше изключително доволен.

— Знаех, че Ричмънд е много подходящ за нас — заключи той доволно. — Клара, любов моя, сигурен съм, че досега в този град не е даван по-изискан бал.

— Радвам се, че ти хареса, скъпи. — Позволи му да я целуне по бузата. — Сега обаче отивам да си легна и моля никой да не ме търси поне до утре по обед. Ах, горките ми стъпала.

— Ще разтрия всяко пръстче с бадемово масло — обеща той. — Лека нощ, красиви мои момичета! — Спря се и целуна шумно Абигейл и Пенелопе по челата. — Вашият татко не беше ли прав за бала?

— Както винаги — отвърна Абигейл.

Пенелопе забели очи, но Абигейл виждаше, че и тя е доволна. Двете последваха родителите си нагоре по стълбите, но след това Пенелопе тръгна с нея към спалнята ѝ.

— Сега какво си мислиш за Ричмънд? — Абигейл седна пред огледалото, за да си свали бижутата. — Още ли си сигурна, че завинаги е осъден на скука?

— Чудя се защо лейди Саманта толкова се притесни, когато попитахме за господин Вейн — заразсъждава на глас Пенелопе.

Пръстите на Абигейл, която разкопчаваше колието си, спряха за миг.

— Нямам представа.

— Сигурно има някоя твърде деликатна тайна. — Пенелопе се облегна на колоната на леглото с леко разтревожен поглед. — Защо ли така страни от хората, как мислиш?

— Отивай да си лягаш, Пенелопе. — Абигейл се зарадва, когато прислужницата ѝ Бетси влезе в стаята. — Не знам какво да си мисля за господин Вейн.

Този път обаче тя се интересуваше от отговора дори повече от сестра си.

ГЛАВА 4

— Мисля, че тук има надежда.

Абигейл огледа книжарницата. Беше голяма и чиста, а витрините блестяха под утринните лъчи. Изглеждаше приветлива и съвсем прилична — пълна противоположност на книжарницата в Лондон, където се продаваха броевете на „50 начина да съгрешиш“. Сега, след бала, майка им смяташе, че вече са надлежно представени в обществото на Ричмънд и са станали част от него. Когато Пенелопе попита дали може да се разходят до града и да разгледат магазините, майка им се съгласи само при условие Джеймс да ги придружи. Брат им почти веднага потегли по собствени задачи, като ги остави пред един магазин за шапки. Пенелопе, разбира се, имаше други планове, затова повлече Абигейл през улиците към книжарницата.

— Сигурна ли си?

— Не, естествено — прошепна Пенелопе. — Затова трябва да влезем и да попитаме.

— Прилича на книжарница, в която мама би влязла — констатира Абигейл, упорито съпротивлявайки се на опитите на сестра ѝ да я избута напред. — Ще ни забъркаш в ужасни неприятности, Пен.

— Ако нещо се обърка, ще поема цялата вина, давам ти дума. А ти ми обеща поне да потърсим. Моля те, Аби, моля те! — В гласа на Пенелопе имаше почти отчаяние. — Просто умирам от скука и от нетърпение...

— Та ние сме в Ричмънд само от единайсет дни — измърмори Абигейл, но все пак отстъпи пред печалното изражение на сестра си.

За разлика от нея Пенелопе не беше доволна просто да има интересна книга и удобно кътче за четене. Мечтаеше за приключения, клюки и вълнения — а откакто я бяха заловили да чете прословутите брошури преди около месец, я лишиха от всичко това. Майка им отреза напълно свободата на Пенелопе. Отново ѝ разрешиха да ходи на танци и събирания, но вече не ѝ позволяваха да се разхожда свободно и да говори с приятелки: трябваше да стои до полата на майка си и да

танцува само с джентълмените, одобрени от госпожа Уестън. Даже за сегашното излизане в града получи разрешение единствено заради присъствието на брат си и сестра си.

Но Абигейл знаеше също така — точно както знаеше и сестра ѝ, — че ако ги хванат да търсят книжката, и на двете лошо им се пише. Когато майка им разкри Пенелопе първия път, тя се закле във всичко свято, че Абигейл няма нищо общо с брошурата и дори не е знаела за нея. Беше си чиста лъжа, разбира се, но поне остави на Абигейл свободата... да пазарува, където пожелае. Но ако майка им разбере, че този път и тя е замесена, веднага щеше да се досети, че по-рано Пенелопе бе излъгала, а и дори още по-лошо: че Абигейл бе помогнала в цялата измама. Това щеше да направи живота и на двете истински ад.

— Добре тогава — склони тя накрая. — По-добре да стоиш далеч от мен. Джейми скоро ще се върне да ни вземе, значи нямаме много време.

Лицето на сестра ѝ светна от радост и нетърпение.

— Благодаря ти, Аби! Толкова ти благодаря! Ще се държа безукорно и ще съм по-тиха от мишка. Просто попитай учтиво дали имат брошурата и се опитай да направиш впечатление на зряла и изискана.

Двете влязоха в книжарницата, при което над вратата прозвуча малко звънче. Книжарницата бе красиво подредена: край стените имаше лавици с книги, а в средата — удобна пейка. Беше спокойно и тихо, точно както трябвала бъде на такова място. Слава богу, почти нямаше и потенциални свидетели на предстоящото престъпно деяние. Пенелопе влезе с небрежна стъпка и се престори дълбоко заинтересувана от книгите, макар Абигейл да знаеше, че цялото внимание на сестра ѝ е върху нея.

Опитвайки се да изглежда, както я бе посъветвала сестра ѝ, „зряла и изискана“ въпреки бясното тупкане на сърцето си, тя се приближи до тезгяха, където собственичката — жена на средна възраст — тъкмо увиваше книга за друга дама. Клиентката си тръгна с пакета и Абигейл пристъпи напред.

— Мога ли да ви помогна, госпожице? — с приятен тон се осведоми продавачката.

Абигейл извади листче с две заглавия — една книга за нея, а друга — за брат ѝ. Беше обещала да ги купи. Наум каза една молитва

никой да не научи, че най-отдолу е добавила и трето заглавие, след като майка ѝ вече беше одобрила списъка.

— Надявам се. Случайно да имате ето тези?

Книжарката прочете списъка и накрая ѝ хвърли бърз оценяващ поглед.

— Така мисля — отвърна тя с неутрален тон. — Трябва да проверя в склада отзад, особено за последното заглавие.

— Благодаря.

Абигейл царствено кимна, а жената изчезна в задната стая на книжарницата. Дотук добре. Успя да зърне погледа на сестра си над лявото си рамо. Пенелопе държеше пред себе си някакъв том, който приличаше на молитвеник, но погледът ѝ не се отделяше от сестра ѝ. Абигейл лекичко кимна към нея и очите ѝ светнаха в надежда, преди да се спуснат обратно към молитвеника. Обърна страницата с престорено старание, макар Абигейл да забележа, че очите ѝ изобщо не се движат по редовете.

Звънчето на вратата зад нея отново прозвуча. Звукът отекна пронизително в тихата книжарница. Абигейл притеснено погледна, доколкото ѝ позволяваше периферията на шапката, молейки се наум брат им да не се е върнал твърде рано, за да ги вземе, но остана без дъх, когато видя кой влезе.

— Господин Вейн!

Той стоеше наполовина обърнат към вратата, като че се чудеше дали да не излезе на улицата. Сякаш трепна, чувайки гласа ѝ, но все пак с готовност се обърна към нея.

— Госпожице Уестън.

Той се поклони.

Абигейл направи реверанс. Почти физически усети погледа на сестра си отзад, но реши да не му обръща внимание.

— Колко се радвам отново да ви видя.

Сега, на дневна светлина, той изглеждаше също толкова привлекателен, колкото ѝ се бе сторил миналата вечер. Очите под полуспуснатите клепачи бяха кафяви, видя тя, а ако се усмихнеше, ефектът сигурно щеше да е поразителен. Спомни си думите на Джеймс, че съседът им е обеднял. Огледа го по-отблизо, но ежедневноното облекло в провинцията беше доста по-свободно, отколкото в Лондон, и тя не успя да види разлика между дрехите на

Джеймс и тези на Вейн. Защо изобщо беше нужно такъв мъж да се държи като отшелник?

Той бавно се приближи към тезгяха.

— Удоволствието е изцяло мое.

— Позволете да възразя! Не мога да ви се отблагодаря, защото ми помогнахте с Майло снощи. Когато се върнах у дома и видях в какъв безумен вид съм само защото тичах след него, осъзнах каква огромна услуга ми направихте. — Тя се усмихна тъжно. — Ако бях влязла в гъстака, нямаше как да се явя пред гостите.

Погледът му премина по тялото ѝ от главата до петите.

— Радвам се да видя, че това не се е случило.

При този комплимент на устните ѝ се появи слаба усмивка.

— Майка ми специално помоли някой ден да се отбиете, за да ви благодари лично.

— Няма нужда — скромно отговори той.

Абигейл продължи да се усмихва, макар че с крайчеца на окото виждаше сестра си — тя почти се беше изкривила, аха да падне, в опит да го види по-добре. Пенелопе спазваше обещанието си да бъде тиха от мишка, но не беше обещавала да крие и огромното си любопитство към обгърнати в мистерия джентълмени. Абигейл небрежно се обърна, затруднявайки още повече гледката за сестра си.

— Хрумна ми, че всъщност не знам къде свършва имотът на баща ми. Никак не бих искала да навляза на вашата земя без позволение. Може ли да ми кажете къде точно минава разделителната линия, за да не я пристъпвам отново?

Очите на господин Вейн се стрелнаха в страни, уж небрежно: беше забелязал Пенелопе. Абигейл се помоли наум поне веднъж в живота си сестра ѝ да си държи езика зад зъбите и да не се бърка в чужди работи.

— И аз вече не съм съвсем сигурен, госпожице Уестън. Но ви давам позволение да се разхождате свободно из гората, даже и ако това е на земята на Монтроуз.

— Благодаря. Много сте мил.

Тя вече се чудеше как да поддържа разговора. Абигейл не можеше да отговори даже пред себе си защо ѝ се иска да продължи да говори с него, но това наистина бе така. У него имаше нещо привлекателно въпреки малко високомерното му поведение.

Харесваше ѝ гласът му и наистина копнееше да го види как се усмихва.

— Никак не е любезно — отговори той. — Просто е справедливо. Когато бях момче, ми разрешаваха да обикалям из земите на Харт Хаус съвсем свободно и аз го правех при всяка възможност. Лейди Бъртън, предишната собственичка, беше много великодушна жена.

— Да, казаха ми, че в околностите на Харт Хаус имало някои много интересни забележителности. Чух за пещера или нещо такова в земите на имението, но сякаш никой не знае къде се намира тя. Или къде се е намирала.

За първи път очите му блеснаха с искрен интерес.

— Знам за пещерата.

Изражението му омекна и на устните му се появи, ако не точно усмивка, то поне не толкова сурова линия. Абигейл се почувства необичайно окуражена от това и сърцето ѝ направо подскочи, когато той се наведе по-близо до нея.

— А и знам къде се намира.

— Наистина? — смаяно изрече тя. — Още съществува? Мислех, че са я затрупали.

— Само е обрасла с горската растителност. Човек трябва да си пробие път през гъсталака, за да я достигне.

Този път устните му определено се извиха в усмивка, а тържествуващото изражение коренно промени лицето му. Изглеждаше по-млад и почти по момчешки развълнуван.

— Когато я открих преди години, се чувствах най-безстрашния изследовател, все едно бях достигнал сам до изворите на Нил!

На Абигейл и бе трудно да се концентрира върху темата на разговора. Господин Вейн беше най-привлекателният мъж, когото беше виждала. Майчице, наистина беше чела, че е възможно жените да останат буквално заслепени от един мъж и да се влюбят от пръв поглед. До този ден обаче не знаеше как точно се случва в действителност. Жените в Ричмънд слепи ли са? Защо около него няма тълпа от неомъжени почитателки?

— Сигурно наистина сте били много безстрашен — успя да каже тя, опитвайки се да си събере мислите. — Лейди Ленъкс ни каза, че брат ѝ много дълго търсил тази пещера, но така и не я открил.

Сияйната радост на лицето му угасна като светлината на свещ, внезапно духната от вятъра. Устните му отново се опънаха в същата строга линия и той сякаш се отдръпна от нея, без да се бе преместил и на сантиметър.

— Не.

— Това ли е всичко, госпожице? — гласът на книжарката накара Абигейл да подскочи. Тя се обърна, все още потресена от трансформацията у него и за добро, и за лошо — и с ужас установи, че книжарката е открила книгите от списъка. Всички до една. А най-отгоре на купчината, неопакowana и поставена така, че целият свят да я види, лежеше „50 начина да съгрешиш“.

В първия момент на стъписване Абигейл само я погледна с неразбиращ поглед. Мили боже! Тя не очакваше в тази книжарница изобщо да я имат. Нито пък очакваше жената да ѝ я подаде толкова безгрижно и дръзко: в лондонските книжарници винаги ги увиваха! А и със сигурност не беше очаквала да разговаря тет-а-тет с господин Вейн, когато жената донесе поръчката. Въпреки това дълбоко в себе си се радваше, че най-сетне се е сдобила с новия брой на брошурата. Какви ли тайни ще разкрие лейди Констанс в нея?

— Да — рязко каза тя, най-сетне отървала се от смайването си. — Благодаря ви.

Бързо сложи чантичката си върху книжката, за да закрие заглавието, и се засуети да си търси парите, накланяйки шапката така, че да не се вижда изчервеното ѝ лице.

— С какво мога да ви бъда полезна, сър? — попита продавачката, докато Абигейл отброяваше монетите. В гласа на жената прозвуча неприкрита хладина, когато се обърна към господин Вейн.

— Търся *Навигационния алманах* — отговори той. — Най-новото издание.

Тя сбърчи недоволно нос.

— Ще трябва да проверя.

— Благодаря ви, госпожо Дрискол.

Абигейл му хвърли поглед изпод периферията на шапката си. Госпожа Дрискол очевидно не се държеше с него, както се полага на уважаван местен земевладелец, но той явно не бе впечатлен от поведението ѝ. Тя подаде парите на продавачката и лекомислено

вдигна чантичката си, а миг по-късно се сети да грабне бързо и книгите.

— Приятен ден, господин Вейн — обърна се тя към него. — Надявам се да се видим отново.

За част от секундата погледът му се спусна към книгите в ръцете ѝ.

— Може би ще се видим, госпожице Уестън.

О, мили боже! Беше успял да я зърне. Абигейл направи нескопосан реверанс, а лицето ѝ пламтеше. Дано той не знае какво е това заглавие. Дано да си помисли, че не купува книгата за себе си. Но тя никога не бе съумявала да лъже толкова добре, колкото Пенелопе, затова сигурно реакцията ѝ бе като на виновна. С наведена глава забърза да излезе от книжарницата, оставяйки го до тезгяха да чака своята книга.

— Какво ти стана? — изсъска Пенелопе, едва смогвайки да тича до нея. Абигейл съвсем беше забравила сестра си.

— Мразя те, Пен! — отвърна тя, забила поглед пред себе си. — Ама наистина те мразя!

— Чак пък толкова? — Пенелопе се усмихна палаво. Погледна през рамо. — Това значи бил мистериозният господин Вейн! Мисля, че те харесва, Аби.

— Я да мълчиш — отвърна тя през стиснати зъби.

— Забелязах колко много се оживи, когато говореше с него. Да не би и ти да го харесваш? — Тя отново погледна назад. — Знаеш ли, той те наблюдава в момента през витрината.

— Обърни се веднага — нареди Абигейл. — Може би ни наблюдава, защото я видя.

— О, не! — сестра ѝ ококори притеснено очи. — Защо му позволи да я види?

— Не съм му позволявала, книжарката просто я тръсна на тезгяха пред очите ни, преди да успее да я спра! — Абигейл извади проклетата брошура измежду другите книги и я бутна в ръцете на сестра си. — Ще трябва да намерим по-подходящ начин да се снабдяваме с изданията. Тоест, ако мама не разбере и не ни заключи по стаите! Пенелопе напъха книжката в чантичката си.

— Права си. Съгласна съм. Ако знаех, че такъв настойчив ухажор ще те последва в книжарницата, никога нямаше да те помоля

да търсим книгата днес.

Хвърли убийствен поглед на сестра си и продължи да върви, без да каже и дума повече. Господин Вейн беше най-малко настойчивия ухажор, когото можеше да си представи. Бедата беше... че на нея ѝ се искаше да бъде! Или поне да даде някакъв знак, че се интересува от нея, защото тя го смяташе за изключително очарователен.

От друга страна — за собствено добро — вероятно беше по-разумно да се надява никога повече да не го срещне. Той беше видял „50 начина да съгрешиш“. Знаеше, че я купи. Ако само се сетеше да попита госпожа Дрискол какво представлява изданието, с нея беше свършено. А може би вече го бе направил? Ако само тръгне и най-малкият слух, че момичетата на семейство Уестън купуват такива развратни писания, той със сигурност щеше да стигне до майка ѝ. И тогава никакви оправдания от Пенелопе нямаше да ги спасят от последствията.

Засега просто се надяваше той да не я последва.

* * *

— Това ли е всичко, господин Вейн? — госпожа Дрискол плъзна книгата по тезгяха, сякаш се гнусеше лично да му я подаде в ръцете.

— Да, госпожо.

Себастиан отброи парите от портмонето си. Вече отдавна не се надяваше някой да му продава на кредит. Нещата бяха далеч по-лесни, ако носи пари у себе си. Когато плаща в брой, се предпазваше да не надхвърли ограничените си доходи, а и продавачите нямаше от какво да се оплакват. Навремето госпожа Дрискол беше любезна и сърдечна с него, но веднъж баща му я нападна по време на един от своите пристъпи и оттогава всички отбягваха и Себастиан, сякаш е прокажен. Собственичката на книжарницата винаги го наблюдаваше боязливо, все едно очаква и той да ѝ налети, изпаднал във внезапен бяс.

Явно господин Уестън също все още не беше открил сметка при нея, след като дъщерите му плащаха в брой. Докато слагаше парите на тезгяха, ръката на Себастиан изведнъж се забави, сякаш го осени внезапна идея. Трябваше да очаква, че ще се срещне с нея днес — първия ден от седмици насам, когато слизаше в града. Без да го иска,

сърцето му подскочи от удоволствие, когато тя се обърна и изрече името му с такава радост.

Щеше да е доволен дори само да си кажат „добър ден“ и да може да я погледа минута-две. Косата ѝ изглеждаше по-червеникава в мътната светлина на книжарницата — или вероятно бе отражение на яркочервеното ѝ палто? Очите ѝ обаче бяха със същия ясен сив цвят... и той се почувства почти хипнотизиран от скритата покана, която те носеха. Тя пожела да говори с него. Усмихна се, когато я поздрави. Очите ѝ светнаха, когато ѝ спомена, че знае къде е пещерата. За известно време Себастиан почти забрави кой е, заслепен от усмивката, от очите ѝ и милия жест, с който ръцете ѝ в ръкавици се притискаха към пазвата ѝ...

В този миг тя заговори за Саманта и Бенедикт и той си спомни всичко. Спомни си онова, което беше загубил, и заради което с Абигейл Уестън никога няма да го свързва нищо повече от случайна среща в града или в гората. Знаеше, че трябва да съжалява, задето я бе поканил да се разхожда в земите на неговото имение, но някакъв упорит егоизъм му пречеше искрено да съжали. Ако успееше от време на време да я зърва, в това нямаше нищо лошо. Рано или късно някой щеше да я предупреди да стои далеч от него и тогава няма да има никакво значение, че я е поканил.

Въпреки това, без очевидна причина, той се забави при тезгяха на книжарката. Нямаше право да получи вниманието ѝ. Колкото по-малко знаеше за нея, толкова по-добре. На думи беше лесно, но в действителност — никак. А и тя беше купила нещо много интригуващо.

— Да не би да си променихте избора? — попита с хладен тон госпожа Дрискол и вдигна в шепа отброените от него монети, сякаш се страхуваше той да не ги грабне обратно.

— Да. — Той я погледна право в очите, докато вадеше от портмонето си още една монета, макар да знаеше, че не бива да харчи толкова много. — Искам един екземпляр от онази брошура.

Тя присви очи предпазливо.

— Каква брошура?

— Току-що продадохте една. „50 начина да съгрешис“.

ГЛАВА 5

Любопитството на Абигейл към господин Вейн, и без това доста силно още от самото начало, се превърна в почти трескаво чувство след срещата им в книжарницата. Кратката поява на оживление в очите му не ѝ даваше мира. Караше я да мисли, че той не е отшелник по природа, а по нечие решение — или негово собствено, или наложено от други. Госпожа Дрискол се държа с него почти грубо въпреки любезното му отношение. Какво се беше случило, за да накара една почтена търговка да се отнася към местен земевладелец едва ли не като с прокажен? Къде беше тази изгубена пещера, същата, чието откритие го бе накарало да се почувства безстрашен? И защо самото споменаване на лейди Саманта и брат ѝ така бързо угаси блясъка в очите му? Дълбоко погълната от този въпрос, напълно забрави да поиска от Пенелопе злополучния екземпляр на „50 начина да съгрешиш“.

Абигейл внимателно надаваше ухо на всички местни клюки от дамите, които гостуваха на майка ѝ. Винаги беше проявявала интерес към такива новини и някои от тях ѝ доставяха огромно удоволствие, но сега възприемаше всяка дума като възможен ключ към тайните на тайнствения съсед.

За жалост никой друг не се интересуваше от него толкова, колкото нея. Даже Пенелопе премина на по-благодатни въпроси — например кои по-търсени ергени ще прекарат лятото в Ричмънд — тема, явно много близка и до сърцето на майка им. Подходящите за женитба младежи ставаха повод за обсъждане при всяка отворила се възможност, с всяка дама, която идваше да посети госпожа Уестън. Отначало Абигейл мислеше, че е достатъчно и рано или късно ще бъде споменато и неговото име. Но не се случи. Явно никой не смяташе господин Вейн за добра партия за женитба и това още повече озадачаваше Абигейл. Защо да не е добра партия? Противно на собствените му мъгляви предупреждения колко е неподходящ, той

беше хубав мъж, на всичкото отгоре собственик на имение — и въпреки това никой не го споменаваше.

Един ден обаче, докато помагаше на майка си да подреди конците си за бродирание, икономът влезе в стаята и обяви — за нейно най-голямо смайване:

— Господин Себастиан Вейн, госпожо.

— А! — Майка ѝ се усмихна доволно и погали сгушения в скута ѝ Майло. — Най-сетне. Покани го, Томпсън.

Абигейл седеше, загубила ума и дума от учудване и от неочаквано обзела я тревога. *Дошъл е!* Не беше очаквала такава развитие, особено след като бе отказал да дойде на бала. Можеше да се окаже неочаквано добра възможност да научи повече за него. Освен това обаче той знаеше малката ѝ тайна — за „50 начина да съгрешиш“, — а нямаше как да се срещне и да говори с него преди влизането му при майка ѝ. Възможно беше да не знае, че книгата е тайна. А може и да не одобрява такава литература и да е дошъл нарочно да уведоми майка ѝ. Нищо чудно да е решил, че тя има съмнително възпитание или морал! Как само ѝ се искаше да може да изтича във фойето и да размени с него само няколко думи... макар изведнъж да осъзна, че всъщност не знае какво би му казала. *Моля не казвайте на майка ми, че купих такава неприлична книга.* Това някак си не звучеше като особено добра идея.

Докато вратата се отваряше за втори път, Абигейл бавно се изправи. Чу равномерните му стъпки, едва доловимото почукване на бастуна, а после той се появи на вратата. Косата му беше сресана назад и беше облечен в тъмносиньо сако; изведнъж странно желание да изтича и да застане до него обхвана Абигейл.

— Господин Вейн! — Майка ѝ се приближи до него с протегнатата ръка. — Толкова много се радвам най-сетне да се запозная с вас! Благодаря ви, че дойдохте.

— Трябваше да го сторя по-рано, госпожо Уестън, за да ви поздравя с добре дошли в Ричмънд.

Направи поклон, държейки ръката ѝ. Тя се усмихна.

— Но моля ви! Аз не обръщам внимание на такива дреболии. Хайде, Абигейл, ела да поздравяш съседа ни, след като вече си се запознала с него.

Майка ѝ я повика с ръка.

— Здравейте, господин Вейн.

Тя направи реверанс. Той се поклони; тъмнокафявите му очинито за миг не се отклониха от лицето ѝ.

— Колко мило да се отбиете!

На Абигейл така ѝ се искаше да прочете мислите му — изражението му не издаваше нищо, макар той да я гледаше така внимателно, сякаш иска да каже нещо.

— Здравейте, госпожице Уестън — отвърна той след кратка пауза. — Добре сте, надявам се?

Особено сега, когато сте тук. Тя се изчерви при тази неканена мисъл.

— Много добре, сър, благодаря.

— Радвам се да го чуя.

Той се поколеба отново, а пламналият му поглед сякаш галеше всеки сантиметър от лицето ѝ.

— Много ми е приятно, че ме посрещнахте така сърдечно.

— Но разбира се! — Майка ѝ отново зае мястото си на дивана и направи жест към креслото пред себе си. — Заповядайте, господин Вейн. Мога ли да ви предложа чай?

— Благодаря.

Той седна на креслото. Само леко присвиване на лицето му показва, че изпитва болка. Абигейл едва сега забеляза, че той е облегал бастуна си на гърба на креслото и го бе заобиколил, без да се подпира с нищо. Самата тя седна в другия край на дивана и подаде на Майло играчката, измайсторена от Джеймс — парче дебело въже, завързано на възел. Кученцето взе играчката между лапите си и се настани върху възглавницата, заето да ръфа възела.

— Вие сте собственикът на Монтроуз Хил Хаус, нали? — Майка ѝ приготви чаша чай и му я подаде. — Вашата къща чудесно се вижда от моравата и аз често съм се спирала да ѝ се възхищавам.

— Да. — Той се огледа в стаята. — И аз мога да кажа същото за Харт Хаус. Изглеждаше толкова самотна след смъртта на лейди Бъртън. Радвам се, че отново кипи от живот.

Госпожа Уестън се усмихна.

— Благодаря ви, сър. Съпругът ми ме увери, че тук е чудесно убежище от шума на Лондон, и трябва да призная, че се оказа съвсем прав.

Господин Вейн кимна. Все още не се беше усмихнал, а ако не се брой онзи почти интимен поглед в началото, повече не бе се обръщал изобщо към Абигейл.

— Прекарал съм тук целия си живот, госпожо, и винаги съм го предпочитал пред града.

— Аз също — намеси се Абигейл, твърдо решена да участва в разговора. — Толкова е спокойно.

Той почти не я погледна.

— Точно така, госпожице Уестън.

— Дълга ви голяма благодарност, задето спасихте миличкия ми Майло, господин Вейн. Абигейл ми каза, че вие сте го открили в гората.

Майка ѝ погали своя малък любимец по брадичката и той доволно излая, преди отново да се захване с въжетото.

— Не знам какво щях да правя, ако се беше загубил!

— Аз само го извадих изпод бодливите храсти, госпожо Уестън. Дъщеря ви заслужава същинската похвала за спасяването му. Беше тръгнала след него през гората.

Все така със сериозно изражение той хвърли поглед към Абигейл.

— Но беше много доволна, защото не се наложи да продължи да го гони още по-навътре.

Гласът на майка ѝ звучеше съвсем спокоен, докато продължаваше да гали кучето, но погледът ѝ бе остър като бръснач и сякаш въпросителен, когато се обърна към Абигейл, навярно доловила напрежението у дъщеря си.

— Така е спасила любимата си рокля.

— Да — потвърди Абигейл с усмивка. — Много съм благодарна. Можехме да намерим друго куче, но такава рокля няма откъде да вземем втори път.

Майка ѝ ахна с престорено възмущение.

— Майло, не ѝ вярвай, миличък! — Чуло името си, кутрето замаха с опашка. — Ще се престоря, че не си го казала.

— Надявам се кученцето да не е пострадало от това приключение — намеси се господин Вейн.

— Нищо, което една хубава баня не можеше да поправи — увери го майка ѝ.

— Господин Вейн предложи да му подстрижем козината, за да не се закача в трънливите храсти.

Докато говореше, Абигейл го наблюдаваше. Той не отделяше очи от дребното животинче, което невъзмутимо продължаваше да гризе възела, голям почти колкото собствената му глава. Почувства се напълно объркана. Дали наистина бе дошъл просто да изрази уважение към майка ѝ, чисто по съседски? Ако възпитанието му го бе подтикнало да го направи, то защо отказа да ѝ се представи вечерта, когато го срещна за първи път? Явно твърдо бе решил да се прави, че нея я няма, като почти не я поглежда и отговаря едносрично на думите ѝ.

— Да го подстрижем? О, но той е толкова хубавичък с дългата си козина — възпротиви се домакинята. — Просто отсега нататък ще внимаваме повече къде ходи и няма да го пускаме в гората.

Майло, до момента напълно погълнат от въжената играчка, изведнъж скочи на дивана. Изправи уши, козината му настръхна и от гърлото му се чу глухо ръмжене. Излая секунда преди икономът да почука на вратата.

— Госпожа Хънтли, госпожо — съобщи Томпсън.

— Кажете ѝ да заповяда — разпореди майка ѝ. — Шшшт, Майло! Кученцето отново легна върху възглавницата, но очичките му не се отлепаха от вратата.

Господин Вейн вече се бе изправил. Остави на масата чашата си с чай — без дори да я докосне, забеляза тя.

— За мен бе удоволствие, госпожо Уестън. — Той посегна да си вземе бастуна. — Няма да ви отнемам повече време.

Майка ѝ го погледна стреснато.

— Но защо... Моля ви, останете и си допийте чая, сър.

— Благодаря ви, но ще откажа, трябва да вървя.

Поклони се и се обърна с такава бързина, сякаш искаше да се затича през вратата. Тя обаче се отвори, преди да стигне до нея, и Томпсън въведе госпожа Хънтли.

Ан Хънтли бе съпруга на джентълмен, собственик на голяма къща близо до портите на Ричмънд Парк. Носеха се слухове, че семейството му произлизало от любим прислужник на крал Чарлз II, който лично му дарил земята. Понеже самата госпожа Хънтли им бе разказала семейната легенда, Абигейл допускаше, че сигурно е истина,

а също е и повод за гордост за съседката им. По някаква причина двете с майка ѝ се бяха сприятелили много бързо, но Майло никак не я одобряваше. При всяко нейно гостуване започваше да лае и не млъкваше, докато прислужник не го изнесе.

Този път не бе по-различно. Майло започна яростно да джафка още при влизането ѝ в стаята. Но много по-шокираща бе реакцията на господин Вейн и госпожа Хънтли, когато двамата се видяха.

Госпожа Хънтли ахна и притисна длан към гърдите си, замръзвайки на място.

Господин Вейн, с каменно лице, се поклони сковано. После излезе от стаята, без да каже дума повече.

Майка ѝ, която продължаваше с опитите да усмири Майло, не забеляза нищо. Но Абигейл беше готова да се закълне, че госпожа Хънтли се дръпна от гостенина, все едно е чумав. Така тя стана вторият човек след книжарката, който сякаш се бои дори да докосне господин Вейн.

Осенена от внезапна идея, тя грабна Майло от дивана.

— Ще го изведа навън, за да можете да си поговорите с госпожа Хънтли. Тя бързо излезе от стаята, без да дочака разрешение.

— Тихо, кученце — шепнеше тя на Майло, докато вървеше бързо по коридора.

Как бе успял господин Вейн да стигне толкова далеч за тъй кратко време? Та той вървеше с бастун, а тя почти тичаше подире му. Докато успее да стигне до вратата и бързо да грабне каишката за кучето от куката до нея, гостенинът вече бе стигнал до алеята пред къщата.

— Господин Вейн — извика тя.

Той намали ход само за момент, но не се обърна да я погледне. Ядосана, Абигейл набързо сложи каишката около врата на Майло и го пусна на земята. Сега, в отсъствието на госпожа Хънтли, палето беше спряло да лае и весело затича до нея, когато тя забърза да настигне мистериозния посетител.

— Господин Вейн!

Той спря едва когато тя го настигна.

— Да, госпожице Уестън?

— Толкова внезапно си тръгнахте. — Тя се опитваше да си поеме дъх. — Дано не е било заради Майло.

Кученцето възторжено душеше около ботушите му, без помен от бясното лаене отпреди няколко минути. Всъщност, ако се замислеше, Майло лаеше по всички други, но не и по господин Вейн.

Той погледна към кучето.

— Не.

— Надявам се да не сте си тръгнали заради мен — осмели се да каже тя.

— Как ви дойде наум? — Изгледа я косо, а после отново спусна очи към кучето. — Нищо подобно.

— Изглежда полагате специални усилия да не ме поглеждате — тихо отбеляза тя. — Ако съм направила нещо, за да ви обидя...

— Не сте.

Той прекрачи Майло и продължи да върви нататък. Абигейл осъзна, че е дошъл пеша от Монтроуз Хил Хаус. Отлично, това ѝ даваше повече време да го заговори.

— Но вие наистина ме отбягвате.

Тръгна до него, а Майло я следваше по петите.

— Не — възрази той, взирайки се право напред. — Още отначало нямах намерение да оставам дълго. Гостенката ви само малко ускори тръгването ми.

— Да, а аз просто *горя* от нетърпение да чуя отново прелюбопитната родова история на господин Хънтли — промърмори тя. — Този път съм напълно съгласна с Майло.

Мъжът до нея издаде странен звук, нещо подобно на прихване.

— Май и вие сте съгласен с него — окуражена, додаде тя. — Предполагам, че госпожа Хънтли е причината да си тръгнете толкова бързо.

Той въздъхна.

— Ако не си бях тръгнал аз, щеше да си тръгне тя и така да постави майка ви в неудобно положение. Вече бях отдал нужното уважение на домакинята, затова и си тръгнах.

— Но защо, за бога, щеше да си тръгне тя? — Абигейл сметна за най-добре да се преструва, че не е забелязала антипатията между двамата. — Не сте чак толкова страшен, сър.

Той пак я погледна косо.

— Откъде знаете?

Абигейл наклони глава и със замислени очи посрещна погледа му.

— Просто не сте. Поне според мен.

Той спря на място.

— И вашето мнение е безпогрешно?

— Не, разбира се — засмя се тя. — Никога не съм го твърдяла. Но навярно съм по-страшна от вас, защото при всяка наша среща вие хуквате да бягате в обратната посока.

Линията на устните му отново се смекчи в нещо като усмивка. Единствено това се промени в лицето му, но ефектът бе забележителен.

— Как го разбрахте?

— При първата ни среща не искахте да ми кажете името си — подхвана тя. — В книжарницата едва не си тръгнахте заради мен. Днес почти не ме поглеждахте, докато разговаряхме. Какъв извод бихте си направили на мое място?

Няколко секунди той само я гледа безмълвно. Абигейл посрещна този поглед, без да трепне и без да обръща внимание как Майло подръпва каишката с желание да я потегли в своя си посока.

— Да — изрече той накрая. — Права сте. Когато ви видя, първата ми мисъл е да избягам.

— Но защо? — Тя забърза, за да остане в крачка с него, защото сега той вървеше много по-бързо отпреди. — Какво съм направила?

— Абсолютно нищо — отговори той и по-тихо добави: — И се надявам така и да си остане.

— Тогава какво да направя? — Двамата вече бяха напреднали доста по пътя между двете къщи. Тя беше излязла от дома без шал и без шапка, затова сега се налагаше да присвива очи срещу слънцето, когато поглеждаше нагоре.

— Абсолютно нищо — повтори той. — За ваше добро.

— Но ако не съм направила нищо, а това ви отвращава, значи няма смисъл да продължа да не правя нищо.

Той запази мълчание за момент.

— Не ме отвращавате. — Посочи с бастуна си: — Това е пътеката към дома ми. Извинете ме, госпожице Уестън.

Тя го остави да мине край нея, но продължи да върви по петите му, теглейки клетия Майло след себе си.

— Ако не ви отвращавам, тогава защо не искате да говорите с мен? Само в един-единствен момент се държахте сърдечно, когато ми разказвахте за пещерата.

Той въздъхна звучно.

— Сега говоря с вас, нали?

— Да, но без да казвате нищо — оплака се тя. — Ние сме съседи, сър. Естествено е да имаме съвсем дружески отношения.

С неочаквана бързина и грациозност той се извърна към нея. Абигейл едва не се препъна, отскачайки назад веднъж, а после втори и трети път, докато гърбът ѝ не се удари в едно дърво, а той пристъпваше напред. Приведе се над нея — толкова близо, че виждаше бръчиците около очите му, но без да я докосне.

— Дружески... — прошепна той. — Никога няма да имаме дружески отношения.

— Защо не? — едва изрече тя, заеквайки. Сърцето в гърдите ѝ щеше да се пръсне.

Той се усмихна, но в тази усмивка нямаше нищо мило, нито любезно. Беше мрачно, горчиво изражение, при вида, на което очите ѝ се разшириха от тревога и учудване.

— Защото аз съм зъл човек, госпожице Уестън. Не сте ли чули вече слуховете? Лудостта в семейството ми е потомствена. Имотите ми са напълно разорени. Хората ме наричат крадец. Говорят даже, че съм убил собствения си баща. Попитайте, когото щете в града и той ще ви предупреди да стоите далеч, много далеч от мен. За една хубава и невинна млада жена като вас аз съм въплъщение на самия дявол.

— Наистина ли сте убили баща си?

Абигейл съжали за тези думи още преди да излязат от устните ѝ.

— Вие как мислите? — попита той със същия тих, заплашителен глас.

Тя смръщи носле.

— Съмнявам се.

— Но няма как да знаете. Това би трябвало да е достатъчно, за да ме избягвате.

Тя го погледна смело.

— Намирам ви за много интригуващ човек.

Той се приведе още по-близо. Объркана, тя затвори очи.

— А аз намирам вас за много интригуваща — отговори той и дъхът му докосна къдриците при слепоочието ѝ. — Затова и ви избягвам.

— Но това не е ли причина да не избягваш някого? — с треперещ глас попита тя.

Усещаше миризмата на сапуна му за бръснене, както и друг някакъв аромат, свеж, като уханието на огряна от слънцето ливада. Беше истинско привличане — силно, примитивно и безразсъдно. Той потръпна.

— Не и в този случай.

Тя насила отвори очи. Лицето му беше все така напрегнато, но очите му бяха потъмнели от копнеж. Бавно вдигна длан, сякаш да докосне бузата ѝ, но в последния момент я спусна като отсечена.

— А защо дойдохте днес, ако смятате да ме избягвате?

Тя изобщо не знаеше какво точно прави, водейки спор с мъж, дръзко признал, че му идва да тръгне в обратната посока, когато я види... макар да я намира за интересна.

Той отстъпи назад.

— Проява на глупост.

Тя не помръдна.

— А ще ми покажете ли пещерата, преди да започнете да ме отбягвате завинаги?

— Не.

— Тогава ще трябва самичка да я намеря. — Тя се отлепи от дървото. — Нали все пак ми разрешихте да се разхождам из вашата гора. Или оттегляте разрешението?

По изражението му личеше колко много му се иска да отговори с „да“. Все пак каза:

— Не.

— Добре тогава.

Тя пристъпи още по-близо до него, вътрешно ликувайки, задето очите му станаха даже още по-тъмни, а дъхът му се ускори на пресекулки. Явно наистина я харесваше! Абигейл беше чувала достатъчно слухове и грозни клюки в живота си, за да отхвърли като невярно поне половината от това, което бълват злите езици. Не знаеше достатъчно за Себастиан Вейн — поне засега, — за да си състави мнение за него, но остротата в гласа му преди малко, когато изрече

наведнъж злите слухове за себе си, звучеше повече като обида на несправедливо обвинен човек, отколкото прикриване на вина. Истината за всичко това щеше да разплете по-късно, но засега...

— Смятам да претърся цялата гора, докато не я намеря.

— Както желаете, госпожице Уестън.

Тя го погледна изпод дългите си мигли.

— Ако не искате да ме виждате отново, най-добре е изобщо да избягвате разходките в гората.

— Ще го имам предвид.

— В такъв случай най-добре да се сбогуваме, господин Вейн.

Тя дръпна каишката на Майло, който доволно душеше из близкия храсталак, и мина покрай него — опасно близо. Когато рамото ѝ почти докосна неговото, тя се спря и вдигна очи към неговите. Отчужденото и мрачно изражение бе изчезнало от лицето му: сега той я гледаше със смесица от предпазливост и възхищение. Тя реши да обърне повече внимание на възхищението с надеждата той да е също толкова безсилен пред това чувство, колкото и тя самата.

— Макар да се надявам, че това не е сбогуване.

Тя се извърна и тръгна към дома си, без да се обърне повече, докато в ушите ѝ лудо бумтеше собственият ѝ пулс.

ГЛАВА 6

Абигейл прецени, че е крайно време да изостави заобикалките. Прибра се в къщата, предаде Майло на един прислужник и тръгна да търси сестра си. Откри я в зимната градина от южната страна на къщата.

— Трябваше да видиш как реагира госпожа Хънтли, когато свари господин Вейн у дома днес следобед.

Пенелопе веднага остави книгата си и я погледна. На Абигейл ѝ се стори, че вижда измежду страниците да се подава ъгълчето на брошурата. Сега поне Пен явно внимаваше къде чете „50 начина да съгрешеш“. Майка им никога не стъпваше в зимната градина, защото кихала от цветята.

— Защо никой не ми каза, че е бил тук?

— Той дойде само за няколко минути.

Абигейл се отпусна на креслото срещу Пенелопе.

— Аз също останах поразена от гостуването му и...

— Наистина? — сестра ѝ я погледна лукаво.

— Дойде само да приеме благодарностите на мама, задето спаси Майло. — Абигейл направи отегчена физиономия. — Почти не ми проговори. Но след това се появи госпожа Хънтли и, честно ти казвам, ако той можеше да избяга през прозореца, сигурна съм, че щеше да го направи.

— Това е донякъде разбираемо — отсъди Пенелопе. — Не знам какво намира мама у нея. Не бих издържала още един път да ми разкаже за роднинството на мъжа си с някакъв кралски соколар преди двеста години.

— Да, странно е как връзка с кралския двор прави такъв скромнен произход изведнъж много интересен. — Абигейл се усмихна, а сестра ѝ се закикоти. — И аз имах почти същите мисли като господин Вейн — да избягам, но се надявам да съм ги скрила по-добре от него. Най-странното бе друго: при влизането на госпожа Хънтли в стаята няколко

секунди по-късно ме обзе чувството, че тя ще припадне, когато го зърна.

Пенелопе се поизправи в креслото.

— Така ли?

— Пен, тя изглеждаше сякаш ѝ прилошава само при вида му.

— А той каза ли ѝ нещо? Абигейл поклати глава.

— Кимна любезно, нищо повече. И после се втурна към вратата.

Пенелопе остана очарована от тази история.

— Боже господи! Но защо? Той изглежда съвсем обикновен човек — малко дръпнат, а и определено е хлътнал по теб, но ако не броим това, нищо изключително.

— Със сигурност не е хлътнал по мен — възрази Абигейл. — Сам призна, че ме избягвал.

— Защото иска да те повали на земята и да те люби до премала.

Абигейл усети как се изчервява.

— Май не е така... за жалост...

Пенелопе скочи от креслото.

— Значи наистина го харесваш! Знаех си! О, Аби...

— Ако кажеш на някого, лично ще заведа мама да види къде си криеш броевете на „50 начина да съгрешиш“! — заплаши я Абигейл. На това сестра ѝ отговори с усмивка и весело, дяволито изражение. — А като стана дума за брошурата, май се разбрахме аз първа да я прочета.

— Заповядай. И този път е чудесна! — Пенелопе измъкна забранената книжка и ѝ я подхвърли. — Какви ли нечисти помисли имаш към тайнствения Себастиан Вейн?

Абигейл напъха екземпляра в джоба си.

— По-скоро любопитни, отколкото нечисти. Той е толкова интересен мъж, Пен...

— Тъмнооките мрачни типове винаги са интересни — съгласи се сестра ѝ.

— Но ме предупреди, че бил неподходяща партия и скоро сама ще разбере защо. Засега обаче не съм разбрала. Нито една от гостенките на мама не говори за него. Засега разполагам само с шокираното изражение на госпожа Хънтли и неучтивото поведение на госпожа Дрискол в книжарницата. И, убий ме, но не разбирам причината нито за едното, нито за другото!

Тя не спомена какво ѝ беше казал той на пътеката преди малко — всяко споменаване на убийство или лудост би се изтълкувало превратно.

— И ти искаш да ти помогна да научиш повече — досети се Пенелопе.

Абигейл кимна.

— Ще го направиш ли?

— Разбира се! — възкликна сестра ѝ. Беше удивително как една похотлива книжка е в състояние да ѝ върне доброто настроение. — Най-лесно е да попитаме лейди Саманта. Тя не е някоя превзета благородна дама от онези, които даже да настъпят развалено яйце, твърдят, че не усещат лоша миризма.

— Кога ще я видим отново?

— Вдругиден, ако времето не се развали. Помниш ли за пикника?

— О, да.

Абигейл се усмихна лукаво. Майка ѝ беше организирала пикник край реката, на който беше поканена и лейди Саманта Ленъкс. Баща ѝ толкова настояваше да се сприятелят с дъщерите на графа, че беше дал на съпругата си картбланш да кани и гощава, когото си пожелае, стига сестрите Ленъкс също да присъстват. За радост, Абигейл искрено харесваше лейди Саманта.

— Поводът ще свърши чудесна работа.

* * *

Излизайки за обичайната си разходка следваща вечер, Себастиан най-сериозно се съобрази с предупреждението на Абигейл. „Избягвайте гората“, беше казала тя — и той стори точно така. По навик се насочи натам, но само я обиколи по външните пътеки. Борис, свикнал да скита сред гъсталака и да преследва дребен дивеч, отначало лая и скимтя сърцераздирателно, а после хукна към гората без господаря си. Себастиан се насили да не проследи с поглед кучето, което пое по криволичещата пътека към Харт Хаус. Имаше съвсем малка вероятност отново да попадне на нея в гората, но напоследък късметът често му изневеряваше.

Въздъхна и продължи. Преди години щеше да приеме думите ѝ по-скоро като покана. Щеше да си търси всякакви поводи да се намери в близост до Харт Хаус, надявайки се „случайно“ да се срещнат. Щеше да отговори на нейните усмивки и слънчевия ѝ смях със закачки и същата веселост. Щеше да я покани да се разходят по Уханната алея, сякаш замислена точно като място, където тайно да целунеш любимото момиче. Сигурно щеше да ѝ покаже и пещерата, където освен целувка можеше да се открадне и още нещо...

Та нали такива бяха намеренията им с Бенедикт Ленъкс, когато през юношеските си години се запретнаха да търсят пещерата? Е, отначало целите не бяха точно такива. Когато за първи път чуха за тайнствената пещера, момичетата никак не бяха част от плановете им. Тогава бяха на по девет-десет години и мечтаеха да я превърнат в убежище от строгите си родители, от плесниците на недоволните учители и други житейски несгоди. Старата лейди Бъртън искрено се забавляваше от горещите им молби да им позволи да търсят пещерата и накрая даде благословията си. Така двамата цели десет години се катериха и пълзяха, оглеждаха и търсеха, изследвайки всеки сантиметър от гората. С течение на времето плановете за пещерата се промениха — от убежище, което да ги пази от взора на учителя, тя се превърна в мечтано скривалище за момчешки ценности и даже тайно място, където да водят по-сговорчивите местни момичета... Но понеже така и не я откриха, плановете им си останаха само празни мечтания.

Докато един ден Себастиан неочаквано попадна на пещерата — или по-точно пропадна в нея, след като се препъна в папратите, избуяли по старите стъпала към входа. Щеше веднага да изтича и да разкаже на Бенедикт за откритието, ако двамата не се бяха скарали жестоко предишния ден. Себастиан дори не си спомняше повода за сръдната. По онова време в главата му беше само предстоящото постъпване в кавалерията. Разбира се, знаеше колко му завижда Бенедикт — кой не би му завиждал, — но на приятеля му, в качеството му на първороден графски син, му бе забранено да се захваща с опасни начинания. Когато въпросната вечер се скараха, Бенедикт беше много ядосан и двамата едва не стигнаха до юмручен бой.

Сега, от дистанцията на времето, Себастиан си помисли, че причината за избухването сигурно е било горещото желание на Бенедикт също да постъпи в армията. Разбираше го напълно: лорд

Стратфорд беше строг и деспотичен баща, а Бенедикт от години мечтаеше да се измъкне от властта му.

Себастиан се върна от войната. Очакваше кавгата им да е отдавна забравена, но приятелството им никога повече не се възстанови.

При завръщането му всичко се бе променило, а от момчешкото приятелство беше останало само далечен спомен.

Потънал в тези мисли, той стигна подножието на хълма — след малка падина земята изведнъж се надигаше и с мек наклон се спускаше към реката. Спря и се загледа надолу. Оттук през реката се виждаше Стратфорд Корт, родният дом на Бенедикт — внушителна сграда от епохата на Тюдорите. Сега, под удължените сенки на угасващия ден, червените ѝ тухли изглеждаха почти черни, а прозорците блестяха като живак там, където светлината още ги докосваше. От това място, ако вдигнеш фенер, светлината се виждаше от спалните на втория етаж в северното крило на имението. Като момче често бе използвал този сигнал, за да извика Бенедикт.

Стисна зъби. Имаше чувството, че всичко това е било преди цяла вечност. Беше преди френският куршум да раздроби коляното му. Преди баща му да си загуби ума. Преди да се върне от война и да научи, че баща му, потъвайки всеки ден все по-дълбоко в собствената си лудост, е продал две трети от земите на Монтроуз Хил Хаус за жалки пари — главно на граф Стратфорд, бащата на Бенедикт. И най-вече преди Себастиан, пренебрегвайки забраната на доктора, да се вдигне от леглото в опит да поправи стореното, но вместо помощ, да завари вратите на целия град затворени пред него. Хората шушукаха, че Майкъл Вейн е обсебен от демони. Настояваха натрупаните дългове да се платят незабавно. Гледаха сина с подозрение, сякаш очакваха и той да разкъса дрехите си и да започне да тича гол из града, нападайки когото свари. Негови познати от детските години вече минаваха от другата страна на улицата, когато го видят. Уважавани от него хора, на които бе имал доверие, отказваха да го приемат в дома си.

После баща му изчезна и това само влоши нещата. Плъзнаха слухове, че именно той го е пратил в гроба — непростим грях, независимо колко луд е бил родителят му.

И това беше най-жестоката ирония. Баща му изчезна, а тяло така и не откриха. Не можеха да обявят безследно изчезналия за невменяем,

тоест Себастиан нямаше основания да оспори в съда продажбата на земите. Безследно изчезналият не е като мъртвия, а това означаваше Себастиан дори да не може да наследи останалото от имотите и да се опита отново да изгради стопанството. Докато смятаха баща му за безследно изчезнал, на практика той бе съвсем разорен: нямаше право да продаде Монтроуз Хил Хаус, а само с мъка да поддържа съществуването му. В моменти на мрачно настроение той си мислеше, че ако наистина бе решил да убие баща си, положително не би допуснал да влоши собственото си положение. Слухът, че е крадец, поне имаше някакъв смисъл, без всъщност да е верен.

През някои дни на Себастиан му се искаше той да беше полудял. Така поне нямаше да усеща толкова остро загубата на всичко, което някога бе ценил.

Обърна се, за да тръгне отново нагоре по хълма. По-надолу нямаше право да слиза: земята, навремето част от собствения му имот, сега принадлежеше на граф Стратфорд. Според търговския архив баща му бе продал тази първокласна земя — около осемдесет акъра, разположени в добре напояваната ивица край реката — за петдесет лири стерлинги. Адвокатът, уредил сделката с дарението — понеже едва ли можеше да се нарече продажба, — се опита да се извини, когато Себастиан се изправи очи в очи с него, но държеше на думите си: Майкъл Вейн упорито настоявал на продажбата и бил доволен от цената! По онова време още никой не знаел, че той е луд. Нямащо какво да се направи. Себастиан даже имал късмет, че изобщо е останало нещо от имението.

Докато се изкачваше, отдясно се появиха очертанията на Харт Хаус. Белият камък сияеше с мека светлина в полумрака; едно красиво бижу, сгущено между околните зелени гори и морави. За разлика от Монтроуз Хил Хаус никой в Харт Хаус не изпитваше недостиг на средства. Това му направи болезнено впечатление при недомислената визита предишния ден. Семейство Уестън разполагаха с достатъчно пари. Не пестяха от всяка дреболия, за да поддържат поне привидно приличие на дома си. Абигейл Уестън нямаше никаква представа в какво се забърква, кръжейки около него като пчела над цвете, без да разбира, че цветето е отровно. Тя сигурно кроеше романтични планове — нищо друго не обясняваше интереса ѝ. Той се опита да я предупреди и предпази. Проблемът бе там, че...

Погледът му се отклони към гората. Тя го уведоми за намерението си да я претърси сантиметър по сантиметър, за да намери пещерата. Може би говореше сериозно, а може би — не. Пещерата, макар и добре скрита, не се намираще далеч от Уханната алея. За миг той си представи как тя лази на четири крака през живия плет и дивата папрат, отдавна избуяли по входа. Представи си я как пада по стъпалата и си удря главата или си изкълчва глезена. Щеше да се наложи да проверява проклетата пещера всеки ден, за да е сигурен, че тя не лежи ранена на дъното — хубавата ѝ кожа посиняла и окървавена, смайващите ѝ очи потъмнели от болка. А ако смяташе да направи това...

Борис се появи от гората, радостно размахал опашка. Дотича до Себастиан, изплезил език, и побутна ръката му. Себастиан почеса кучето зад ушите и се зачуди дали Борис я бе срещнал в гората. Какъв късмет само — да я срещне неговото куче, докато на него това удоволствие му бе забранено.

— Аз съм проклет глупак — обясни той на Борис, като продължаваше да го гали.

Кучето се облегна на здравия му крак и изскимтя, когато Себастиан докосна с пръсти местенце зад лявото му ухо, при което Борис винаги изпадеше в блаженство. С другата си ръка Себастиан бръкна в джоба на палтото си и извади посмачканата брошура. На корицата с обикновен шрифт беше написано „50 начина да съгрешиш“. Оформлението, дотолкова безлично, би могло да бъде и на политически трактат. Ако госпожица Уестън не се бе изчервила — от което стана толкова хубава, — докато госпожа Дрискол ѝ подаваше книжката, Себастиан нямаше дори да я погледне втори път. Ако не се беше опитала да скрие заглавието, на него нямаше изобщо да му хрумне също да си купи екземпляр. Отначало смяташе, че сигурно е някаква моралистична притча или ръководство за млади дами как да избягват вниманието на похотливи джентълмени. Какво друго би купила една добре възпитана госпожица?

Вместо това обаче се оказа еротичен разказ, доста цветисто описание на протекла в пълна тъмнина среща между непознати мъж и жена. Неочаквано живо сцената се разгърна във въображението му — и той си представи тъкмо Абигейл Уестън как му се отдава с дързост и плам. Образите бяха толкова истински, че му бе нужно време да се

успокои, да смири обзелия го свиреп копнеж. Само мисълта и тя да е прочела същия разказ, беше достатъчна, за да получи ерекция. Измъчваше го въпросът как ли е реагирала тя на това възбуждащо повествование. С ужас? Тревога? Срам? Или може би... с любопитство. Интерес. Даже с желание... В крайна сметка тя я беше купила и сама бе потърсила неговата компания.

Бедата беше там, че макар да бе наясно с необходимостта да я отбягва, той не беше сигурен дали ще му стигне волята да го направи. Поне не за дълго.

ГЛАВА 7

Абигейл си мислеше, че никой не е способен да надмине Пенелопе по дързост, но по време на пикника, организиран от майка им, се разочарова. Една млада дама сред гостите, Люси Уолгрейв, се оказва неизчерпаем извор на всякакви клюки. Изглежда се интересуваше от Себастиан Вейн почти колкото и Абигейл — макар и по съвсем различни причини.

— Познавате ли съседа си, Себастиан Вейн? — любопитства госпожица Уолгрейв с блеснал поглед. Младите дами бяха настанени на отделна маса, достатъчно отдалечени от майка им и по-възрастните ѝ гостенки. — Посещава ли ви често?

— Люси... — опита се да я укори лейди Саманта.

Приятелката ѝ успокоително я потупа по ръката.

— Знам, но живеят много близо до него! Накрая все някой ще им разкаже цялата история.

Лейди Саманта притеснено отклони поглед, а Люси се обърна нетърпеливо към Пенелопе, очаквайки отговор.

— Ами... Не много. — Пенелопе погледна крадешком Абигейл. — Сестра ми се среща с него, а също мама и брат ми.

— Съвсем за кратко — уточни Абигейл.

Люси се приведе напред, явно заинтригувана.

— Мнозина не биха могли да кажат дори и това. Живея тук от шест години и само два пъти се е случило пътищата ни да се пресекат. Зад гърба му го наричат „мизантропа от Монтроуз Хил Хаус“. Не говори почти с никого, само се разхожда из имота си с онова огромно черно куче. Никой не беше виждал кучето, преди баща му да изчезне. Хората даже се чудят дали не е някой върколак!

— Върколак ли? — шокирано повтори Пенелопе. — Глупости!

Люси махна небрежно с ръка.

— О, и аз не го вярвам. Но все пак изглежда доста страшно, не мислите ли? Ако се усмихне може даже да изглежда хубав, обаче никога не се усмихва или поне никой не го е виждал усмихнат.

— Аз съм го виждала да се усмихва — тихо се обади лейди Саманта.

— О, да. — Люси направи благочестива физиономия. — Все забравям, че сте го познавали *преди*.

— Преди какво? — зададе Пенелопе на глас въпроса, който напираше на езика на Абигейл.

— Преди войната.

Лейди Саманта беше доста пребледняла, но гласът ѝ прозвуча равен и ясен.

— Едно време беше много симпатичен и желан от момичетата, но го раниха при Ватерло и... оттогава всичко в живота му тръгна надолу.

— Баща му полудял — осведоми ги Люси, все едно доверяваше ужасна тайна. — Полудял напълно, съвсем му се разхлопала дъската! Тичал гол по улиците на Ричмънд, крещял проклетия и все повтарял, че самият дявол го преследва. Нападал разни хора и трябвало да го обуздават, за да не убие някого!

Абигейл тайно размени погледи със сестра си: Пенелопе изглеждаше не по-малко изненадана от нея. Значи думите му не бяха преувеличение.

— Това ли е причината някои хора в града да странят от младия господин Вейн?

— Отчасти — отговори Люси. — Когато се върна от войната, отначало и той не изглеждаше съвсем с всичкия си. Заплаши неколцина някогашни познати, а след като и баща му изчезна... — Поклати глава, макар тъгата ѝ да беше съвсем неискрена. — Ами просто се държеше сякаш и той е тръгнал да полудява. Госпожа Феърфакс се кълне, че веднъж усетила да я полъхва хлад, когато се разминали.

— Госпожа Феърфакс си въобразява, че я полъхва хлад откъде ли не — вметна лейди Саманта. — Люси, не е хубаво да говориш така.

— Всичко, което казах, е вярно — запротестира приятелката ѝ. — Не съм споделила най-пикантните слухове.

— Само защото съм тук да ти държа юздите — уточни суховато лейди Саманта. Обърна се към Абигейл и Пенелопе. — Навремето господин Вейн беше приятел на брат ми и често гостуваше в Стратфорд Корт. Беше преди много години — вече близо десет, — но и

досега ми става неприятно, когато слушам хората да злословят по негов адрес.

— А каква е истината? — Абигейл долови, че сега ѝ се е паднала възможност да попита. — Чувала съм какви ли не неща: лудост, банкрут, кражба... — Поколеба се, но Пенелопе кимна насърчително. — Дори, че е убил баща си.

— Ето, виждате ли? — тихо каза Люси. — Знаех, че така или иначе ще чуят всичко.

В очите на лейди Саманта се появи опасен пламък.

— Лъжа е, че е убил баща си. Към края на живота си старият господин Вейн не беше никак добре, но синът му никога не би посегнал на него. Грижеше се много за баща си, след като се върна. Най-лошото се случи, докато беше на война. — Успя да се усмихне. — Определено няма защо да се боите от него.

— Аз не се боя — отвърна Абигейл. — Просто бях доста смаяна да видя как в Ричмънд се отнасят към един заможен мъж като към прокажен.

Люси се приведе любопитно.

— Видели сте го в града?

— Да, в книжарницата — отговори Пенелопе. — На мен ми се струва мистериозен и интригуващ, но поведението му беше съвсем обикновено.

— И въпреки това госпожа Дрискол се държа с него почти грубо — добави Абигейл. — Направи ми силно впечатление, защото той беше съвсем любезен с нея.

Люси поклати глава, все едно знаеше някаква тайна.

— Когато Лудия Майкъл — така наричаха стария господин Вейн — бе изпаднал в поредния си пристъп, той си разкъса дрехите наред Ричмънд и нападна госпожа Дрискол. Крещеше, че била личната слугиня на лукавия и се опитвала да го подмами към ада. Наложил се трима здрави мъже да го усмиряват, но все пак тя доста пострада. Не се учудвам защо горката жена избягва сина му.

Този път Пенелопе гледаше не само стреснато, но дори разтревожено. Абигейл предпочете да не ѝ обръща внимание.

— Звучи страшничко — прецени тя, — но каква вина има младият господин Вейн за тази случка?

— О, това стана, преди той да се върне от войната.

Пенелопе се намръщи.

— Тогава защо го избягват и се държат нелюбезно с него?

Люси стрелна с очи лейди Саманта.

— След завръщането си първоначално той не се държеше толкова резервирано. После заплаши да набие сър Ричард Арнолд, а се спречка и с други джентълмени.

— Но защо?

Люси отново се поколеба. Този път отговори лейди Саманта.

— Старият господин Вейн продаде голяма част от земите си. Когато се върна у дома, синът се смая. — Сякаш искаше да допълни още нещо, но замълча, а после вече подбираше внимателно думите си. — По моя преценка всеки друг на негово място би се чувствал така, още повече ако се е върнал тежко ранен от войната и е заварил баща си в такова състояние.

Описанието отговаряше напълно на картината, която Абигейл си представяше. Нямащо го е дълго време, не е било в негова власт да спре нито лудостта на баща си, нито продажбата на земите. Върнал се е у дома ранен и сварил баща си да губи разсъдък си все повече с всеки изминал ден, а наследствените земи — разпродадени... Това би извадило всекиго от кожата му.

Лейди Саманта избута стола си назад.

— Извинете ме, искам да се поразтъпча малко след вкусното хапване.

— Може ли да ви придружа?

Абигейл понечи да се изправи, но лейди Саманта поклати глава.

— Не, ще се върна след минутка. Никога не пропускам десерта.

Лейди Саманта тръгна по моравата в посока към къщата.

Щом тя се отдалечи достатъчно, Люси се приведе заговорнически към другите две.

— Сега, в нейно отсъствие, мога да ви разкажа и останалото от историята за Себастиан Вейн.

Стомахът на Абигейл се сви в тревожно очакване.

— Тя не дава да се чуе и една лоша дума за него, но май е единствената от семейството. Навремето господин Вейн бил чест гост в Стратфорд Корт, а сега името му изобщо не се споменава там. Старият господин Вейн наистина продаде цялото си имущество и всъщност доведе стопанството си до пълна разруха. Затова хората

подозират сина му в убийство — да сложи край, преди да се изгуби и последното пени.

— А какво всъщност се случи със стария господин Вейн? — попита Абигейл.

— Никой не знае! — Люси кимна със сериозно изражение, виждайки изненадата на Абигейл. — Просто изчезна. Тялото му така и не бе открито, но единствените хора в къщата са били икономката, съпругът ѝ и младият Вейн. Синът се опита да уреди смъртта на баща му да бъде призната официално, но понеже тялото не се намери... — Тя сви рамене. — Не е трудно да бутнеш човек в реката.

— Но защо?

— За да се отърве от един очевидно луд човек, разбира се, а също и за да наследи имуществото! — Направи гримаса. — Сигурно е ужасно да имаш луд човек в семейството.

— Но ако смъртта на баща му не е доказана, значи синът не може да наследи нищо — заключи Абигейл.

Люси замълча.

— Точно така е, предполагам. Навярно заради това господин Вейн прибегна до кражба.

— Какво?! — възкликна Пенелопе.

Гостенката им кимна.

— Скоро след изчезването на баща му в Стратфорд Корт установили липсата на голяма сума пари. А едва седмица по-рано Себастиан Вейн се скарал шумно с лорд Стратфорд и го чули да заплашва, че ще „накара графа да си плати“. Точно това били думите му! И след като парите изчезнали...

Абигейл се намръщи.

— Арестуваха ли господин Вейн?

Люси се извърна в посоката, накъдето се бе отдалечила лейди Саманта, и сниши още повече глас.

— Не, не го арестуваха, и то заради Саманта! Нали я чухте да казва, че навремето господин Вейн бил приятел на нейния брат? Забрави обаче да добави, че Себастиан е бил и лудо влюбен в нея още преди войната, както и онези неприятности със семейството му. Тя също го обичала, макар всичко да се пазело в дълбока тайна, защото била още съвсем млада, а и произходът му не е подходящ да се ожени за дъщеря на граф. Е, когато се завърнал, говорят, че отишъл в

Стратфорд Корт и поискал — при това доста настоятелно — ръката ѝ. Нали разбирате, че зестрата би разрешила всичките му проблеми? Обаче лорд Стратфорд отказал по съвсем очевидни причини и именно тогава двамата се скарали. На Вейн отчаяно му трябвали пари, затова и откраднал няколко хиляди лири стерлинги от графа! И не бил арестуван — добави тя, тъкмо когато Пенелопе отваряше уста да попита нещо, — само защото лорд Атертън, навремето също приятел на Вейн, убедил баща си да не го прави и то основно заради нея.

В очите на Абигейл се четеше съмнение.

— Струва ми се много трудно да влезеш с взлом, да откраднеш голяма сума пари и да избягаш, без да те хванат, при това с ранено коляно.

Люси махна нетърпеливо с ръка.

— Той толкова често е ходил там, че сигурно е знаел и как точно да влезе и как да намери, каквото търси. Според мен е много вероятно да го е направил!

— Ако е откраднал парите — попита Пенелопе, — защо още е беден като църковна мишка?

— Не знам — възкликна Люси. — А може и да не е беден, а само така да говори. Ако изведнъж се окаже с много пари, само би доказал слуховете, нали? Или е твърде хитър, за да си позволи да похарчи всичко наведнъж. Откъде да знаем дали не ги е заровил в градината и не си взема само по няколко монети, когато му трябват?

Пенелопе все още не вярваше особено на думите ѝ.

— Граф Стратфорд сигурно е много отстъпчив баща, щом е преглътнал такава загуба и е оставил един крадец да ходи по същите улици като дъщеря му.

— Казвам ви: всички вярват, че ги е откраднал — почти обидено повтори Люси. — Никой вече не му дава заеми. Ако питате мен, едва ли някой мисли, че би убил отново, но човек, открадне ли веднъж, не спира. Едно знам със сигурност: лорд Атертън не е разменил и една дума със Себастиан Вейн оттогава насам! Чух, че двамата се скарали жестоко заради романтичната връзка на Вейн с лейди Саманта. Лорд Стратфорд е важен човек по тези места и за мнозина е важно да са в добри отношения с него. Никой от семейството му дори не споменава името на Вейн!

Абигейл се прокашля.

— Лейди Саманта току-що го спомена, при това с много мили думи.

Събеседничката ѝ я погледна почти съжалително.

— Нима не сте забелязали? Тя все още е влюбена в него. Според мен и той също още е влюбен в нея и точно заради това почти не излиза от къщата. Представете ли си какво е да живееш толкова близо до любимата жена и да знаеш, че тя никога няма да стане твоя? А на нея, разбира се, ѝ е забранено да се вижда с него и да разговаря, което сигурно обяснява защо тя така и не се е омъжила, независимо че е поне една година по-голяма от мен.

Настъпи смаяно мълчание.

— Аха... — най-накрая отрони Пенелопе. — Колко мелодраматично.

Люси поклати глава с тъжна въздишка.

— Нали? А и тя е толкова хубава и толкова мила! Ужасно е да чуваш как свързват името ѝ с такива скандали.

— Но не е ужасно да разказваш за тях — тихо подхвърли Пенелопе и се изправи внезапно. За радост гостенката не чу думите ѝ. — Предлагам да изоставим тази потискаща тема. Госпожице Уолгрейв, искате ли да ви покажа Уханната алея?

Люси изглеждаше съкрушена, че на клюките се сложи край.

— Не искам да ви затруднявам...

— Никак не ни затруднявате. — Пенелопе успя да се усмихне любезно. — Елате, много ще ви хареса. Брат ми твърди, че в живота си не е виждал по-романтично място!

Очите на госпожица Уолгрейв светнаха.

— Така ли? О, в такъв случай трябва да я видя!

Абигейл хвърли изпълнен с благодарност поглед към сестра си, докато гостенката прибираше шала си. Знаеше много добре, че Пенелопе се опитва да отвлече вниманието на младата жена, за да ѝ даде възможност насаме да преглътне тревожната новина. Сестра ѝ просто се усмихна и хвана под ръка госпожица Уолгрейв след безсрамната си лъжа, че Джейми бил възхитен от Уханната алея. Абигейл не бе чувала брат си нито веднъж да спомене за нея. Ако Пенелопе успее да пусне по петите му всички госпожици от града, така му се пада: Джейми твърдо отказваше да се появява на

тържествата, устройвани от майка им, а това явно го правеше още по-привлекателен в очите на местните неомъжени дами.

Господин Вейн обаче явно имаше съвсем различна причина да избягва подобни събирания. Боже мили — убийство, кражба и разбито сърце! Дали е възможно след толкова много години да е толкова влюбен в лейди Саманта, че да няма сили да я погледне? Абигейл се опита да обмисли всичко спокойно. Не е изключено, реши тя, макар и да не е особено вероятно. Ако за господин Вейн мисълта дори да се размине с лейди Саманта по улицата е непоносима, най-добре да си продаде къщата и да се премести да живее другаде. В Ричмънд изглежда не бяха останали много приятели, които да го задържат. А и седем години е твърде дълго време човек да стои като затворник в собствения си дом. Абигейл се смяташе за доста емоционална по характер, но не допускаше несподелено влюбване да е в състояние да подхранва чувствата ѝ цяла една година, да не говорим за седем.

Останалото, разбира се, беше много по-сериозно. Дали наистина е убил баща си? Тя отказваше да го повярва. Вероятно е било нещастна случайност... Не знаеше какво да мисли и за откраднатите пари, но ѝ направи впечатление, че в думите на госпожица Уолгрейв има повече предположения, отколкото факти. Сигурно чутото далеч не изчерпва всичко, а и тя мразеше да съди хората заради клюки по техен адрес — особено от такава ентузиасирана сплетница като госпожица Уолгрейв. Спомни си как господин Вейн сам ѝ изреди тези обвинения предишния ден. Само човек с леденостудена кръв и железни нерви би издържал да говори по този начин за престъпления, в които го обвиняват.

Стана и тръгна бавно към къщата. Даже и госпожица Уолгрейв да бе преувеличавала, нещо в поведението на лейди Саманта накара Абигейл да допусне, че в историята все пак сигурно има зрънце истина. Лейди Саманта наистина преbledняваше при всяко споменаване на името на господин Вейн. Тя го защитаваше, докато всички останали не се притесняваха да злословят по негов адрес. Спомни си и особения поглед на сестра ѝ, лейди Търли, когато Пенелопе за първи път спомена господин Вейн на бала. В очите ѝ се четеше загриженост, като че ли лейди Търли се страхуваше за сестра си. За миг Абигейл дори си пожела да ѝ се отдаде възможност да види лейди Саманта и господин Вейн заедно, за да прецени дали между

двамата има чувства. След това обаче реши, че всъщност не желае да види това.

Дълбоко потънала в мислите си, едва не подмина лейди Саманта. Дъщерята на графа стоеше в края на една от терасите, обърната с гръб към реката. Над върховете на дърветата и покрива на Харт Хаус в далечината ясно се виждаше сградата на Монтроуз Хил Хаус. Под топлите лъчи на слънцето избелелите тухли бяха обагрени в розово, а симетрично подредените прозорци блестяха като сребро измежду пълзящата зеленина, обхванала едната страна на сградата. Оттук всичко изглеждаше красиво и уютно — картина на типичния английския дом.

Абигейл проследи с поглед как лейди Саманта изостави съзерцанието и тръгна обратно към мястото на пикника. Забеляза Абигейл и спря. На лицето ѝ имаше печална усмивка.

— Госпожице Уестън, досега не бях осъзнала колко близо до вашата къща е Монтроуз Хил Хаус.

— Всъщност не е много близо. Баща ми гостува там и смята, че е поне на един километър. Изглежда по-близо заради хълма.

— Радвам се, че баща ви се е отбил при господин Вейн. — Лейди Саманта прехапа устни. — Сигурно сте забелязали, че приказките на Люси бяха...

— Доста скандални?

— Да. — Очите ѝ помръкнаха. — Не ми харесва, задето повтаря всякакви слухове, които стигнат до ушите ѝ.

— Наистина не е справедливо — съгласи се Абигейл. — Каквито и да са семейните неприятности на господин Вейн, струва ми се ужасно да се шепне зад гърба му, че е убиец.

— Преди много го търсеха. Сигурно и досега щеше да е така, ако само... — Лейди Саманта замълча и се насили да се усмихне. — Само ако безделните съседни като нас биха спрели да го обсъждат! Оплаквам се от Люси, но и аз правя същото, не е ли така?

— Вие се отнасяте далеч по-мило към господин Вейн — тихо отбеляза Абигейл. — И понеже навремето сте го познавали добре, вярвам на вашите думи много повече, отколкото на госпожица Уолгрейв.

Лейди Саманта се поколеба.

— Познавах господин Вейн преди твърде дълго време — каза тя накрая. — Дори и аз не бих си позволила да мисля, че знам що за човек е той днес. И не е редно да говоря така, сякаш го познавам. Възможно е да си създадете съвсем различно мнение.

— Така е — съгласи се Абигейл.

Но със сигурност възнамеряваше да се опита да го опознае.

ГЛАВА 8

На следващия ден Абигейл отиде в кухнята и помоли да ѝ опаковат храна за пикник в кошница. Носеше любимата си ежедневна рокля, от която очите ѝ изглеждаха почти сини, и простичка сламена шапка. Взе си и книгата, купена предишния ден в града. На моравата я спря майка ѝ и попита къде отива. Абигейл отговори невинно:

— На разходка, а ако намеря удобно място за четене, ще почета от новия роман.

Майка ѝ не прояви мнителност.

— Много добре. Не се отдалечавай, миличка, и да се върнеш навреме за вечеря.

— Да, мамо.

Абигейл се усмихна и тръгна към гората. За жалост не успя да стигне далеч.

— Къде отиваш? — попита Пенелопе, разминавайки се с нея в градината.

— На разходка.

— О, и на мен ми се ходи на разходка.

— Смятам да вървя дълго и не ми се говори особено.

— И без това нямам какво друго да правя — подмина обяснението ѝ Пенелопе. — Само да си взема шапката.

— Ще вървя, докато намеря удобно място за четене. — Абигейл извади книгата от кошницата и я показа. — Ще ти стане скучно.

Пенелопе махна с ръка.

— И без това вече ми е скучно. А книгата ще си я четеш друг път. Не бъди такава, Аби. Ей сега идвам. Тя забърза към къщата.

Абигейл въздъхна раздражено. Огледа се наоколо. В Харт Хаус всичко беше тихо и спокойно, а под слънчевото небе от реката полъхваше приятен ветрец. Пенелопе сигурно наистина умираше от скука, но точно в момента на Абигейл никак не ѝ беше до нейната компания. Смяташе да се поразходи из гората и да потърси пещерата, а ако случайно пътят ѝ се пресече с този на господин Вейн, нямаше да е

никак разочарована. Мъчеше я любопитство дали той наистина смята да я избягва... или изпитва същото необяснимо привличане, каквото изпитва и тя. Макар наум да си повтаряше, че има много малка вероятност и той да се разхожда из гората по същото време и по същите пътеки — особено след като я предупреди, че смята да избягва гората, — все пак, обхваната от приятно нетърпение, тя ускори крачка.

Или по-точно беше ускорила крачка, преди сестра ѝ отново да се появи. Нужно ли беше да търпи това наказание само защото сестра ѝ не намира кого друго да тормози? Ако Пенелопе се съсредоточи върху някакво приятно занимание — бродирание или свирене на пиано, — нямаше да ѝ бъде никак скучно. Щеше да се сдобри и с майка си и от това само би спечелила. Абигейл сви устни и отново закрачи — не бързо, но в никакъв случай не и бавно.

— Но ти не ме изчака! — оплака се сестра ѝ, останала без дъх от тичане, когато я настигна след няколко минути.

— Много се забави. Пенелопе изсумтя.

— Тръгнала си да го търсиш, нали? Направо не е за вярване: намислила си скришом да се срещаш с някакъв тайнствен и вероятно опасен мъж, и то без мен!

— Не очаквам да срещна, когото и да било — възрази Абигейл, без да вдига очи от пътеката. — Казах ти: смятам да чета.

— И по една случайност си с шапката, която най-много ти отива и с любимата си рокля — присмя се Пенелопе.

— Да, признавам се за виновна. Наистина облякох любимата си рокля — сухо отвърна Абигейл. — Това няма как да не е знак за престъпни намерения!

— Не те обвинявам — усмихна се сестра ѝ. — И аз бих искала да срещна хубавия господин Вейн.

Абигейл просто въздъхна и поклати глава. Понякога наистина не знаеше какво да прави със сестра си.

— Не се ли притесняваш, че може да те убие някъде в гората?

— Не.

— Или да ти открадне нещо? — засмя се Пенелопе.

— Кое? Книгата или храната в кошницата ми? — Тя погледна сестра си. — Ти нали не вярваш в тези слухове?

Пенелопе изсумтя.

— Ако ти се беше разходила с Люси Уолгрейв по Уханната алея, и ти щеше да се съмняваш във всяка дума, която чуеш от нея. И аз обичам да поклюкарствам, но само ако звучи правдоподобно.

Абигейл се усмихна.

— Някои неща вероятно звучат правдоподобно...

— Дали наистина чезне от любов по лейди Саманта?

Усмивката на Абигейл изчезна.

— Седем години ми се струва доста дълго време да гаснеш в копнеж по някого.

— Така е — съгласи се Пенелопе. — Ако наистина я обичаше, отдавна да беше я откраднал от бащината ѝ къща.

— А защо приказките на госпожица Уолгрейв да не са пълни измислици, във всяко отношение? — тросна се Абигейл. — Лейди Саманта вече е достатъчно голяма, за да направи нещо, ако го обича и знае, че и той ѝ отвръща със същото. Поне аз бих постъпила така.

— Това ли било? — промърмори сестра ѝ и я погледна хитро. — Затова ли се разхождаме из гората?

— Не. — Абигейл ритна едно камъче от пътеката. — Разхождам се из гората, защото ми харесва, тук е хладно, тихо и няма бърбиви клюкарки — или поне обикновено е така. А ти се разхождаш из гората, за да ми досаждаш.

Пенелопе никак не се трогна.

— На моравата или на терасата има много по-приятни места за четене и ти го знаеш. Ако не си излязла на тази разходка с надеждата да срещнеш господин Вейн, сигурно искаш да видиш нещо друго. — Присви очи и няколко минути се визира изпитателно в Абигейл. — Пещерата! — възкликна тя накрая.

— Учудвам се, че ти беше нужно толкова време да се сетиш. Но Пен... — Спря и се обърна със сериозно изражение към сестра си. — Моля те, не казвай на мама. Няма да ѝ се стори прилично една млада дама да търси пещери.

— Но това не е обикновена пещера. — Пенелопе се усмихна. — Направо не вярвам, че не покани и мен!

Абигейл въздъхна. Сега Пенелопе щеше да се втурне в търсенето с такъв ентузиазъм, все едно животът ѝ зависи от откритието. Абигейл предпочиташе просто да се разхожда, оглеждайки се, разбира се, дали няма да зърне пещерата, но не непременно с тази единствена цел.

Смяташе да седне някъде с книга в ръце, а ако и господин Вейн по случайност се окаже наблизно...

— Възможно е изобщо да не съществува. Лейди Търли твърди, че била зарита с пръст.

— Тогава защо я търсиш?

Без да поглежда сестра си отвърна:

— Господин Вейн спомена, че веднъж я открил, затова реших и аз да потърся.

За няколко минути Пенелопе запази мълчание — твърде необичайно за нея.

— Да знаеш, Аби — започна тя накрая, — не си мисля лоши неща за теб, задето той така те интригува.

— Да, знам — тъмнокос и тайнствен отшелник. Кой би устоял? — Тя направи физиономия.

— Ами да — съгласи се сестра ѝ. — Но двете сме обсъждали достатъчно мъже, които ни харесват, за да забележа веднага, че за теб този е различен.

Абигейл избута едно увивно растение от пътя си, докато мислеше как да отговори. Ако не е достатъчно искрена, сестра ѝ само ще продължи да я разпитва, но ако е прекалено искрена... ще стане още по-зле.

— Едно е да си бърбим за човек, когато не сме срещали никога и за него знаем само от писанията на клюкарските вестници. Господин Вейн обаче е наш съсед и се държа мило с мен. По мое мнение е несправедливо хората да го отбягват заради болестта на баща му и да го обявяват за убиец и крадец без доказателства. Също както е несправедливо някои да ни смятат за амбициозни интригантки, тръгнали да си напазаруват съпрузи с благородническа титла. Аз смятам първоначално да му окажа доверие, това е всичко. А и досега той не ми е сторил нищо, което да ме кара да го отбягвам.

— Вярно е, но според мен премълчаваш нещо. — Пенелопе подвижна ядосано, защото трънка закачи полата ѝ. — Права ли съм?

Абигейл се поколеба.

— Вероятно. А вероятно и не, но... бих искала да разбера.

По някакво чудо сестра ѝ реши да замълчи. Изглежда Абигейл дълго и изпитателно и накрая кимна.

Двете повървяха известно време мълчаливо. Абигейл се опитваше да следи откъде минават, за да не се загубят, но след известно време се отказа. Харт Хаус се намираще зад тях, на изток. Монтроуз Хил Хаус би трябвало да е направо и вдясно, нагоре по хълма, по който вече се изкачваха. Тя нямаше никаква представа къде точно е пещерата, но господин Вейн я беше открил, значи имаше логика да е близо до неговия дом. Опита се леко да промени посоката нагоре по стръмното и противно на очакванията ѝ сестра ѝ не се оплака от изкачването.

— Знаеш ли, Люси Уолгрейв е нетърпима бърборана — изведнъж констатира Пенелопе. — Ако питаш мен, даже самата *тя* не вярва и на половината от приказките си. Аз със сигурност не ѝ вярвам!

Абигейл се усмихна с благодарност на сестра си.

— Нито пък аз.

— Затова я пратих за зелен хайвер — да преследва Джейми.

— Ах, ти! — На уж смаяното възклицание на Абигейл Пенелопе отвърна с характерната си лукава усмивка. — Какво направи?

— Споменах нещо от рода, че той май си търси съпруга. И между другото вметнах какви са вкусовете на брат ни: обожава пиано, поезия и се увлича по дами, които умеят да рисуват.

При така стройно изброени всички неща, които биха накарали брат им да се обърне и да побегне с пълна сила в обратната посока, Абигейл едва не прихна.

— Какво ти е сторил клетият Джеймс?!

Пенелопе въздъхна силно.

— Нищичко не ми е направил. Той остави татко да купи къщата и да ни довлече тук като заточеници за цялото лято, а после просто се изнесе! Ти виждаш ли го, освен на вечеря? Не дойде на бала, никога не идва с нас на гости при съседите, даже отказа да ме изведе с лодка по реката. Заслужава тази устата госпожица да го преследва. Нека да страда, щом е толкова непростимо скучен!

— Та Джейми кога е идвал с нас? — съвсем справедливо отбеляза Абигейл. — Даже и в Лондон ни придружава на балове само когато мама тропне с крак. Дори да го преследват разни от рода на госпожица Уолгрейв, той едва ли ще промени поведението си, ако такива са намеренията ти.

— И все пак си го заслужава, задето почти не се задържа у дома — изръмжа Пенелопе. — Сигурно тайно пътува до Лондон почти всеки ден. Ако той го прави, защо да не го правя и аз?

— Не пътува до Лондон. Просто намира начини да се забавлява, без да досажда с компанията си на другите хора.

Пенелопе се изплези.

— Признай си, Аби. И на теб щеше да ти е също толкова скучно, колкото на мен, ако го нямаше тайнствения господин Вейн.

— Едва ли е тайнствен — изрече наблизко познат глас. Пенелопе изписка и грабна така силно ръката на Абигейл, че двете почти паднаха на земята.

— Боже милостиви, искате да ни убиеете от уплаха ли? — извика тя и се извърна рязко. — Къде сте, сър?

Той се показа иззад разцъфнал див храст.

— На собствената си земя.

Пенелопе скръсти ръце и го изгледа от главата до петите. Абигейл направи същото, макар и — поне така се надяваше — без да се взира тъй дръзко като сестра си. Изглеждаше точно какъвто непрекъснато витаеше в съзнанието ѝ: висок, привлекателен и сериозен. Дългата му кафява връхна дреха скриваше бастуна, но позата му издаваше, че се обляга на него, затова лявото му рамо бе малко по-високо от дясното.

— Така ли? — ядоса се Пенелопе. — Не виждам никъде ограда.

— Но аз съм прекарал тук целия си живот и знам отлично къде свършва моята земя и къде започва тази на баща ви — отвърна той. — Когато и вие поживеете тук тридесет години или повече, сигурно ще се научите да откривате границата и без ограда.

— Не смейте да говорите, че ще живея тук още цели трийсет години — вече по-тихо каза Пенелопе. — Смятате ли да ни застреляте като нарушители?

— Пенелопе! — Обърна се строго Абигейл към нея. Идваше ѝ здраво да раздруска сестра си. — Това е нашият съсед господин Себастиан Вейн. Господин Вейн, позволете да ви представя моята груба и нахална сестра, госпожица Пенелопе Уестън.

— Така си и мислех. — Пенелопе се усмихна ведро и добронамерено както винаги. — За мен е удоволствие, господин Вейн.

— И за мен, госпожице Пенелопе. — Най-сетне погледът му стигна до Абигейл. Тя имаше чувството, че нещо вътре в нея светна с ярък пламък. — Как сте, госпожице Уестън?

— Много добре, сър. — Опита се да запази сериозното си изражение. Значи все пак не бе успял да избегне напълно гората, както бе заплашил. — Каква изненада да ви срещна тук.

С леко стисване на устните той й даде да разбере, че е схванал хапливия намек.

— Борис излезе преди доста време и не се е върнал. Заради него съм в гората. Икономката ми се грижи за Борис като за свое дете и се притесни много, защото той не се прибра по обичайното време за хранене.

— Кой е Борис? — осведоми се Пенелопе.

— Кучето ми. — Поколеба се, а после докосна периферията на шапката си. — Извинявам се, задето прекъснах разходката ви. Приятен ден, госпожице Уестън. Госпожице Пенелопе.

— Изчакайте! — извика Абигейл, докато той се обръщаше, за да тръгне. — Ще ви помогнем да го потърсите — въодушеви се тя. — Вие бяхте така любезен да ми помогнете за спасяването на Майло. Длъжници сме ви.

— Нищо му няма, сигурен съм. Той я наблюдаваше внимателно с тъмните си, сериозни очи. — Но все пак ви благодаря за любезното предложение.

— Ами ако е паднал в пещерата? Или се е оплел в някой трънлив храст? Може да е пострадал! — Абигейл смело пристъпи през заплетените вейки, тръгвайки към него. — Сега и аз ще се притеснявам за него.

Господин Вейн се поколеба. Очите му се стрелнаха към Пенелопе, а в това време Абигейл страховито изгледа сестра си, която така или иначе й дължеше огромна услуга.

Пенелопе примигна и извика:

— О, разбира се! Ще помогнем да го търсите. И той ли е дребен и миличък като Майло?

— Той е голяма ловна хрътка, ето толкова висока — обясни господин Вейн с равен тон, поставяйки ръка до кръста си, за да й покаже. — Черен. И доста му текат лигите.

Пенелопе отново примигна.

— Толкова голям, значи?

— Когато излае, дамите наоколо припадат от уплах — продължи господин Вейн. — Лае много свирепо.

— Но въпреки това кучето е добре възпитано и не би наранило никого. — Абигейл го изглежда укорително. — Нали?

Той въздъхна и сведе поглед към нея. Както обикновено изражението му беше спокойно, но сега, застанала почти до него, Абигейл сякаш долови в очите му нещо като развеселено раздражение.

— Да, госпожице Уестън — почти с неохота потвърди той.

— Имате ли някаква представа къде може да е?

Тя сложи длан над очите си и обърна лице нагоре, за да го вижда по-добре.

— Не.

Той обаче не ѝ се стори особено притеснен за кучето, а погледът му не се откъсваше от нея, заплепен сякаш пряко волята му. Абигейл се усмихна.

— Тогава просто ще вървим през гората, докато го намерим.

— Да — присъедини се Пенелопе със значително по-малко ентузиазъм.

Хвърли на Абигейл поглед — обещание да не забрави скоро тази жертва.

Абигейл се обърна отново към господин Вейн.

— Ако е гладен, не е ли по-вероятно да е близо до дома ви? — Тя потегли към Монтроуз Хил Хаус. — Може вече да се е запътил натам.

— Може — съгласи се господин Вейн, докато тя се отдалечаваше от него, — само че къщата е в тази посока.

Той посочи наляво.

Без да каже и дума, тя зави.

— Дали харесва хляб и сирене? Имам малко в кошницата, а също и една ябълка.

За момент той не отвърна. Абигейл продължи да върви и внимателно да се ослушва, докато чу приглушена ругатня и бързите му стъпки зад себе си. Пенелопе вероятно бе изостанала.

— Обича сирене.

— Отлично! Ще го примамам да излезе от скривалището си. — И подвижна: — Борис! Борис, тук! Имам сирене!

Той я погледна.

— Ако му давате сирене, сигурно ще тръгне заедно с вас към дома ви.

Абигейл се засмя.

— Как ли пък не! Щом Майло започне да го тормози по цял ден с непрестанното си джафкане, бързо-бързо ще се върне при вас.

Той се засмя невярващо.

— По цял ден, така ли?

— Понякога изобщо не спира. Както виждате, изнесох се от къщата, за да се спася от тази врява.

— Ето какво ви е изпратило в гората, значи — заключи той. — Сега разбирам.

— Майло? — Пенелопе ги беше настигнала, след като се бе мушнала под ниско надвиснал клон и бързо заобиколи голяма локва. — Майло е най-милото същество на света. Не е вярно, че лае по цял ден. — Хитро погледна към господин Вейн. — Сестра ми е твърдо решена да открие затрупаната пещера някъде в тази гора.

Погледът му се спря на Абигейл.

— Я виж ти. Съмнявам се, че мястото е подходящо да бъде изследвано от дами.

— Значи сте я виждали? — любопитно попита Пенелопе, все едно Абигейл не бе ѝ казала същото по-рано. — И как изглежда?

— Тъмна — отвърна той. — И студена. Като пещера.

— Това е грото — поправи го Абигейл. — Не е естествена пещера, а нарочно издълбана от човека. Често са много интересни творения или пък с полезна цел. Четох за една в Италия. Използвали я за баня.

— Звучи просто скандално — зарадвано се включи Пенелопе.

— Не е. — Гласът на господин Вейн прозвуча сковано.

— Тогава ще я направим. Например да бъде нашето укритие от мама. Ще изнеса тайно бутилка шери...

— Първо трябва да намерим Борис — напомни ѝ Абигейл.

Тя много добре си представяше какво още смята да донесе тайно сестра ѝ в пещерата, ако някога я открият.

Пенелопе я погледна за момент, после се усмихна дяволито.

— Точно така. Борис! — извика и тя с високия глезен гласец, обикновено предназначен за Майло. — Къде си, Борис?

Господин Вейн издаде звук наподобяващ сподавен смях.

— Борис! — Пенелопе се спусна още малко по-навътре в гората. — Къде си се запилял, ах ти огромно, палаво куче! Аби ти носи сиренце!

Тя продължи да вика и да върви, обърната с гръб към тях. Абигейл благодари наум на сестра си, макар че Пенелопе звучеше все по-глежено и глупаво, като започна да добавя най-различни мили думички към призивите си.

— Дали Борис би дошъл, ако я чуе? — попита тя.

Господин Вейн наблюдаваше как Пенелопе изчезва между дърветата.

— Нямам представа.

— А вие как го викате?

— С подсвиркване. — Повдигна ниско увиснал клон, за да ѝ помогне да мине под него. — Накрая ще се прибере у дома.

— Но сигурно сте се притеснили за него, иначе защо сте тук да го търсите? — Наклони глава, за да види по-добре лицето му. — Изненадана съм, че се срещнахме днес. Вие обещахте изобщо да не стъпвате повече в гората.

Устните му трепнаха в усмивка.

— Така ли? Не си спомням. Част от гората е на моя земя, нали знаете?

Тя леко сбърчи чело, опитвайки се да си спомни точните му думи. Може и да не беше казал пряко, че ще избягва гората, но със сигурност това имаше предвид. Лицето ѝ изведнъж се проясни. Тя го бе предупредила да избягва гората, ако не иска да я вижда. Щом не го е направил, значи всъщност не бяга от среща с нея!

— И вие ли споделяте престъпните планове на сестра си за пещерата, ако успеете да я намерите? — попита той.

Абигейл се засмя.

— Според мен тя всъщност не се интересува от пещерата. На Пенелопе ѝ е скучно в Ричмънд. Плановете ѝ за забавления стават все по-шокиращи и фантастични с всеки ден, изминал без някой пикантен скандал, който да обсъжда.

След тези думи тя цяла минута усещаше преценяващия му поглед, насочен към нея.

— Сигурен съм, че ще намери някакъв скандал и в Ричмънд, ако се заслуша внимателно в клюките.

— Вече чу слуховете по ваш адрес — весело отбеляза Абигейл.

— Не се и съмнявам — с унил тон отвърна той. — Има доста богат избор.

— И още как.

— Сега разбирате защо ви предупредих.

Тя спря и изчака, докато той също забави крачка и се обърна с лице към нея.

— Предпочитам сама да си създавам мнение за хората, а не да се доверявам на нечии смехотворни твърдения. Това важи и за сестра ми, както и за другите в семейството ни — добави тя, защото той не изглеждаше особено впечатлен. — Хората не говорят единствено за вас, така да знаете. Ако се вярва на клюкарите в Лондон, баща ми е надуто парвеню и е натрупал богатството си с тъмни сделки. А сестра ми и аз сме дъщери на новобогаташ, тръгнали да си просят предложения за женитба от джентълмени с високо потекло, при това, без да подбират средства. — Вдигна вежди, очаквайки реакция. — Напълно бих ви влязла в положение, ако се откажете от познанството ни.

Бавно, почти незабележимо, линията на устните му се смекчи. Хладната дистанция в очите му избледня и този път той я погледна с някакъв непреодолим интерес.

— Трудно е жена като вас да бъде разубедена, нали, госпожице Уестън?

— Напротив — възрази тя. — Водя се изцяло от здравия разум и логиката. Проявявам голяма слабост към всичко справедливо и честно, а и навярно бих простила почти всяко действие на родител, извършено в защита на детето му. Затова се отнасям с подозрение към всякакви слухове и клюки.

Той я погледна с присвити очи. Сърцето на Абигейл се блъскаше лудо в гърдите ѝ. В далечината Пенелопе все още викаше Борис, но инак двамата бяха останали сами; тя и господин Вейн, съвсем сами в гората.

— Не съм срещал досега момиче като вас, госпожице Уестън.

— Надявам се това да не събужда у вас желание да хукнете ужасен в обратна посока — наклони тя леко глава и се усмихна.

Погледът му започна да се спуска бавно надолу, проследявайки всеки сантиметър от фигурата ѝ, докато Абигейл се изчерви.

— Не.

— Ами... добре. — Тя едва си спомняше своите думи отпреди малко. Очите му станаха още по-тъмни.

— Едва ли щяхте да го кажете, ако знаехте какви желания всъщност събужда.

Този път тя наистина остана без дъх, макар че сърцето ѝ биеше два пъти по-бързо от обичайното.

— Защо? Какви са те?

Устните му се извиха в усмивка. Не мила, не дружелюбна, а усмивка, която можеше да се опише само като съблазнителна. Очите му бяха станали тъмни като безлунно нощно небе и въпреки че не бе мръднал и на сантиметър от мястото си, Абигейл бе готова да се закълне, че той е някак си много по-близо до нея.

— За много неща, които не мога да имам.

— Не е ли така с всички нас — успя нервно да се засмее тя. — Аз примерно искам косата ми да е руса като на сестра ми. Искане ми се очите ми поне да са някакъв цвят — зелени, сини, кафяви, даже черни.

— Грешите като си пожелавате такива неща. За какво ви е руса коса? Такъв блед и светъл цвят не би ви отивал. Вие цяла сияете от страст и радост, също тъй богати и топли, колкото и цвета на косата ви. — Протегна ръка и с едно рязко дръпване разхлаби корделата на шапката ѝ и я остави да падне на гърба, за да може да докосне косата ѝ. — И не си пожелавайте очите ви да са сини или кафяви. — Палецът му леко помилва скулата ѝ, докато очите му съсредоточено изучаваха чертите ѝ. — Те са ведри и ясни като ново утро, изпълнени с обещание и надежда. Вие сте свършена такава, каквато сте.

Абигейл се наклони напред, очаквайки целувка — копнеейки за целувка, — но вместо това той отстъпи назад и я стресна така, че тя почти подскочи. Дотам бе съсредоточила цялото си съществуване, така бе замряла под изгарящия му поглед, че сега, лишена от него, се чувстваше нестабилна и объркана.

— Не напредваме особено в търсенето на Борис.

— Но вие казахте, че не се притеснявате за него.

Тя положи усилие да го настигне, когато той закрачи нататък, без повече да я погледне.

— Аз не се притеснявам, но вие — да.

— Ами... Не искам той да се загуби или да пострада...

— Борис е напълно способен да намери сам пътя до дома — увери я той. — Познава гората по-добре и от дивите ѝ обитатели.

— Ако изобщо не се притеснявате, защо тогава сте в гората да го търсите? — Тя едва успяваше да го настигне, защото той вървеше с бързи крачки напред. Дали не съжеляваше за думите си? В противен случай защо се опитва буквално да избяга от нея?

— Чудесен въпрос, госпожице Уестън. Би трябвало още сега да се прибера у дома и да оставя вас и сестра ви да продължите разходката си на спокойствие. Простете ми.

И с особен блясък в очите той докосна периферията на шапката си за довиждане.

— Е, това е чудесен начин да се разделим, след като и двете предложихме да ви помогнем да намерите кучето си. — Тя спря, дишайки учестено заради усилието. — Приятен ден, господин Вейн.

Той направи още няколко крачки и също спря. За миг остана неподвижен, после се обърна и се върна към нея, не бързо както преди, а по-скоро с бавната походка на дебнеш хищник. Абигейл не помръдна и го изчака, вдигнала брадичка. Не отклони поглед от неговия, макар че той изглеждаше почти гневен.

— Попитахте ме какви са желанията ми — подхвана той с нисък и преднамерено спокоен глас. — Много добре. Искам отново да ходя нормално. Бих дал всичко, за да имам два здрави крака. — Премести тежестта си, за да подпре левия си крак на един пън наблизко. — Вместо това имам разбито коляно, което боли при всеки дъжд и решава да ме предаде в най-неподходящия момент, при което падам като истински инвалид. Никога повече няма да мога да ходя без бастун, нито да танцувам с жена, нито да се покатеря на дърво, нито да яздя кон, без да ме боли.

Тя погледна смаяна към раненото му коляно.

— Аха...

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Освен това искам да си върна земите. Баща ми ги продаде за нищожна сума и всички твърдят, че сделката е законна, независимо че той е бил съвсем побъркан, когато я е сключвал. Искам гробът на майка ми да бъде в моя имот.

Абигейл ахна.

— Не можете ли да изкупите обратно поне тази част?

Той се усмихна горчиво.

— Дори ако купувачът склони да ми я продаде, не разполагам със средствата.

Тя прехапа устни. Беше ужасно. Каква утеха би могла да му предложи с думите си?

Той сложи крак обратно на земята и направи крачка към нея. Абигейл изви глава назад, за да срещне очите му.

— А последното, което искам, не мога да имам никога.

Тя притеснено навлажни устни. Очите му проследиха това внимателно.

— Какво е то?

Той отвърна с познатата ѝ вече загадъчна усмивка.

— Няма значение. Приел съм съдбата си. Не е зле да повярвате на някои от нещата, които говорят за мен. Не съм благороден герой.

— Така ли? — Тя изви въпросително вежда. — Че баща ви полудял и тичал гол по улиците на Ричмънд? Че сте убили баща си? Че кучето ви е върколак?

— Какво?! — Той спря и поклати глава. — Това не го бях чувал. Борис си е най-обикновено куче.

— Разбира се, че е обикновено куче! Слуховете са толкова смехотворни. Не вярвам и на половината от тях.

Забърза след него, когато той отново тръгна, но сега вървеше по-бавно.

— Редно е да вярвате повече. Баща ми наистина полудя. Редовно го виждали да тича из тази гора, а даже и по улиците на града, само по нощната си риза или гол-голеничък. Седмици наред отказвал да се къпе или да се храни, не позволявал да го подстригват и да му режат ноктите. Изглеждал като див звяр. Аз не го убих, макар че той ме молеше да го сторя. — Погледна я предизвикателно. — Сигурно са ви предупредили, че и аз ще полудея като него. Бих добавил и доброто си име към списъка на безнадеждните желания.

— Вие изобщо не сте луд. — Тя театрално забели очи. — Малко неприятен, може би...

— Тогава защо още говорите с мен?

Абигейл преглътна дръзкия отговор, почти отронил се от устните ѝ. Той се опитваше да я прогони, но начинът, по който я погледна преди няколко минути, когато го попита какви са желанията му, все още я измъчваше. Начинът, по който докосна лицето ѝ, я разтърси из основи.

— Защото ви харесвам — тихо промълви тя. — Харесва ми да си говоря с вас, даже когато ми казвате да бягам надалеч. Вие ме гледате сякаш...

Този път той спря така внезапно, че тя се блъсна в него. Инстинктивно се вкопчи в рамото му, а той бързо прехвърли ръка през кръста ѝ, за да я задържи. Абигейл го погледна с уплашени очи. А в неговите вече нямаше нито твърдост, нито гняв: бяха потъмнели от неустоим копнеж.

— ... сякаш ви искам? — попита той, без да прави и опит да я освободи от обятията си. — Така е. Дойдох в гората днес, защото исках да ви видя, макар да бях казал, че няма да го направя. Макар да знаех, че не бива! Искам ви така страстно, както един мъж може да иска една жена. И ако бяхте моя, бих ви показал много, много повече от петдесет начина да съгрешите.

Очите ѝ блеснаха при първите му думи, но при последните тя цялата замръзна, примряла от ужас.

— Какво? — едва изрече тя.

— Знаете какво искам да кажа — тихо продължи той. Дланта му се придвижи нагоре по гърба ѝ с разтворени пръсти, за да я притисне към себе си. — Книжката, която купихте от книжарницата на госпожа Дрискол.

— Вие сте я чели?

Той кимна.

Абигейл се закле наум да убие сестра си заради проклетата книга. Сигурна беше, че ще ѝ навлече само неприятности.

— Но... Но защо я купихте?

Наистина ѝ се искаше да отмести поглед от него, само че разумът ѝ — както и волята — явно се бяха стопили напълно.

— Защото ме омагьосахте и исках да ви опозная по-добре, било и само чрез книгите, които четете. — Нави около пръста си кичур от косата ѝ и го прибра внимателно зад ухото ѝ. — А вие защо я купихте?

Абигейл имаше чувството, че всеки момент сърцето ѝ ще се пръсне. За миг се поблазни да се оправдае със сестра си, но последният брой наистина бе толкова вълнуващ...

— От любопитство — прошепна тя накрая.

В очите му блесна нещо.

— Разбира се. Вие ме измъчвате, госпожице Уестън. И любопитството ви беше ли... задоволено?

Усети как я залива гореща вълна, от която кожата ѝ — от главата до петите — пламна като при треска. Абигейл се олюля и сведе поглед, за да скрие мислите си и да се спаси от изпепеляващите му очи.

— Беше... Беше интересно — заекна тя. — Поучително.

— Достатъчно, за да задоволи... глада ви за знания?

Той знаеше всичко. Усети развеселените нотки в гласа му. Не се съмняваше, че той е прочел и препроучал брошурата дори само заради интригуващата порочност, описана в нея. Този път любовникът на лейди Констанс бе дошъл при нея в мрака, бе завързал очите ѝ и ѝ даваше наставления как да си достави удоволствие, докосвайки собственото си тяло, докато той я наблюдава. Абигейл беше сигурна, че мислите ѝ са изписани по лицето ѝ, докато си припомняше греховните сцени на Констанс, която се гали сама — а също как тя самата бе направила същото в своето легло. Само се молеше той никога да не научи, че бе мислила за него, докато го правеше.

— Донякъде — прошепна тя.

Единственият му отговор беше да я притисне още по-близо до себе си.

— Прочетете я отново — прошепна в отговор той, почти притиснал устни до ухото ѝ. — Тази вечер, в леглото. С вашите ръце... за да проверите дали лейди Констанс е била права.

От гората се чу писък.

— Пенелопе! — извика тя, докато господин Вейн вече тичаше напред. Тя също хукна след него, стиснала полите си с една ръка, кошницата застрашително се люшкеше в другата, а шапката ѝ подскачаше върху гърба. За момент я обхвана истинска паника. Напълно бе забравила сестра си, изнежено градско момиче, несвикнало с природата. Ами ако Пенелопе се бе наранила или е попаднала в капан? Докато се провираше през папратите към мястото, откъдето се чуваше гласът на сестра ѝ, тя осъзна, че Пенелопе ругае

някого, а не вика за помощ. Забави леко крачка, докато господин Вейн продължаваше да бяга с все сили напред. За човек, сам нарекъл се „инвалид“, той се движеше с удивителна скорост. Прескочи паднало дърво и изчезна в гъстака; в походката му се забелязваше само леко накуцване. Абигейл успя да го настигне чак в дъното на малък дол, покрит с дебел килим паднали листа. Свари го да помага на Пенелопе да се измъкне от голяма заблатена локва. Съдейки по състоянието на роклята ѝ, Пенелопе бе паднала по колене в калта. Сега тя хвърли кръвнишки поглед на Абигейл, докато с мъка се изкачваше по малкото възвишение.

— Кучето сигурно има повече шансове да оцелее в гората, отколкото аз — изрече тя през стиснати зъби.

Успокоена, че сестра ѝ не е пострадала, Абигейл кимна. Господин Вейн закрачи нагоре по склона. Ботушите му бяха покрити с кал чак до глезените.

— Наранихте ли се, госпожице Пенелопе?

Момичето ядосано огледа роклята си.

— Да, така мисля. Тежко се нараних. Сега Аби ще трябва да ми носи чай и кифлички няколко дни, докато се оправя. А също и нещо за четене, защото вероятно ще се наложи да остана в леглото.

— Разбира се — съгласи се Абигейл, съвсем наясно какво иска да каже сестра ѝ.

Пенелопе погледна единия, после другия.

— Тръгвам си още сега.

И без да дочака отговор потегли, разперила настрани окаляните поли на роклята си. Пантофките ѝ жвакаха при всяка крачка.

Абигейл се поколеба. Щеше ѝ се Пенелопе да не беше изпищяла точно в онзи момент, защото той тъкмо бе на път да каже какво иска, но сега магията бе отлетяла. Може би щеше да каже, че всъщност не я иска, че е влюбен в лейди Саманта... А може би я желаше, но като любовниците на лейди Констанс: страстна и отдадена, ала само за една нощ. Ако изпитваше към нея нещо различно, би го казал — това обаче не се случи. А може би тя беше просто една глупачка.

— Благодаря ви, задето помогнахте на сестра ми, господин Вейн. Съжалявам, че прекъснахме търсенето на Борис. Надявам се скоро да го намерите.

Кимна му и понечи да тръгва.

— Госпожице Уестън. — Гласът му прозвуча съвсем тихо, но тя тутакси спря. — Простете ми.

Абигейл се обърна предпазливо. Изражението му беше все така неразгадаемо, но разпалената страст беше изчезнала от гласа му.

— Не биваше да ви казвам тези неща.

Тя се изчерви.

— Аз... Аз също се държах нахално.

Крайчецът на устните му се изви в усмивка.

— А защо си мислите, че ви харесвам?

Тя примигна, едновременно объркана и изпълнена с надежда. Той се поколеба; погледът му стана тъмен и търсец.

— Искате ли наистина да видите старата пещера?

Тя кимна.

Този път на устните му изгря истинска усмивка — същата, която така я бе омаяла в книжарницата.

— Ще ви чакам в края на Уханната алея утре в два часа.

Абигейл ахна.

— Ще ми я покажете?

— Не е редно да застрашавате и останалите си роднини при издирването ѝ.

Тя се засмя, а пресилената му до момента усмивка стана поширока. Наистина беше хубав, когато се усмихне.

— До утре, госпожице Уестън.

Той учтиво докосна шапката си и продължаваше все така да се усмихва. Най-сетне тя откъсна очи от него и се затича след сестра си.

* * *

Себастиан я проследи с поглед, докато тя съвсем се загуби между дърветата и вече не чуваше стъпките ѝ. Боже милостиви! Все още не беше сигурен дали му е дадена нова надежда за щастие или коварна възможност да се провали напълно, този път завинаги.

Така или иначе утре отново щеше да срещне Абигейл Уестън — и нищо не бе в състояние да го накара да съжاليا.

Закуца отново през гората до мястото, където хвърли бастуна си. Наведе се да го вдигне и в този миг бе готов да се закълне, че

парфюмът ѝ все още се носеше във въздуха. Нагласи бастуна до ранения крак и потегли към дома, почти без да усеща острата болка в коляното след тичането преди малко. Какво удоволствие беше да хвърли бастуна и просто да тича, без да се напруга при всяка стъпка, очаквайки болката да го прониже. Щеше да си плати за това тичане покъсно, но в момента се чувстваше почти както едно време — силен мъж, който може да помогне на попаднала в беда жена, точно както се очаква от един джентълмен.

А и това бе накарало Абигейл да го погледне с благодарност и уважение, което беше почти толкова привлекателно, колкото когато вдигаше очи към него с тази възбуждаща смесица от желание и свенливост. Зачуди се дали ще изпълни дръзката му молба и отново ще прочете „50 начина да съгреша“ . Зачуди се кого ли ще си представя, че я наблюдава, докато се гали...

Пое си дълбоко дъх. Ама че е глупак, по дяволите. Сякаш нямаше вече достатъчно беди на главата.

Тръгна към къщи. Стигна края на гората и непосредствено преди да излезе на тревистия хълм, на чийто връх се намираше Монтроуз Хил Хаус, сложи пръсти в уста и изсвири пронизително. Борис беше просто удобно извинение — щом госпожа Джоунс му каза, че кучето още не се е прибрало, Себастиан нахлупи шапката си и тръгна към гората. Старанието му да избягва Абигейл Уестън не бе сложило край на увлечението му — напротив, само го засили още повече. През тези няколко дни, когато не я бе виждал, мислите за нея не му даваха мира. Дали интересът ѝ към него ще изчезне, когато чуе от няколко места слуховите по негов адрес? Дали думите ѝ, че иска да открие пещерата, са само закачка? Дали той би издържал дълго далеч от нея?

Отговорът на всички въпроси очевидно беше „не“.

След няколко минути Борис дотърча при него, доволен отново да е с господаря си. Себастиан погали кучето и го почеса зад ушите. Борис беше целият подгизнал и кален, а госпожа Джоунс щеше да го заключи в конюшната, докато се изсуши, но засега песът щастливо махаше с опашка, изплезил дългия си език. Сигурно добре се бе позабавлявал в гората, а най-хубавото беше, че не се появи твърде рано, за да развали всичко.

— Браво, момче — похвали го Себастиан. — Добро куче.

ГЛАВА 9

По пътя към къщи Пенелопе настоя да чуе в най-големи подробности всичко пропуснато. Абигейл пресече желанията ѝ — какво толкова може да се е случило през няколкото минути, в които беше вървяла само със Себастиан, — но все пак беше принудена да признае, че той е предложил да ѝ покаже пещерата.

— Чудесно — обяви сестра ѝ. — Не искам да ходя пак в гората.

— И няма да кажеш на никого! — настоя Абигейл.

Пенелопе се намръщи.

— И да ти разваля любовното увлечение? Поне на една от нас да се случи нещо вълнуващо. Разочароващо е, че не съм аз, но ще го преживея... някак.

Абигейл направи физиономия и плесна сестра си по ръката.

— Моля ти се, опитай се да страдаш мълчаливо.

— Безсърдечно същество — не ѝ остана дължна Пенелопе. — Пожертвах си роклята, за да ти дам няколко минути насаме с него! Ето, виж я — от нея вече нищо не става!

— Тъкмо ще кажеш на мама, че ти трябва нова рокля, тъй че нямам намерение да плача заради нея.

Пенелопе се цупи и въздиша по целия път до дома, което даде на Абигейл възможност да обмисли нещата. Когато стигнаха до къщата, тя вече беше взела решение как да действа.

Тя харесваше Себастиан Вейн. Нищо в поведението му не я настройваше да го смята за опасен или побъркан, грубиян или престъпник. Слуховете по негов адрес наистина бяха неприятни, но дълбините на покварата, които те описваха, я караха силно да се съмнява в истинността им. Щом хората са толкова глупави да вярват, че едно куче може да е слуга на дявола, те биха повярвали на всичко. Едва ли това бе цялата истина за изчезването на стария господин Вейн, а и крадецът можеше да е всеки. Досега знаеше със сигурност, само че Себастиан Вейн е син на човек, загубил ума си — а това не ѝ се струваше събитие, върху което той би могъл да има власт или сам да го

желае. Бе ранен по време на сражение, изпълнявайки военния си дълг. Що се отнася до финансовото му състояние, той все още притежаваше прекрасния си имот в Ричмънд, а това не беше малко.

И я желаеше. Споменът за жаркия поглед в очите му я вълнуваше и едновременно я тревожеше. Не беше готова да се държи покварено като лейди Констанс, но въпреки това гореше от желание господин Вейн да ѝ покаже някои неща. Би могъл да започне поне с целувка.

На следващия ден Абигейл се постара да се придвижи така, че да не срещне никого по пътя към уговорената среща. Пенелопе нямаше да я последва — сестра ѝ продължаваше да се преструва, че глезенът ѝ боли, — но бе решила този път да не рискува. Среща с баща ѝ или Джеймс би била още по-пагубна, затова наблюдаваше и дебнеше подходящия момент да избяга — само с прислужницата си сподели, че отива на разходка и ще се върне за вечеря.

Наближаваше Уханната алея, но наоколо нямаше и помен от господин Вейн. Ускори крачка — очакваше да види очертанията на високата му мъжествена фигура зад всеки храст. Докато стигна до края на покритата с чакъл пътека, където тя се раздвояваше към моравата и към по-тясна пътечка, която изчезваше в гората, сърцето ѝ вече биеше учестено.

Той не беше там.

Навярно бе дошла твърде рано. Или той закъсняваше? Ами ако бе решил все пак да не идва? Тя придърпа шала около раменете си и тръгна вече с малко по-предпазлива походка надолу по пътеката, която се виеше измежду дърветата.

Скоро след отклонението от добре поддържаната алея гората ставаше все по-гъста. След десетина метра почти не виждаше зад себе си огряната от слънцето моравка. След двадесетина метра започна сериозно да се притеснява: щеше да се почувства истинска глупачка, ако се загуби в гората! Той съвсем ясно определи срещата на Уханната алея. Ако пристигне там след десет минути и не я завари, ще си помисли, че не е дошла. А ако не е имал намерение днес изобщо да идва, скитането ѝ сред гъсталака няма да помогне с нищо.

Тъкмо се канеше да се върне, когато познатото ѝ вече куче се затича към нея през храстите. Кучето на господин Вейн сега изглеждаше още по-голямо и по-страшно, отколкото предишната вечер. Тя спря на място, когато то се приближи съвсем до нея и

подуши подгъва на роклята ѝ. При цялата си добронамереност, тя доста се стресна при появата му. Борис обаче се държеше спокойно и кротко, затова тя предпазливо протегна ръка към него.

— Да не би отново да сте донесли сирене? — Господин Вейн се появи иззад дърветата. Абигейл бързо си дръпна ръката. — Казах ви, Борис обожава сирене.

— Наистина ли?

Тя погледна с известно съмнение към огромния пес, който ѝ се струваше способен да изяде цял свински бут наведнъж. Борис веднага седна на земята, тупайки с дебелия си опашка, а умните му черни очи не се откъсваха от лицето ѝ.

— Нищо на света не обича, колкото сирене. Само една хапчица и ще ви бъде роб цял живот.

— Струва ми се твърде свирепо животно, за да го укроти човек само със сирене.

Господин Вейн сви рамене.

— Всеки мъж си има слабо място.

— На това се и надявам — промърмори тя, имайки предвид повече собственика, отколкото кучето.

Отново протегна ръка към Борис. С изненадващо внимателни движения той подуши пръстите ѝ, а след това мушна глава под дланта ѝ. Абигейл го погали, кучето щастливо изплези език и затвори очи от удоволствие.

— Намерихте си нов приятел — със сериозен тон обяви господин Вейн.

Тя се усмихна и почеса ушите на кучето. Борис изскимтя като пале и се притисна още по-близо до нея, протегнал врат. Главата му почти стигаше до гърдите ѝ и тя продължи да го гали, макар все още малко боязливо. Езикът му увисна от устата, от което кучето доби вид, все едно широко ѝ се усмихва.

— Не си толкова страшен, колкото изглеждаш — констатира тя, вече по-спокойна.

— Не е страшен, когато усети, че има и най-малък шанс да му дадат сирене.

— Ами... — Тя косо погледна към господаря на кучето. — Нося малко в джоба си.

В последния момент наистина беше взела едно парче.

Той повдигна вежда.

— Винаги ли си носите храна, когато тръгвате на експедиция за пещери?

Тя махна с ръка.

— Досега не съм виждала пещера, но ми се стори добра идея да съм подготвена. И, както виждате, идеята даже се отплаща.

Борис вече почти лежеше пред краката ѝ, просейки още внимание.

— Борис — изрече само господин Вейн и за миг голямото куче се изправи на крака и се затича обратно към господаря си. — Да тръгваме — подкани той със сериозен тон.

Абигейл вирна брадичка.

— Не и ако не искате да ми я покажете. Нямам намерение да ви досаждам.

Той ѝ хвърли изгарящ поглед, толкова напрегнат, че за миг въздухът между тях заискри.

— Не ми досаждайте. — Поколеба се. Лицето му доби по-меко изражение. — Простете ми грубите обноски. Напоследък рядко се събирам с хора и явно съвсем съм забравил как се разговаря с дама. — Подаде ѝ ръка. — Готова ли сте все пак да ме последвате?

Сърцето ѝ заби силно. Повдигайки полите на роклята си, тя отпусна длан в ръката му и пристъпи от пътеката, нагазвайки в папратите заедно с него.

— Винаги ли сте знаели за съществуването на пещерата? — попита тя, докато вървяха.

Той разгърна с бастуна си едно високо стебло и ѝ направи път.

— Още от малък. Навремето построили Харт Хаус за някаква кралска любовница — мисля, че на Чарлз II — и заради това е пълна с всякакви интересни кътчета. Тази пещера е само едно от тях и единственото, оцеляло през годините.

— Казаха ми, че лейди Бъртън наредила да я затрупат още преди време.

— Не, гората я погълна. — Той се огледа наоколо, мръщейки се на дърветата. — Натам, мисля. Доста време мина, откакто не съм ходил в пещерата.

Минаха край няколко букови дървета и заобиколиха кално езерце като това, в което Пенелопе падна предния ден. Примижавайки от

време на време към небето и дърветата, господин Вейн я преведе покрай обрасло с трънаци място и надолу по лек склон. Абигейл не виждаше нищо, което даже далечно да напомня „грото“. Тя си представяше горска поляна с арка или врата и каменни стъпала към отвор в земята, а защо не и дори поточе в средата: нещо драматично и заслужаващо такова мистично име. Вместо това се озоваха в твърде гъста част на гората, засенчени от балдахина на дърветата и заобиколени от храсталак, който покриваше малко възвишение. Навсякъде наоколо растяха диви камбанки. Беше тихо и сенчесто; нямаше и помен от пещера. Най-сетне господин Вейн спря. Сякаш прочел мислите ѝ, той въпросително вдигна вежда.

— Разочарована ли сте?

— Ни най-малко! — Тя се огледа наоколо, търсейки с очи пещерата. — Аз просто... още не виждам...

— А всъщност сме на по-малко от два-три метра от пещерата.

Абигейл се взря в земята, сякаш очакваше тя да се отвори под краката ѝ, а той поклати глава.

— Отне ми близо десет години да я открия.

— Не се и съмнявам — промърмори тя. — Но защо я оставихте отново да изчезне в гората?

С иронично изражение той измъкна голям нож от ножницата, препасана около здравия му крак.

— След като я открих, любопитството ми изчезна. Точно неуловимостта я правеше интересна, а когато вече знаех къде е, реших да я оставя в същото състояние.

Той мина напред и започна да сече увитите лиани и растения, които покриваха огромен камък.

Абигейл седна на близкото паднало дърво и започна да го наблюдава как работи.

— Може толкова да ми хареса, че да искам да идвам често тук. Ако се окаже приятно убежище, ще възстановя пещерата.

— Така ли? — Той свали шапката си и я метна върху един храст наблизо. — И защо ще ви е нужно убежище?

Косата му беше въздълга, кестенява и леко чуплива. Докато той се навеждаше, за да скубе растителността Абигейл наблюдаваше главата и раменете му, огрени от процедилите се през дърветата

слънчеви лъчи. В един момент последва примера му, свали си шапката и я остави върху ствола на падналото дърво до себе си.

— А защо да нямам нужда от убежище? — отговори тя с въпрос. — Кой твърди, че никой никога няма нужда от тихо и усамотено местенце?

— Кой наистина? — измърмори той, вдигна изтръгнатото малко дръвче и го хвърли настрана. — Из парковете на Харт Хаус няма ли такива местенца?

— Не са достатъчно тихи. Щом си харесам местенце, сестра ми веднага идва и започва да ми досажда с лудите си идеи за забавления. Тя наистина умира от скука в Ричмънд.

Докато той стоеше с гръб към нея, тя извади от джоба си увито в кърпа парче сирене и отчупи малко за Борис, който радостно и много внимателно похапна направо от ръката ѝ.

— Сестра ви беше с вас в книжарницата онзи ден. Там, предполагам, ѝ харесва повече, отколкото в гората.

Абигейл стисна устни, като си спомни какво я накара да купи в книжарницата Пенелопе.

— Да.

— Убежище от нея ли търсите?

— Понякога. — Стана ѝ неприятно, че така злослови по адрес на сестра си, и даде още едно парченце сирене на Борис, сякаш да изкупи вината си. — Не често. Пенелопе е най-добрата сестра на света. Но когато ѝ стане скучно, понякога става малко...

— Досадна? — предложи той, когато тя се поколеба.

— Настоятелна.

Той изсумтя, опитвайки се да отсече увисналата над пътеката дива лоза.

— Толкова настоятелна, че успява да ви накара да изкопаете отдавна заровена пещера.

— Никога не съм настоявала за това. Вие предложихте — напомни Абигейл.

Тъмните му очи се обърнаха към нея. Тя очакваше той да отвърне нещо, но той само пхна ножа обратно в ножницата.

— Така е. — Поклони се театрално и махна с ръка. — Вашата пещера, милейди.

Тя скочи на крака и се огледа отново.

— Къде?

— Елате. — Той си взе бастуна и тя отново отчете, че го бе оставил настрана, без тя да забележи. Направи ѝ знак да се приближи. — Стъпалата се виждат само секунда, преди да паднете по тях с главата надолу.

Тя се приближи и най-сетне видя грубо издяланите в камъка стъпала, които изчезваха под земята. Около отвора все още имаше много увивни растения, но той бе разчистил достатъчно, за да се виждат горните няколко стъпала. Те сигурно са били напълно покрити от зеленина.

— Как изобщо сте я открили?

— Като паднах в нея с главата надолу. Преди много време. Увивните растения ви се струват съвсем стабилни, но ако стъпите върху тях... — Той направи гримаса.

Тя предпазливо пристъпи надолу. Една крачка, после още една.

— Имам чувството, че земята ще ни погълне.

Той тръгна по стълбите след нея и сложи ръка на гърба ѝ.

— Не се притеснявайте. Докато съм тук, няма да ви погълне.

И така двамата заслизаха надолу бавно и внимателно. Господин Вейн избута настрана надвисналите лози само толкова, колкото да се мушнат под тях, а когато слязоха до последното стъпало, вече имаше достатъчно място, та човек да застане спокойно прав.

Беше хладно и тъмно, но забележително сухо. Когато очите ѝ привикнаха с тъмнината, Абигейл успя да различи каменните стени, които се връзваха в почвата под краката им. Под стъпалата ѝ хрущяха сухи листа, докато бавно напредваше стъпка по стъпка. Пред нея се разстилаше само гъста и непроницаема тъмнина.

— Трябваше да донеса фенер — каза тя и веднага чу ехото на собствения си глас. — Как ще разглеждаме нещо без светлина?

— Не донесохте ли свещ?

Тя го погледна, но както обикновено се случваше, от изражението му не можеше да се разбере нищо.

— Не се сетих — призна тя.

Не добави, че главно бе очаквала да види него, а и предполагаше, че ако изобщо открият пещерата, това ще стане след дълго търсене. Господин Вейн поклати глава, докато ровеше из джобовете си.

— Трябва да мислите повече за последствията от всяко свое действие, госпожице Уестън. — Той извади една късичка свещ и кремък. — Пещерите обикновено са тъмни.

— Знам.

Той запали свещта и ѝ я подаде. Светлинката от пламъчето не осветяваше много надалеч, но на фона на пълния мрак в пещерата изглеждаше изключително ярко. — Вървете напред.

— Колко навътре се влиза? — Тя внимателно пое свещта, като се стараеше да не се опари от стичащия се восък. — Край реката ли ще излезем, ако продължим само нататък?

— Не знам. Никога не съм го правил.

— Но защо? Нали е било момчешката ви мечта да откриете пещерата? Как така не сте проучили всеки сантиметър от нея, след като сте я открили? — подкачи го тя.

Той прокара длан през косата си.

— Намерих я едва вечерта, преди да замина за фронта. Стях се за път. Нямах време да изследвам всеки сантиметър, а по-късно... — Той сви рамене.

Абигейл бързо се извърна. По-късно е бил ранен, зает с болния си баща, след това преследван от слуховете за лудост, убийство и кражба.

— Тогава ще я изследваме сега, заедно — твърдо заяви тя, повдигна нагоре свещта и тръгна напред. — А ако намерим заровено съкровище, ще си го поделим по равно.

— Аз ще бъда предоволен, ако вътре не открием диви животни.

Тя се засмя и звънливият ѝ смях отекна из цялата пещера.

— Борис няма ли да ни защити?

— Борис не иска да влиза тук. Предпочита да си остане над земята. — Той се обърна и погледна нагоре. — Виждате ли го?

Абигейл надникна покрай него и наистина видя Борис, който ги наблюдаваше от най-горното стъпало. Не показваше никакви признаци, че ще ги последва. Просто седеше с леко наклонена настрани глава, сякаш се чудеше какво ли ги кара да вършат такива глупости и да се заравят сами под земята.

— Надявам се да нямаме нужда от него.

Тя си представи, че господин Вейн се усмихва при тези думи.

— И аз се надявам.

Продължиха бавно по галерията. След около три метра тя рязко зави наляво, а зад завоя слабата светлина от отвора на пещерата изчезна напълно. Заедно със светлината си отиде и последната следа от топлина. Абигейл потрепери и плътно уви шала около раменете си.

— Студено ли ви е? — тихо попита господин Вейн, застанал съвсем близо до нея.

— Не много. Почувствах се така, защото слънчевата светлина се скри.

Пламъкът на свещта се отразяваше в очите му. В трепкащата светлина лицето му изглеждаше сериозно и недостъпно. Абигейл усети как стомахът ѝ се сви. Тя всъщност не го познаваше изобщо, а бе тръгнала с него — тайно — да изследва пещера.

— Не се притеснявайте — тихо каза той, сякаш прочел мислите ѝ. — Добър съм в ориентацията. Няма да позволя да се загубим.

— Мисля си дали не беше добре да развиваме канап след нас, та да го проследим обратно.

Тъглчетата на устните му се извиха весело.

— А донесли ли сте канап?

— Не.

— И аз не съм. — Той я погледна. — Да се връщаме ли?

Тя пое дълбоко въздух, тръсна глава и продължи напред. Двамата бавно напредваха по галерията, която се спускаше все по-надолу в земята — или поне така ѝ се струваше на Абигейл. Страховете ѝ да не се загубят постепенно избледняха, защото никакви други коридори не се отклоняваха от основния. Въздухът стана още по-хладен; миришеше на влажна земя и мъх. От време навреме край тях преминаваше струя въздух и пламъчето на свещта започваше да танцува. Веднъж на Абигейл ѝ се стори, че чува край тях да тича нещо, но не успя да съзре животно.

— Защо според вас така и не сте открили пещерата като малък? — попита тя.

Неговите стъпки отекваха по-силно от нейните, а заедно със звука на подметките му се чуваше и тихото потропване на бастуна.

— Не съм бил достатъчно настоятелен. Веднъж влезехме ли в гората, намирахме какви ли не развлечения.

— Намирахме?

Той се поколеба.

— Не бях единственото момче в Ричмънд, което мечтаеше да открие гротото. Какви ли не планове крояхме, след като го открием.

— Например?

Любопитно ѝ беше какъв ли е бил като момче, преди да му се случат всички тези ужасни неща.

— Обикновените момчешки занимания — неопределено отвърна той. — Да се крием от учителите, да избягаме от наказание и така нататък. Както сестра ви спомена вчера, струваше ни се идеалното убежище: скрито в гората и отдавна изчезнало, според възрастните.

— Но цели десет години? Сигурно ви се е сторило много смешно, че сте го открили случайно, след като толкова години сте го търсили.

— Повечето време прекарвахме близо до реката — каза той. — Там дърветата бяха по-удобни за катерене.

— Разбира се.

Тя се засмя, а пламъкът на свещта започна застрашително да трепти. Абигейл замръзна на място.

— Какво има? — Той сложи длан на гърба ѝ и пристъпи пред нея, като че ли можеше да види по-добре какво има пред тях.

— Уплаших се да не би свещта да угасне — прошепна тя, докато се взираше в треперещия пламък и се молеше той да устои на течението.

За момент и двамата застинаха, хипнотизирани от огъня.

— Трябва да се връщаме — каза господин Вейн.

Пламъкът се успокои, както и Абигейл. Вдигна очи към него.

— Още не. Виждате ли? Вече гори нормално.

Пламъкът наистина беше много по-ярък отпреди. Отразяваше се в тъмните му очи, когато погледна надолу към нея, все още сложил длан на гърба ѝ, а ръката му беше все така около талията ѝ.

— Както желаете. — Пусна я и с жест я покани да тръгне напред. — Да продължаваме тогава.

Сякаш вървяха от цяла вечност, макар Абигейл да си даваше сметка, че ако крачеха по осветен път на открито едва ли бяха изменили по-голямо разстояние от единия до другия край на трапезарията в Харт Хаус. Тъмнината около тях бе непрогледна и краят ѝ не се виждаше. Тя никога не би го признала гласно, но пещерата я разочарова малко. Засега не бе нищо повече от тесен

коридор под земята, тъмен като ада и студен като зимна нощ. Наистина не бе очаквала разкошно езеро с мозайки и статуи наоколо, каквито бе виждала по илюстрациите, но все пак се бе надявала да е нещо поинтересно. Кой би изкопал тунел наскре гората? Най-накрая, когато вече започна да се чуди колко ли навътре още отвежда галерията и дали не е време да се връщат, пред тях се откри самата зала на пещерата. Таванът се издигаше високо над главите им, стените се разшириха и тя осъзна, че са стигнали основното помещение. А над стените имаше нещо...

— Вижте! — ахна тя. — Стените блестят!

Господин Вейн протегна ръка.

— Стъкло, вградено в хоросана.

— Ех, защо не донесохме свещи! — Абигейл вдигна едничката им светлина и проследи как пламъкът танцува и трепти сред хилядите парченца стъкло, покриващи стените. — Какво чудо! Кой би се досетил, че под краката му има такава красота!

— Някой е положил доста усилия навремето — съгласи се той.

— Ами... — Тя се усмихна широко. — Предполагам, че бихме могли да го наречем съкровище.

Той се извърна и я погледна. Светлината на свещта отново оживи очите му.

— Стъклото не е съкровище.

— Но красотата му е!

Тя описа дъга със свещта и се усмихна на отблясъците, които оживиха стените. Би било още по-красиво, ако го осветяха десетина свещи.

— Да — призна и той след малко.

— Наистина е най-интересното нещо, което съм виждала! — Тя се разхождаше из залата, като държеше свещта близо до стените, за да вижда парченцата стъкло. — Боже господи! Колко ли труд е трябвало, за да се създаде тази зала!

— Съгласен съм.

Той не я бе последвал и когато тя се обърна, едва го видя в полумрака. Извън малкото осветено от свещта кръгче той бе потънал в сянката, а шалът и лицето му изглеждаха почти призрачни в тъмнината.

Тя продължаваше да се диви на искрящото стъкло. Всяко парче бе поставено като диамант в стените, създавайки истинска цветна мозайка.

— Чудя се защо ли пещерата е била изоставена. Впрочем, предполагам — не е много удобно разположена. Далеч е от къщата.

— Забелязал съм, че когато човек наистина иска нещо, удобството не е от най-голямо значение — каза той след малко.

Тя се усмихна.

— Вярно е. Аз определено искам да дойда отново тук.

Тя продължи да върви покрай стената и да се наслаждава на танца на пламъка от едно искрящо парченце към друго. От време на време забелязваше късчета посребрено стъкло, което отразяваше светлината на свещта по-добре от останалите.

— И така, видяхте тайнственото грото, готова ли сте да си прибирате? — попита той, когато тя обиколи цялата зала.

Беше толкова тихо, че тя чуваше собственото си дишане. Не беше готова да си тръгва.

— Толкова бързо?

Той не помръдна.

— Какво друго да правим?

Тя искаше да поседи и да погледа още стените. Искеше да постеле одеяло на пода и да прекара тук цял час, надявайки се да зърне още няколко пъти тъй редките му усмивки. Но нямаше одеяло; разполагаха само с една свещ и Абигейл изведнъж се почувства несигурна.

— Госпожице Уестън — каза той, когато тя не отговори на въпроса му — трябва да тръгваме. Преди да се случи нещо, за което да съжаляваме.

Тя прехапа устни.

— Какво смятате да сторите, за което после да съжалявате, господин Вейн?

Въпросът сякаш го отрезви. Той се извърна и вдигна глава, за да огледа и тавана, украсен също като стените.

— Никога не правя планове, свързани с вас, и въпреки това при всяка наша среща се случва нещо.

— Не ми казвайте, че съжалявате. — Тя отново вдигна свещта. — Ако знаете, че долу е такава красота, нямаше ли по-рано да влезете

в пещерата?

Той бавно се обърна отново с лице към нея.

— Не.

— Не? — учудено възкликна тя.

— Нямахте да е същото.

— Напротив — запротестира тя. — Според мен никой не е влизал тук десетки години и...

— Нямахте да е същото — повтори той — без вас.

Абигейл усети как се задушаваше от вълнение. Едва си пое дъх, а пламъкът лудо затрептя, когато пръстите ѝ трескаво стиснаха свещта.

— Не е безопасно човек да влиза сам в пещера — продължи той все със същия тих глас. — Обещайте ми да не идвате тук сама.

— Бих искала да видя тази зала отново, с повече светлина... Той се поколеба и сякаш отново вътрешно се отдръпна от нея.

— Аз само ви помолих да не идвате сама. Доведете сестра си, ако желаете, донесете и фенери.

Думите му прозвучаха като ехо, докато той потегли по обратния път. Абигейл усети болката на разочарованието, но го последва. Даже и със свещта тя не искаше да остава сама в пещерата.

— Господин Вейн, изчакайте — извика тя, но точно в този момент неочаквано въздушно течение подхвана пламъка и го угаси, преди тя да успее да го предпази с длан. Замръзна, ужасена от пълната тъмнина наоколо. — Господин Вейн? — повтори тя по-силно.

— Тук съм. — Този път тя чу бастуна му, който потракваше по пода. — Не спирайте да говорите, но не се движете.

— Не се страхувам много от тъмното, но стана тъй внезапно. — Имаше чувството, че напълно ослепява, така усилено се вираше в пълната тъмнина. — Струва ми се, че вървахме твърде дълго, за да стигнем до тази зала, а сега как ще намерим пътя обратно без свещ?

— Ще намерим пътя обратно.

Гласът му прозвуча равен и спокоен както винаги, което ѝ помогна да си възвърне самообладанието. Продължаваше да чува стъпките му, но заради ехото не разбираше дали се приближава, или отдалечава от нея. Самата тя не смееше да помръдне от мястото си, сякаш дори крачка встрани щеше да означава да се загуби напълно.

— Носите ли още кремък и прахан? Надявам се да запалим отново свещта. Следващия път ще донеса фенер, обещавам — засмя се

тя притеснено.

— Да, кремъкът е у мен, в джоба ми.

— Слава богу! — Тя отново опита да се засмее, но прозвуча повече като ужасено възклицание. — Трябваше да доведем Борис. Той щеше да ни изведе...

Той тихо цъкна с език.

— Борис нямаше да ни помогне. Щеше да изяде сиренето и да хукне по някоя интересна следа.

— Наистина ли?

Имаше чувството, че по гърба ѝ лазят мравки. Представи си как сводът на залата рухва и погребва и двамата. Родителите ѝ така и нямаше да разберат какво се е случило с нея.

— Наистина. И той малко се страхува от тъмното. — Тихото потрепване на бастуна му сякаш се приближаваше или поне така се струваше на Абигейл.

— Така ли? — сподавено възкликна тя. — Не бих го винила, че се страхува от тъмнината.

— Всичко е съвсем същото, както когато го виждахте — каза той. — Затворете очи и даже няма да знаете, че е тъмно.

— Няма как да забравя.

Гласът ѝ трепереше.

— Затворете очи — тихо заповяда той. — Повярвайте ми.

Тя затвори очи.

— Къде сте?

— Приближавам се.

— Но откъде знаете?

— Чувам дишането ви. Протегнете напред ръце. Абигейл с неохота протегна ръце пред себе си, като продължаваше да държи очите си плътно затворени. Почувства се замаяна, а когато усети нещо да докосва лакътя ѝ, се олюля и щеше да падне, ако той не бе хванал ръката ѝ и не я бе дръпнал бързо към себе си. Задъхана от облекчение, тя се вкопчи в реверите му и се притисна към него толкова щастлива, че не е сама, макар двамата все още да бяха погребани в пещерата наред непрогледен мрак.

Себастиан я обгърна с ръце и се опита да не мисли колко съвършено извивките на тялото ѝ пасват по неговото. Тя трепереше като лист в зимна буря и в продължение на цяла минута той просто я

държа до себе си, изчаквайки и неговият пулс да се успокои. При угасването на светлината той изруга гласно, а когато чу страха в гласа ѝ, изруга отново — този път себе си — наум. Какъв идиот беше да доведе в пещерата млада дама, без да се подготви, без да осигури поне фенер, който да не угасне по средата на пътя. Ако имаше поне капка разум и наоколо бе все така светло, двамата щяха да вървят един до друг, както допреди малко — въздухът между тях щеше да е наелектризиран от магнетичното привличане помежду им, но все пак щеше да е някаква тънка преграда.

Сега обаче нищо не ги разделяше. Напрежението се бе превърнало в искри на остро желание, поне от негова страна. Вдигна ръка да докосне косата ѝ и дълбоко вдъхна нежния аромат на рози — същият аромат на рози, който се носеше през прозорците му цяло лято от пълзящите растения, засадени преди десетилетия от майка му. Абигейл Уестън опасно ухаеше на неговия дом.

Постепенно тя спря да трепери. Себастиан не направи никакво движение, за да я освободи от обятията си, а тя също не помръдна. Пряко волята му образите от „50 начина да съгрешиш“ изпълниха съзнанието му. Лейди Констанс бе нарекла тъмнината „много освобождаваща“ — и се оказа права: наистина тъмнината освобождаваше въображението му от всякаква сдържаност и разум. Представи си как целува Абигейл Уестън, докато тя съвсем забрави за тъмнината. Представи си как дланите му милват всеки сантиметър от копринено нежната ѝ кожа, а тя го моли да не спира. Представи си как я полага на земята и я люби, докарва я до лудост със своята страст, така че той да не е единственият, който изгаря от желание...

— Господин Вейн — прошепна тя, притисната към гърдите му.

Тръпка премина през него; усещаше цялото си тяло понапрегнато от струна.

— Себастиан — поправи я той, преди да е имал време по-добре да обмисли думите си. — Никой не ме нарича по име — допълни той, сякаш се оправдаваше. Как да ѝ каже, че иска да чуе как тя произнася името му.

Усети как тя поема въздух. От това гърдите ѝ още повече се притиснаха към него.

— Себастиан — тихо, като придихание, изрече тя и той стисна зъби, за да се овладее. Не само омайни очи и хубави крака, но и мек,

съблазнителен глас. Нямах да иде в ада, задето я желяеше; той вече беше в ада. — Какво ще правим сега?

Почти несъзнателно стегна ръка около нея. Тя не се възпротиви — всъщност сама се приведе така, че още по-силно се облегна на него. Държеше я с дясната си ръка, заради което повечето тежест падаше върху нараненото коляно, но той дори не го забелязваше. Обърна глава така, че устните му докоснаха слепоочието ѝ.

— Какво искаш да направим, Абигейл?

Ако кажеше, че иска да намерят изхода възможно най-бързо, той щеше да го направи. Щеше да я пусне и да намери пътя за измъкване от тъмната пещера, а после да се прибере у дома и да изгори проклетата брошура, подстрекаваща го да мисли за толкова много други неща, които биха могли да направят в тъмнината. Всъщност той се надяваше тя да каже именно това и да го спаси от изкушението.

— Онзи ден — прошепна тя, — в гората, когато ме прегърна и ми каза да прочета книжката отново... Аз се зачудих... Помислих си за момент, че може би се каниш да...

— ... да те целуна? — завърши той вместо нея. Усети как лека тръпка премина по тялото ѝ. — Облекчение ли изпита, или съжаление, че не го направих?

Един дълъг миг тя остана напълно неподвижна и безмълвна. Той бавно издиша, казвайки си наум, че се радва, задето е изпитала облекчение — въпреки че тялото му не бе съгласно.

— Съжаление — каза тя накрая, толкова тихо, че той едва я чу.

Повече не му трябваше. Повдигна брадичката ѝ, прокарвайки палец по устните ѝ, за да знае къде да постави своите.

— Аз също — и той я целуна.

Макар да живееше като отшелник в Ричмънд, той не бе съвсем монах, а и преди войната момичетата го харесваха. Въпреки това бе минало много време, откакто за последен път бе целувал истински жена. А Абигейл... изведнъж му се стори, че цял живот е чакал, за да целуне точно нея.

Тя издаде уплашен звук, когато наклони главата ѝ, но разтвори устни и му позволи да я вкуси — толкова сладка и топла, че той се опита да си заповяда веднага да спре. Ала неговата сдържаност и самообладание, веднъж нарушени, започнаха да се разпадат като прах. Бастунът му издрънча на пода, когато той я обгърна и с другата си

ръка. Тя се повдигна на пръсти, здраво хванала жакета му, и плъзна език по неговия. Той потръпна при тази невинна, но дръзка покана. Ръцете му се спуснаха до талията ѝ, притискайки я още повече, но вместо да се възпротиви, тя въздъхна и изви гръб, за да му помогне. И продължаваше да го целува, издавайки най-възбуждащите нежни стонове, на които една жена е способна. Пръстите ѝ се вплетоха в косата му. Почти загубил разсъдък, Себастиан най-сетне се отдаде на неустоимите пориви на тялото си. Обхвана ханша ѝ с длани и я притегли рязко към себе си, към еректиралия си член.

Тя пое смаяно въздух, все така обгърнала врата му. Мозъкът му гореше трескаво; някакъв дявол му нашепваше за всички начини, по които може да достави удоволствие и на двамата, без да отнема девствеността ѝ. Кожата му бе пламнала. Ръцете му пареха там, където я докосваше. Той също изви гръб, притискайки се към нея.

— Божичко... — едва изрече тя. Гласът ѝ звучеше дрезгав и толкова близо до гърлото му. — Това... Това е, за което пише лейди Констанс, нали?

Магията се развали. Той се отдръпна рязко назад, като продължи да я държи за лактите, но вече на разстояние от нея. Тялото му болезнено пулсираше заради очакваното, но неполучено удовлетворение. Себастиан затвори очи и се опита да си възвърне самообладанието.

— Себастиан?

Той трепна, чувайки името си изречено толкова съблазнително. Сигурно щеше да остави синини по ръката ѝ, но самият той едва се владееше от вълнение.

— Донякъде — успя да каже през стиснати зъби.

— Не — прошепна тя. — Има и още, нали?

Себастиан не отговори. Струваше му се очевидно.

— Същото ли е? — попита го тя с тих, колеблив тон. — На светло?

Боже милостиви... Той си представяше как я люби под ярка слънчева светлина, а тъмната ѝ коса се спуска на кичури по голите ѝ гърди. Представяше си как целува краката ѝ — започва от глезена и стига догоре, за да се наслади на всяка частица от нея. Представяше си потъмнелите ѝ от страст очи, когато стигне до върха, а самият той е потънал дълбоко в нея, както лейди Констанс описваше любовниците

си. Как е възможно мъж да завърже очите ѝ и да пропусне всички тези гледки?

— Не — успя да отговори той. — По-хубаво е, когато мъжът вижда любовницата си и усеща погледа ѝ върху себе си. — Усети спазъм да свива тялото му даже при самата мисъл. — При жените, предполагам, е същото.

Последвалата тишина се чуваше по-силно от думите му.

— Значи — гласът ѝ бе пресипнал от желание, — по-хубаво от това...

Сто пъти по-хубаво, наум ѝ отговори той. И хиляда пъти по-зле за него, ако не успее да овладее желанието си. Потърси с крак бастуна си и се наведе да го вдигне.

— Хайде да намерим пътя обратно — подкани я той, хвана здраво ръката ѝ и започна бавно и методично да търси отвора на галерията, която да ги изведе към каменните стъпала.

— Ядосан ли си? — попита тя.

Въпросът ѝ издаваше леко смайване.

— Само на себе си.

— Но защо? — Той не отговори и тя стисна ръката му. — Аз... Аз исках да ме целунеш — промълви тя, като че ли той не го знаеше.

— Това не беше само целувка.

— Знам.

Този път той долови леката усмивка, сладкото задоволство на жена, която знае, че мъжът я желае. Вместо да плисне ледена вода върху желанието, то само го накара да копнее за нея още повече.

— Навярно не бива да го казвам, но съм чела разказите на лейди Констанс и винаги съм се чудила дали е възможно да са истина... — Тя замълча за миг. — Смяташ ли ме за развратна, задето ги чета?

Мили боже, не.

— Защо да смятам така?

— Защото... Защото... Защото са безсрамни и нечестиви.

— Страст? Удоволствие? — Той се спря и се обърна към нея, независимо от все така непрогледната тъмнина около тях. — Повярвай ми, в тях няма нищо срамно или нечестиво, стига и двете страни да го искат.

Тя дишаше на пресекулки.

— Дори ако любовниците не са женени?

Себастиан затвори очи. Той, разбира се, не можеше да й каже, че бракът няма никакво значение, че е възможно да има и страст, и удоволствие, без изобщо да се мине под венчило. Та тя беше богата наследница, предопределена да се омъжи за някой късметлия, и той се надяваше тя да намери щастие в брака си.

— Няма как да знам. Никога не съм се женил.

— Нито пък аз — добави тя, сякаш някой би си помислил нещо друго. — Но дали пък точно безсрамното и нечестивото не прави всичко още по-приятно?

Той се спъна и едва не падна върху бастуна си.

— Сигурно може да е също толкова приятно и в брака.

— Но как човек да се увери?

Нямаше как да отговори. Вероятно се въртяха в кръг в залата със стъклените стени, хванати в капан от неспособността му да спре да мисли за удоволствие и нечестивост, както и за твърде голямата й готовност да ги търси. Вероятно не чак толкова готова, колкото лейди Констанс, която наистина изглеждаше безсрамна в забежките си, но все пак твърде готова за неговата ненадеждна сдържаност. Той си каза, че ако някой ден наистина прави любов с Абигейл Уестън, би желал да е на по-добро място, а не в студена тъмна пещера, защото искаше да види всеки трепет на екстаза, отразен на хубавото й лице. Само ако не беше прочел проклетата книжка...

Той, естествено, никога нямаше да прави любов с Абигейл Уестън.

— Да, разбирам, това е само едно от приключенията на лейди Констанс — каза той, за да отклони темата. — „50 начина да съгрешиш“ значи, че има петдесет разказа.

— Ами... Така предполагам. Не съм мислила по въпроса. Първата книжка се появи тази пролет. Но ти... Ти няма да кажеш на никого, че съм я купила, нали?

Той почти се усмихна.

— В никакъв случай.

— Много се изненадах, че и ти я купи. Не мислех, че джентълмените се вълнуват особено от такива истории.

— Когато я купих, не знаех за какво се разказва.

— Разбирам — бързо отвърна тя и се прокашля. — Мъжете в Лондон намират поредицата за ужасна. Всички любовници на

Констанс поразително приличат на един или друг от по-известните благородници в града. И всеки мъж, чието име се свърже с разказите, веднага подема битка и публично отрича.

Разказът, който бе прочел, щедро хвалеше надареността и физическите качества на мъжа. Себастиан прецени, че повечето мъже биха харесали да ги описват като такива талантиливи любовници.

— Каква чудесна реклама е това, нали?

Тя се засмя изненадано.

— Сигурно е така!

Сърцето му подскочи от радост. Той я бе накарал да се засмее и това го изпълни с неочаквана жизнерадост. Почти се обърна да я целуне отново — този път не от плътско желание, а просто да сподели колко го радва нейната веселост. Успя обаче да се спре навреме; въздействието от първата целувка още напомняше за себе си. Ако я целуне отново, няма гаранция, че целувката ще е кратка и целомъдрена. Стисна дланта ѝ в своята и започна да прави по-широки кръгове с бастуна, опитвайки да намери изхода. Трябваше да излязат по-бързо оттук; за доброто и на двамата.

Бастунът достигна ръб. Той потърси опипом и разбра, че това е стената. Още няколко стъпки и стената зави под ъгъл. Въздъхна облекчено.

— Добра новина, госпожице Уестън. Намерих пътя. — Дръпна я за ръката и тръгна вече уверено напред. — Внимавай, праг.

Усмивката на Абигейл се стопи. Колкото и да ѝ се искаше да излезе от черната пещера, същевременно я мъчеше и някакво извратено желание да остане тук. Сега знаеше какво описва Констанс в последния си разказ. В тъмнината имаше интимност и свобода, каквито не бяха възможни на светло. Съмняваше се, че Себастиан щеше да я целуне, ако свещта не беше угаснала, а и знаеше, че самата тя не би била в състояние да го попита какво мисли за страстта и удоволствието, ако в същото време виждаше лицето му и той — нейното. Тя призна, че ѝ харесва да чете „50 начина да съгресиш“, че жадува за страст, че изпитва любопитство какво е да си имаш любовник, дори и извън брака — а той не бе нито шокиран, нито ужасен. И освен това, докато я държеше в обятията си, тя не се боеше от тъмното. Страхът ѝ се стопи почти веднага, след като попадна в прегръдката му, толкова уютна и сигурна.

А и как само я бе целунал! Макар неопитна, Абигейл усети, че това е страст — не екстравагантните пресилени сцени, описвани от лейди Констанс, а истинска, неподправена страст.

Макар да ѝ се струваше, че бяха вървели цяла вечност, за да стигнат до залата, на връщане галерията се оказа съвсем къса и права. Мракът около тях започна да се разсейва. С настъпването на светлината Абигейл вече се притесняваше какво ще се случи, когато излязат над земята. Той не бе отронил и дума, откакто обяви, че е намерил пътя за излизане от пещерата, а тя не знаеше как да продължи интимността на тъмнината сега, на ярка дневна светлина, макар наистина да ѝ се искаше да го направи.

Щом видяха стъпалата, той пусна ръката ѝ. Дори не я погледна, докато разгръщаше дивите лози и ги държеше настрани, та тя да излезе от пещерата. Борис вдигна глава, когато ги видя, и стана от мястото, където беше се свил да подреме, за да оближе ръката на Абигейл. Тя галеше голямото куче и тайно наблюдаваше как господарят му почиства мъха и паяжините от бастуна си.

— Благодаря — тихо каза тя.

Той заби бастуна си в земята и посегна да прибере шапката си от храста, където я бе хвърлил. Обърна се към нея и премина отново на „вие“ — навярно съвсем неволно.

— Не идвайте в пещерата сама, госпожице Уестън. Надявам се, убедихте се, че не е напълно безопасно.

Нежната страна на неговия нрав, изглежда, отново бе изчезнала. Гласът му пак бе равен и хладен, а шапката скриваше израза на лицето му.

— Мисля, че сама бих била в по-голяма безопасност — промълви тя. Взе си шапката, после подаде на Борис още едно парче сирене от джоба си. Той замаха с опашка и игриво излая, след което хукна по пътеката. — Бихте ли ми казали истината, ако ви попитам?

— Да.

— Искате ли да ви оставя на мира?

Той се извърна, наблюдавайки как кучето се отдалечава.

— Не знам как би могло да стане.

— Повече няма да се разхождам в гората, ако не искате да ме виждате.

Стори й се, че долови лека усмивка на устните му, но когато заговори, гласът му бе все така овладян и равен.

— Това не би ми дало мира. Знаете, че искам пак да ви видя.

— Но тогава защо... — започна тя, но той не бе свършил.

— Вече признах, че ви желая. Вече казах, че искам да ви покажа всички пътища към греха, за които лейди Констанс пише, че и още отгоре. — Най-сетне я погледна в очите, а тъмната страст в погледа му я накара да се изчерви. — Но се опитвам да се държа така, че да запазя честта ви. Моля ви, не го правете още по-трудно, отколкото е в момента.

Тя обаче не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за устните му върху своите и как я държи в обятията си, за блаженото усещане от близостта на тялото му, силно и изпънато като струна, стегнато и нетърпеливо до нея. Явно бе също толкова развратна, колкото и Констанс!

— Но тогава защо не ме ухажвате? Защо не идвате у дома?

— И какво да кажа, ако дойда? — Той я погледна с повдигнати вежди. — Да седим в гостната на майка ви и да обсъждаме последните приключения на прочутата Констанс?

Тя се изчерви.

— Очевидно не можем...

— Или да продължим оттам, където спряхме в пещерата? Очите му се спуснаха надолу и Абигейл усети погледа му така, сякаш се бе пресегнал да погали гърдите й. Едновременно изпита и желание да се хвърли в обятията му, и силен гняв.

Тя тръсна глава, сложи си шапката и започна да завързва корделата с резки движения.

— Разбирам. Нямате нищо против да ме целувате в пещерата, но не и да ме ухажвате като джентълмен. Не искате да се ожените за мен, а само да се позабавлявате.

— Баща ви никога не би се съгласил.

— Да не би вече да сте го питали? — с театрална изненада попита тя. — А той и думичка не ми е казал!

Един мускул на лицето му заигра.

— Не говорете абсурдни неща.

— Защо да са абсурдни?

За миг ѝ се стори, че този път той ще отговори също така развълнувано и ядосано. Очите му блеснаха, пръстите му стиснаха дръжката на бастуна. След това обаче, сякаш някой бе загасил светлината в очите му, разгорещената страст изчезна от лицето му.

— Защото не сте за мен — тихо каза той. — Няма значение колко ви искам, аз знам, че не мога да ви имам. Както не мога да си върна здравето коляно или земите. Заслужавате нещо повече. Затова и не биваше да ви целувам, нито да казвам каквото и да било.

— Значи съжалявате за целувката?

От смайване тя едва успяваше да изговори думите.

Той се поколеба.

— Не.

Тя кимна, колкото покрусена, толкова и яростна. Част от нея искаше да му се помоли да я целуне отново и да става каквото ще, но друга част искаше повече, не само кратък, забранен епизод на страст: искаше истинска и трайна любов.

— Благодаря ви, господин Вейн. Сега разбирам. Вие искахте всички тези други неща и се опитахте да си ги върнете, макар да знаехте, че може и да не успеете. Това би трябвало да ми каже достатъчно.

— Не е същото — възрази той.

— Да, съвсем не е същото. — Изгледа го вбесена. — Не вие решавате какво заслужавам! Бих искала да ми покажете какво е страст и знам, че можете. Но само това не ми е достатъчно.

Извърна се и тръгна с бързи крачки, очаквайки — надявайки се — той да извика след нея, да я спре, да се извини, да я грабне в прегръдките си за още една изгаряща целувка. Но зад себе си остави само тишина.

Когато най-накрая се обърна, пламнала от яд и готова да го убие в гнева си, него вече го нямаше.

ГЛАВА 10

Следващият ден бе дъждовен и в пълна хармония с настроението на Себастиан. Щеше да изръмжи даже на слънцето, ако бе посмяло да изгрее както обикновено, изкушавайки го да излезе за обичайната си разходка в гората. Докато дъждът плющеше по покрива и се спускаше на криволичещи струйки по прозорците, той поне можеше да се успокоява, че и тя няма да излезе в гората. А навярно — особено след последните ядни думи, отправени към него пред пещерата — никога повече нямаше да отиде там.

Той втренчи поглед в запаления огън и се замисли. От една страна знаеше, че има всички основания да прогони Абигейл Уестън възможно по-далеч от себе си. Имаше много причини за това и бе сигурен, че всяка е съвсем правдоподобна. Тя беше богата наследница, а той — затънал в дългове. Тя имаше любящи и грижовни родители, изпълнени с желание да я видят омъжена за подходящ човек, а за него се носеха слухове, че е полудял също като баща си, че е убиец и крадец. Тя беше красавица, а той — сакат. Тя имаше нежно сърце и ум, които биха привлекли всеки мъж, а той бе свикнал прекалено със самотния си живот, за да направи някоя жена щастлива. Казваше си, че дори и да се опита да я спечели, няма да успее, и все пак...

Между двамата прехвърчаха невидими искри. От тези искри нещо отдавна забравено вътре в него отново се бе запалило и той не бе сигурен дали отново иска да го угаси.

Размърда се на креслото с въздишка, при което Борис вдигна глава от пода и с надежда започна да тупка с опашка. Борис не се страхуваше от дъжда. Борис щеше хубаво да потича между дърветата, а ако по някаква случайност срещне госпожица Уестън, щеше да я поздрави като отдавна изгубена любов и да си изпроси тя да го гали, докато той лежи в краката ѝ, изпаднал в истински екстаз. Себастиан стисна устни. Май кучето му знаеше по-добре от него как да се отнася към една дама и да спечели сърцето ѝ.

— Днес няма да излизаме — обяви той строго.

Борис се изправи и излая с нисък глас, бутайки глава под ръката на Себастиан. Понеже той не стана, кучето започна да снове между вратата и креслото и умолително да скимти. Борис се чувстваше неспокоен и нещастен, когато не бе навън.

Точно като господаря си.

— Е, добре. — Надигна се от креслото и закуцука през стаята, за да отвори вратата. Борис нетърпеливо изтича навън, после се обърна назад: чакаше и него. Отивай — махна той на кучето. — Тя и без това няма да е там.

Опашката на кучето увисна, но то все пак се обърна и пое през поляната, без да обръща внимание на дъжда.

За миг Себастиан си помисли дали да не го последва. Абигейл нямаше да е в гората, разбира се, но той щеше да се разтовари от черните мисли, които го мъчеха цял ден. Знаеше, че се държа грубо с нея, независимо от всички основателни причини. Само да не беше угасвала проклетата свещ...

Затвори вратата и се качи по стълбите към спалнята си. Скрита между страниците на Навигационния алманах се спотайваше злощастната брошура. Заглавието ѝ обещаваше „50 начина да съгрешеш“. На първата страница пишеше, че това е двадесет и първият брой. Какви ли други развратни истории разказваше лейди Констанс? Дали и другите ѝ приключения са така неприлични? Каквито и да са били, Абигейл ги намираше за увлекателни; за съжаление, увличаха и него.

Най-мъдро би било да изгори брошурата, но след миг размисъл бавно отгърна на първата страница. Този път едно изречение му направи силно впечатление — не изречение, описващо сладострастните действия на нейния мистериозен любовник, а такова, което просто разкриваше чувствата ѝ: „Бях пренебрегвала един източник на разнообразие — и това бе изненадата“, пишеше тя. „Невъзможно е да опиша дълбините на своето възхищение“...

Втрени се в прозореца. Дърветата надолу по хълма на изток скриваха Харт Хаус. Абигейл го бе помолила да гостува в дома ѝ. Ако иска да я види отново, това е най-лесният начин. Но след начина, по който се държа вчера, бе изключено просто ей така да се яви на прага ѝ. Налагаше се да я умилостиви... по някакъв начин.

* * *

— Кълна се, че в Ричмънд вали много повече, отколкото в Лондон. Обикновено Абигейл би се засмяла на хленченето на сестра си.

Днес обаче то я подразни.

— Не е вярно.

— Откакто сме дошли тук, колко дни е валяло? Пенелопе се хвърли нацупено на шезлонга.

— Два или три.

Абигейл влачеше най-новата играчка на Майло — парцалена топка, завързана към пръчка с канап — около диванчето, на което седеше. Кутрето спусна брадичка към пода, размаха опашка и скочи върху парцалите. Абигейл го остави да я хапе известно време, преди отново да я вдигне. Майло скочи на крака и я проследи внимателно как се търкаля, преди отново да се хвърли върху нея. Явно играта не му омръзваше, а и понеже нямаше какво друго да прави, Абигейл продължаваше да мести играчката.

Дори и при това състояние на нещата не съжаляваше за дъжда. В противен случай щеше да е принудена да решава дали иска отново да се разходи до пещерата. Когато се прибра след вбесяващата раздяла със Себастиан — с господин Вейн, — тя почти бе решила да ходи до пещерата всеки ден, натоварена с фенери, одеяла и кошница с храна. Смяташе да покани сестра си. Смяташе да разчисти площадката пред входа. Смяташе да тръбни наляво и надясно, че сама я е открила, и да показва стъкления свод на залата на всеки в Ричмънд, докато спомените ѝ за случилото се там напълно се заличат.

За радост дъждът поохлади яда ѝ. Мотивите или желанията на съседа им не ѝ бяха станали по-ясни, но поне разполагаше с време да се откаже от мисълта да разкаже за пещерата. Дори и ако никога повече не види Себастиан — господин Вейн, гневно си напомни отново тя, — все пак щеше да запази пещерата само за себе си. Човек никога не знае дали няма да му потрябва тайно местенце, а и доста се съмняваше дали той изобщо ще отиде отново на онова място; ако се вярва на думите му. А този път тя искаше да му вярва: ако след вчерашната случка той все така не е готов да я ухажва официално, тя

не желае да има нищо общо с него. Щом може да я целува — тук стомахът ѝ се сви при спомена — толкова страстно, а да не направи никакво усилие да я ухажва или дори да я види отново, значи е женкар и истински дявол и тя не желае повече да го вижда.

Дори и да ѝ се плачеше при тази мисъл.

Майло продължаваше да дебне топката от парцали изпод мебелите, ала неочаквано излая и скочи. Този път Абигейл го остави да отвлече играчката под дивана, където започна да разкъсва плата с доволно ръмжене.

Тя приближи високите френски прозорци и се загледа към моравата. Дъждът не бе спрял от сутринта и цялата градина бе подгизнала. Днес никой нямаше да излезе на разходка.

Погледът ѝ неволно се насочи към гората. Той беше признал, че иска да я вижда. Зачуди се дали вече съжالياва за грубите си думи, а после се замисли защо се натъжава и ядосва заради един мъж. Абигейл се смяташе за много разумно момиче. За разлика от Пенелопе, която обичаше драматични и страстни неща — и добри, и лоши, — Абигейл тайно се ласкаеше от мисълта, че е много по-земна от сестра си. Винаги си беше казвала, че няма да гасне от копнеж по мъж, който не се отнася добре към нея, а в момента правеше именно това.

— Каква глупачка съм — прошепна тя и стисна очи, за да преглътне сълзите си.

Сигурно се чувстваше така, защото Себастиан — господин Вейн, по дяволите! — беше първият мъж, целунал я истински, и с тази първа целувка я накара да гори и мечтае за повече. Без съмнение щеше да е по-скоро шокирана, отколкото възбудена от тази целувка, ако не бе посветила толкова време да чете развратните измислени истории на лейди Констанс, определено най-голямата лъжкиня на света. Те обсебваха ума ѝ дотам, че неговият загадъчен вид и историята му нямаше как да не предизвикат любопитството ѝ. Непоносимо привлекателната му външност също помогна, разбира се, както и фактът, че при първата им среща той я спаси да не разкъса роклята си в трънаците — всичко бе повлияло на впечатленията ѝ за него. Всъщност поредица от случайности я накара да мисли, че той я привлича. Просто трябва да се среща с повече млади мъже — така ще забрави своя самотен, сакат съсед, който ѝ показва пещерата и я взе в

обяганията си, когато свещта угасна. О, да — свещта също е виновна, защото нищо нямаше да се случи, ако бе продължила да гори!

При тази последна мисъл на лицето ѝ се появи тъжна усмивка. Наистина е глупачка — да вини всичко и всички заради мрачното си настроение. Просто се увлече по неподходящ човек — случвало се е и на други млади дами и Абигейл бе сигурна, че до една те успешно са го преживели. Така ще стане и с нея — след няколко дни или седмици всичко преживяно ще ѝ се струва моментно увлечение.

Извърна се от прозореца.

— Денят ще е по-приятен, ако намерим какво да правим.

Пенелопе я изгледа раздразнено.

— И какво да правим? Даже не можем да се разходим край къщата.

След падането в калната локва предишния ден Пенелопе направи грешката да излъже, че глезенът я боли. Намерението ѝ сигурно беше да накара Абигейл да я съжали, но майка им случайно чу думите ѝ и я застави да си наложи компрес и да обещае да не ходи никъде няколко дни.

— Например да ти почета на глас — предложи Абигейл. Заради всички събития, свързани с техния съсед, едва бе прочела страница от новия си роман.

Пенелопе забели очи.

— Колко тъжно! Никоя от нас не е способна да измисли по-интересно занимание от четенето. А на всичкото отгоре нямаме и нищо вълнуващо за четене.

Абигейл вдигна рамене.

— Аз обичам да чета, и то не само мръсни истории. Отивам в другата стая, за да не ти преча.

— Изчакай — тросна се сестра ѝ. — Добре де, добре, почети ми малко.

Тя се облегна на дивана с изражение на мъченица и подпря крака си, в компрес, върху една възглавница.

Майло се измъкна изпод дивана и застана нащрек в средата на стаята. Наклони главичка на една страна и се ослуша внимателно. После излая силно и затича към вратата, размахал опашка. Абигейл очакваше някой да влезе, но вратата остана затворена, а Майло продължи да лае, въртейки се нетърпеливо в кръг.

— Майло, по-тихо, глупаво куче такова! — Пенелопе се наведе и извади играчката му изпод дивана. Размаха пръчката и парцалената топка заподскача. — Ела да я хванеш, миличък.

Той не ѝ обърна внимание и продължи да лае тревожно пред вратата. Абигейл стана, за да го пусне да излезе от стаята. Преди няколко дни направи локвичка върху килима в трапезарията и оттогава бе издадена строга заповед да пускат веднага кучето навън, ако се държи неспокойно. Съдейки по кръвнишките погледи на баща им, Абигейл си мислеше, че той вече сигурно съжалява за подаръка, който бе направил на съпругата си. Кученцето — наистина много сладичко и симпатично — създаваше невъобразимо повече проблеми, отколкото някой бе очаквал.

Но преди да стигне до вратата, тя се отвори и се появи икономът. Майло хукна между краката му към коридора, лаейки пронизително. Томпсън го проследи с поглед, а после се обърна към Абигейл.

— Това току-що пристигна за вас, госпожице Уестън.

Изненадана, тя пое малкия пакет, който ѝ подаде. Беше увит в хартия и завързан с връв, но по него нямаше нито буква от подателя или съдържанието — само името ѝ, написано отпред.

— Благодаря, Томпсън. Наглеждай, моля, Майло да не избяга навън в дъжда. Едва ли някой ще иска да го гони днес.

— Така е, госпожице Уестън.

Той затвори вратата и Абигейл го чу да вика на прислужника да хване кучето, чието лаене отекваше в коридора.

— Какво е? — любопитства Пенелопе.

— Нямам представа.

Тя развърза връвта и разви хартията. Горният слой падна и отдолу се показа бележка, поставена върху друго нещо, също увито в хартия. По тежестта и формата Абигейл се досети, че е книга. Озадачена, тя отвори бележката.

— Е? — още по-любопитна се обади сестра ѝ. — Кажи ми или ще го грабна от ръцете ти и аз ще го прочета.

— От господин Вейн е — тихо съобщи тя и започна да чете бележката на глас: — „Скъпа моя госпожице Уестън, позволете ми да изразя най-искрени извинения за случилото се в гората вчера. Притеснявам се за здравето на сестра ви след падането и се надявам да не е пострадала тежко.“

— Е, това е много мило от негова страна — възкликна Пенелопе, доволна, че поне някой оценява страданието ѝ. — Какъв джентълмен!

— „В случай че се налага да остане на легло, както се опасявам, надявам се да приемете приложеното в този пакет като начин времето до оздравяването ѝ да мине по-бързо“ — прочете тя нататък. — „Освен това се надявам другото четиво да предложи“... — тук тя спря внезапно.

— Какво? — Пенелопе скочи от дивана и се втурна към нея.

— Останалото е само за мен — промълви тя и мушна бележката в джоба си. Сърцето ѝ биеше лудо, докато разкъсваше и последния слой хартия. Беше книга; стара, но добре запазена книга. Със старовремски шрифт върху корицата бе написано заглавието: *Децата на абатството*.

— Толкова добре те познава — констатира Пенелопе без особен ентузиазъм. — Книга.

Абигейл не ѝ обърна внимание. След един бърз поглед към вратата, за да се увери, че е добре затворена, тя разлисти страниците на книгата до мястото, където между страниците бе скрито нещо друго. Пенелопе смаяно пое дъх и за миг двете просто се взираха в съдържанието.

— Това е новата — прошепна развълнувано Пенелопе. — Виж, брой двайсет и шести!

Абигейл затвори бързо книгата и я стисна до гърдите си. — Никой не бива да знае. Обещай ми, Пен.

— Ти за глупачка ли ме вземаш? — ядоса се Пенелопе. — Защо ти я е изпратил?

Лицето ѝ пламна.

— Изпрати я на нас. Навярно защото ме видя да купувам предишния брой в книжарницата. Възможно е даже да не знае какво е...

Пенелопе я изгледа толкова невярващо, че се наложи Абигейл да се извърне от страх виновното изражение да не я издаде съвсем. Но Пенелопе само каза:

— Ако е за нас, значи и аз мога да я прочета.

— Разбира се. — Напълно разсеяна Абигейл ѝ подаде книжката. — Но после ми я върни — добави тя.

— Естествено. — Пенелопе веднага я мушна под шала си. —
Даже отивам да я скрия още сега.

Отвори вратата, надникна навън и след това се шмугна в коридора.

Абигейл затвори вратата и се върна при прозореца. С разтреперани ръце разгъна смачканата бележка и се опита да я изглади, обърнала гръб към вратата, за да не я види някой, ако влезе.

Освен това се надявам другото четиво да предложи удоволствие и на вас, много по-голямо от онова, което открихте в пещерата, — пишеше Себастиан. — Прощалните ви думи към мен бяха тежки — още по-тежки, защото казваха истината. Бяхте права да ме презирате и се надявам, че съдържанието на пакета ще бъде поне малко изкупление.

Нито мога да се преструвам, че съм джентълменът, за който ме мислите, нито да съжалявам за случилото се в стъклената зала. Дълбоко съжалявам обаче, че с приказките си събудих гнева ви, а и ви посъветвах повече да не идвате в пещерата. Нямах право да говоря така и се надявам следващия път, когато я посетите, тя да ви хареса много повече.

Ваш слуга, С. Вейн

Когато стигна до края, сърцето ѝ биеше така, че щеше да изскочи от гърдите ѝ. Той съжаляваше! Е, не напълно не и задето я беше целунал, — но за прощалните си думи. Освен това я канеше отново да посети пещерата, макар да не споменаваеше дали ще го срещне там.

За момент Абигейл премисли всичко. Той признаваше, че иска да я вижда. Не криеше, че не възнамерява да я ухажда официално. Ето защо логиката сочеше, че смята да я срещне в пещерата. Разбира се, той не бе казал кога...

Прокара пръст по красивия му подпис и отвори книгата. Защо ѝ я бе изпратил? Беше стара книга, поне отпреди трийсет години, от нея се разнасяше мирис на прах, но листовете бяха гладки и непокътнати. Беше готически романс от Минерва Прес, пълен с въздишки,

припадъци и вопли, предизвикани от всички злини, понесени от героите. Абигейл леко се усмихна, докато четеше откъси от няколко страници. Идеалната книга за ден като днешния — нито твърде сериозна, нито особено дълбока.

Тъкмо щеше да затвори книгата, когато забеляза нещо, написано на първия лист. Мاستилото бе избледняло, но когато доближи книгата до лицето си, успя да разчете думите: Еленор Вейн, пишеше там с лек, деликатен женски почерк.

За миг тя остана вцепенена. Книгата сигурно е била на майка му. Беше чувала какви ли не слухове за баща му, но нито дума за госпожа Вейн. И въпреки това държеше в ръцете си нейна книга, очевидно добре запазена, от толкова години... А сега бе подарена на нея, на Абигейл.

Тогавя й хрумна нещо. Тя скри бележката в книгата и затича към коридора. Един от прислужниците тъкмо влизаше в къщата, намръщен и хванал в ръка подгизналия Майло. Очевидно опитите да го заловят, преди да излезе в дъжда, се бяха оказали неуспешни. Икономът чакаше с каишка в ръка, гледайки кучето с примирение, докато то се бореше да го пуснат на земята.

— Томпсън — обърна се към него Абигейл, — кой донесе пакета, който преди малко ми даде?

— Господин Вейн, госпожице Уестън.

— Самият той? — възкликна тя. — Трябваше да го поканиш да влезе и да се изсуши!

— Направих го, госпожице, но той отказа. Просто вдигна шапка за поздрав и си тръгна.

Тя се затича към прозореца и надникна към алеята, водеща до Монтроуз Хил Хаус. Там нямаше никой; само клоните на дърветата се бяха привели, подгизнали от дъжда. Тя притисна книгата до гърдите си. За да е купил „50 начина да съгрешеш“, значи сигурно е ходил до града. После е извървял цял километър до Харт Хаус в дъжда, за да ѝ я донесе, заедно с бележка, в която се извиняваше за думите си.

Тя се усмихна на падащите капки и се качи горе да чете. Не само *Децата на Абатството* — макар че и нея смяташе да прочете, — а всичко, което ѝ бе изпратил.

ГЛАВА 11

След два дни дъждът спря и утрото изглеждаше свежо и красиво. На закуска майка им обяви, че просто не може да седи повече затворена и смята да отиде в Лондон и да огледа любимите си магазини. Пенелопе се оживи при тази новина, но в отговор на въпросителния поглед на майка си Абигейл поклати глава.

— Предпочитам да си остана у дома. Денят е твърде приятен, за да го прекарам в каретата на път за Лондон и обратно.

Острият поглед на майка ѝ се задържа за още няколко секунди върху нея, но тя само кимна. Пенелопе обаче се усмихна предизвикателно. Абигейл не ѝ обърна внимание и спокойно намаза масло върху филийката си. Сестра ѝ можеше да си мисли, каквото пожелае. Всъщност Пенелопе все още ѝ беше длъжница, задето сподели с нея неочакваната пратка от предишния ден.

Когато майка ѝ и сестра ѝ тръгнаха, тя си събра нещата и потегли към пещерата. Този път беше много по-лесно, защото в къщата практически нямаше никой. Майло скимтеше и обикаляше в краката ѝ, изпълнен с надежда, когато тя посегна към вратата, но тя го погали по главата и помоли прислужника да го държи вътре. Последното, което ѝ трябваше, бе да загуби кученцето на майка си в гората.

В края на Уханната алея се поколеба. Мислеше, че знае пътя до пещерата, но не беше напълно сигурна. Въпреки това преди намери пътя до вкъщи без затруднения, а и не беше никак далече. Едно време пътеката вероятно е водила точно до входа. Повдигнала леко поли, за да не се изкалят, тя тръгна между дърветата.

Намери пещерата неочаквано лесно. Спомняше си големия камък като ориентир и когато го заобиколи, веднага видя площадката. Сега наистина беше площадка, защото повечето храсталаци ги нямаше. За нейна изненада видя до входа на пещерата и груба каменна стена. Преди растителността напълно я закриваше. Камъните бяха доста разрушени, но сега, без зелената покривка, тя установи, че

стената има формата на арка. Каменните стъпала също се виждаха: изглеждаха врязани в почвата и изчезваха под стената.

Доближи каменните стъпала и се огледа за Себастиан. Той положително бе идвал тук и бе работил доста сериозно, за да разчисти пред входа. Спомни си как той сечеше дългите увивни растения и даже премести едно паднало дърво. Днес от това не бе останал и помен. В момента нямаше помен и от неговото присъствие, разбира се. Вероятно просто е искал да ѝ даде възможност тя отново да я разгледа и това е имал предвид в писмото си. Почувства се малко обезсърчена от такова предположение. Искаше да види отново пещерата, но всъщност не това желание я водеше тук.

Докато си го мислеше, мъжът, когото искаше да види, излезе измежду дърветата от другата страна на площадката, понесъл голям вързоп в едната си ръка и фенер в другата. За миг двамата само се взираха един в друг.

— Не знаех дали ще дойдеш — каза той накрая.

Тя прехапа долната си устна.

— Не искаше ли?

— Напротив, много исках. — Той не отделяше от нея изгарящия си поглед. — Но след начина, по който се разделихме... — Сви рамене. — Струваше ми се, че едва ли ще го направиш.

Абигейл тръгна към пещерата.

— Почистил си стъпалата. Сега се вижда отдалече.

Той закуцука напред.

— Беше права. Не бива да я забравят.

Тя се огледа наоколо. Едва ли бе свършил всичко това само за една сутрин. Сигурно бе работил тук цял ден или повече, а като се има предвид какво беше времето напоследък...

— Идвал си тук в дъжда, за да почистиш.

Той не отрече.

— Имах нужда от нещо, за да ме отвлече от мислите ми.

Тя се поколеба.

— Благодаря за книгата.

— Аз ти благодаря, че я прие.

При тези думи Абигейл се засмя.

— Нямаше как да я върна, нали?

По лицето му премина лека усмивка.

— Ако наистина искаше да я върнеш, щеше да намериш начин. Сега устните му се извиха в широка усмивка.

— А може днес да съм я донесла, за да я върна?

Тя искаше да се пошегува с него, да го накара да се засмее и престорено тревожно да я попита дали е дошла само за да върне подаръка му. Той обаче го прие като покана да я огледа от глава до пети и дръзкият му нескрит интерес я накара да се изчерви. Едва си поемаше дъх.

— Мисля, че не си — отново я погледна.

Смутена, тя изтърси първото, хрумнало ѝ в момента:

— А може би съм донесла другия подарък.

Този път той се усмихна още по-широко, а от опасно блесналия му ленив поглед коленете ѝ се подкосиха.

— Това пък защо ли би направила? — Приблужи се още стъпка към нея и се наведе; тя си помисли, че смята да я целуне по бузата. — Да не би да си искала да ми почетеш от нея? — прошепна той в ухото ѝ.

Тя забрави да диша.

— Не...

Той вдигна глава и отново я погледна с познатия ѝ вече страстен поглед.

— Може да си промениш мнението. — Той премести вързопа и протегна фенера към нея. — Този път донесох светлина.

Абигейл разсеяно погледна фенера. Как му беше хрумнало, че ще му чете от книжката! Самата мисъл беше ужасно шокираща, а най-ужасното беше, че сега се замисли дали наистина не би искала да го стори. Представи си как ще я гледа, докато в тихото усамотение на пещерата тя чете последното приключение на Констанс. Представи си какво ще направи той, когато види колко възбуждащ е за нея разказът...

Тя се ядоса на себе си и се опита да прогони този нечестив образ.

— Колко добре си се сетил за фенера. Сега лесно ще намерим пътя обратно.

— Да, ако това е, което желаш. — Той направи жест към стъпалата. — Ще осветиш ли пътя?

Предишния път тя не бе правила планове да влиза в пещерата. Можеше да се преструва, че всичко между тях е било неочаквано и

спонтанно. Ако влезеше сега с него, нямаше как да се преструва на невинна. Влезеше ли този път означаваше, че е готова да приеме каквото предложи той; независимо какво е.

Макар че...

Преди той каза, че не могат да бъдат само приятели. Преди каза, че трябва да избягва гората, ако не иска да я вижда. Преди отказваше да ѝ покаже къде е пещерата... Но ето, днес двамата бяха тук. Щом бе променил мнението си за всичко това, защо да не промени мнението си и за още нещо? Каза ѝ, че не е благороден герой, но въпреки това е джентълмен и иска да запази честта ѝ.

Освен това тя наистина искаше да види пещерата по-добре осветена, а не само на пламъчето на една свещ.

Пое в ръка фенера и тръгна надолу по тесните каменни стъпала. Както и преди студения въздух я обгърна, но този път тя почти не го усети. Сега, когато разполагаше с повече светлина, той не вървеше толкова близо зад нея, но все пак тя чуваше много осезаемо как шумоли жакета му и всеки звук от ботушите му, докато накуцва отзад.

— Да не би да си забравил бастуна си? — попита тя, след като съобрази, че не го носи.

— Да. Трудно е да го държа, когато нося нещо.

— Да го донеса ли? — предложи тя.

— О, да. Оставих го в стъклената зала.

По кожата ѝ полазиха тръпки. Каза си, че е заради студа, а не заради случилото се между тях в стъклената зала. Само че студът не обясняваше защо сърцето ѝ замря и дробовете ѝ изведнъж отказаха да поемат въздух.

— Значи вече си бил там?

— Не личи ли?

Тя се намръщи и отвори уста да го попита какво точно иска да каже, но вместо това само ахна. Пред тях по коридора видя светлина. Тя повдигна фенера малко по-високо, надникна покрай завоя на галерията и след това спря пред прага на стъклената зала, загубила ума и дума.

Други четири фенера светеха в залата с ярък пламък. Светлината им изпълваше залата с живи отблясъци, които превръщаха стъклените парчета по стените и купола в искрящи скъпоценни камъни.

— Невероятно е — прошепна тя.

Той пое фенера от нея и посегна да го закачи на ръждясала желязна кука на тавана над главата ѝ.

— Миналия път не успя да видиш залата добре. — Той бавно спусна ръце, за да развърже корделата на шапката ѝ. После леко я хвана и я свали от главата ѝ. — Затова дойде, нали? — попита той и пусна шапката зад себе си.

— Да, донякъде...

Тя не знаеше какво да каже. Очите му горяха и почти пареха кожата ѝ. Той я смути, омагьоса я, накара я да си спомни ясно какво се бе случило последния път, когато бяха тук.

— Само донякъде? — Пъхна кичур от косата ѝ зад ухото. — Какво друго те доведе?

— Да ти благодаря за книгата — прошепна тя.

Той отново се усмихна със загадъчната си усмивка.

— Но това вече го каза. Ела. — Пръстите му се спуснаха по ръката ѝ чак до дланта и я стиснаха. — От средата на помещението изглежда още по-впечатляващо.

Заведе я до средата на залата и Абигейл най-сетне успя да отдели очи от неговите, за да се наслади на красотата.

Куполният таван не беше висок — ако протегнеше ръка Себастиан щеше да достигне върха му, — но залата изглеждаше някак просторна. Този път виждаше цялата стена и докато бавно се завърташе, тя забеляза нещо.

— Тук е изобразено нещо — прошепна тя.

Струваше ѝ се подходящо на такова място да се говори само шепнешком.

— Наистина е изобразено. Себастиан хвърли на пода вързопа, който носеше — в него се оказаха две големи възглавници; той ги сложи върху вече разстлания на пода килим. Подаде ѝ ръка. — Ела, легни.

Погледна го смаяно. Той стисна пръстите ѝ.

— Довери ми се. Така най-добре ще видиш всичко.

Тя му подаде ръка и го остави да я заведе до една от възглавниците. Помогна ѝ да седне, а той се отпусна на другата възглавница, правейки само лека гримаса заради болката.

— Легни назад и погледни нагоре — подсказа ѝ той.

Напълно смаяна Абигейл се подчини и прибра полите около краката си. Той имаше право — куполът и стените изобразяваха цяла картина: стъклена мозайка от морски същества плуваха, подскачаха и се виеха. Малките парченца огледално стъкло, които забеляза при първото си посещение, бяха всъщност очите на риби, октоподи, китове и разни морски чудовища.

— Това е русалка! — Тя посочи развълнувано към едната страна на тавана. Девойка със синя кожа, дълга зелена опашка и жълта коса протягаше едната си ръка, сякаш моли за нещо.

— И нейният любим — добави Себастиан.

— Виж... — Абигейл посочи с пръст по тъмния таван към друго дългоопашато създание, протегнало ръка към русалката. Като звезди между тях блестяха още парченца сребристо стъкло. — Невероятно — тихо каза тя. Няколко минути просто се взираше нагоре, опитвайки се да попие всеки детайл. Фигурите бяха доста безизразни и грубо очертани, и въпреки това създаването им трябва да е отнело дълги часове усърден труд. Нещо в жестовете им показваше на Абигейл, че са тъжни. — Чудя се защо са толкова далеч един от друг — прошепна тя. — Струва ми се, че би трябвало да са заедно.

— Митологичните истории рядко завършват щастливо.

— Особено когато човек се влюбва в богиня — съгласи се тя, — или бог в обикновено момиче. Но тези двамата са от един произход. Защо да не са заедно?

— Понякога не е толкова просто.

— Така ли? — Тя обърна глава и го погледна. И той лежеше по гръб, но обърнал глава така, че да я вижда. — Какво означава това според теб?

Той отново вдигна очи към мъжката фигура.

— Тази къща и пещерата са построени за една любовница на краля. Означава, предполагам, че тя не е можела да доплува в неговата част на океана. Твърде много неща са ги разделяли, за да се превърне съюзът им в нещо повече от мимолетна афера.

Абигейл също погледна към изобразения на свода мъж. Лицето му изглеждаше безизразно и празно, сякаш и той знаеше, че двамата никога няма да се срещнат. Наистина се пресягаше към нея, но ръката му бе отпусната и сигурно търсеше повече вяност, отколкото обич. Но русалката... Нейната фигура излъчваше копнеж. Малко глупаво беше

да се мислят такива неща за същество, направено само от парченца стъкло. Ала ръката, с която не посягаше към мъжа, беше притисната към сърцето ѝ, а протегнатата бе с вдигната нагоре длан, сякаш се моли.

— Дали кралят е виждал това?

— Нямам представа.

— Но какво мислиш? — настоя тя. — Можеш ли да си представиш кралят на Англия легнал, където сме сега?

За момент той замълча.

— Ако я е обичал, сигурно е идвал тук. Но според мен любов между крале и техните любовници не се е срещала често.

— Мен ако питаш, тя наистина го е обичала — каза Абигейл тихо. — Защо иначе той е поръчал да построят това?

— От това, което разбирам, любовниците невинаги са най-практичните същества — отвърна той сухо. — Вероятно ѝ е било интересно да го направи, нищо повече.

— Не — възрази тя. — Не, разбира се.

— Доста далеч е от Харт Хаус. Кой би могъл да каже дали изобщо е дошла дотук да го види?

— Няма как да не го е видяла. Не е възможно човек да знае, че в пещерата има такова нещо, и да не дойде да го види.

Той се засмя тихо.

— Не всички са като теб, скъпа.

Тя затвори очи и се усмихна.

— Глупави и романтични? Да, такава съм.

— Не глупава — поправи я той, все още развеселен. — А за романтична вече знаех.

Тя се засмя и за момент и двамата замълчаха.

— Имаше ли представа, че е толкова красиво, когато намекна да се върна да видя пещерата?

— Не. След като ти си тръгна, едва вчера дойдох тук. — Той се поколеба. — Заслужих си тежките ти думи.

Тя бе съгласна, затова не каза нищо.

— От много време не ми се е случвало жена да не ме гледа с презрение или страх — продължи той със същия нисък глас. — Разбрах колко си различна и пак бях сигурен, че и ти ще започнеш да

си мислиш същото за мен. А навярно е хубаво да направиш точно това...

— Защо? — възмутено започна тя, но той вдигна ръка да я спре. Беше обърнал лице към тавана и сега виждаше само профила му.

— Сама призна какви слухове си чула за мен. Кучето наистина си е най-обикновено, но останалото не са изцяло безпочвени измислици. Баща ми наистина полудя и всички очакват това да се случи и с мен.

— Но ти не си луд! — прекъсна го тя. Лицето му стана още по-сериозно.

— Ако беше дошла в Ричмънд преди седем години, едва ли щеше да мислиш така. Когато се върнах от войната, разбрах, че баща ми е продал почти цялата земя, без да вземе кажи-речи никакви пари за нея. Получил по няколко шилинга на акър и едно от най-големите земеделски стопанства в страната вече го нямаше. Аз... Аз не приех с леко сърце новината. — Горчива усмивка изкриви устата му. — Всъщност бях бесен. Тръгнах да търся хората, купили земята — моята земя, с искане да се откажат от сделката. Някои ми се присмяха, други се обидиха. Не едно и две от тези мои посещения завършиха с размяна на ругатни и тряскане на вратата зад мен. Разнесе се мълва, че съм луд точно като баща си, а на всичкото отгоре и опасен. След няколко седмици всички ме гледаха със същия страх, с който гледаха и него.

— Но гневът ти е бил съвсем разбираем.

— Така си мислех и аз — уточни той с равен тон. — Но другите... не смятаха така. Някои се почувстваха застрашени от мен.

Това също ѝ изглеждаше разбираемо, но сигурно беше разпалило допълнително съмненията около него. Абигейл се опита да си представи какво би станало, ако нейният баща загуби ума си и започне с лека ръка да разпродава имущество. Брат ѝ, разбира се, ще направи нещо, за да го спре. Само че Себастиан не е бил там, за да попречи на баща си. Бедите се бяха случили, докато е бил на фронта. А от мрачното изражение на лицето му ѝ стана ясно, че не иска да говори по въпроса.

— Какъв беше той? — попита тя, променяйки темата. — Преди? Той вдигна вежди.

— Преди? — замисли се за миг и на устните му се появи лека усмивка. — Беше много умен. Видеше ли някъде проблем, веднага се захващаше да го отстрани, често имаше изключителни идеи. Беше

просветен човек. Посещаваше книжарницата на госпожа Дрискол всяка седмица, за да получи някой нов научен том или списание. Тя се възхищаваше от него. Когато бях малък, у дома вечно се провеждаха всякакви експерименти. Баща ми сам си правеше свещите и се стремеше да горят по-дълго и по-ярко. Огънят и светлината много го привличаха — веднъж създаде структура от свързани стъклени тръби, предназначени да отопляват гостната по-равномерно, та да не се налага да седиш пред огъня, за да ти е топло.

— Системата проработи ли?

— Не — отговори той с още по-широка усмивка. — Тръбите се разбиха на парчета! Беше ги свързал към голям чайник с вода, поставен над огъня, за да се напълнят с пара. Планът му беше парата да циркулира през тръбите и така да отвежда топлината до всеки ъгъл на стаята, но вместо това те една по една избухнаха. Никога няма да забравя смаяното му изражение... — Тук усмивката му угасна. — По-късно, вече загубил ума си, едва не изгори къщата, в опит пак да конструира нещо подобно.

Тя неволно посегна към дланта му. Отначало той се сепна, но после пръстите му нежно обгърнаха нейните.

— Какво стана с него? — най-сетне попита тя.

Знаеше много добре какво разнасят слуховете: господин Вейн изпадал в яростно умопомрачение и нападал хората, сякаш с намерение да ги убие, затова се налагало да го обуздават. И накрая Себастиан го отвел дълбоко в гората и го убил, след което го погребал на някакво скришно място, за което никой друг не знае. Или го е удавил в реката. Или даже го завел в Лондон и го е затворил в лудница, където и до ден — днешен старецът гасне.

Всичко това не звучеше особено логично на Абигейл. Ако беше затворил баща си в лудница, лесно щеше да докаже, че не го е убил. А и просто не приемаше, че той е убиец.

— Няма как да знам. Дълго съм се чудил дали не беше забъркал нещо, с което случайно се е отровил, или е пострадал при някаква злополука и не е казал на никого, и това да е повредило мозъка му. Цял живот беше малко нещо ексцентрик. А и когато започнал да полудява, всичко станало доста постепенно. Имал е дълги периоди на съвсем ясна мисъл, последвани от изстъпление и гняв, достатъчни да притеснят и разтревожат всички наоколо. Но точно периодите на здрав

разсъдък заблудили всички. Адвокатът твърдеше, че баща ми изглеждал напълно с всичкия си, даже когато продавал земята за по няколко шилинга на акър. — Той обърна глава така, че да я вижда. — Или ти питаше за онази последна нощ?

— Няма значение — бързо отговори тя, но той стисна ръката ѝ.

— Не, ще ти кажа. Това няма да промени нищо. Баща ми беше заключен в стаята си — за негово добро. Събудих се посред нощ и видях вратата отключена, а него го нямаше. Претърсих гората, проверихме и в езерото, а господин Джоунс претърси всеки сантиметър от моравата, но така и не намерихме и следа от него.

— Нито една? Как е възможно?

Той бавно поклати глава.

— Гората е много гъста и много голяма. Тази пещера не е единственото място, където човек може да падне в някоя дупка и да изчезне завинаги. Освен това да не забравяме и реката, която може да отвлече тялото на удавник на километри разстояние само за час.

Абигейл се намръщи.

— Тогава защо хората разправят, че си го убил?

— Защото няма доказателство, че не съм. А навярно и защото те биха постъпили така. Но най-вероятно... защото аз съм виновен, че той беше излязъл от къщата.

Очите ѝ се разшириха от ужас и тя забрави да диша. Тъмните му очи не се отделяха от нея, когато продължи:

— Аз заключвах вратата на стаята му всяка вечер, но тази нощ тя остана незаключена. Забравих да го направя. Аз... По онова време все още вземах лауданум, за да спя, и заради опиата не съм го чул да излиза. А това му струва живота.

— Но това не е същото като да убиеш някого — каза тя тихо.

Той отново се усмихна горчиво.

— Обаче резултатът е един и същ, нали? Лудият изчезна. Вече нямаше нужда никой да се страхува от него. — Сви рамене. — Единствено се надявам да е срещнал края си, без да страда.

Тя бе твърде смаяна, за да помръдне, но ужасът сигурно се бе изписал по лицето ѝ.

— Прекалено е жестоко и коравосърдечно, за да се признае, нали? — Той се обърна изцяло с лице към нея и подпря глава на ръката

си. — Успях ли вече да разваля доброто ти мнение за мен? Така или иначе най-разумно е аз да ти го кажа: не съжалявам, че е мъртъв.

— Но сигурен ли си, че е мъртъв? — колебливо попита тя.

— Да — отговори той без капка съмнение. — Към края мозъкът му вече съвсем беше изключил, няма как да е оцелял дълго. Няколко дни си мислех дали пък няма сам да се върне, но това, естествено, не стана. Напълно съм сигурен, че е мъртъв. — Млъкна и внимателно се загледа в нея. — И не само това... Доволен съм, че стана така.

Абигейл беше твърде смаяна, за да каже нещо.

— Молеше ме да го убия — продължи той с толкова тих глас, че тя почти не смееше да диша, за да го чува. — Разбираше, че си губи ума, опитваше се да се бори с болестта, но лудостта го поглъщаше изцяло и не го оставяше на мира дни наред. Една нощ се обърна към мен със сълзи в очите и ме помоли да сложа край на този ужас. „Имаш меч“, така ми каза. „Прободи ме с него“. — Последва дълга пауза. Той, стиснал зъби, се вираше в сенките под фенерите, а Абигейл хапеше долната си устна почти до кръв, опитвайки се да си представи каква мъка му е причинила такава молба от собствения му баща. — Но не можах да го направя. Никой не можеше да направи нищо, за да го спаси. Самият той искаше да умре, а аз — тайно и за свой срам — знаех, че това е единственият начин да му спестя мъките. И въпреки всичко не можах да го направя.

— Разбира се, че не си могъл — промълви тя.

Себастиан тръсна глава.

— Понякога се питам защо не го направих. Понякога си мисля, че го предадох като негов син, защото не изпълних молбата му. Вместо това скрих всички остри предмети в къщата и се захванах да го следя денем и нощем. Не че това промени нещо. Но всички, които бяха наясно колко е зле, само чуха как една нощ изчезнал и решиха, че е изключено да не съм го убил. — Последва същата горчива усмивка. — Вероятно отговаряше на образа, който си бяха създали за мен — на също толкова побъркан, гневен човек.

— Но те са сгрешили. — Гласът ѝ прозвуча тихо и развълнувано. — Грешили са и преди, грешат и сега.

Пръстите ѝ стиснаха неговите. Той наведе глава, за да е лице в лице с нея.

— Рядко се срещат жени като теб, Абигейл Уестън. Заслужаваш толкова повече от развалина като мен.

— Не си развалина!

— Когато съм с теб, наистина не се чувствам така.

Той се приведе още повече, вече надвесен над нея.

Абигейл виждаше русалката над рамото му: протягаше ръка към своя възлюбен, осъдена той никога да не бъде неин. Десетилетия наред — може би векове — тя бе стояла сама в тъмното, без никой да я види, без да отвърне на чувствата ѝ, съвсем загубила надежда да промени съдбата си. Горката русалка.

— Вече ти казах, че не е твоя работа да решаваш какво заслужавам! Той се усмихна едва-едва.

— Помня.

Преди той отново да вдигне глава, устните му докоснаха нейните. Няколко мига просто се вглеждаше в нея; косата му се спусна покрай лицето и го скри в сянка. Абигейл чакаше, останала без дъх от копнеж, но съвсем несигурна как да постъпи. Последния път, изпълнена с любопитство да разбере истината за историите на лейди Констанс, направи грешка. Този път се опита да забрави пикантните сцени — просто измислица, плод на нечия фантазия. Себастиан беше истински, от плът и кръв, и тя искаше да опита с него същинския вкус на любовта и страстта.

И тогава той я целуна — този път пламенно. Устните му се притиснаха към нейните, горещи и търсеци. Леко повдигна главата ѝ с длан. Палецът му помилва страната ѝ, преди да докосне леко ъгълчето на устните ѝ. Тя се подчини, разтваряйки устни под неговите, докато езикът му ги раздели. Потръпна, когато той опита вкуса ѝ, а после смело плъзна езика си върху неговия.

Дишането му стана неравномерно и той се премести, вече почти изцяло закрил я с тялото си. Едната му ръка се плъзна под нея, разтвори пръсти, за да придържа нежно тила ѝ. Прихвана свободната ѝ ръка и внимателно я положи на възглавницата, така че тя грациозно се извиваше над главата ѝ. Пръстите му обхванаха тънката ѝ китка, а после се спуснаха към чувствителната вътрешна страна на ръката.

Тя се вкопчи в дрехата му с другата си ръка, останала притисната между двамата. Не спираше да я целува — на моменти леко и съблазнително, на моменти дръзко като завоевател. Пръстите му

изкусно милваха голата ѝ ръка, докато тя потръпваше от влудяващото нежно докосване.

— Затова ли дойде днес? — попита той, почти без да отделя устни от нейните.

Тя се изчерви силно и той положително го забеляза въпреки мъждивата светлина.

— Не точно...

— Да спра ли? — Пръстите му минаха по деликатната кожа точно под ключицата ѝ и Абигейл потръпна; останала без сили, тя само леко поклати глава — „не“. Гласът му стана още по-нежен. — Мислеше ли за мен, когато четеше разказа, който ти изпратих?

В съзнанието ѝ нахлу порой от образи. Лейди Констанс беше завела музикант в леглото си и той бе свирил на тялото ѝ като на своя инструмент, изтръгвайки от развратната жена цяла симфония от въздишки.

Нито имаше смисъл да отрича, че си бе мислила за Себастиан, нито глупаво да лъже, че днес не бе дошла с надеждата той отново да я целуна. Абигейл се чувстваше напрегната и жива, кожата ѝ копнееше за докосването му. Усети това привличане към него от самото начало, а „50 начини да съгрешиш“ само допълнително усилиха всичко, подхранвайки въображението ѝ — палави, изумителни идеи, които едновременно я удивляваха и изпълваха с отчаян копнеж. Особено последните два броя.

— Да — прошепна тя.

Усети как по тялото му пробягаха тръпки.

— Нямам превръзка за очите ти — промълви той, — нито розово масло. — Сведе глава и устните му леко докоснаха мекото местенце на гърлото ѝ, където лудо се усещаше пулсът ѝ. — Но също като Констанс можеш по всяко време само да кажеш спри...

— Какво искаш да направя?

Под бесните удари на сърцето си тя почти не чуваше собствения си глас.

— Вдигни ръце над главата — прошепна той. Тя затвори очи и се подчини. — Не съм достатъчно силен, за да издържа да те гледам как сама се галиш — продължи той. — Но си го представих. Само при мисълта, че те докосвам, почти си загубих ума. Ти си изкусителка. Абигейл. Така ефирно красива, че оставам поразен всеки път, когато те

видя. Абигейл с прекрасните очи, която открадна парче от душата ми първия път, когато ме погледна. Абигейл с лъчезарната усмивка и доброто сърце, любопитна към всичко. Абигейл, която навестява сънищата ми...

Тя ахна при лекото докосване до гърлото ѝ.

— Абигейл, която ме кара да горя — промълви той. Косата му докосна гърдите ѝ, когато той я целуна още по-ниско, с устни по-меки от кадифе върху кожата ѝ. — Всяка вечер си представям какво щях да направя, ако те имах в леглото си. — Тя издаде приглушен звук, когато той погали чувствителната долна страна на ръката ѝ, а пръстите му минаха в нежна милувка по страните ѝ, чак до тапията. — Всяка нощ сънувам как те довеждам до екстаз. — Пръстите му се завъртяха над корема ѝ, от едната страна на ханша до другата. — Представям си колко мека и бяла е кожата ти тук... — Той очерта няколко кръга по тялото ѝ. — И какъв божествен вкус имаш...

— Ти... Ти би сложил устните си там? — успя да произнесе тя. Даже през роклята, фустите и дългите старомодни кюлоти тя усещаше всяко докосване на ръцете му.

— Навсякъде — потвърди той. — Когато мъжът е търпелив и внимателен, той може да донесе на една жена огромно удоволствие само с устни. Ето така...

И той започна с възбуждаща целувка върху корема ѝ. Нещо вътре в нея се сви на топка, когато той повтори целувката многократно, нагоре по корема към гърдите. Всъщност изобщо не докосваше кожата ѝ, макар че тя почти можеше да си представи, че дрехите ги няма.

— Любовниците на Констанс са прави за едно — каза той, притиснал устни под гърдата ѝ. — Страстта на жената е най-важна от всичко. Нейната страст е и тяхна страст. Обхвана нежно другата и гърда в шепата си, отначало дългите му пръсти я докосваха съвсем леко, а после по-дръзко. — Да доведеш жената до върха — това е единствената цел на мъжа в любовния акт.

Абигейл се тресеше цяла. Палецът му подразни зърното на гърдата ѝ, докато то стана твърдо и чувствително, все по-напрегнато при всяко докосване. Болезнено копнееше той да помилва така и другата ѝ гърда, вместо само да я докосва с уста, но сякаш отгатнал желанието ѝ, той страстно впи устни около набъбналото зърно.

Тя изви гръб. Цяла потръпна. Въздишаше и едновременно се изчервяваше, докато той смучеше като бебе през плата на роклята. Затвори очи и ги стисна, докато сълзите избиха между миглите ѝ. О, господи...

Той отново се премести и постави едната си ръка на коленете ѝ, които тя беше повдигнала неволно. Плъзна ръка по вътрешната страна на бедрото ѝ. Абигейл имаше чувството, че вече не владее собствените си колене — дрехите ѝ бяха единствената бариера между тях — едновременно дразнеща и успокояваща. Испита същия взрив от усещания, който лейди Констанс бе описала, но не и пронизани от такава безнравственост. Все пак и двамата все още бяха с всичките си дрехи. Не един от любовниците на Констанс я бе довеждал до оргазъм, без да съблече нито една дреха. Себастиан изглежда знаеше, че тя не е толкова смела като Констанс, и не направи опит да я съблазни за още по-сладни приключения. Това само засили доверието ѝ в него, а освен това му позволи да остави ръката си между бедрата ѝ, точно върху най-чувствителното местенце.

— Убиваш ме — изрече той на пресекулки. Пръстите му бавно я погалиха през полите. — Да знаеш как по лицето ти се изписва страстното вълнение...

Целуна я отново над гърдите, там, където започваше деколтето на роклята ѝ. Абигейл го прегърна, за да му попречи да се отдръпне, повдигна бедра, напрягайки се да достигне докосването му. Усещането на устните му върху кожата ѝ двойно разпалваше огъня в нея. Този огън обхвана ръцете и нозете ѝ, ума ѝ, но най-горещ беше там, където дланта му почти докосваше най-съкровеното местенце.

В един момент тя се уви около него и Себастиан почти загуби самообладание. Боже милостиви, кожата ѝ беше по-сладка, отколкото бе мечтал. Тихите стонове и звуци на удоволствие, които издаваше, само разпалваха изгарящото го желание. Много внимаваше да не отметне и сантиметър от дрехите ѝ — дори една-единствена стъпка по този път можеше да се окаже твърде опасна, — но нейната реакция сега, напълно облечена, само го тласкаше още по-лудо да се стреми да научи какво би било, ако ръцете му докоснат голата ѝ кожа, ако тя стене под него напълно готова и нетърпелива телата им да се слоят.

И ето, сега тя се уви като лоза около него, стремеше се към него с всяка фибра на тялото си. Той почти спря да диша и продължи нежно

и бавно да я гали. Едва съумяваше да мисли при нейните възбуждащи звуци и своята нетърпимо надигнала се мъжественост. Умираще от желание да направи нещо и същевременно стоеше неподвижен като камък, защото нямаше повече доверие на себе си. Можеше да я изведе до върха... Не бе по силите му да се сдържи...

Тя изви шия, впила пръсти в косата му. Пое сепнато въздух, после още веднъж. Краката ѝ потрепериха. Той натисна мъничко по-силно в тесния кръг над мястото, на което тя най-силно реагираше, и тя издаде смаян вик, последван от дълга въздишка на облекчение.

Неговият пулс бумтеше лудо в ушите му. Остави ръката си между бедрата ѝ, преборвайки се с първото желание да отметне полите ѝ и сам да усети колко влажна е, колко мека и готова, колко стегната и гореща... и девствена е тя.

Себастиан стисна очи. Лежеше наполовина върху нея, ръката ѝ все още бе здраво увита около врата му, краката ѝ — преплетени с неговите, а дланта му силно се притискаше между бедрата ѝ. Беше готов да се закълне, че още усеща вълните на оргазма ѝ с върховете на пръстите си. Ако завъртеше главата си само няколко сантиметра настрана, устните му щяха да попаднат точно върху гърдата ѝ. Дори само да гледа как гърдите ѝ се надигат, докато диша учестено, бе предостатъчно той да забрави всяко чувство за въздържание. С огромно съжаление леко се отдръпна от нея.

— Какво те накара да промениш мнението си? — прошепна тя с нисък и още дрезгав глас. — За мен?

Той стисна зъби и бавно седна. Все още бе толкова възбуден, че всяко движение му причиняваше болка.

— Никога не съм променял мнението си за теб.

— За това дали искаш да ме видиш — поправи се тя. — Закле се, че ще избягваш гората, за да избягаш от мен. Пожела ми късмет сама да намеря пещерата. Отказа да гостуващ в дома ми, защото нямало за какво да си говорим. Но ми изпрати книга и дойде да се срещнеш с мен днес.

Погледна я и усети как нещо в гърдите му неочаквано се обърна. Тя лежеше красива и поруменяла от вълнение върху стария килим и възглавниците, които той донесе от Монтроуз Хил Хаус.

— Исках да знам дали си приела моя подарък за помирение. Върху лицето ѝ се спусна сянка.

— Разбирам.

Той съжали за уклончивия си отговор. Хвана дланта ѝ и я вдигна към устните си. Дори от това невинно докосване ерекцията му още повече се усили.

— Исках да те видя отново, макар да знам, че не го заслужавам. Ти трябваше да откажеш среща с мен, след като ти говорих така грубо последния път, но ето те тук сега. Преди малко бях напълно сериозен: рядко се срещат такива жени и не мога да се откъсна от теб.

Тя се усмихна и в залата сякаш стана по-светло.

— Знаех, че не си сериозен.

Устните му потрепнаха. Всъщност бе съвсем сериозен. Беше прекарал в самота толкова дълго; беше избягвал хората толкова дълго, че бе забравил какво е да имаш приятел. Но Абигейл, осъзна той изведнъж, бе точно това: приятел. Човек, с когото се чувства спокоен. Който не е безразличен към неговите чувства и мисли. Който е готов да го защити, вместо да се тревожи от присъствието му.

Тя, разбира се, беше и много повече... Пулсиращото във вените му желание да я люби, тук и сега, в момента бе само временно укротено, но в никакъв случай не бе отслабнало. Той обърна ръката ѝ и погали с палец нежната вътрешност на дланта ѝ.

— Никой друг в Ричмънд не би простил ужасното ми поведение.

— Не ти ли се иска понякога да накараш хората да променят мнението си?

Обърна се към нея и сложи ръка зад главата си.

— Не. Хората, които смятат, че съм убил баща си... Не давам пукната пара какво си мислят те. — Завъртя пръст около дланта ѝ, а после я вдигна към устните си, за да я целуне. — Но виж, какво мислиш ти, е важно за мен.

Тя отново вдигна очи към него.

— Аз мисля, че тази пещера е най-прекрасното място в Ричмънд.

Той се усмихна. Ако питаха него, всяко друго място щеше да е също толкова прелестно колкото пещерата, когато Абигейл Уестън е при него.

— Съгласен съм.

ГЛАВА 12

Следобедът в пещерата пресуши и последната капка съмнение в съзнанието на Абигейл: тя бе влюбена до уши в Себастиан Вейн.

Целият ѝ гняв заради предишното му поведение се стопи — не само защото ѝ подари книга, принадлежала на майка му, а и защото бе изчистил пещерата в очакване на появата ѝ, без изобщо да знае дали тя ще се появи. Докато разказваше как баща му бавно полудявал преди зловещата нощ, когато Себастиан не успял да го спре, на нея ѝ идеше да си запуши ушите. Колко ужасни бяха хората — да наричат убиец един дълбоко покрусен човек, който тъгува за загубата на баща си, за погребаните си надежди и трудно понася тежката рана от войната. Кой не би се отвърнал от съседите си, ако го мислят за зъл човек?

Но тя знаеше, че не са прави. Нямаше намерение да се води по ума на други хора. А беше и достатъчно огорчена от повечето от тях, за да иска да им доказва, че не са прави.

— Защо не каним съседни на вечеря? — попита тя на следващия ден майка си и сестра си.

— Какво имаш предвид, Аби? Нали дадохме бал едва преди месец, а тази седмица организирахме пикник на реката — изненадано отговори майка ѝ. — Разбира се, винаги е хубаво да имаме гости...

— Именно. А с единия си съсед почти не се познаваме. — Абигейл реши да не обръща внимание на въпросителното изражение на сестра си. — Не е ли редно да поканим господин Вейн? Ако не беше той, Майло щеше още да се скита из гората и досега сигурно щеше да е подивял.

— Подивял? — усмихна се майка ѝ. — Какви думи само, мила. Джеймс сигурно щеше да го намери, ако господин Вейн не се бе случил наоколо.

— Но господин Вейн се случи наоколо и именно той спаси Майло — продължи да спори тя.

— И аз му благодарих, когато се отби тук — отговори майка ѝ с нежен, но същевременно твърд глас. — А и не смятам, че той ще дойде на вечеря. По думите на баща ти той е много затворен човек и предпочита да го оставят на мира.

— Щом знаеш, че няма да дойде, какво ти пречи да му пратиш покана? — хитро вметна Пенелопе. — Хем ще разправяш, че си го канила, хем няма да се налага да го гощаваш. А ако не го поканим, той навярно ще ни вземе за грубияни, защото сме близки съседи. Всички в Ричмънд бяха поканени на бала, но покана за вечеря показва съвсем друго отношение.

— Точно така — веднага се присъедини Абигейл, благодарна на сестра си. — Какво пречи да му изпратиш покана?

Госпожа Уестън се облегна на дивана и вторачи остър поглед в по-голямата си дъщеря, като същевременно разсеяно галеше Майло с ръка.

— Защо настояваш да го каним, Абигейл?

— От благодарност към добър съсед, мамо.

Майка ѝ замълча, но изражението ѝ си остана подозрително. Абигейл се опита да изглежда съвсем хладнокръвна. Вече се страхуваше, че не е успяла, когато майка ѝ каза:

— Пенелопе, би ли отишла в стаята горе да ми донесеш ръкоделието, моля?

— Но то е тук, мамо, на масата — посочи Пенелопе.

— Тогава се качи горе и намери ново кълбо син конец.

— Ще звънна на Мария да го донесе.

— Пенелопе — този път в гласа на майка им прозвучаха металически нотки, — отиди веднага и ти ми го донеси!

Сестра ѝ сбърчи ядосано лице. Очевидно просто искаха да я изгонят от стаята, а това никак не ѝ харесваше. Изправи се бавно и хвърли дамското списание, което четеше.

— Къде е синият конец, мамо?

— Не знам. Потърси го. — Този път майка им премести поглед от Абигейл и впи ядосано очи в по-малката си дъщеря. — Тръгвай, Пенелопе!

Пенелопе тръгна с неохота.

Госпожа Уестън остави Майло настрани и извика Абигейл с пръст.

— Ела тук, миличка.

Абигейл загуби ума и дума. Не по-малко неохотно от сестра си тя се премести и седна до майка си на дивана.

— Какви са отношенията ти с господин Вейн? — попита майка й направо.

Само се молеше да не се изчерви.

— Съседски, мамо.

Госпожа Уестън присви очи.

— А вероятно и малко повече — добави тя, защото знаеше, че е най-добре признанията да се правят доброволно и бързо.

— Колко повече?

Сега вече беше сигурна, че се е изчервила. Въпреки това не отклони поглед, а само сплете пръсти в скута си, за да не се вижда как треперят.

— Какво искаш да кажеш?

— Знам, че няколко пъти си ходила на разходка в гората. Знам, че си намерила тихо местенце, където да четеш, и не те обвинявам, че лъжеш — обобщил майка й. — Но това не ми пречи да се чудя дали не си се срещнала с него при някоя от тези разходки и да сте се сблизили.

Абигейл се прокашля. Не беше планирала да прави чак толкова признание, но ако сега излъже, щеше да е груба грешка.

— Всъщност да. Когато двете с Пенелопе излязохме на разходка преди няколко дни, наистина го срещнахме. Той търсеше кучето си. Беше изчезнало в гората и понеже той така любезно ми помогна за Майло, двете предложихме да се включим в търсенето.

— И намерихте ли кучето?

— Не, защото Пенелопе падна в една кална локва и се наложи да се приберем.

Майка й седеше и я наблюдаваше, без да отрони дума, както й се стори, цяла вечност. Абигейл се опита да увери сама себе си, че всъщност не лъже — всичко казано беше самата истина, а и не би спечелила нищо, ако разкрие повече.

— Отдавна ти имам доверие, Абигейл — пророни майка й накрая. — Ти си толкова разумно момиче. Но дори разумните момичета понякога си губят ума заради мъже, особено хубави и мистериозни мъже като господин Вейн. — Госпожа Уестън кимна при стреснатото изражение на Абигейл. — Той е много хубав момък, да не

би да мислиш, че не съм забелязала? Освен това гората лежи между Харт Хаус и Монтроуз Хил Хаус — и това знам, — значи той има пълно право също да се разхожда в нея. Просто исках да съм сигурна дали все още се държиш разумно.

За момент Абигейл обмисли думите ѝ. Самата тя не мислеше, че постъпва глупаво или прибързано. Беше разпитала други хора за него; лейди Саманта го нарече достоен джентълмен. Много от слуховете за него бяха съвсем невероятни, затова ѝ се струваше разумно да гледа на тях с известно подозрение. А що се отнася до останалото... Възможно ли бе любовта и привличането да са разумни? Не знаеше отговора на този въпрос.

— Да, мамо — потвърди тя. — Така ми се струва.

— Надявам се. — Майка ѝ не свали поглед от нея още около минута. — В гората той по-очарователен ли е, отколкото когато гостува в нечий дом?

Тя се изчерви.

— Мисля... Мисля, че е по-малко сдържан.

— Колко по-малко сдържан?

За огромно облекчение на Абигейл не ѝ се наложи да отговори на този въпрос, защото на вратата се почука. Облекчението обаче не трая дълго; в стаята влезе икономът и обяви: „Господин Себастиан Вейн, госпожо“.

Изражението на майка ѝ не се промени, но тя бавно се обърна и погледна право към Абигейл.

— Така ли? Покани го, Томпсън. — И докато икономът се поклони и излезе от стаята, добави тихо: — Колко навреме.

Очите на Абигейл се разшириха.

— И представа нямах, мамо! Не си мисли, че го споменах порано, защото съм очаквала да се отбие!

— Не си ли? — Госпожа Уестън стана от дивана. — Виж ти.

Абигейл пламна от срам и безсилие. Какъв късмет само Себастиан да се отбие в дома им — след толкова откази — точно когато тя се опитваше да убеди майка си да промени мнението си за него! Сега всичко, разбира се, изглеждаше нагласено. Въпреки това временното притеснение бързо се изпари заради огромната радост от пристигането му. Напрегната от очакване, тя застана до майка си, когато вратата се отвори.

Първо влезе Пенелопе, при това с празни ръце.

— Вижте кого срещнах в коридора — изчурулика тя щастливо. И тогава влезе той.

Майло изляя, скочи от дивана и се затича към госта, душейки обувките му. Себастиан бе облечен в тъмносиньо сако и сиви панталони — доста обикновени, но далеч по-изискани от дрехите, които носеше в гората. Обувките му блестяха лъснати, а белият шал около врата му само подчертаваше приятния тен на лицето му. Този път погледът му се спря първо на нея. Абигейл прехапа бузата си, за да не се усмихне като влюбено момиче, каквато всъщност беше, и леко наклони глава.

— Госпожице Уестън — каза той с поклон. — Госпожо Уестън.

— За мен е удоволствие да ви видя отново, господин Вейн. — Майка им се усмихна. — Няма ли да седнете?

— Благодаря. — Погледна надолу към Майло, чийто нос се бе залепил за обувката му. — От доста време никой не ме е посрещал толкова възторжено.

— Извинете горкичкия Майло. — Домакинята посегна към звънеца. — Ще помоля да го качат горе.

— Не е нужно. Кучетата опознават света с нос. — Той се наведе и протегна ръка. Майло подуши всеки пръст поотделно, а после започна да ги ближе.

— Харесва ви — отбеляза Абигейл приветливо.

— Ако подушването означава „приятно ми е да се запознаем, сър“, то близването на ръката означава „останете да пийнем чай“ — засмя се Пенелопе, а майка им само се усмихна.

Себастиан вдигна очи към нея.

— Съвсем права сте, госпожице Уестън. Кучетата са много по-простички от хората. Не им трябва повече от едно подушване, за да разберат дали някой е приятел.

— Това не е чак толкова умно, нали? — отбеляза Пенелопе. — Аз пък само от пръв поглед разбирам дали някой ще ми стане приятел.

— Пенелопе! — с предупредителен тон се обади майка й.

— Майло одобрява господин Вейн — бързо се намеси Абигейл, като наблюдаваше как кутрето в захлас продължава да лиже ръката му. — Толкова възторжен не съм го виждала.

— Наистина е така — съгласи се госпожа Уестън. — Имате добър подход към него, господин Вейн.

Себастиан се изправи.

— Много се радвам, че съм спечелил благоволенieto му.

Той извади кърпичка, за да си избърше пръстите, облизани от Майло. Когато посегна да прибере кърпичката в джоба на самото си, обаче, бастунът, подпрян на крака му, се приплъзна и докато го хване, той изпусна кърпичката си. С радостно джафкане Майло грабна кърпичката.

— Майло, не! — Госпожа Уестън посегна към кучето. То се шмугна далеч от нея и размаха яростно късата си опашка: гонитбата беше сред любимите му игри. — Понякога е много палав — опита се да се извини тя на Себастиан.

— Не е палав, просто е малък и му се играе — уточни гостът. Абигейл смаяно видя лека усмивка на лицето му. — Той е първото ви куче, нали?

— Сигурно се вижда веднага — каза майка им и с въздишка добави: — И сигурно последното!

Себастиан се прокашля.

— Позволявате ли да се опитам да го науча на нещо?

В стаята настъпи смаяна тишина. Госпожа Уестън бързо се овладя.

— Разбира се!

— Моля ви — добави и Пенелопе.

— Имате ли храна, която той наистина обича?

Майка им примигна.

— Той обича всичко, господин Вейн: сирене, шунка, бекон, кейк... Той се усмихна отново.

— Не бих го хранил с кейк, на кучетата им трябва да дъвчат нещо. Ако имате малко сирене... — Хвърли поглед към Абигейл и тя тутакси си спомни за Борис. — Моето куче много харесва сирене — обясни той. — Едно парченце сирене и е готов да направи всичко.

— Пенелопе, позвъни веднага да донесат сирене — разпореди госпожа Уестън. — Просто трябва да видиш това.

Само след минутка сиренето вече беше налице. Майло се беше скрил под дивана с плячката си, докато никой не му обръщаше

внимание. Себастиан отрязва малко парче от сиренето, отпусна се на здравето си коляно и щракна с пръсти.

— Майло — каза той с отчетливо заповеден тон.

Кученцето изджавка — вече знаеше името си, — но остана под дивана.

— Майло, тук — твърдо повтори Себастиан. Той изобщо не се помести, само почука на пода пред себе си. — Майло, тук!

И сложи парчето сирене на пода там, където бе почукал.

С трептящо носле Майло се появи изпод дивана. Продължаваше да държи кърпичката в уста и махаше опашка, но погледна с любопитство към господин Вейн. Госпожа Уестън наблюдаваше, изпълнена с надежда.

Майло тръсна глава, все още с кърпичката в уста, и притича през стаята. Спря близо до Себастиан, но понеже той не посегна да го хване, кучето се примъкна по-близо. Нослето му нетърпеливо потръпваше, усетило сиренето. Накрая пусна кърпичката, приближи се до парченцето и го изяде.

Госпожа Уестън въздъхна с облекчение и понечи да прибере любимеца си, но Себастиан предупредително вдигна ръка. Без да откъсва очи от кучето, той взе ново парче и протегна изкусително длан. Майло се опита да гризне сиренето, но Себастиан го вдигна малко над главата му. Майло опъна врат, за да стигне храната, при което задницата му се насочи към пода и накрая той седна, явно съвсем хипнотизиран от лакомството.

— Браво, добро куче — похвали го Себастиан със същия сериозен глас. — Седни.

След кратко изчакване даде сиренето на кучето, погали го по главата и се изправи. Майло скочи веднага и започна да души по пода, но Себастиан не му обърна внимание.

Абигейл побърза да вземе кърпичката и забеляза, че на едно място е скъсана.

— Съжалявам, но Майло е направил дупка...

— Господин Вейн, ще ви изпратя голяма кутия с нови кърпички — обеща госпожа Уестън, вперила очарован поглед в Майло, който продължаваше да души краката на гостенина. — Ако научите Майло да се държи както трябва...

Той поклати глава.

— Вие можете да го научите. Според мен така е редно. Няма смисъл от обучението, ако ще слуша само мен. Трябва всички поред да го учите на послушание, за да знае, че правилата важат, независимо кой дава командата. — Отрязва още едно парченце сирене и отиде в другия край на стаята. — Майло, тук!

Кученцето излая и затича след него.

— Седни, Майло.

Себастиан отново му подаде сиренето така, че кучето нямаше друг избор, освен да седне, ако иска да го достигне.

— Добро куче.

Майло взе сиренето от пръстите му и отново получи погалване по главата. Себастиан се приближи до Абигейл.

— Майло, тук. — Кучето отново изтича след него и този път седна, без да чака команда. — Добро куче.

Този път той само го погали по главата.

— Забравихте да му дадете сирене — обърна му внимание Пенелопе, докато Майло продължаваше търпеливо да седи с изплезено езиче.

— Не забравих — възрази Себастиан. — Истинската награда е погалването. Той трябва да се научи да идва само заради похвалата. Ако го научите да идва само когато му давате сирене, той няма да ви слуша, когато не му давате. Ако получава сирене само в някои случаи, когато получи команда, ще ви се подчинява даже повече, защото никога няма да знае дали ще получи награда, или не, и няма да иска да рискува.

Вратата се отвори и се появи господин Уестън, който се спря сепнат.

— Господин Вейн — поздрави той изненадан.

— Сър. — Себастиан отговори на поклона. Усмивката му, колкото и слаба да бе до момента, изчезна съвсем, и той придоби най-сериозното изражение, което Абигейл бе виждала на лицето му.

— Томас Уестън, никога няма да се досетиш какво направи господин Вейн току-що — възкликна майка им. — Научи Майло да идва, когато го извикаш!

Баща им вдигна вежди.

— Какъв късмет, че сте дошли, Вейн. Безценна услуга!

— Само показах на госпожа Уестън как съм обучавал моето куче, когато беше малко — обясни Себастиан. — Надявам се тя да обучи Майло.

— Кучето териер ли е?

— Не, той е едра черна ловна хрътка.

Господин Уестън кимна одобрително.

— Аха, значи истинско куче.

— Томас! — сгълча го майка им. — Как можа?!

— Какво? — баща им невинно разпери ръце. — Искрах само да кажа, че човек не може да обърка ловна хрътка с прехранена котка. — Докато съпругата му и малката му дъщеря шумно протестираха, той направи гримаса. — Да, знам, миличък е, сладък и изобщо всичко, което човек може да иска от един домашен любимец.

— Нека да пийнем чай — твърдо каза домакинята. — По-късно ще научим Майло на още трикове.

Тя пренесе кученцето обратно на дивана точно когато прислужницата донесе подноса. С внимателни маневри Абигейл успя да седне на стола срещу Себастиан, но възможно по-далеч от майка си. Наум си заповяда да се държи нормално и да не показва интереса си, но баща ѝ най-неочаквано я спаси. Беше дошъл да говори с майка им за речна лодка и, както бе станало и с къщата, се оказа, че дори вече я е купил.

— Томас, какво разхищение! — усмихна се майка им.

Очевидно баржата беше много по-приятна вест от къщата.

Той ѝ намигна.

— Все още търся роби да седнат на греблата, мила. — Обърна се към госта: — Вейн, със сигурност има приятни места по реката, където да се отиде с лодка. Къде бихте посъветвали госпожа Уестън да планира първото си пътешествие?

За миг Себастиан замръзна сякаш внезапното внимание към него му причини неудобство. После се появи онази негова полуусмивка, която толкова се харесваше на Абигейл.

— Според мен дори едно обикновено плаване нагоре по реката би било много приятно. Природата наоколо е великолепна, особено когато стигнете до завоя при Хемптън Корт.

— Великолепна идея — обяви господин Уестън. — Да го планираме ли, Клара?

Тя се усмихна.

— От мен не очаквай отказ! Господин Вейн, ще дойдете ли с нас на екскурзията?

Погледът му се насочи веднага към Абигейл.

— С удоволствие, госпожо.

И когато малко по-късно той стана да си върви, всички подробности около разходката с лодка вече бяха уговорени. Баща им, естествено, предложи да поканят и дамите Ленъкс. Абигейл, все още любопитна заради слуховете за близостта между лейди Саманта и Себастиан, хвърли поглед към него, но той не изглеждаше никак притеснен. Това донякъде успокои и нея. Лейди Саманта може все още да изпитваше някакво съжаление или привързаност, но след като Себастиан не изглеждаше натъжен или напрегнат при споменаването на името ѝ, Абигейл не виждаше повод за притеснение.

Той си тръгна, а тя взе ръкоделието си и се опита да се държи така, все едно в посещението му няма нищо необичайно. Но, разбира се, беше толкова необичайно, че сърцето ѝ пееше от радост заради посещението му! Този път не беше от хладна учтивост, този път той беше дошъл заради нея. Тя забодде иглата в плата и изтегли през него яркосиния конец, чувствайки се толкова безгрижна и весела, колкото птицата, която бродираше.

— Виж ти... чудо. Не вярвах да срещна Себастиан Вейн в тази гостна — отбеляза баща ѝ.

Лицето ѝ пламна. Опита се да се досети, без да вдига очи от ръкоделието, дали тези думи са отправени към нея.

— Подозирам, че ще го виждаме още — обади се майка ѝ.

— Така ли?

Този път тя почти физически усети острия поглед на баща си. Абигейл вдигна очи, правейки се на изненадана.

— На пътуването с лодката, разбира се. Мама го покани, а той прие.

Баща ѝ вдигна въпросително вежда.

— Да, а от други хора съм чувал, че никога не приемал покани. Нито гостувал на съседни.

— Вероятно ни е харесал — обади се Пенелопе. — Би трябвало да се радваш, татко. Нали заради това купи къщата?

Той изсумтя.

— Не съм купил къщата заради това.

Пенелопе забели очи.

— Но ние те чухме да казваш точно това на мама! „Само си помисли за всички нетърпеливи господа, които ще се наредят да искат ръката на дъщерите ни в този салон“ — имитира го тя с дебел глас и хитро изражение. А майка ѝ вдигна ръка към устата си, за да скрие усмивката. — „Трябва да купим тази къща заради нашите внуци! Всъщност може дори да нямаме внуци, ако не купим тази къща.“

— Достатъчно, млада госпожице — спря я баща ѝ строго, макар че в очите му имаше весел блясък. — Сега разбирам защо дамите носят къдрици край главите си: за да се скрият големите им любопитни уши.

Пенелопе сви рамене и започна да гали Майло, който се примъкна на скута ѝ.

— Не допусках това да е тайна. Но ако искаш да се омъжим, трябва да посрещаш радушно всички потенциални ухажори, нали? Кой знае — това може да е единственият шанс на нашата Аби.

— О, много ти благодаря! — с престолен гняв отговори Абигейл. — Ще гледам да не се пречкам на всичките твои ухажори, които в момента са... В момента са... точно нула на брой!

Сестра ѝ изсумтя.

— В цялото това село няма достатъчно читави джентълмени даже за един файтон! Радвам се, че не ме притесняват.

Баща ѝ размаха пръст.

— Защо ли не те омъжа за първия селски свещеник, който те поиска.

— Само ако е тъмнокос, тайнствен и чете кратки молитви.

— Стига! — строго се намеси майка ѝ. — Нито един мъж не може да се нарича ухажор, докато не получи разрешение от баща ви. Пенелопе, къде е синият конец? Специално те помолих да го донесеш.

— Не можах да го намеря.

— Тогава да идем двете да го потърсим.

Майка им се изправи и изчака търпеливо Пенелопе да стане с все същата неохота. След като двете излязоха, Абигейл чу, че сестра ѝ се опитва да се отърве от досадната задача, още щом вратата се затвори зад тях.

— Ами... — Баща ѝ плесна по коляното си. — Какво ще кажеш да се разходим в градината. Аби?

Явно майка ѝ бе успяла да му каже нещо — или по-рано през деня, или по тайните канали за общуване между двамата. Такива несъмнено съществуваха и чрез тях те си съобщаваха цели томове думи само с един разменен поглед. Абигейл остави бродерията и тръгна след него.

Излязоха навън и се спряха за малко да се насладят на пейзажа. Беше красив ден с приятна мека светлина и ясно небе. Моравите изглеждаха като от кадифе и се спускаха чак до реката. Тук беше тихо и спокойно. Абигейл пое дълбоко дъх и отпусна рамене.

— Харесва ли ти в Ричмънд, Аби?

— О, да. Не е толкова забавно както в Лондон, но аз обичам тишината.

Той се засмя.

— Радвам се, че поне на някого му харесва. Майка ти винаги ще предпочита града.

— А ти предпочиташ ли да си тук, татко?

— Промяната е освежаваща. Ще ми бъде приятно да се върна в Лондон за зимата и отново ще се радвам да дойда тук идното лято. — Той я погледна отстриани. — А само тишината ли ти харесва тук?

Тя го погледна учудено.

— Какво искаш да кажеш?

Баща ѝ изсумтя.

— Господин Вейн, така нареченият Мизантроп от Монтроуз Хил Хаус, се появи в дома ни. Според мен не беше дошъл да види нито мен, нито майка ти.

Абигейл обмисли за миг как да отговори. Баща ѝ не беше глупав човек и щеше веднага да прозре лъжите, ако се опита да го заблуди. Накрая реши, че най-добре е нито да отрича, нито да потвърждава.

— Ти не го ли харесваш, татко?

Той въздъхна и я подкани да вървят. Минаха през терасата и по покритата с чакъл пътека, докато стигнаха до моравата.

— Когато купувах Харт Хаус, не един и двама ме предупредиха за него. Казаха, че е луд, разорен и сакат. Вдигни висока стена покрай имота си, ме съветваха, ако не искаш този луд бродяга да открадне една от дъщерите ти. — Абигейл се намръщи, но баща ѝ продължи със

същия дружелюбен тон: — Вече няколко пъти съм го срещал и не ми се струва да е луд. Не знам дали е разорен, или не, но все пак притежава къща и малко земи, необременени с ипотека, което е важно. — Замълча за момент. — Но това е нищо в сравнение с другите приказки.

— Имаш предвид дето убил баща си и станал крадец?

— Нещо такова — кимна баща ѝ.

Абигейл познаваше този тон. Звучеше незаинтересован, но всъщност изобщо не беше така. Опитваше се да чуе нейното мнение, без да я ядоса. С този тон в миналото я беше карал да признава какви ли не детски пакости. Тя се опита да му отвърне със същото.

— Той ми разказа и за тези слухове.

Баща ѝ я погледна стреснат.

— *Той* ти разказа?!

Тя кимна.

— Идвал е тук и преди, за да се представи на мама. Тогава говорих с него. Тръгна си доста внезапно, когато госпожа Хънтли пристигна.

— Това едва ли е признак за лудост, а по-скоро обратното — измърмори баща ѝ.

— И аз помислих същото. — Засмя се, весело, а той се усмихна. — Та си поговорих с него, за да съм сигурна, че не сме го обидили с нещо. Тогава той ме предупреди и какви слухове се носят за него, и че госпожа Хънтли ще каже същото пред мама.

— Аха... — Той спря и се обърна към нея. — Обвиненията са сериозни, Аби.

— Но изглежда няма доказателства — обърна му внимание тя. — Инак щяха да го арестуват, не мислиш ли?

Баща ѝ не остана особено доволен от отговора ѝ.

— Липсата на доказателства не означава, че е невинен.

— Но няма как да означава и виновен.

Това сякаш го раздразни още повече. Няколко минути той мълча, но изглежда разсъждаваше усилено, ако се съди по набръчканото му чело.

— Едно е да страдаш заради произхода си — подхвана той накрая — и съвсем друго да страдаш заради собствените си действия. Мислила ли си какво ще означава за твоето положение, ако

насърчаваш вниманието на този човек? Остави настрана задевките на сестра си. Действително се надявах да издигна семейството си по социалната стълбица, като купих Харт Хаус. С Пенелопе страдате, защото не съм от благородно потекло, знам, но наистина имам много амбициозни надежди и за двете ви.

— Не ме интересува мнението на тези хора — опита се тя да звучи убедена, но той само поклати глава.

— Не те интересува, защото си била защитена от последствията на всичко това. Грозно е да се говори така, но истината е, че парите са много важни. Даже хора, които потръпват при мисълта, че синовете им биха танцували с дъщерята на прост адвокат, ще стиснат зъби и ще се усмихнат, ако въпросната дъщеря е богата наследница. Да, ти си много, много повече от това — добави той, видял изражението ѝ. — Аз го знам, но не всеки го знае. Имаш ли представа какви приказки ще тръгнат, ако се свържеш с човек с такава репутация и без никакви пари?

Отне ѝ известно време да се овладее, за да може да говори.

— Всеки, който определя отношението си към мъж или жена с оглед на наличие или липса на богатство, е глупак!

— Абигейл. — Той сложи длан на ръката ѝ. — Не си тръгнала да преследваш вниманието на този човек, нали?

Тя се изчерви.

— Не!

Той продължаваше да я гледа изпитателно.

— Ти си разумно момиче и не допускам да направиш подобно нещо. Ако в това отношение съм имал притеснения за някое от децата си, това винаги е била Пенелопе — каза той и думите му я накараха притеснено да се усмихне. — Майка ти ще ме убие, ако не чуя и твоето мнение при избора на съпруг, но и ще умре от ужас, ако се хвърлиш в обятията на някой мошеник. Готов съм да не слушам слухове и клюки за Вейн, но ти знаеш също така добре, както и аз, че няма дим без огън. Ако разбере, че е способен да направи нещо дори с най-далечна прилика на това, което хората говорят...

— Та те говорят, че кучето му било демон, татко. — Тя вдигна вежди. — Аз съм виждала това куче и то е точно толкова демон, колкото и Майло.

Той едва сдържа усмивката си.

— Гостът поне научи проклетия плъх на някой и друг номер.

— Според мен репутацията на господин Вейн не се основава нито на характера, нито на действията му — каза тя тихо. — Надявам се да ме познаваш добре и да не мислиш, че бих приела всякакви приказки.

— А какви точно са били досега неговите действия към теб? — скръсти той ръце и наклони глава настрани.

Абигейл преглътна.

— Примерни, татко. Любезни, но предпазливи. Вечерта, когато спаси Майло, отказа да ми каже името си, а после сам ме предупреди какво се говори в града. Ако е тръгнал след зестрата ми, не се справя много добре, ако имаш предвид отношението му. Лейди Саманта ми каза, че едно време, преди да се върне ранен от войната и да завари баща си съвсем обезумял, бил много търсен млад човек в Ричмънд. Видях как госпожа Дрискол се държа с него почти пренебрежително и грубо, а той го понесе без никакъв гняв. Изглежда е свикнал да се отнасят към него с неодобрение и подозрение и просто се е оттеглил от света, за да избегне всичко това. Ти не би ли направил същото, ако хората говорят такива ужасни неща за теб? Аз... Аз смятам, че той е почтен човек и се държи по този начин, за да запази достойнството си.

— Вероятно. — Баща ѝ тръсна глава. — Не ми прилича на злодей, признавам, но, Абигейл... — сложи ръце на раменете ѝ, — няма да го съдя предварително, но това не означава, че е напълно оневинен в моите очи. Внимавай твоите чувства и желания да не те направят сляпа за недостатъците му.

— Няма — обеща тя.

Няма хора без недостатъци. Тя беше достатъчно разумна, за да не го забравя.

Но не можеше да повярва, че недостатъците на Себастиан включват убийство и грабеж.

ГЛАВА 13

Себастиан не беше съвсем сигурен какво точно спечели с визитата в Харт Хаус, но бе доволен, че я направи и това го смайваше.

За него последните седем години представляваха изпитание за издръжливост, след като всичко, на което някога бе разчитал, изчезна от живота му. Беше се научил някак да се справя с куция си крак, със скромните доходи, със самотата на един прогонен от обществото човек. Слуховете за отцеубийство и кражба го жегваха, разбира се, макар че нямаше какво да направи, за да ги разсее, и накрая единственото спасение беше да се защити с твърдата черупка на безразличието. Самотният живот поне му даде възможност да оцелее.

Сега се появи Абигейл. Тя не само не се трогна от опитите му да я държи далеч от себе си — напротив, продължи да настоява да го опознае. Попита го какъв е бил баща му навремето, вместо да се занимава само с мистерията около неговото изчезване. От години Себастиан не се беше сецал за онези далечни щастливи дни с неговия умен, преливащ от идеи, ексцентричен баща.

Явно и тя изпитваше същото неустоймо притегляне като него. Беше мила и търпелива — достатъчно, за да му прости жестоките думи при първата им раздяла край пещерата. И Себастиан започна да осъзнава, че наистина ще бъде страхотен глупак, ако пропусне този шанс.

Но се бе отнесъл с нея зле и нямаше какво друго да стори, за да се реабилитира. Книгата не бе достатъчна, макар да не се сецаше на кого друг би подарил един от малкото оцелели спомени от майка му, затова се надяваше Абигейл да я оцени по достойнство. „50 начина да съгрешииш“ беше идея, хрумнала му в последния момент, а и доста го притесняваше, но тя също й бе доставила удоволствие. Благодарение на интересния стенопис разчистването на пещерата му донесе много повече радост, отколкото очакваше. Тя оприличи стъклената зала със заровено съкровище, но за него истинското съкровище бе начинът, по който държа ръката му и показва вярата си в него.

Абигейл успя да разчупи твърдата черупка, зад която се криеше от години: щом я видеше, сърцето му подскочаше радостно, а от докосването ѝ кръвта в жилите му завираше. Но когато я целунеше... Когато я целунеше, забравяше напълно, че би трябвало или би могъл да я избягва. У него оставяше само неутолимото желание да я види отново.

А това означаваше да се насили да излезе от отшелническите си навици и да гостува в дома ѝ като истински ухажор. Лондонските дами очакваха точно такова поведение. Абигейл го покани, и то неведнъж. Такива гостувания бяха и още една възможност да я види и да ѝ достави радост. Макар първото му посещение в Харт Хаус да не премина особено успешно, с известна неохота той бе готов да признае, че вината бе донякъде негова. Реагира инстинктивно при появата на прословутата клюкарка Ан Хънтли, а внезапното му напускане вероятно само бе убедило присъстващите, че той наистина е отшелник и е виновен за всичко, в което го обвиняват.

Затова отиде втори път в Харт Хаус, без да е съвсем сигурен как ще го посрещнат. Много по-лесно щеше да бъде да остане, какъвто си е, и да не рискува да стане обект на още присмех и презрение. Но ако искаше да има известна възможност за нещо повече от няколко откраднати целувки в пещерата, се налагаше да спечели одобрението на бащата на Абигейл. И макар гостуването да беше задушевно и приятно, той усети, че Томас Уестън ще иска от него доста повече от това да пие чай и да научи кученцето на един-два трика.

За съжаление не знаеше какво да предприеме. Себастиан добре разбираше трудното си положение. Ако имаше представа как да поправи доброто си име и да възстанови богатството си, вече отдавна щеше да го е направил.

И точно тогава пристигна писмо — същински дар от бога. Една сутрин госпожа Джоунс го донесе в кухнята, докато Себастиан се опитваше да поправи счупения механизъм на печката.

— Пристигна току-що, донесе го пратеник — съобщи тя.

— Така ли? — Себастиан остави инструментите и взе писмото. Рядко получаваше поща; най-често му пишеше баба му по майчина линия. Това обаче се случваше само веднъж годишно, затова не очакваше писмото да е от нея. Разчупи печата и разгъна листа.

— Лоши новини ли, сър? — попита госпожа Джоунс след няколко минути, докато той продължаваше да седи и да гледа смаяно писмото.

— Да — измърмори той. — Не. — Вдигна поглед към нея. — Чичо ми е починал.

— Много съжалявам да го чуя — въздъхна тя. — Господин Хенри Вейн?

— Да.

Себастиан не знаеше какво да каже. Почти не познаваше чичо си Хенри, няколко години по-млад от баща му. Хенри беше амбициозен и свободомислещ човек, решен да търси щастieto си и да обиколи света; никой имот в Англия не можел да го задържи — така казвал неведнъж като млад — и го доказал: постъпил във флота и отплавал като домакин на голям кораб. През година-две се връщаше в Монтроуз Хил Хаус, за да ги забавлява с разказите си за далечни морета и плановете си да спечели богатство като търговец в Източните Индий^[1]. Себастиан си спомни каква завист изпита, когато чичо му замина последния път от Англия. Неговото желание да стане офицер възникна донякъде точно от тази завист. Отначало и той искаше да стане морски офицер, но баща му настоя да остане на сушата.

След войната Себастиан опита да се свърже с чичо си. Надяваше се на съвет от него как да се справи с все по-задълбочаващата се лудост на баща си. Отговорът на Хенри бе любезен, но доста дистанциран — съобщаваше, че делата му не вървели добре и не можел да предложи никаква помощ. Последната вест от чичо му бе кратко писмо със съболезнования в отговор на писмото от Себастиан по повод изчезването и предполагаемата смърт на Майкъл Вейн.

Сега обаче чичо му също бе мъртъв и Себастиан не разбираше какво точно означава писмото. Заради голямото разстояние английският адвокат на Хенри бе научил за смъртта му с доста голямо закъснение, а когато се заел със завещанието на чичо Хенри...

„Пиша, за да Ви информирам, че съгласно условията на завещанието на чичо Ви, цялото му имущество е оставено на Вас като най-близък негов роднина“, съобщаваше господин Блек, адвокатът от Бристол. „Ако за Вас е удобно да отговорите по пощата, ще организираме прехвърлянето на средствата и някои вещи, предимно семейни спомени, които господин Вейн е поверил на моите грижи.“

За пари не се споменаваха, но не беше и нужно. В този момент всичко, дори най-незначителната сума, би била подарък от боговете. Себастиан мислеше трескаво. Съмняваше се наследството да е голямо, но можеше да е достатъчно, за да изплати някои от дълговете си. Вероятно нямаше да му позволи да откупи изгубените си земи, но ако не се налага да пести всяко пени...

Поне няма да е ухафор без пукнат грош.

— Заминавам за Бристол — обяви той и се изправи.

Госпожа Джоунс вдигна учудено вежди и по изражението ѝ той разбра, че се е сетила какво се случва.

— Така ли? Значи новините не са само лоши?

— Да. — Той се усмихна тъжно. — Даже добри новини идват след лоши събития.

— Е, ако на някого отдавна се дължат малко добри новини, то това със сигурност сте вие, сър — изкоментира вярната икономка. — Без значение какво ги е донесло. Ще помоля господин Джоунс да донесе куфар и да наеме файтон за пътуването.

Себастиан тръгна по стълбите към спалнята си, за да си събере багажа, но спря в коридора. След войната се беше преместил в стаята най-близо до стълбището, защото раненият крак го болеше толкова силно, че даже и една спестена стъпка му се струваше безценна. Беше решил да остане там и след като кракът му се оправи, защото така можеше по-отблизо да следи баща си, особено след като една нощ се опита да се измъкне от къщата с барут, чук и някакъв грандиозен план да „направи мълния“ в конюшната.

Сега обаче погледна надолу по коридора към голямата спалня и до залепената до нея по-малка, преди много години използвана от майка му. Надолу по коридора не бе осветено — всички врати стояха затворени от години, а прозорците без съмнение бяха потънали в прах.

Тръгна бавно по коридора. Звукът от бастуна му отекваше по-силно от обикновено. Спря до вратата на баща си и предпазливо я отвори.

По-ценните мебели бяха продадени, а останалите бяха непокрити. Килимът го нямаше, прибран, за да не го съсипват мишките. През прозорците без пердета едва се виждаше от прах, но яркото следобедно слънце нахлуваше въпреки дебелия решетки, монтирани отпред. Себастиан пое дълбоко дъх и усети лек мирис на

камфор. Преди да изчезне, баща му страдаше от белодробно възпаление и госпожа Джоунс му даваше камфор, за да облекчи дишането му. За момент той отново изпита мъката да гледа как баща му гасне с всеки ден, тревогата, че се налага да го държи като затворник, срама от миговете на слабост, когато мислеше, че ще бъде истинска милост старецът да си отиде.

Разходи се из стаята и отвори вратата към съседната спалня — навремето спалня на майка му. Тя почина, когато Себастиан бе малко момче, а след смъртта ѝ баща му я използваше за кабинет. В стаята на Еленор Вейн не бе останало нищо, дори и неговите спомени за нея. Единствено тапетите по стените носеха следи за някогашно женско присъствие. Венци от изкусно нарисувани лози и цветя украсяваха светлосинята хартия, а когато Себастиан погледна отблизо, забеляза миниатюрни фигури на люлки под някои от венците — причудливи дребни същества, завинаги уловени в момент на наивна радост. Беше малък знак, че някога и в Монтроуз Хил Хаус е имало любов и щастие. По някакъв странен начин оцелелите през годините весели тапети намекваха, че някой ден между тези стени може отново да се чуе смях и глъч.

За първи път през главата му мина мисълта да доведе невеста в Монтроуз Хил Хаус.

* * *

Абигейл вдигна поглед при звука на приближаващите се стъпки и се усмихна изненадана.

— Борис! — Остави книгата и погали кучето, надничайки с надежда по пътеката зад него. — Не си самичък, нали, момчето ми?

— Не. — Себастиан се показа от завоя на пътеката. — Макар че ако беше дошъл сам, аз знам къде да го търся.

— Тук ли? — Усмихна се и посегна към кошницата, за да извади лакомство за кучето. Борис веднага седна и я загледа с очакване. — Да не би да съм открила любимото му място в гората?

— Неговото любимо място е в краката ти — уточни Себастиан. — Той е твой предан слуга.

— Винаги съм готова да го подкупя — и тя подаде на Борис парче сирене. — Чудя се дали няма да му хареса и наденицата.

— Недей! — възкликна господарят му. Той също спря пред нея и погледна към кучето си, което не му обръщаше никакво внимание. Борис не отделяше очи от Абигейл и се облизваше доволно, за да не пропусне и трохичка сирене. — Дадеш ли му наденица, никога повече няма да се прибере с мен у дома.

— Е, и в Харт Хаус няма да го пуснат, защото там Майло е господар на всичко. Това няма никак да ти хареса — обърна се тя към Борис. — Нашият Майло е ужасно досаден.

Себастиан само се усмихна, което накара сърцето на Абигейл радостно да подскочи.

— Днес изглеждаш много щастлив — констатира тя. — Отива ти.

Той наклони глава и я погледна без намек от обичайната сдържаност. Тази сдържаност ѝ се бе струвала интересна и впечатляваща, но сега Абигейл разбра, че много повече харесва слънчевата страна на характера му.

— Може и да съм — загадъчно отвърна той.

— Така ли? — изви тя въпросително вежда. — Дано да е така.

— Получих някои новини.

— Добри новини, надявам се? — попита тя, защото той замълча.

— Не съм сигурен, но се налага да замина за няколко дни.

— Разбирам — тихо каза тя. — Ще се радвам всичко да мине добре... Той вдигна рамене.

— Отнася се за човек, когото почти не познавах. Но исках да те видя, преди да тръгна, а и Борис настояваше.

Той побутна кучето с крак, но то нямаше никакво намерение да напуска позицията си в краката на Абигейл.

— И той ли идва с теб?

— Не. Ще кажа на госпожа Джоунс да го пуска на разходки. Може да те открие в гората.

— Ще се върнеш ли навреме за разходката с лодка на майка ми?

По изражението на лицето му Абигейл се досети какъв ще е отговорът. Опита се да не изпита разочарование. Когато се налага човек да замине, няма какво да се направи.

— Не, за съжаление. Ще ѝ пиша, за да се извиня.

Той седна на падналото дърво до нея, достатъчно далеч, за да не я докосва.

— Сигурна съм, че ще съжалява да го чуе.

Абигейл даде още една хапка сирене на Борис, който я пое деликатно от пръстите ѝ, после сложи едрата си глава върху коленете ѝ и с искрено обожание впери очи в нея.

— Дълго пътуване ли ти предстои?

— До Бристол.

Абигейл кимна. Значи поне два дни.

— Кога тръгваш?

— След два дни. От доста време не съм пътувал. — Опъна левия си крак и го погледна намръщено. — Като си помисля сега, откакто се върнах от войната, натоварен в една мелничарска каруца.

Абигейл ахна при мисълта как е подскачал в каруцата като чувал брашно, при това с тежко ранения си крак.

— Мелничарска каруца!

Той сви рамене.

— На армията не ѝ трябва войници с разтрошени крака. А колкото повече остане човек пред очите на военните лекари, толкова по-голяма вероятност има да поискат да му отрежат болния крайник. Събрах малко пари оттук-оттам и си тръгнах, щом стъпихме на английска земя. — Замълча за момент. — Току-що бях научил и за състоянието на баща ми, затова се налагаше бързо да се прибера. Мелничарската каруца ми свърши работа.

Тя прехапа устни.

— Надявам се сега да пътуваш по-удобно.

Той направи гримаса.

— Така поне очаквам. А в края на пътуването се надявам на далеч по-добри новини.

— Така ли?

Тя го погледна изпод спуснатите си ресници. Явно не искаше да обсъжда темата, но усещаше в поведението му радостно оживление — нещо необичайно за него. Какви ли новини бяха предизвикали заминаването му? Да не би да е намерил начин да си върне имотите? Или е получил богато наследство? Изгаряше от любопитство, но не попита нищо.

Той се усмихна широко и сърцето ѝ отново трепна радостно. Сигурно новините са добри — даже и да не искаше да ѝ каже, тя усети приятно вълнение, че нещо толкова го е зарадвало.

— Прости ми, че не ти казвам повече — каза той, сякаш прочел мислите ѝ. — Не съм съвсем сигурен какви новини ме очакват, но се надявам да са добри.

— И аз така се надявам — усмихна му се тя лъчезарно.

Той също се усмихваше, а погледът му се плъзна по нея и се спря на устните ѝ.

— Изпълнен съм с много силни надежди — довери ѝ тихо той, премествайки се към нея. — Ще ме целунеш ли за късмет?

— Разбира се — прошепна тя, докато той повдигна брадичката ѝ и устните му докоснаха нейните. — Желая ти много, много късмет.

— Така и трябва. — Той обхвана нежно лицето ѝ в дланта си, а палецът му помилва пламналата ѝ страна. — Ще имам нужда от късмет.

Отново я целуна — този път с бавната, дълбока целувка, която разпалваше истински пожар в тялото ѝ. Тя се приведе по-близо до него, спомняйки си как се чувстваше в обятията му, докато я целува. В този миг той се изхлузи внезапно от дървото, на което седеше, падна на колене пред нея и я притисна до себе си. „О, не спирай“, помисли си тя. Абигейл плъзна ръце около врата му и го целуна. Тя потръпна, когато пръстите му погалиха бузите ѝ и продължиха надолу по шията и към гърдите ѝ. Пантофките ѝ почти се заровиха в земята и тя изви гръб, въздишайки от удоволствие, докато ръката му се изви около гърдата ѝ и пръстите му нежно помилваха зърното. Даже през плата на роклята тя усети докосването като удар от гръм. Дълбоко в гърлото му се чу странен звук и той отскубна устни от нейните.

— Искам да те целуна навсякъде — изрече той и залепи гореща целувка по нежната кожа под ухото ѝ.

Пръстите му все още си играеха нехайно със зърното ѝ, което бързо набъбна от възбуда.

— Моля те — изрече Абигейл, изпъната като струна от това сладко мъчение. Кожата ѝ потръпваше, копнеейки за докосването му. Тя хвана раменете му и се опита да го притегли обратно към себе си.

Той не се покори. Остана на ръка разстояние от нея, докато погледът му се плъзна по цялото ѝ тяло — беше също толкова

възбуждащо, колкото и истинска милувка.

— Ако преди не бях, сега със сигурност съм луд. Луд за теб.

Очите му потъмняха, докато разкопчаваше бюстието ѝ. Абигейл потрепери, докато той разголваше раменете ѝ, но тя сама го съблече напълно.

Себастиан я погледна смаяно, а после, обхванат от почти свирепа страст, наведе глава и нежно целуна шията ѝ. Абигейл преглътна с мъка, забила пръсти в грубата кора на дървото. Затвори очи, когато ръцете му леко се плъзнаха по раменете ѝ, само докосвайки гърдите ѝ отстрани, а след това застана зад нея и се захвана с връзките на корсажа ѝ.

Целувките му се нижеха като мъниста покрай ключицата ѝ, докато корсетът постепенно се освободи около гърдите. Той я погледна с копнеж, примесен с притеснение. Абигейл само успя да кимне и да прошепне „да“. Лека усмивка се появи на устните му, докато издърпваше ръкавите и спусна бюстието на роклята, разкривайки стегнатата ѝ камизола.

Тя усети гърдите си шокиращо голи и изложени на показ още преди той да развърже връзките на долната ѝ риза. Сърцето ѝ биеше лудешки, а тя чакаше нетърпелива, тревожна, отчаяно копнееща той... да направи нещо. Цяла потрепери при досега на хладния въздух около голите ѝ гърди; зърната им, вече набъбнали, сега така се стегнаха, че усещането бе почти болезнено.

— Абигейл — едва изрече Себастиан, — мило мое момиче...

В следващия миг устните му вече чертаеха с целувки нежната изпъкналост на гърдата ѝ. Той я целуваше — въздушни целувки, сякаш шепнеше нещо, докоснат до кожата ѝ. Тя се приведе към него, а ръката му обхвана кръста ѝ, притискайки я до себе си. Абигейл отметна глава в екстаз от тази чувствена милувка. Това само смъкна дрехите ѝ още по-надолу и тя без срам притисна гърдите си към него, молейки за още. Все по-ниско и по-ниско напредваше устата му, докато накрая я целуна там, където бе казал още отначало.

Тя потръпна в обятията му, докато устните му нежно преминаха по зърното ѝ, дразнейки и измъчвайки го, както по-рано правеха пръстите му. От топлото докосване на езика му тя изтръпна. Той я погледна само веднъж, с блеснал поглед, после разтвори коленете ѝ и се настани бързо между краката ѝ, притискайки се напред към нея,

докато телата им се сляха. За миг той остана така, притискайки я здраво до себе си, със затворени очи — и Абигейл стреснато осъзна, че усеща члена му, твърд и в пълна ерекция.

Тя едва успяваше да си поема дъх.

Той изстена и страстно впи устни в болезнено възбудената ѝ гърда.

Лицето ѝ пламтеше. Сърцето ѝ биеше лудешки. Себастиан Вейн беше на колене пред нея и я любеше! Чувстваше се свободна, загубила разума си от страст, докато роклята ѝ се спускаше все по-надолу, а той не отделяше устни от гърдата ѝ, кръвта диво бушуваше във вените ѝ, толкова гореща, че за миг я обхвана безразсъдното желание да разкъса дрехите си, за да усети прохлада по кожата си. Изживяването беше шокиращо и скандално, но когато той вдигна уста от гърдата ѝ с едно последно примамващо завъртане на езика, тя само се обърна, та той да направи същото и с другата гърда. През цялото време я изгаряше нежното вълнение колко силно възбуден е и той самият.

Абигейл се извини наум на лейди Констанс. Доскоро подозираше, че „50 начина да съгрешис“ са нереалистични и преувеличени описания. Явно нищо не бе знаела.

И тогава... Тогава... тя почти щеше да се задуши от възбуда. Той бе пресегнал и вдигаше нагоре подгъва на роклята ѝ. Дланта му милваше прасеца ѝ... после коляното... после още по-нагоре.

— Себастиан — смутено прошепна тя, но все така вкопчена в него.

— Знам — промълви той, без да отделя устни от гърдите ѝ. — Имай ми доверие... — и тогава той разтвори краката ѝ и я докосна... там.

Абигейл изтръпна като ударена от гръм и почти падна от поваленото дърво. Ръката, с която Себастиан я бе обгърнал, я стисна още по-здраво, когато отново посегна и я погали.

— Имай ми доверие — повтори той с дрезгав шепот. — Няма да се любя с теб, но нека ти дам това...

Той я бе докосвал и преди, в пещерата. Абигейл добре си го спомняше. Но това... Това беше още по-ярко, по-силно, по-лично. Усещаше топлината на дланта му, докосваща голата ѝ плът, шокът, че пръстите му я разделят, а после — тя изстена така, че ѝ се зави свят — нежното усещане на пръста му, който прониква в нея.

Себастиан изпусна дъх на пресекулки.

— Искам те... — гласът му едва се чуваше. — Толкова те искам...

Пръстът му се отдръпна, само за да се върне отново вътре в нея, този път докосвайки тази тъй чувствителна точка. Абигейл, вкопчила се в него, почти загуби свят. Нежното, но неумолимо докосване на ръката му продължи; той се бе извърнал така, че сега усещаше ерекцията му, а когато тялото ѝ инстинктивно реагира на ласките му, той също задвижи бедра.

Сега тя разбра защо лейди Констанс нарича любовеното „интимен танц“. Телата им се движеха заедно в синхрон — тя, обвила се цялата около него и поклащайки се в страстен ритъм, а той, здраво обхванал талията ѝ с ръка, разпалваше страстта ѝ с всяко следващо движение. Когато бурята, трупача сила в нея до този момент, стигна апогея си и избухна, Абигейл почти се разрида на рамото му, докато цялата се тресеше в неудържими конвулсии. Едната ръка на Себастиан продължаваше да я държи здраво, а с другата все още нежно я галеше между краката. Пръстите му най-сетне излязоха от нея и Абигейл потрепери, усещайки се напълно изцедена от преживяното.

Продължи да прегръща врата му, когато той се опита да се отдръпне. Имаше чувството, че ще падне на земята, ако я пусне сега. Не искаше той да си тръгва — нито днес, нито никога. Той събуди у нея дълбок, неудържим огън и тя го искаше още и още. За миг се ужаси от собственото си нетърпение да научи дали всичко, описано от лейди Констанс, е истина. Дори само твърдата, тежка форма на еректиралния член на Себастиан, притиснат пламенно до бедрото ѝ, я предизвикваше да иска да го види, да го докосне и да научи какви други тайнствени удоволствия може да ѝ покаже той. Никога не бе мислила, че е толкова развратна.

— Е — прошепна тя, — надявам се това да ти донесе късмет. Той стегна рамене, после отново се отпусна и дори се засмя.

— Със сигурност ми донесе! В момента се чувствам най-големият късметлия на света.

Абигейл се усмихна и неволно изви отново гръб. Той пак целуна гърдата ѝ.

— И аз се чувствам късметлика. Ще ми липсваш — импулсивно добави тя.

Той вдигна лице, за да я погледне с открито и почти уязвимо изражение.

— И ти на мен. — Спусна полите ѝ надолу и грабна дланите ѝ в своите. — Ти си... — поколеба се. — Много скъпа за мен, Абигейл.

Тя примигна. Това, разбира се, бяха мили думи, но съвсем не толкова страстни, колкото се бе надявала.

— Аз... — той сякаш търсеше подходящите думи. — Искан ми се... Ти... Ти ще бъдеш в Харт Хаус, когато се върна, нали? Родителите ти нали нямат планове да се връщат в Лондон?

— Поне аз не знам за такива — бавно отвърна тя. — А теб колко време няма да те има?

— Вероятно две седмици. Погледът му се спусна към гърдите ѝ, все още разголени. — А нищо чудно и по-малко.

Тя навлажни смутено устни.

— Майка ми планира музикална вечер след осем дни, така че още ще сме тук.

Тя изчака, но той не обясни защо толкова настоява да разбере плановете им. Освободи се от прегръдката му и започна да си наглася бельото.

— Може ли... Може ли... — С пламнало лице тя се обърна с гръб към него, опитвайки се да не трепне при докосването на пръстите му, докато той завързваше корсета ѝ. Това ѝ се стори много непохватен край на такава среща, затова тя не го погледна в лицето, когато се изправи.

— Абигейл... — Хвана ръката ѝ, докато тя посягаше да вземе кошницата. Вдигна очи към него, без да знае какво да очаква. Той взе дланта ѝ и я притисна към устните си, а после и до сърцето си. — Ако отида да говоря с баща ти... Ти би ли се зарадвала?

Сърцето ѝ подскочи и на лицето ѝ се появи изпълнена с надежда усмивка.

— Зависи какво смяташ да му кажеш.

— Да му задам един много важен въпрос.

Тя усети как пеперуди запърхаха в стомаха ѝ.

— Сигурно ще ти отговори смислено и честно.

Той бавно кимна и я погледна със... Абигейл се изчерви при думата, която изплува в съзнанието ѝ. Мислеше, че я погледна с любов. Тя затаи дъх в очакване.

— А ако задам на теб един много важен въпрос, ти ще ми отговориш ли смислено и честно?

Напрегната от очакване, тя само успя да кимне.

Той притисна дланта ѝ още по-силно.

— Само това мога да искам от теб. — Обхвана с ръка лицето ѝ и я целуна. — Довиждане засега — тихо каза той.

Тя успя да се усмихне.

— Късмет!

— Ще те видя след няколко дни, мила — обеща той, а в очите му се появи едва забележимия блясък на усмивка. — Борис! Хайде, момче.

Без нито дума повече той се обърна и тръгна, а черното куче подтичваше послушно след него.

Абигейл поседя още малко. Не искаше да го изпуска от очи. Постепенно той се загуби по пътеката и тя въздъхна малко тъжно. Сигурна беше, че той ще ѝ предложи брак или ще ѝ каже, че я обича. Защо иначе ще разпитва за баща ѝ, ако няма намерение да го направи, след като се върне? Все пак... той я желаше сигурно също толкова, колкото и тя него. Сложи ръка на гърдите си; кожата ѝ още потрепваше при спомена за пръстите му и устатата му, направили такива неприлични, такива прекрасни неща с нея. Навярно бе възможно да изпита нещо подобно с някой друг привлекателен мъж, но Абигейл беше сигурна, че към Себастиан изпитва нещо необикновено. А току-що случилото се между тях със сигурност бе необикновено.

Зачуди се какви ли новини бяха причина да замине сега. Няма как да не е нещо хубаво; няма как. Никога не го бе виждала толкова весел и доволен. Сърцето ѝ радостно подскочи при мисълта, че е научил нещо, получил нещо, което променя намеренията му за брака.

В много по-ведро настроение тя прибра книгата, паднала на земята, и кошницата, с чието съдържание — сирене и наденица — Борис крадешком се бе справил, докато господарят му правеше любов с нея. Докато чистеше корицата на книгата от полепналите листа, тя забеляза бастуна на Себастиан. Беше облегал на ствола на дървото, където го остави, когато седна до нея... и я помоли да го целуне за късмет... и се стигна дотам, че обсипа с целувки цялото ѝ тяло. Където ѝ даде да разбере, че я обича и ще поиска ръката ѝ, когато се върне. Абигейл знаеше, че трябва да го остави на място, в случай че той се

върне да го търси, но импулсивно го взе в ръце. С неудържима усмивка на лицето тя се отправи към дома.

* * *

Себастиан преполови пътя до Монтроуз Хил Хаус, когато се сети, че си е забравил бастуна. Неизвестно как целувките с Абигейл Уестън го накараха съвсем да пренебрегне болното коляно, а вкусът на кожата ѝ притъпи болката от ходенето без бастун. Помисли дали да не се върне и да го вземе, после сви рамене и продължи по пътеката към Монтроуз Хил Хаус. У дома имаше още един бастун, а и сега бе още по-нетърпелив да тръгне за Бристол.

Само се молеше на Бог в наследството от чичо му да има достатъчно средства. Десет хиляди лири ще го направят отново заможен джентълмен, небогат, но независим и сигурен. Осем хиляди лири ще стигнат да изплати дълговете си и да си върне финансовата стабилност. Четири-пет хиляди ще му дадат възможност да издържа съпруга, особено ако и тя разполага с някакви средства. Даже и две хиляди лири щяха да му помогнат много да изплати част от задълженията и да го освободят от най-тежките лихви.

Самата женитба с Абигейл би му върнала, разбира се, спокойствието, що се отнася до финансовото му положение. Според слуховете в града, всяка от дъщерите на Уестън имала зестра от четиридесет хиляди лири и дори повече. Тя беше права: именно гордостта го спираше. Той не беше ловец на зестри и нямаше да позволи на хората да си намерят повод да го наричат така. Само ако можеше да изплати дълговете си. Това щеше да е достатъчно, за да се изправи пред господин Уестън с чиста съвест и спокоен дух. Не бе в състояние да излекува осакатения си крак, а дори и с четиридесет хиляди лири едва ли щеше да си възвърне някога имотите в пълен вид, но нямаше и да е в ничия тежест.

Само с малко късмет имаше шанс всичко да се обърне в негова полза. Той нямаше да позволи един ден тя да го погледне и да се зачуди дали парите не са повлияли на решението му. Това щеше да срина и малкото останало му достойнство. Едно беше хората да шушукат, че се е оженил за нея заради парите — предвид разликата в богатството на

единия и другия, това вероятно бе неизбежно, — но нямаше да понесе Абигейл да си мисли същото. Поне тя трябва да знае без всяко съмнение, че се е оженил за нея, защото я обича.

За момент забави крачка. Можеше да ѝ го каже днес! Новините за чичо му щяха да изчакат, докато се върне от Бристол. Тогава така или иначе ще е разбрал какви са точно и какво означават за него. Почти ѝ го каза, когато тя го погледна с тези блеснали от обич очи и чакаше да чуе думите му. И въпреки това... той не ги изрече.

Отърси се от тези мисли и тръгна отново. По-добре е да ѝ каже, че я обича, когато може да последва това признание с предложение за женитба, както се полага. Ако е рекъл Господ, когато се върне с възстановено самоуважение и гордост. И тогава ще има цял живот да я обича и да прави любов с нея.

---

[1] Старо название на земите в Югоизточна Азия и особено на островите в региона. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Заминаването на Себастиан съвсем уби желанието на Абигейл за разходки. Въпреки това тя излизаше редовно, но срещна Борис само веднъж. Понеже кучето явно преследваше дребен дивеч в шубрака, дори не получи обичайното дружелюбно близване по ръката. Пещерата вече също не я привличаше. Вярно, Себастиан остави там килима и възглавниците и ѝ каза, че е нейна, но Абигейл знаеше, че без него няма да е същото. Освен това времето се заоблачи, стана хладно и напълно сложи край на скитанията ѝ.

Затворена в къщата, имаше достатъчно време да преживее отново всеки момент от последната им среща. Обмисли всяка негова дума в търсене на някакъв категоричен знак за намеренията му. Накрая реши, че е изключено да не е имал нещо важно предвид. Досега Себастиан винаги се бе държал съвършено честно с нея. Човек, достатъчно смел да ѝ каже, че лудостта вероятно е в семейството му, едва ли само би я дразнил и подвеждал с мними предложения за брак, ако наистина няма намерение да го прави. Искаше ѝ се да бе споделил какво го води в Бристол, но нещо в поведението му подсказваше, че и той не е съвсем сигурен. Вероятно някои от вложенията му са се оказали по-обещаващи от очакваното. Навярно са му предложили някаква добра възможност. И в двата случая бе разбираемо да се въздържа да говори предварително.

И все пак, ако наистина нямаше никаква представа каква полза ще извлече от пътуването — например, когато ѝ каза, че е изпълнен със силни надежди и поиска целувка за късмет, — дали би споменал за намеренията си да разговаря с баща ѝ? Абигейл не си представи друга причина той да иска да говори с баща ѝ; имаше само една. Ако Себастиан наистина се съмняваше в резултата от пътуването, нямаше да спомене баща ѝ. Но ако пътуването не е решаващият фактор, защо просто не ѝ каза, че я обича, дори когато бе в обятията му, отдадена като същинска блудница?

Две седмици ѝ се струваха много време, за да си задава толкова въпроси.

Един ден, докато седеше с книга в скута си и наблюдаваше през прозореца на зимната градина как облаците се гонят в небето, Пенелопе прекъсна размишленията ѝ.

— Това нещо ще те зарадва, Аби! — обяви тя.

— Откъде го взе? — Ахна Абигейл.

Пенелопе размахваше пред лицето ѝ екземпляр от „50 начина да съгреша“ и тя инстинктивно погледна дали прислугата или някой от родителите им не подслушват.

— Не се притеснявай, проверих дали вратата е затворена, преди да ти я покажа. — Пенелопе сбърчи нос. — Научила съм си урока.

— Откъде я взе? — повтори Абигейл, вече достатъчно спокойна, за да вземе книжката и да отвори на първа страница. — Хубава ли е?

Сестра ѝ се изсмя.

— Като че ли е имало лоша досега! Не ми хареса колкото последната, но все пак е доста разюздана. Не ме питай откъде я имам. Погледни на втора страница.

Абигейл прочете няколко реда и възкликна:

— Двама любовници наведнъж?!

— Точно така — Пенелопе заговори още по-тихо. — При това братя!

— Мили боже! — Абигейл се засмя невярващо. — Сякаш не е достатъчно трудно да намериш дори един истински джентълмен, когото да обичаш!

— Явно стандартите на Констанс са по-ниски от твоите. Аби. — Пенелопе наклони глава. — Многоуважаемият господин Вейн писал ли ти е?

Тя внимателно затвори брошурата.

— Не, но не съм и очаквала. Не ме попита дали може да ми пише.

— Е, тогава сигурно няма да отсъства дълго — заключи Пенелопе — Влюбен е в теб до полуда.

— Откъде знаеш?

— Очите му не се откъсват от теб. И ни дойде на гости, макар цял Ричмънд да го мисли за човекомразец. Пък и спечели сърцето на мама, като ѝ показа как да възпитава Майло. Освен това мисля, че и ти

си влюбена в него, защото си толкова тъжна и мълчалива, откакто той замина. — Тя заговорнически сложи пръст на устните си. — Сега се сещам! Ти си такава още преди мама да спомене за бележката му, с която съобщава, че няма да дойде на екскурзията по реката. Да не би да си го срещала при някоя самотна разходка в гората?

Абигейл прехапа устни. Чудеше се дали да сподели със сестра си. Доста въпроси без отговор тежаха в ума ѝ. Само че Пенелопе невинаги беше най-разумната събеседница.

— Да. Каза ми, че заминава.

— Аха! — очите на сестра ѝ светнаха. — И къде отиде?

— До Бристол, но не знам защо — изпревари тя следващия въпрос на сестра си. — Според неговите думи, няма да отсъства повече от две седмици.

— Не е много време — каза Пенелопе, за да я успокои. — Ще мине, преди да си се усетила.

Сякаш по поръчка на вратата се почука и прислужницата надзърна вътре.

— Извинете, госпожице Абигейл, госпожице Пенелопе, майка ви помоли да дойдете в гостната. Има посетители.

— Разбира се, Джейн — весело отговори Пенелопе. Пъргаво скочи от креслото и застана пред Абигейл, която панически се опитваше да скрие „50 начина да съгрешиш“ — Ей сега идваме. — Джейн кимна и излезе от стаята. Пенелопе рухна на креслото. — Едва се разминахме!

Голямото растение в саксията ѝ пречеше да вижда. Сега брошурата бе скрита на сигурно място между страниците на книгата на Абигейл.

— По-добре да изтичам горе и да прибера всичко. Кажи на мама, че съм отишла да си оправя прическата.

Пенелопе кимна и забърза към гостната. Абигейл отиде в спалнята си. Сърцето тупаше лудешки, задето едва не ги бяха хванали на местопрестъплението. Не се съдържа и надникна в книжката — увлече се така, че я прочете цялата. Този разказ беше даже още по-смущаващ от предишните: лейди Констанс се бе запознала с двама приятни джентълмени и — понеже не можела да реши кого да предпочете — бе поканила и двамината в леглото си. Абигейл вече беше приела, че тези истории са пълна измислица, но тази наистина

отиваше твърде далеч. Констанс изглежда се отнасяше към любовниците си с топли чувства и уважение, ако не с любов, но поне им даваше пълното си внимание. Как сега прегръща двама мъже — и буквално, и преносно — едновременно? Абигейл прочете отново една страница, за да се увери, че е разбрала правилно. Да, Констанс определено откриваше все нови и нови начини да дава и получава удоволствие.

Скри брошурата на дъното на кошницата с ръкоделието си и тръгна към гостната. С все още зачервени от смущение бузи за миг спря пред вратата, за да се овладее, и влезе.

До Пенелопе на дивана се бе настанила лейди Саманта Ленъкс. Досега тя винаги се появяваше със сестра си, лейди Търли, но този път я придружаваше съвсем друг човек. Той седеше с гръб към вратата, но скочи на крака веднага и при влизането на Абигейл се обърна.

— Това е по-голямата ми дъщеря Абигейл — представи я майка ѝ. — Абигейл, запознай се с нашия гост, виконт Атертън. Той е братът на лейди Саманта.

— Приятно ми е — промълви тя и направи реверанс.

— Удоволствието е мое, госпожице Уестън.

Лорд Атертън беше висок красив мъж с черна коса, която се спускаше на вълни край слепоочията му. Беше облечен в стегната униформа на кавалерийската кралска лична охрана, която особено отиваше на атлетичната му фигура. В сините му очи блесна искра на истинско възхищение, докато ѝ се покланяше.

— Толкова се радвам да се запознаем.

Без всякаква причина Абигейл усети как отново се изчервява. Избъбри някакви учтиви думи и се оттегли да седне, твърде късно осъзнавайки, че единственото свободно място е точно до лорд Атертън. Поздрави лейди Саманта и пое чаша чай от майка си, като през цялото време усещаше почти физически присъствието на джентълмена до себе си.

— Толкова любезно да ни посетите с лейди Саманта, сър. Почти не беше нужно майка им да изразява радостта си с думи, вълнението ѝ беше видимо. Абигейл погледна крадешком сестра си, която отпиваше от чая си, без да откъсва очи от лорд Атертън. Виж ти! Навярно сестра ѝ изведнъж щеше да започне да харесва Ричмънд сега, когато в гостната им бе дошъл този несъмнено великолепен виконт. Зачуди се

дали баща ѝ няма да чака в засада пред вратата, за да насърчи още повече този човек да започне да ухажва някоя от тях.

— Любезността е ваша, задето ни приехте — отговори лорд Атертън. — Сестра ми разказа подробно за новите собственици на Харт Хаус и аз я помолих да ме запознае с вас. Не я оставих на мира, докато не го направи.

— Вярно е — потвърди лейди Саманта с мила усмивка. — Трудно е човек да устои на молбите му.

— Вратите ни винаги са отворени — обяви госпожа Уестън и погали Майло. Кученцето се бе свило на дивана до нея. Сигурно се бе сприятелило с гостите, защото бързо бе престанало да джавка. — Особено за всички приятели на лейди Саманта.

— Звучи чудесно. Аз съм в едномесечен отпуск от полка си и за мен ще бъде чест да ви помогна да разгледате хубостите на Ричмънд, докато съм тук.

Пенелопе издаде неопределен звук. Той се обърна към нея.

— Долавям някакво съмнение, госпожице Пенелопе. Чудя се за кое се отнася: за желанието ми или за хубостите на Ричмънд?

По блясъка в очите му Абигейл прецени, че той отлично знае какво точно има предвид сестра ѝ.

Пенелопе се усмихна лъчезарно, избягвайки погледа на майка си.

— Кой би се усъмнил в едното или в другото?

— Но това не е отговор! — Той се обърна към Абигейл. — Да не би да уплаших сестра ви? Моля ви, кажете ми, че не съм, госпожице Уестън. Никак не искам да започна по такъв начин отношенията си с нашите нови съседни.

Тя нямаше как да не се засмее.

— Когато опознаете сестра ми по-добре, милорд, ще разберете колко невъзможно е това! Според мен тя искаше да каже, че ще ни бъде много приятно да опознаем хубостите на Ричмънд. Благодаря ви за предложението.

— За мен ще бъде удоволствие. — Очите му бяха толкова яркосини, а бръчиците покрай тях показваха, че той често се усмихва. Дори гласът му беше много приятен — богат и изразителен. — Какво сте успели да видите досега?

На Абигейл ѝ бе нужно малко време да осъзнае въпроса, защото той я гледаше с такъв интерес.

— О... — Тя се изчерви, необяснимо притеснена. — Боя се, че не сме видели много.

— Разхождали ли сте се до върха на Ричмънд Хил? Ботаническите градини в Кю? Дворецът в Хемптън Корт? — При всяко нейно отрицателно поклащане на главата гласът му звучеше все по-развълнуван. След третото „не“ той сложи ръка на сърцето си и се обърна към Пенелопе с театрално изражение. — Госпожице Пенелопе, приежете искрените ми извинения. Че на кого не би му станало скучно, ако единственият източник на забавления е някакво си село?

Получила подкрепа за отрицателното си мнение към цял Ричмънд, Пенелопе се усмихна скромно.

— Магазините в селото много ми харесват.

— А на вас, госпожице Уестън? — Обърна се отново към Абигейл лорд Атертън с весел блясък в очите.

— Селото е наистина очарователно — съгласи се тя. — Но на мен ми харесват по-простичките удоволствия: пътешествия по реката, разходка в гората.

— Аха, в гората. — Сега в гласа му прозвуча искрено вълнение. — Добре помня тази гора. Навремето я познавах по-добре от стаите в Стратфорд Корт. През детските ми години лейди Бъртън бе така любезна да ми разреши да се разхождам из нея по всяко време. Прекарвах там часове наред. — Той тъжно поклати глава. — Сестра ми ме викаше да се прибера, като запален фенер пред един от прозорците на къщата, за да ме отърве от наказанието, ако закъснея.

— Стратфорд Корт се вижда от нашата гора? — Пенелопе го погледна учудено. — Не знаех.

Той се прокашля.

— Трябва да се изкачите малко по-нагоре по хълма...

— В посока на Монтроуз Хил Хаус ли? — уточни Пенелопе, без да забележи, че и двамата гости замръзнаха при тези й думи. — А открихте ли тайнствената пещера в гората?

Абигейл едва не се задави. Как може Пенелопе да говори така — при това пред майка им?! Никога няма да прости на сестра си, ако майка ѝ забрани да се разхожда в гората.

— Не — отговори лорд Атертън след почти незабележимо колебание. — Не смятам, че съществува. Била е запълнена още преди години.

— Ясно. — Пенелопе най-сетне забеляза особените погледи на сестра си. — Толкова жалко. Би било интересно да я видим.

— Къде е тази пещера? — поинтересува се майка им. Галеше разсеяно Майло, но Абигейл знаеше, че при нея подобна разсеяност е само за заблуда на врага. Погледът ѝ беше остър като на сокол.

— Говореше се, че е някъде в гората, госпожо Уестън — отговори лорд Атертън. — Любопитно местенце от времето на Стюартите^[1]. Но, както и всички други слухове, не се основава на никаква истина. Никой от моите познати не я е виждал.

Освен мен, помисли си Абигейл, и си спомни изобразената със стъклени парчета русалка, която гасне за своя любим, и задушевната атмосфера на залата. И Себастиан...

— Не съм и чувала за нея. — Любопитният поглед на майка им се спря върху Абигейл само за секунда. — Абигейл, внимавай, когато се разхождаш из гората. Не бих искала да паднеш в тази стара пещера.

— Винаги внимавам — побърза да увери майка си тя.

— Няма за какво да се притеснявате, госпожо Уестън. Лейди Бъртън винаги повтаряше, че някой е запълнил пещерата още преди тя да купи Харт Хаус. — Атертън се усмихна разкаяно. — Ако още съществуваше, нямаше как точно аз да не знам. Дълги години съм обикалял тази гора надлъж и нашир. Възрастната дама бе достатъчно добра да разреши на едно любопитно момче да търси пещерата, но уви — сигурно наистина е била запълнена още преди много години. Така и не открих дори следа от нея, а *наистина* съм търсил. Мечтаех аз да я откроя и да докажа на всички, че не са прави.

— Предполагам, че това е и най-привлекателното на пещерата — добави лейди Саманта.

Брат ѝ се засмя.

— Точно така! Даже пиратско съкровище нямаше да е по-привлекателно, макар че, да призная, като момче се надявах да намеря в пещерата точно скрито пиратско съкровище.

Всички се засмяха. Абигейл долови погледа на сестра си, затова се опита да я предупреди с очи. Пенелопе почти незабележимо кимна и отпи от чая си.

Разговорът премина към по-ежедневни теми, а малко по-късно гостите започнаха да се приготвят да си вървят. Майка им покани лорд Атертън да ги придружи на екскурзията по реката след няколко дни и

той веднага прие. После всички изведнъж се изправиха, Майло се стресна от дрямката си на дивана, скочи и започна да тича из стаята, като лаеше развълнувано. Някой отвори вратата, кучето веднага се възползва, изтича във фойето и скоро излетя през външната врата на къщата.

— Божичко — въздъхна майка им. — Пак избяга!

Пакостите на кучето вече явно бяха започнали да й омръзват. Опитите й да го обучи да идва при повикване не се оказаха толкова успешни, колкото на Себастиан.

— Ще го хванем — веднага обеща лорд Атертън. — Идвай, Саманта! Ще играем на гоненица! — Той с бързи крачки последва кучето.

— Не мога да тичам с тези обувки! — запротестира сестра му и тъжно погледна Пенелопе.

— Изобщо не си правете труда — измърмори Пенелопе.

Както обикновено тя дори не се затича след Майло.

Отвън се чу цвилене на кон. Госпожа Уестън ахна и забрави отегчения си тон.

— Боже мили! Ще го смачкат!

Излезе тичешком от стаята, а по петите й — и Абигейл.

Оказа се, че този път кученцето наистина си играе със смъртта. Висок черен жребец мятеше глава и уплашено се хвърляше от едната на другата страна, докато Майло тичаше в кръг по чакъла, стрелкаше се ту под копитата му, ту под каретата, после обикаляше пред впрегнатите в каретата коне, бягайки от лорд Атертън и коняря, които се опитваха да го хванат. Колкото повече лаеше Майло, толкова по-тревожни ставаха конете; вече пръхтяха уплашено и риеха пръста с копита. При всяко такова движение съществуваше риск да размажат кученцето на място.

Госпожа Уестън погледна притеснено Абигейл.

— Никога няма да простя на баща ти — отчаяно заплаши тя.

— Сега ще го хвана — обеща Абигейл.

Наблюдава гоненицата още малко, изчаквайки подходяща възможност. Лорд Атертън очевидно се забавляваше, като махаше на задъхания коняр да мине от другата страна на каретата, докато той дебне кучето от близката страна. Но Майло беше твърде пъргав за него — точно когато виконтът се готвеше да го сграбчи, Майло се изви и

отново се шмугна под каретата между краката на коняря и после към дърветата покрай алеята.

И точно там го чакаше Абигейл.

— Майло — извика тя и клекна пред него. — Ела, Майло, имам сиренце за теб.

Протегна ръка, все едно държи нещо. Този трик вършеше работа при Борис, но той несъмнено бе много по-добре дресиран. Тя затаи дъх, надявайки се да успее да заблуди и Майло.

Палето спря на няколко крачки от нея, махайки с опашка.

— Тук, Майло — повтори Абигейл с твърд тон. И зачака, без да мърда от мястото си. След миг кучето се разтърси и затича към нея. Докато то ближеше пръстите ѝ, търсейки сиренето, Абигейл го хвана за врата. — Не заслужаваш лакомство, палаво куче такова — скара му се тя.

Кутрето излая към нея, после реши да приеме философски разочарованието и късата му опашка дружелюбно затупка по ръката ѝ.

— Браво, госпожице Уестън! — Лорд Атертън тръгна към нея. В очите му се четеше искрено уважение. — Ех, че своенравно куче.

Тя се засмя.

— И трудно се хваща. Всички вече сме добре тренирани да гоним Майло.

Кученцето близна брадичката ѝ, като чу името си. Абигейл направи гримаса. Винаги, когато се запознаеше с някой приятен джентълмен, все на нея ѝ се падаше лошият късмет да преследва кучето.

— Поне се държи добре, като го хванат.

Атертън се усмихна широко и погали Майло по главата. Кутрето се опита да оближе и неговите пръсти.

— Веднъж успя да стигне до гората и се заплете в някакви трънаци. Ако имаше малко ум в главата, щеше да спре да бяга от къщата.

Той се засмя.

— Такава е природата на малките кученца. — Двамата тръгнаха заедно към майка ѝ, до която вече бяха застанали лейди Саманта и Пенелопе. — Позволявате ли да задам един малко нахален въпрос?

— Не виждам защо не — изненадано отвърна тя.

Той погледна към гората.

— От разговора за гората и пещерата преди малко ми се прииска да се разходя там още веднъж. Дали имам вашето разрешение?

— Разбира се!

Редно беше той да попита родителите ѝ, но тя не си представяше, че някой от тях би отказал на такава молба. Особено баща ѝ. Сигурно би поканил лорд Атертън да се разхожда, където пожелае из имението на Харт Хаус, та даже и в самата къща.

— Благодаря ви. — Той наклони глава, за да я вижда по-добре. Абигейл усети, че се изчервява. Нямаше как да не се забележи искреното възхищение в погледа му. Разбира се, тя и преди бе ставала обект на мъжко възхищение, но никога толкова открито. — Дали утре е удобен ден? Не искам да нарушавам плановете на семейството ви.

— О, не — увери го тя. — За утре нямаме никакви ангажименти.

Усмивката му стана още по-широка.

— Отлично.

Бяха стигнали при другите. Лейди Саманта изрази облекчението си, че Майло не е пострадал, и го погали по главата. Лорд Атертън помогна на сестра си да се качи в каретата, после се метна на черния жребец, вече успокоен, защото Майло го нямаше да джавка в краката му. Майка им изчака те да потеглят по алеята, преди да се обърне към дъщерите си.

— Какъв очарователен джентълмен.

— За коя ли от нас мислиш, че ще се ожени? — попита сериозно Пенелопе. — Ах, колко щастлив ще бъде татко, задето правилно е преценил да купи тази къща!

Майка ѝ вдигна очи към небето.

— Ако лорд Атертън — или който и да било друг — дойде да поиска ръката ти, госпожичке, лично ще принудя баща ти да се съгласи. Само за да се отърва от теб!

— Не мисля, че ще трябва особено да го принуждаваш.

Майка ѝ я изгледа свирепо, докато вземаше кученцето от Абигейл.

— Благодаря ти, задето отново го спаси, Аби. — Тя гушна кутрето в обятията си. — Пострада ли, малък мой Майло? Трябва да престанеш с тези бягства. Ела да проверим дали нещо не се е заплело в козината ти.

И тя тръгна обратно към къщата, като продължаваше нежно да говори на любимеца си.

— „Благодаря ти, задето отново го спаси, Аби!“ — Пенелопе изимитира гласа на майка им. — Обожава го много повече, отколкото която и да било от нас двете!

Абигейл с мъка се въздържа да не прихне.

— Не е вярно! Макар че той даже не е толкова нахален, колкото си ти.

Очите на сестра ѝ блеснаха.

— Което ми напомня... Преди малко, когато излязох с лейди Саманта, се бяхте заговорили много сериозно с лорд Атертън. За какво си говорехте?

— За кучето. — Абигейл продължаваше да се усмихва, докато наблюдаваше как гостите си заминават. — А ти смяташе, че в Ричмънд ще е скучно.

— Лорд Атертън ще трябва да осигури достатъчно развлечения, за да компенсира за цял останал Ричмънд — отвърна троснато сестра ѝ. — И все пак самият той е много по-привлекателен от всичко, което очаквах да намеря тук.

В края на алеята лорд Атертън погледна назад, право към нея, и повдигна шапка за довиждане. Боже мой, Пенелопе е съвсем права, смаяно помисли Абигейл. Той е ослепително красив.

— Помоли да дойде на разходка в гората утре — довери ѝ тя с тих глас. — Аз му разреших, разбира се. Татко ще се зарадва, не мислиш ли?

Веждите на Пенелопе се стрелнаха нагоре.

— Така ли? Ти да видиш!

— Какво да видя? — намръщи се Абигейл, забелязвайки изражението на сестра си.

— Може би няма да иска да се разхожда сам. — Пенелопе я погледна с престорена строгост. — Ако не ти се иска да правиш такава жертва, може пък аз да го придружа. Няма да го водя до пещерата, разбира се.

Абигейл прихна.

— Каква мила сестра си имам!

Пенелопе изглеждаше наистина доволна.

— Сигурна съм, че отсега нататък доста честичко ще виждаме хубавия лорд Атертън.

---

[1] Английска кралска династия през XVII и част от XVIII век. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Съгласно обещанието си, лорд Атертън се появи на следващата сутрин.

Икономът обяви за пристигането му и госпожа Уестън учудено повдигна вежди. Пенелопе хвърли радостен поглед към сестра си, а самият гостенин, въведен от иконома, дари всички с ослепителна усмивка. След сърдечните поздравии той се обърна към майка им:

— Ако не е твърде нахално, бих помолил за разрешение да се разходя из гората ви, мадам.

— Но разбира се, сър. — Тя се усмихна към Абигейл. — Дъщеря ми спомена за вероятността да се отбиете. Добре дошли сте да се разхождате, когато пожелаете.

— Благодаря ви. Госпожица Уестън ми каза същото, но не исках да злоупотребявам с вашата любезност и да се разхождам из земите ви без разрешение — обясни той.

— Но моля ви! Татко не би имал нищо против — усмихна се Абигейл. Баща ѝ остана предоволен да чуе за молбата на лорд Атертън. — Каза, че можете да се разхождате в гората, когато поискате, особено след като добре я познавате.

— Много любезно от негова страна. — Той се усмихна, а в очите му се появи весел блясък. Днес беше облечен с цивилни дрехи, а от сивия му сюртук очите му изглеждаха още по-сини. — Макар че навярно ме надценява. Не съм влизал в гората поне от десет години. Не е изключено да се загубя.

Госпожа Уестън се усмихна.

— Абигейл би могла да ви покаже най-приятните пътеки. Тя много обича да се разхожда там и добре познава мястото.

— Така ли? — Той се обърна към Абигейл. — Госпожице Уестън, ще ми направите ли удоволствието да се разходите с мен?

Настъпи оглушителна тишина. Лицето на Пенелопе бе безизразно от изненада, майка им сияеше от удоволствие. Абигейл усети, че се изчервява.

— Пенелопе се е разхождала много пъти с мен — опита се да каже тя.

— Само че глезенът още я боли от последната разходка — намеси се майка им. — Тази сутрин я видях да куца.

Пенелопе леко вдигна рамене и се престори на погълната от бродерията си. Абигейл пое дълбоко дъх.

— Разбира се. С удоволствие ще ви придружа, милорд. Лорд Атертън се усмихна още по-весело.

— Колко мило от ваша страна. Страхувах се да не разваля плановете ви.

— Не, ни най-малко — изчерви се тя още повече.

— Нашата Абигейл никога не пропуска възможност да се разходи из гората. — Усмивката на Пенелопе бе малко злобна. — Знае всички пътеки, милорд. Няма как да се загубите, дори и да искате.

Гостенинът се засмя.

— Идеален водач в такъв случай. Не бих и мечтал за по-добър.

Абигейл, ядосана на сестра си заради измислената история с изкълчения глезен — и сигурна, че сега самата Пенелопе съжалява, — отиде да си вземе шапката.

— Наистина ли ви харесва в гората? — попита лорд Атертън, докато прекосяваха моравата. Въпреки твърденията му, че е забравил всичко, той уверено я поведе към реката, отдалечавайки се от обичайните места на нейните разходки по-близо до Монтроуз Хил Хаус. Абигейл се въздържа да не погледне нагоре към хълма. Себастиан вече се намираше в Бристол.

— Да. Обичам тишината тук, между дърветата.

Той кимна.

— Аз също. Е, навярно е редно да кажа, че в момента ми харесва. Когато бях малък, най-много търсех да съм далеч от строгите учители и уроците.

— Не е за вярване! — възкликна тя.

— Но е вярно — въздъхна дълбоко той, докато двамата навлизаха под сянката на короните. — Много пъти съм се измъквал от дома и съм пресичал реката с малката лодка, сигурен, че никой няма да ме намери. В моето въображение тези дървета се превръщаха в африкански гори, диви джунгли, тайнствени кътчета от Изтока, където не е стъпвал човешки крак. И понеже учителите ми нямаше как да

пресекат реката, след като бях взел лодката, наистина все едно се намирах на края на света.

Тя се засмя.

— Сигурно много ги е ядосвало.

— Така се надявам! — Той се усмихна. — Струваше си всички наказания.

— Сам ли се разхождахте?

Той се поколеба.

— Понякога. А вие обикновено сама ли се разхождате?

— Когато сестра ми не идва, а това е през по-голямата част от времето.

Паднало дърво с дебелина поне половин метър лежеше напърно през пътеката. Околните храсти бяха твърде гъсти, за да се мине през тях. Абигейл повдигна леко полата си, за да го прескочи.

— Самотата ли предпочитате? — лорд Атертън скочи през дънера и ѝ подаде ръка. — Или компания, госпожице Уестън?

Тя хвана ръката му и стъпи върху дънера.

— И двете си имат добри страни.

Той подаде и другата си ръка и ѝ помогна да скочи.

— Определено е така. — Той не се отдръпна, след като тя стъпи на земята съвсем близо до него. — В момента обаче предпочитам компания.

Абигейл отметна глава, за да го погледне, и почти се стресна от изражението му. Да не би той да флиртуваше с нея?

— Така ли? — Гласът ѝ ни най-малко не успя да скрие обхваналото я смущение.

— О, да, разбира се.

Очите му не се отделяха от нейните. Абигейл се почувства почти зашеметена и неспособна да отклони поглед от него. Трудно ѝ бе да повярва, че навремето той е бил най-близкият приятел на Себастиан, защото сега двамата бяха като от две различни планети — поне доколкото бе успяла да установи. Но навярно твърде избързваше с преценката си. Лорд Атертън беше очарователен, весел и хубав, ала — когато го опознае по-добре — не е изключено да се окаже, че със Себастиан го свързват повече неща, отколкото го разделят. Себастиан бе истински пример за човек, чиято външност крие всъщност истинската му същност.

Тя си даде сметка, че продължава да държи ръцете му. Бързо отмести очи от неговите, без да знае какво да каже.

— Сигурно сте бродили и по земите на Монтроуз Хил Хаус — успя да извика на помощ съобразителността си тя накрая. — Когато сте дружили с господин Вейн.

Ръката на лорд Атертън потрепна, но изражението му не се промени.

— Вейн? О, да. Но беше преди много години. Откъде... Откъде знаете, че сме били приятели?

— Вашата сестра ми разказа колко близки сте били навремето — бързо обясни тя. — Като момчета. Предположих, че докато сте търсели пещерата, сигурно сте бродили и по неговите земи.

Той я погледна странно.

— Да, така беше. А вие срещали ли сте Вейн, госпожице Уестън?

— Да. — Тя се опита да изтласка от ума си видението за последната им среща, но тялото ѝ добре си спомняше. Зърната на гърдите ѝ набъбнаха под стегнатия корсет, а сърцето ѝ заби по-бързо. — Той е наш съсед. Разбира се, че сме го срещали.

Това изглежда го изненада.

— Казаха ми, че изобщо не се събирал с хора.

Тя се ядоса. Колко е жестоко да избягваш някого като прокажен, а после и да го обвиняваш, че не се събира с хора.

— С нас се държи много дружелюбно — увери го тя. — За първи път го срещнах точно в тази гора. Кученцето на майка ми попадна в един трънлив храст, а той го спаси и пренесе Майло до къщи, защото глупавото животно беше цялото в кал и щеше да изцапа официалната ми рокля.

— Че кой не би спасил една дама, изпаднала в беда? — възкликна лорд Атертън и се засмя, явно вече по-спокоен. — Не исках да го черня пред вас. От няколко години рядко идвам в Ричмънд и само слушам какво ми говорят другите. Вероятно съм чул неверни неща.

— Да. — Тя се усмихна смутено. — Много хора не са твърде любезни към него, но според мен той е много приятен човек. Не понасям, когато хората вярват на какви ли не безпочвени клюки и фантазмагории.

— Вие сте много умно момиче — отбеляза той. — Навремето с него бяхме близки като братя. Наистина прекарвахме много часове в

тази гора. Търсехме загубената пещера и същевременно бягахме от учителите си. — Той отново замълча, търсейки подходящите думи. — Но през последните години никак не му провървя. Преди известно време се скарахме и оттогава не сме разменили и дума. Той, страхувам се, вече не е човекът, когото някога познавах.

— Според мен всички се променяме, израствайки — опита се да бъде дипломатична тя. — Съжالياват ли за разрива помежду ви?

Всъщност искаше да го попита как се е стигнало дотам, но той положително нямаше да ѝ каже, ако е свързано с лейди Саманта. От друга страна, той вероятно бе наясно с причината за всички грозни слухове. Сам призна, че навремето били като братя, а Абигейл наистина искаше да научи защо такъв близък приятел е изоставил Себастиан.

Лорд Атертън мълча дълго.

— Той пожела така — отвърна най-накрая по-спокойно. — И аз го приех. Не на всички приятелства е писано да продължат вечно. — Вдигна ръка и посочи към дъб с две големи увити една в друга издънки от корена, които се разделяха на около три метра от земята. — Бях убеден, че това дърво е посадено тук, за да бележи къде е пещерата. Навремето копахме навсякъде около корените му, но не намерихме нищо.

Абигейл се усмихна пресилено. Мястото се намираше твърде далеч от пещерата, затова той не можеше да ѝ каже нищо, което вече да не знае. Тя направи някаква уклончива бележка и двамата продължиха да говорят на други теми.

И през цялото време, докато разговаряше с лорд Атертън, тя се чудеше какво ли прави Себастиан в Бристол.

* * *

Скоро лорд Атертън стана редовен — и много добре приет — посетител в Харт Хаус. По време на екскурзията с лодка, организирана от майка им, той се хвърли в дълбоката до коляно вода, за да спаси шапката на Пенелопе, отнесена от вятъра. Спази обещанието си и ги заведе до Ричмънд Хил, където направиха пикник, а после и до Хамптън Корт. Навсякъде бяха в голяма компания с други млади хора.

При посещението в Хамптън Корт към тях се присъединиха много военни от полка му, пристигнали от Лондон, и шумната компания завърши разходката с надбягване до центъра на лабиринта. Имаше много весели писъци и викове, както и един дуел — с вилици, вместо с рапири — за последното парче ягодова торта в кошницата. Абигейл не се беше смяла от години толкова сърдечно, колкото при вида на лорд Атертън, присвил очи в свирепа концентрация под разрошената си тъмна коса и кръстосал вилица с лейтенант Кабът. А накрая обявеният за победител лорд Атертън нарязва последното парче торта на малки хапки и го раздаде на дамите.

Беше хубав, чаровен, остроумен и галантен. Устройваните от него забавления доставяха истинска наслада — винаги канеше интересни хора; даже времето винаги беше прекрасно, когато той планираше нещо. У него нямаше абсолютно нищо лошо... освен че все по-забележимо съсредоточаваше върху нея вниманието си.

В началото Абигейл смяташе, че сестра ѝ се е увлякла по Атертън. Когато той спаси шапката ѝ по време на речната екскурзия, Пенелопе се държа сякаш това е най-ценното ѝ притежание, макар Абигейл да знаеше отлично от какви поправки се нуждае старата шапка. В Хамптън Корт пък той ги забавлява с разни истории за призраци и Пенелопе не го остави на мира, като го предизвика да докаже тяхната достоверност. Тогава двамата дълго обикаляха сенчестите галерии, докато всички останали се разхождаха на слънце. Абигейл, свидетел как сестра ѝ „отстрелва“ ухажорите в Лондон с една-едничка дума, очакваше на лорд Атертън да му е много по-лесно да се хареса на Пенелопе.

По необяснима причина обаче той не се възползваше от нито един предоставил му се случай. Вместо това лордът насочи вниманието си изцяло към Абигейл. Отначало бяха все дребни неща — да изчака, за да ѝ помогне да слезе от каретата или да се настани до нея при всяка възможност. Абигейл забелязваше тези жестове само защото противоречаха на очакванията ѝ те да бъдат насочени към Пенелопе. Засега не им обръщаше внимание, а и чувствата на сестра ѝ не изглеждаха наранени: тя не показваше никакъв интерес към него, нито дори особено желание да получи вниманието му. Дори напротив — отношението на Пенелопе към Атертън изглежда се бе влошило с времето, макар Абигейл да не схващаше каква е причината.

Нямаше обаче как да се надява, че предпочитанията му ще останат незабелязани, особено когато станаха още по-настойчиви.

— Ти си красавицата на Ричмънд — подхвърли след един такъв ден Пенелопе.

— Не говори глупости — възпротиви се Абигейл.

— Донесе ти цветя.

— Донесе цветя и на теб, и на мама — бързо отговори Абигейл.

— Твоят букет беше по-голям, а и ти ги поднесе лично — отбеляза Пенелопе. Беше самата истина. — Никой не си мисли, че той ухажва мама или мен.

— Моля те, не ставай смешна.

Но очите на Абигейл се спряха на красивия букет на лорд Атертън. Беше изящен — съвсем подходящ за нейния вкус. Кой, ако не ухажор, би положил такива усилия и би похарчил толкова пари? Дълбоко в себе си тя знаеше, че сестра ѝ е права за другите букети. Той донесе на майка им ириса, а на сестра ѝ — маргаритки, но букетът за нея беше от свежи рози, почти виолетови, росни и омайващо ухайни — искаше ѝ се цял ден да прекара около тях. Това съвсем обезсмисли протестите ѝ, че той просто се държи като любезен съсед.

— Как ли пък не! — Пенелопе наклони глава. — Имаш ли вест от господин Вейн?

Тя поклати отрицателно глава, без да отделя поглед от розите.

— Не съм и очаквала писмо. Той не ме попита дали може да ми пише, а и няма да отсъства дълго.

— Вярно — съгласи се Пенелопе след малко. — Даже още не са минали две седмици.

Беше минала седмица и пет дни. Абигейл знаеше много добре точно от колко време го няма. Не очакваше да получи вест от Себастиан, но все пак щеше да се радва, ако ѝ бе пратил писмо; дори много щеше да се радва. Липсваха ѝ неговото особено чувство за хумор, загадъчната усмивка и начинът, по който се променяха очите му, когато я гледа. Това не можеше да се предаде в писмо, разбира се, но ако знаеше, че мисли за нея, сърцето ѝ щеше да се сгрее. Лорд Атертън наистина бе приятен и забавен, но когато не бе пред очите ѝ, тя си мислеше за Себастиан.

За съжаление — понеже двамата не бяха разменили никакви обещания, — тя недоумяваше какво да каже на родителите си, чиято

реакция нямаше да закъснее. Не само Пенелопе бе убедена, че лорд Атертън вече я задира сериозно.

— Браво, моето момиче — разнежи се баща ѝ при срещата им в гостната преди вечеря същата вечер. Дори я целуна по бузата. — Намерила си бъдещ граф!

Тя стисна устни.

— Татко, моля те!

— Не си ли? — Той вдигна вежди, но без да крие широката си усмивка. — Да не би да ухажва майка ти тогава? Сигурен съм, че напоследък прекарва в тази къща повече време от мен.

Абигейл го погледна обидено.

— Изпрати ми букет. Не е ли позволено един джентълмен да изпрати най-обикновен букет, без веднага да го нарочат, че иска да се жени за някого?

— „Нарочат“? — Баща ѝ се засмя. — Не се сърди. Аби, нямах намерение да те дразня. Напротив, миличка — едва ли е възможно да се радвам повече. Виконт, първороден син на граф! При това доста симпатичен момък. Знаех си, че Ричмънд ще ни донесе само добро.

— Е, на мен не е казал нищо — отвърна тя. — Искал ли ти е разрешение да ме посещава, а ти да си забравил да го споменеш?

— Не още — честно отвърна баща ѝ. — Но няма да се изненадам, ако го направи. — Той забеляза колко засегната изглежда тя. — Няма ли да се радваш, Аби?

Затрудняваше се да подбере подходящите думи. Неправилно би било да каже, че присъствието на лорд Атертън я обижда или я прави нещастна. Той бе очарователен и хубав мъж и тя искрено се радваше да го види, когато идваше да ги посети. Разказваше интересни истории и изглежда се интересуваше от мислите ѝ толкова, колкото и от собствените си. Трудно беше да каже, че цветята не са ѝ харесали. Само ако...

Само ако не той, а Себастиан показваше такава силна всеотдайност. Или изобщо някаква всеотдайност.

— Та ние се запознахме едва ли не вчера — отбеляза тя накрая, неспособна да даде пряк отговор. — Не смяташ ли, че е малко рано да се правят такива задълбочени изводи за намеренията му?

— Вероятно — съгласи се баща ѝ. — Но чуй какво ще ти кажа, Аби: джентълмени от ранга на Атертън не обръщат толкова сериозно

внимание на никое момиче, без да са премислили. Очевидно е силно впечатлен от теб. От това може и нищо да не излезе. — Той вдигна ръка, защото тя го погледна любопитно. — Но не бих се изненадал, ако излезе нещо важно. — Замълча и внимателно се вгледа в лицето ѝ. — Заради Вейн ли е всичко това?

Абигейл отвори уста, даде си сметка, че наистина не знае как да отговори и отново я затвори.

— Е — продължи баща ѝ, — нещата ще се подредят от само себе си. Ако наистина има чувства, няма просто да се изниже тихо от сцената, а и нищо не амбицира един мъж, както появата на съперник. Времето ще покаже, нали? — Той щипна бузата ѝ и престорено въздъхна. — Направо не вярвам, че си говоря с теб за такива неща. До вчера те люлеех на коляното си. А сега моето момиченце е прекрасна млада жена и върти горките младежи около пръста си, както майка ти навремето въртеше мен.

— Мама не те е въртяла на пръста си — възрази тя. — Тя твърди, че си ѝ досаждал нескончаемо с признания за вечна любов и накрая се е съгласила да се омъжи за теб, само и само да я оставиш малко на мира.

— Така си беше. И бях съвсем прав да го направя — Той ѝ намигна. — Знам какво говоря, когато те съветвам да държиш младите жребци далеч от себе си. Накарай ги те да те преследват.

Абигейл въздъхна раздражено.

— Всички бързат да си правят изводи, като ми определят ухажори от цял Ричмънд. Толкова ли нямаш търпение да ме омъжиш и да се отървеш от мен? Нищо подобно не се е случило! Поне се надявам да дразниш и Джейми по същия начин.

— Ако брат ти тръгне да ухажва някое момиче, уверявам те, ще го направя — обеща той. — Най-малко Пенелопе ще се погрижи. Аха, говорим за вълка, а той бил в кошарата... — Обърна се. — Пенелопе! Ела тук, палавнице. Имам да ти трия сол на главата. Обясни ми, моля те, как се озова кучето в моя кабинет онзи ден?

— Навън валеше, татко, и не можех да го изведа... — започна да обяснява по-малката му дъщеря с опънато от тревога лице. — А му трябваше нова територия, която да изследва.

— И нов крак на писалище, който да изгризе! — Той размаха пръст към нея. — Би трябвало теб да накарам да почистиш петната от

килима, госпожичке...

Абигейл вървеше зад двамата към всекидневната, докато те продължаваха добронамерения спор помежду си. А какво мислеше тя самата? Искаше да види отново Себастиан. Искаше да разбере какво точно бе имал предвид, когато я попита дали може да говори с баща ѝ. Искаше отново да се разхожда с него в гората и нямаше нищо против да я целува пак така, както го бе направил последния път, сякаш цялото време на света беше негово и той смяташе да го прекара, правейки любов с нея.

От друга страна, компанията на лорд Атертън наистина ѝ бе приятна. За нея бе ласкателно да е обект на вниманието му, каквото и да значеше то, а освен това родителите ѝ бяха толкова доволни. Вероятно твърде доволни, с лека тревога си помисли тя. Баща ѝ се намираще в превъзходно настроение тази вечер, а и честите му усмивки към нея не оставяха никакво съмнение по въпроса. Той никак не криеше желанието си да омъжи и двете си дъщери в добри семейства. Лорд Атертън отговаряше на условията от „а“ до „я“: богат и красив, чаровен и с благородно потекло. Баща ѝ не ѝ забрани да проявява интерес към Себастиан, но все пак би подскачал от радост, ако тя насърчи ухажването на лорд Атертън.

За миг Абигейл затвори очи и си каза, че се държи съвсем глупаво. Нямаше ли да е страхотна подигравка, ако се окаже, че лорд Атертън просто флиртува? Какво му пречеше да изпраща букети на още пет момичета? Можеше повече да не се появи в дома им. Със сигурност в Лондон има достатъчно такива пройдохи: завъртат главата на момичето, а после отлитат към друг обект на ухажване, без да обелят и дума за извинение или обяснение! След седмица-две той вероятно ще загуби интерес към нея, тоест — бе твърде рано да се притеснява.

А и всичко това нямаше никакво значение, защото беше сигурна, че баща ѝ ще зачете нейното мнение. Ако му каже, че друг мъж е спечелил сърцето ѝ и иска да се омъжи за нея... Някой като Себастиан... Тя вярваше, че баща ѝ ще даде благословията си. Независимо кого предпочита за свой зет, той щеше да зачете нейния избор.

Почти се засмя на глас на тези си глупави мисли. Засега никой не ѝ бе предложил брак — нито дори бе поискал разрешение да я ухажва,

— а тя се притеснява кого да избере. Съперници? При положение че нито единият, нито другият бе разкрил намеренията си. Каква наивница беше тя. Затова тръсна глава, взе чашата си и се включи в шеговития тост, който Пенелопе в момента вдигаше в чест на брат им, върнал се след кратко пътуване до Лондон и закъснял за вечеря.

Но вниманието на лорд Атертън не отслабна. А от Себастиан продължаваше да не пристига ни вест, ни кост.

ГЛАВА 16

— Най-сетне свободен ден!

Абигейл не се стърпя и се засмя на думите на Пенелопе. Бяха слезли без определена цел в селото заедно с Джеймс. За първи път от много време сутринта нямаха гости, а към обяд вече дори на нея ѝ стана скучно и повече не ѝ се седеше в къщата. Притеснително беше колко бързо свикна с непрекъснатата компания.

— Свободен от какво — от гости или от забавления?

— Просто свободен — весело махна сестра ѝ. — Не е ли приятно малко да те оставят на мира?

— Мислех, че Ричмънд е твърде мирен за твоя вкус?

Пенелопе изсумтя.

— Не и напоследък. Къде ли не ходихме и не сме били самички нито миг.

Абигейл присви очи.

— Да не би да не одобряваш лорд Атертън?

— Не — бързо отвърна сестра ѝ. — Как бих могла? Така красив, висок, с благородническа титла! — Тя сложи ръка на челото си и симулира припадък.

Абигейл я перна шеговито.

— За разлика от Пенелопе Уестън — така сърдита, непостоянна и груба!

— Груба! Първо, той не е тук — какво чудо! — и второ, аз го нарекох хубав, висок и с благородническа титла, а не досаден и арогантен.

— Госпожице Уестън! Какво удоволствие да ви срещна тук.

Абигейл вътрешно изстена и отправи към сестра си предупредителен поглед, докато самата тя се обърна по посока на гласа. Лорд Атертън крачеше към тях, а слънчевата светлина блестеше по златната дръжка на бастуна му. Той си свали шапката и любезно се поклони, а на лицето му цъфна широка усмивка.

— Как сте, сър? — Абигейл направи реверанс и сръчка сестра си да стори същото.

— Много добре, особено след като ви срещнах. Може ли да се разходя с вас?

— О, боже. Тъкмо се канехме да се прибираме — избърза да се обади Пенелопе. — Може би някой друг ден.

Той я погледна.

— Колко жалко. Надявах се да ви помоля за една услуга.

— Не бързае да се приберем. — На Абигейл й идваше да зашлеви сестра си заради нахалното поведение. За нея не бе никак обичайно да показва такова отношение, особено пък към симпатични млади мъже. — Ако има начин да помогнем, ще сме доволни да го сторим.

Лорд Атертън се усмихна отново.

— Благодаря ви, госпожице Уестън, знаех, че мога да разчитам на вас. — Пенелопе се засмя без глас. По гримасата на лицето му, която се появи само за миг и бързо изчезна, Абигейл разбра, че той я беше забелязал. — Нужен ми е съвет във връзка със сестра ми. Скоро има рожден ден, а аз съм отсъствал толкова дълго, че нямам никаква представа какво да й купя.

— Бихме могли да опитаме — засмяна отвърна Абигейл. — Но не искам да се чувствам виновна, ако ви заблудя с избора си. Затова ще й зададем няколко деликатни въпроса при следващата ни среща...

— Не, не желая да ви създавам неприятности — възрази той, уж притеснен. — Като неин брат, от мен не се очаква бог знае какво. Просто ми трябва идея за подходящ подарък.

— Като ви слушам, нямате нужда от много помощ — намеси се Пенелопе. — Ако нашият брат дори си спомни датите на рождените ни дни, аз ще бъда толкова шокирана, че сигурно ще падна безчувствена на пода.

— Тихо, Пен — скара й се Абигейл. — Джеймс не е толкова лош.

— Как да не е! — възкликна сестра й. — Пожела ми честит рожден ден преди три месеца. На *твоя* рожден ден.

— Мисля, че се шегуваше. Пенелопе се намръщи.

— Той иска да си мислим така.

— Е, аз съм доста сигурен, че приближава рожденият ден на Саманта, а не на Елизабет — защити се лорд Атертън. — Господ да ми

е на помощ, ако ги объркам. Ще ми помогнете ли, госпожице Уестън? Уверявам ви, напълно съм отчаян и обещавам, каквото и да предложите, ако не е подходящо, да не ви обвинявам. Каквото и да изберете, положително ще е по-хубаво от моите идеи... особено след като в момента нямам нито една.

— Ще направя всичко възможно.

— Чудесно. Ще ви бъда вечно задължен. — Той предложи ръката си, гледайки я все така мило. — Откъде да започнем търсенето?

Абигейл се поколеба за момент, преди да го хване под ръка. Един особен блясък в очите на Пенелопе я притесняваше. По неизвестни причини сестра ѝ изведнъж започна да харесва лорд Атертън все по-малко.

— Споменавала ли ви е какво би искала да получи?

— Нов ловен кон. — Той направи физиономия. — Но не обичам сестра си чак толкова много.

— Отчаянието си има граници, разбирам — измърмори под нос Пенелопе.

Лорд Атертън трепна, но чаровната му усмивка не изчезна дори за миг.

— Какво бихте купили на вашата сестра за подарък?

— Например книга? — предложи Пенелопе, добавяйки към инак невинната си усмивка и коварен поглед, предназначен за Абигейл. — Всички момичета обичат интересното четиво. Това със сигурност важи за Абигейл.

За момент лорд Атертън изгледа Пенелопе и пак се обърна към Абигейл:

— Вярно ли е, госпожице Уестън? Харесват ли хубавите книги?

— Да — отвърна тя и свирепо стрелна сестра си. — Така е. Но сестра ми също ги харесва.

— О, разбира се — възкликна разпалено Пенелопе. — Просто копнея непрекъснато за нови истории, които да занимават въображението ми.

Този път Абигейл погледна сестра си наистина строго.

— Аз обаче бих купила на Пенелопе шал. — „За да го вържа на устата ѝ, преди да съобщи какви точно «нови истории» има предвид“, добави наум тя. — Дебел вълнен шал.

Пенелопе я погледна учудено.

— Но аз предпочитам книга, Аби. Каква беше онази интересна книга, която четете вчера? Онази, която просто не можа да оставиш, докато не я свърши?

Абигейл се изчерви. Пенелопе имаше предвид книгата на Еленор Вейн; бе започнала да я четете, докато Себастиан го няма.

— Искате ли да купите книга за сестра си, лорд Атертън? Книжарницата е отсреща.

— Да погледнем — съгласи се той веднага и тръгна натам. Пенелопе доволно вървеше до тях, без да обръща внимание на опитите на Абигейл да срещне погледа ѝ и да я предупреди. Ако Пенелопе споменеше даже една дума за „50 начина да съгрешиш“, щеше да я накара да съжалява, докато е жива.

— Много ли четете, госпожице Уестън?

— Обичам хубавите книги. — При всяко обръщане към него периферията на шапката ѝ скриваше сестра ѝ, затова го правеше възможно по-често. — Лейди Саманта също ли обича да четете?

— Ами... — Той изглеждаше доста трогателен в невежеството си. — Всъщност не знам. Но ако изберете книга по ваш вкус, с радост ще ѝ я купя.

Пенелопе се засмя весело.

— О, това може да не е много добра идея, милорд. Абигейл няма да избере някоя прилична, благородна книга. Тя има доста по-смел вкус.

— Радвам се да го чуя. — Той посегна към вратата на книжарницата. — Ако подаря на Саманта книга с проповеди, тя сигурно ще я захвърли по мен. След като преглътне първоначалния шок, че точно аз съм ѝ я подарил, разбира се.

— А какви книги предпочитате вие? — поинтересува се Пенелопе, пърхайки с мигли.

— Защо не отидеш да потърсиш книга за себе си, Пенелопе, докато двамата с лорд Атертън избираме подходяща книга за лейди Саманта? — с доста твърд тон предложи Абигейл.

Пенелопе премести поглед от нея към лорд Атертън.

— Добре.

Тя се отдалечи от тях и взе една книга от лавиците. Абигейл въздъхна с облекчение. Днес сестра ѝ се намираше в много особено настроение.

— Извинявам се за нахалството й — прошепна тя, докато лорд Атертън я отвеждаше към една витрина с книги. — Понякога сестрите просто жестоко се дразнят една друга...

— Тя вас ли дразнеше? — Той се облегна на шкафа с книги и кръстоса ръце. — Или мен?

Абигейл вдигна вежди.

— Защо, за бога, ще дразни вас, сър?

Той се усмихна.

— Госпожице Уестън, изключено е да е убягнало от вниманието ви, че сестра ви поставя интелигентността ми под въпрос при всеки възможен случай.

— Но вие сте толкова благороден да не обвинявате и мен, нали? — поиска да се увери тя, което го разсмя.

— Разбира се. — Гласът му прозвуча по-нежно, а очите му внимателно оглеждаха лицето й. — Напротив. Вашата защита ми е приятна.

Тя направи гримаса и тръсна глава.

— Не ми приличате на човек, нуждаещ се от защита. Вие сте по-висок от Пенелопе и спокойно можете да я биете на карти или надбягване.

— Твърде рядко на един мъже му се отдава възможност да предизвика млада дама на карти или надбягване, за жалост — заключи той, уж натъжен.

— Пенелопе не би се поколебала да предизвика всекиго, стига да има и капка надежда, че ще спечели — осведоми го Абигейл.

Той се засмя тихо.

— И аз обичам да печеля, особено някои неща. — Усмивката му вече не бе така блестяща, но дълбокият поглед на сините му очи не се отделяше от нея. — Вашето добро мнение за мен би било безценна награда.

Тя се изчерви.

— Но вие вече го имате, милорд.

— Така ли? — той се приближи към нея. — Тогава ще се стремя да спечеля вашето много добро мнение.

Абигейл го погледна смаяно. Да, той флиртуваше с нея, при това публично. Трудно й беше да не се почувства поне малко поласкана, макар да не бе сигурна как да приема всичко това. Тя тъкмо мислеше

как да отговори, когато госпожа Дрискол я спаси от неловкото положение.

— Мога ли да помогна с нещо, милорд? — Книжарката направи реверанс и отправи приятната си усмивка и към двамата. — Или на вас, госпожице Уестън?

— Не знам, госпожо Дрискол. — Той ѝ се поклони. — Вече помолих госпожица Уестън да ми помогне, но след това разговорът ни взе друга посока. Намерихме ли нещо? — попита той Абигейл.

— Не — отвърна тя, надявайки се да не се изчервила прекалено много. — Търсех екземпляр от *Айвънхоу*. Не знам дали ще се хареса на лейди Саманта, но това е една от любимите ми книги.

— Ах, да! — Госпожа Дрискол едва не плесна с ръце от радост. — Наистина много популярна книга. Със сигурност имам екземпляр. Не, скъпа моя госпожице Уестън — тя посегна да спре Абигейл, обърнала се към лавиците, за да търси, — ще я донеса от хранилището. Тези книги тук са малко напрашени, а по-хубавите издания пазя отделно.

— Звучи чудесно — радостно отбеляза лорд Атертън. — Госпожо Дрискол, вие сте истинско съкровище.

— Правя, каквото мога, милорд — скромно, но с горда усмивка, отвърна тя. — Веднага се връщам.

Абигейл проследи с поглед чевръстото ѝ оттегляне.

— Надявам се да я има. Много на шумя при първото издание. Наложил се да я взема от библиотеката, защото не успях да я открия в книжарницата. Навярно ще се наложи да търсим друга книга, в случай че тази я няма...

— Както желаете.

Той се обърна да разгледа заедно с нея наредените книги. Само след минута книжарката се върна с красиво издание в тъмнозелена кожена подвързия.

— Ето я, в три тома — показа тя на лорд Атертън кутията с книгите. Той извади една и я разгледа, после ѝ я подаде.

— Вие бихте ли се радвали на такъв подарък, госпожице Уестън?

— О, да — едва изрече Абигейл и внимателно пое книгата, за да отвори корицата, наслаждавайки се на ясният и изящният шрифт. Беше красиво издание, а заглавието бе отпечатано с позлатени букви върху гръбчето. — Разбира се.

— Отлично. — Той подаде кутията с останалите два тома на продавачката. — Ще я купя, госпожо Дрискол.

— За тази млада дама ли е подаръкът?

Едва сега Абигейл забеляза, че госпожа Дрискол има приятни трапчинки; и очите ѝ могат и да блестят. Това така я изненада, че за момент не разбра думите на жената.

Лорд Атертън наклони глава и я погледна. Палава усмивка се появи на устните му.

— Сигурно е редно. Все пак тя я избра...

— Какво?! — Тя се изчерви и бързо дойде на себе си. — О, не, това е подарък за лейди Саманта.

— Не очаквам тя да я погледне с възхищението, което видях във вашите очи. — Той посочи към ръцете ѝ, които все още несъзнателно галеха приятната корица. — Бих искал да я задържите в знак на благодарност, задето ми помогнахте.

— О, не, не... сър. — Тя се засмя извинително. — Ако купите книгата за мен, значи с нищо не съм помогнала. Вие ме помолихте да помогна при избора на подарък за сестра ви, не за мен.

— Помогнахте много. — Той се възпротиви на опитите ѝ да върне книгата. Вместо това взе дланта ѝ в своята и подаде томчето на госпожа Дрискол, а тя я постави в кутията. — Имате ли да ни препоръчате и други подобни книги, госпожо?

— Разбира се, сър! — с все така весел блясък в очите госпожа Дрискол се отдалечи.

Абигейл прехапа устни. Това издание на *Айвънхоу* сигурно струваше доста пари. И макар да беше просто книга, все пак беше дълбоко емоционална и вълнуваща.

— Много мило от ваша страна.

Той все още държеше ръката ѝ — пръстите му обхващаха нейните. Дори през ръкавицата тя усещаше докосването му.

— Напротив — възрази той с нисък глас. — Към вас изобщо не съм толкова любезен, колкото бих искал да бъда.

— Открихте ли нещо? — гласът на Пенелопе я стресна.

— Не — отвърна тя, благодарна за прекъсването.

— Да — отговори на свой ред лорд Атертън, чийто глас отново звучеше весел и шеговит. — Само че не за Саманта.

Пенелопе присви очи.

— А за кого?

— За сестра ви.

Той леко стисна ръката ѝ. Твърде късно осъзнала, че той още я държи, Абигейл се отскубна и жестоко се изчерви.

— Сериозно? — Пенелопе я погледна изненадано. — Колко прозорливо, милорд. Една нова книга е сигурен път към сърцето на сестра ми.

— А и тя каза, че била от любимите ѝ — добави лорд Атертън. — *Айвънхоу*.

— Майка ми няма да позволи да я приема — запротестира Абигейл. — Това е твърде щедро.

Той само се усмихна.

— Ни най-малко, госпожице Уестън. Извинете ме, трябва да взема покупката от госпожа Дрискол.

Той наклони глава и се отдалечи.

Пенелопе застана до нея.

— Явно е по-сериозно, отколкото си мислех, Аби — прошепна тя, следейки с очи как той минава през книжарницата и привлича вниманието на всички. — Вече ти купува книги.

— Тихо!

— И се заблуждаваш, ако мислиш, че мама няма да ти позволи да приемеш този подарък — продължи сестра ѝ. — Мама ще бъде на седмото небе, да не говорим за радостта на татко. До довечера вече ще са направили плановете за сватбата ти!

— Та това е само една книга — прошепна тя.

— Искаше да купи нещо на сестра си, а сега ти прави подарък на теб. — Пенелопе надникна, за да види по-добре как той разговаря с госпожа Дрискол. Думите му явно караха по-възрастната дама да се усмихва и дори да се смее на глас, докато увива избраните от него книги. — Вероятно е взел нещо и за нея. Чудя се дали е също роман, или ръководство по свиневъдство. Определено не изгуби много време, за да я избере...

Абигейл отклони поглед. Лорд Атертън изглеждаше също така хубав в гръб, колкото и анфас; не, че това я интересуваше.

— Какво искаш да кажеш, Пенелопе?

Сестра ѝ я погледна в очите.

— Ами господин Вейн?

Тя се стегна притеснено.

— Какво за него?

От невярващия поглед на Пенелопе тя се изчерви. Погледна предпазливо към лорд Атертън, все още зает с госпожа Дрискол, хвана сестра си за ръката и я дръпна зад лавицата с книги, далеч от чужди уши.

— Не знам, Пен. Той тръгна и оттогава не съм чула и думичка от него. Освен това, преди да замине нищо не ми е обещавал. Какво да направя? Да се затворя в стаята си и да не приемам никого, докато той се върне?

— Не, но на теб ти харесва компанията на лорд Атертън — с яростен шепот подхвана Пенелопе.

За момент Абигейл затвори очи.

— И на теб би ти харесала, ако спреш да се заяждаш с него. Ако ме смяташ за твърде дружелюбна, нека ти кажа, че донякъде се държа така, за да компенсирам твоето неприятно отношение — добави тя, а сестра ѝ я погледна със зяпнала уста. — Защо не го харесваш?

Пенелопе се намръщи.

— Прекалено е настоятелен да получи одобрението ни.

Абигейл прихна.

— Господ да ни пази от джентълмен, който не гледа на нас високомерно като на „онези новобогаташи Уестън“. Невъзможно е да ти се угоди и ти го знаеш, нали?

— А на теб изглежда е прекалено лесно да ти се угоди!

— Пенелопе, съжалявам, че той не е груб мрачен нехранимайко с огромен белег през половината му лице. Трябва ли да го избягвам, защото е хубав мъж? Трябва ли да го прогоня, защото е забавен и загрижен? — Тя спря. Сестра ѝ ядосано се взираше в книгите пред себе си. — Не бях забелязвала да си толкова придирчива в Лондон. Ако симпатичен, очарователен виконт те бе поканил на танц там...

— Но той не го направи! — Сестра ѝ се извърна към нея. — Чудя се кого от двамата подвеждаш, Аби?

— Кой... — Тя успя да се овладее и снижи глас, преди да даде воля на възмущението си. — Държиш се ужасно! И повече няма изобщо да говоря с теб по този въпрос.

Леко покашляне зад гърба ѝ я накара да подскочи. Беше лорд Атертън, с пакет книги в ръка.

— Да не би да преча?

— Не повече от обикновено — сякаш на себе си промърмори Пенелопе.

— Ни най-малко! — Абигейл мина край сестра си и се усмихна пресилено. — Намерихте ли подарък за лейди Саманта?

— Да, успех. — Той отмести поглед от мрачната физиономия на Пенелопе към нея самата и на лицето му се появи усмивка. — Един по-стар роман със заглавие *Разум и чувства*. Според госпожа Дрискол дамите много го харесвали. Чели ли сте го?

— О, да! — възторжено възкликна Абигейл. — Чудесна книга. Хвърли поглед към Пенелопе. — Разказва се за две сестри с много различен характер.

Устните му се извиха в усмивка.

— Тогава вероятно ще научи нещо от книгата. Вдигна единия пакет, завързан с кафява връв. — А това е за вас, с най-искрената ми благодарност.

— Благодаря ви, сър.

Тя прие подаръка с любезна усмивка. Вече достатъчно се бе опитвала да протестира, а и все пак беше само книга, въпреки че Пенелопе продължаваше да го гледа злобно, все едно лично бе изгорил всичките ѝ скрити броеве на „50 начина да съгрешиш“.

— Понеже бяхте тръгнали към дома си, когато ви отклоних — намигна ѝ той, — позволявате ли да ви изпратя?

— Много любезно предложение, но брат ни също е в Ричмънд — отклони поканата Абигейл.

Тя не подвеждаше никого, същото би казала на всеки друг мъж.

— Вероятно даже вече ни е доста ядосан, задето закъсняваме — добави Пенелопе.

Беше лъжа — Джеймс сигурно вече бе забравил съвсем за тях, — но Абигейл не възрази. Усещаше тежестта на романа в ръката си като тежест върху съвестта си. Дали беше подвеждащо да приеме подаръка на лорд Атертън? Глождеше я мисълта, че сестра ѝ е права: родителите им щяха да останат много доволни от новината и щяха да сметнат подаръка за много повече, отколкото всъщност означава; или поне, повече, отколкото означаваше за нея.

За миг помисли дали да не върне книгата. Колкото и да ѝ беше неприятно да слуша намеците на сестра си за ухажването на лорд

Атертън и за нейното подвеждащо поведение спрямо него, още по-неприятна ѝ бе мисълта, че е възможно самият лорд Атертън да се чувства по този начин. Но, разбира се, когато Себастиан се върне...

При тази мисъл тя застина. Какво ще стане, когато се върне Себастиан? Нямаше никаква представа. Можеше да започне да я ухажва официално, както бе намекнал, но можеше и да не се случи. Тя продължаваше да тръпне от безнадеждно привличане към него, заровено в нея като жив въглен в очакване само да се разпали при първото докосване на устните му върху нейните, но дали и той изпитваше същото към нея, или по-скоро не изпитваше нищо повече от мимолетно привличане... Тя не бе толкова безразсъдна, че да се хвърли в любовна афера като лейди Констанс. Абигейл се стремеше към много повече. Искаше той да я желае по всички възможни начини. Искаше той да търси срещи с нея, да гостува в дома ѝ, дори с цветя в ръка — и да я гледа, неспособен да отклони поглед от нея. Точно както правеше лорд Атертън.

Абигейл въздъхна тихо. Нямаше ни най-малка представа какво ще прави, когато Себастиан се прибере. Ако той се върне към предишното си хладно, дистанцирано поведение и я отблъсне, навярно ще бъде доволна да има на кого да разчита да я отвлече от разочарованието. Със сигурност нямаше да ѝ бъде никак трудно да се влюби в тъй грижовния лорд Атертън, ако знаеше, че Себастиан не я обича. Ех, само да се върне той! Колкото по-дълго отсъстваше, без да ѝ изпрати никаква вест, толкова повече тя се съмняваше в истинността на всичко случило се помежду им.

— Тогава да ви заведе при него.

Абигейл примигна и едва тогава осъзна, че той говори за брат ѝ.

— Благодаря, лорд Атертън.

И тя го хвана под ръка. Беше вече твърде късно да върне книгата, без да изглежда нелюбезно и дори грубо. Щеше да я запази, но само като напомняне да не си губи разсъдък.

Госпожа Дрискол изчакваше, за да им отвори вратата.

— Приятен ден, госпожице Уестън — пожела тя с учтив реверанс. — Приятен ден, милорд.

— На вас също, госпожо Дрискол. — Лорд Атертън я дари с блестяща усмивка. — Разчитам на вашите съвети за книгата — и той посочи пакета, в ръката си.

Книжарката вдигна ръце.

— Ако лейди Саманта не я хареса, веднага ми я върнете, сър, и ще намерим с какво друго да я изкушим — увери го тя. — Досега не ми се е случвало да не намеря подходяща книга за клиентите си.

— Знам, че мога да разчитам на вас — отвърна той. — С ваша помощ и с помощта на госпожица Уестън тази година сигурно ще получа похвали като най-добрият брат на света.

Госпожа Дрискол се изкикоти като девойка. Пенелопе погледна невярващо към Абигейл, чието лице изразяваше почти същото. Лорд Атертън обаче просто си сложи шапката и ги поведе навън.

— Къде ще намерим господин Уестън? — попита той, дръпвайки Абигейл към себе си, защото край тях мина тежък файтон.

— Най-вероятно в кафенето — отвърна Абигейл, притеснена от усещането колко здраво е хванал ръката ѝ.

Кога се бе случило това?

— „При Гренвил“ ли? Отлично място да прахосаш някой и друг час.

Те тръгнаха, без да бързат. Всички по улицата поздравяваха лорд Атертън. Не бе особено изненадващо — в Лондон Абигейл беше виждала хората едва ли не да падат на колене при среща с някоя титулувана особа. Но тук приемаха лорд Атертън повече като любим син — почтително, с усмивка и дори със закачки. Още по-изненадващо беше, че хората започнаха да поздравяват и нея, и Пенелопе по нов за тях начин. Досега не го бяха правили. Нямаше как да не се замисли, че дори само появата под ръка с лорд Атертън е повишило социалното им положение в Ричмънд повече от всичко, което те биха направили в тази посока. Отново ѝ мина през ума мисълта, че баща им ще остане предоволен от тази новина.

Но освен това ѝ беше трудно да не сравнява как го посрещат и как посрещат Себастиан. Госпожа Дрискол се държа със Себастиан почти грубо, но преливаше от любезност пред лорд Атертън. Абигейл се постара да се усмихне пресилено, когато самата госпожа Хънтли се спря специално да поздрави любезно и нея и Пенелопе, след което направи дълбок реверанс на лорд Атертън. Госпожа Хънтли, която бе погледнала Себастиан, сякаш е самият дявол!

— Предполагам така изглеждат нещата, когато баща ти е граф — прошепна Пенелопе в ухото ѝ.

Абигейл прехапа устни.

— Мислиш ли, че това е истинската причина?

— Ако кажеш, че е защото той е симпатичен и очарователен, ще повърна!

Тя погледна сестра си ядосано, но реши да не ѝ отговаря.

— Никой не поздравява Джейми по този начин — обърна ѝ внимание Пенелопе. — А и той е достатъчно хубав и очарователен, когато иска. И той също има пари.

— Но не е живял тук цял живот.

Абигейл осъзна твърде късно, че сама даде аргумент на сестра си.

— Господин Вейн! — възкликна Пенелопе високо.

Понеже се бе навела към нея в очакване да чуе прошепнатите преди малко думи, Абигейл се дръпна стреснато назад и почти се сблъска с лорд Атертън.

— Госпожице Уестън, добре ли сте?

Лорд Атертън я прихвана и задържа, но Абигейл не му обърна внимание, оглеждайки се трескаво наоколо...

— Господин Вейн! — извика отново Пенелопе, подхвана полите на роклята си и затича да пресече прашната улица.

Очите на Абигейл трескаво търсеха в тълпата. Ръката на лорд Атертън, все още около талията ѝ, стана твърда като желязо, докато нейните пръсти се вкопчиха в сюртука му. Къде беше той?!

Точно от другата страна на улицата, съвсем неподвижен наред оживената тълпа, стоеше Себастиан Вейн и не откъсваше очи от нея.

ГЛАВА 17

Себастиан се върна в Ричмънд, разкъсван от всевъзможни мисли.

От една страна имаше повод за оптимизъм. Според адвокатата в Бристол чичо Хенри му бе завещал почти четири хиляди лири стерлинги. Не бяха колкото си бе мечтал. Щеше да отнеме известно време, докато всички пари се освободят от инвестициите на Хенри, а Себастиан не искаше да губи и минута. От Бристол той бе заминал директно за Лондон, за да се срещне със своя адвокат и да изготви планове за плащане на някои от най-тежките дългове. Нямахше да стане богат, но поне правеше стъпка в правилната посока.

Оптимизмът му бе попарен от трезвата преценка, че стъпката е съвсем скромна. Четири хиляди лири нямаше да покрият и половината от дълговете, наследени от баща му — а и в момента на плащането на един кредитор, другите сигурно щяха да разберат и да настояват и те да получат парите си, при това с лихва. Напоследък почти се бяха отказали да го търсят, защото отдавна бяха наясно с неговата несъстоятелност. Той държеше да уреди максимално добре финансовите си въпроси, преди да плъзнат слухове, че ще се жени за богатата наследница и всички да се изсипят на прага му, разчитайки на дял от зестрата на Абигейл. Смяташе да използва неочакваната сума по най-разумния начин и възложи на адвокатата си да предоговори дължимите суми с всички кредитори под заплахата това да е единствената възможност да получат поне част от парите си.

Не очакваше тази тактика да проработи на сто процента, но за това щеше да се притеснява, когато му дойде времето. Засега искаше само да види Абигейл. Беше отсъствал цели шестнадесет дни, всеки един от тях по-мъчително дълъг и по-самотен от предходния. Гордостта да върви по дяволите: той я искаше за своя жена и, ако тя се съгласи, трябва да е голям глупак да чака да събере достатъчно пари — особено след като това можеше и никога да не се случи.

На сутринта след пристигането си у дома с последния дилижанс от Лондон, той си облече най-хубавите дрехи, пъкна в джоба си

подаръка, предназначен за нея, и се запъти към Харт Хаус, почти без да забелязва силното накуцване след дългите дни неудобно пътуване.

Надеждите му скоро бяха попарени.

— Госпожица Уестън не е у дома — информира го икономът.

— Разбирам. А ще се върне ли днес?

Томпсън само го погледна с онова каменно изражение, което икономите тъй добре владеят.

Себастиан промени въпроса си.

— Искях да разбера дали семейството все още е в къщата, дали не са се върнали в Лондон?

— Не, сър — веднага отвърна икономът. — Все още не са заминали. Това поне бе облекчение и донякъде намали разочарованието му.

Пое дълбоко дъх и кимна.

— Благодаря.

Обърна се и тръгна към Монтроуз Хил Хаус.

— Сър — Томпсън се прокашля, — доколкото разбрах, тя е само на разходка в града. Ако желаете да оставите визитката си...

Той отдавна нямаше пари за визитки, но сърцето му подскочи.

— Не е нужно. Благодаря.

Любезно докосна шапката си и потегли, този път към Ричмънд.

Намираще се на по-малко от половин километър, но докато стигне в града, коляното вече силно го болеше. По време на пътуването не разполагаше с време да ходи достатъчно пеша и сега го усещаше.

Въпреки това си струваше, ако може да я види отново, затова очите му неспокойно търсеха из тълпата. Почти несъзнателно се запъти към книжарницата. Питаше се дали е прочела книгата, която ѝ изпрати... И дали е препрочитала брошурата.

Последната мисъл го разсея доста и той не следеше внимателно кой е в множеството около него. Когато чу да викат името му, вдигна глава и се закова на място.

— Господин Вейн! — отново се чу същият глас, докато той се взираше в тълпата.

Отне му известно време да съобрази, че е Пенелопе Уестън, че тя бърза през улицата към него и че Абигейл е зад нея, по-красива от всякога с учудени очи и леко разтворени от изненада устни, както и че

тя държи под ръка мъж, който я гледа с нежна загриженост... и това е Бенедикт Ленъкс!

— Господин Вейн! — усмихната широко, Пенелопе Уестън направи бърз реверанс пред него. — Колко много се радвам да ви видя отново тук!

Той едва откъсна очи от Абигейл и Бенедикт.

— Така ли?

— Да. Чудехме се кога ли ще се върнете. Със сестра ми току-що си говорехме точно за това, а ето ви и вас! Сякаш самата съдба има пръст, не мислите ли?

Да, наистина изглеждаше като пръст на съдбата — поне неговата съдба — и тя явно диктуваше да загуби всичко, което значи нещо за него. Лицето му замръзна в непроницаемо изражение, когато Абигейл вдигна лице към Бенедикт и му каза нещо. Бен вдигна глава и погледна право към Себастиан, без изобщо да покаже, че го познава, преди отново да сведе очи към Абигейл и да ѝ отговори. Себастиан стисна дръжката на бастуна си толкова силно, че пръстите му затрепериха. Някъде на заден план в съзнанието му стоеше фактът, че Пенелопе още чака отговор от него, но той не можеше да проговори. Кога се бе прибрал Бенедикт? Кога, по дяволите, беше успял толкова да се сближи с Абигейл? Та той почти я беше прегърнал пред всички на улицата. А и нейният поглед, отправен към него...

— Извинете ме, госпожице Уестън — опита се да се съсредоточи той, — какво казахте?

— Казах „добре дошъл у дома“ — повтори тя доста по-тихо. — Надявам се пътуването да е било приятно.

— Да. — С крайчеца на окото си той виждаше, че Абигейл пресича улицата, а Бенедикт върви зад нея. — Надявам се и при вас всичко да е добре?

Пенелопе Уестън направи физиономия. Тя хвърли поглед през рамо към сестра си и нейния придружител, които се приближаваха.

— Можеше да е и по-добре, ако питате мен.

По странен начин веднага се досети, че тя има предвид Бенедикт. Мисълта, че поне една от сестрите Уестън все още да го предпочита, го поуспокои, макар да не бе сестрата Уестън, която той предпочиташе.

— Съжالياвам да го чуя — едва изрече той и Абигейл пристигна при тях.

— Господин Вейн — поздрави тя, леко задъхана. За миг Себастиан отново загуби ума си, потънал в сиянието на хубавите ѝ сиви очи. — Колко се радвам отново да ви видя!

Той се поклони.

— Аз също, госпожице Уестън.

— Виж ти, виж ти — сърдечно възкликна Бенедикт. — Вейн! От сто години не съм те виждал.

Себастиан изпъна гръб и погледна някогашния си приятел в лицето. Винаги е бил поне десетина сантиметра по-висок от него и дори сега с бастуна продължаваше да има леко предимство.

— Наистина.

— Вие се познавате? — озадачи се Пенелопе, която изглежда беше единствена от групата, способна да говори нормално. — О, но разбира се. Вие се познавате от години.

Себастиан стисна челюсти за миг.

— Напоследък не се виждаме често, госпожице Уестън.

— Така е — побърза да се съгласи Бенедикт, но усмивката му беше малко изкуствена. — Колко изненадващо, че познавате господин Вейн, госпожице Пенелопе.

— Ние сме съседи — опита се Себастиан да се овладее. Така му се искаше Абигейл да каже нещо, макар да не си представяше с какво би успокоила внезапния му шок да я види под ръка с Бенедикт. И то не учтиво хванала го под ръка, а вкопчила се в дрехата му и позволила му да я прегърне през кръста. Мускулите на неговата ръка внезапно се стегнаха при спомена какво е усещането да държи Абигейл в обятията си. И при спомена как и защо я бе държал така само преди две седмици. — Вероятно си забравил колко близо са Монтроуз Хил Хаус и Харт Хаус.

Бенедикт присви очи.

— За радост имах възможност да си припомня. — Той погледна към Абигейл. — Госпожица Уестън бе така любезна да се разходи с мен в гората, сред любимите ми скривалища от детските години. — Той отново погледна към Абигейл, чиито бузи бяха станали алени от смущение. — Беше много мило от нейна страна.

— Половината от тази гора е собственост на господин Вейн — намеси се Пенелопе. — Надявам се да не сте навлезли в чужд имот, лорд Атертън.

Себастиан си позволи миг на злорадство при раздражения поглед, който Бенедикт хвърли на Пенелопе. Тя му отвърна само с лъчезарна усмивка. Отговорът на Бенедикт обаче напълно срива настроението му.

— О, не половината, госпожице Уестън. Голяма част всъщност е собственост на баща ми. — Той се обърна към Себастиан с вдигнати вежди. — Гората по протежението на реката, нали?

— Да. — Думата едва се отрони от устата на Себастиан.

Цялата тази земя наистина принадлежеше на бащата на Бенедикт, граф Стратфорд, защото Майкъл Вейн му я бе продал за петдесет лири стерлинги. А когато Себастиан се опита да говори с графа по въпроса, Стратфорд му се присмя в лицето. Беше почти толкова неприятно, колкото и реакцията на Бенедикт: той се отнесе с безразличие и високомерие и каза, че така било даже много по-правилно, защото баща му щял да стопанисва земята по-добре от един луд.

Това бе и последният му дълъг разговор с Бенедикт. Разговор, който Себастиан не желал да поднови или продължи нито сега, нито когато и да било.

Той се поклонил леко.

— Не искам да преча на пазаруването ви. Приятен ден, госпожице Абигейл, госпожице Пенелопе. — Погледна Бенедикт. — Милорд.

— О, не! — възкликна Абигейл, протягайки ръка към него.

Той спря веднага. Беше пуснала ръката на Бенедикт, за да го достигне, и на него така му се искаше да хване дланта ѝ и да я притегли към себе си. Стисна още по-здраво дръжката на бастуна и зачака. Всъщност всички се бяха обърнали към нея в очакване.

Бузите ѝ пламнаха още по-силно. Тя се прокашля.

— Не прекъсвайте нищо, господин Вейн. Ние... Сестра ми и аз... — спря за момент, после продължи, без да погледне Бенедикт — ... сме много доволни, че вече сте у дома. Борис сигурно се е зарадвал да ви види. — Тя се усмихна, но никой друг не го направи и усмивката угасна на устните ѝ. — Надявам се пътуването да е било толкова полезно, колкото се надявахте — добави тя, малко несигурно.

Себастиан я погледна. Беше хубава, както си я спомняше, даже развълнуваният ѝ глас и порозовелите бузи му напомниха за

последната им среща, когато я доведе до оргазъм в ръцете си. Тогава се сети за кутийката в джоба си, завързана с червена панделка. Чичо му бе му оставил медальон, навремето принадлежал на прабаба му — малко, но много изящно бижу. Себастиан купи нова верижка за него. Представяше си как сам го слага на шията на Абигейл, а медальонът се спуска между хубавите ѝ гърди. Беше си представил и как ще целуне местенцето, на което ще падне той...

Ала изглежда през двете седмици на отсъствието си бе загубил повече, отколкото бе спечелил.

— Благодаря ви — отвърна той. — Не беше нищо особено. Пенелопе плесна с ръце.

— Четиримата не можем да стоим тук цял ден! Блокирали сме цялата улица. Заповядайте в Харт Хаус скоро, господин Вейн. Никога не съм била в Бристол и очаквам с нетърпение да чуя интересните ви разкази.

— Боя се, че едва ли ще оправдая очакванията ви. Ако Ричмънд ви се струва скучен, в Бристол е много по-зле.

— Ричмънд скучен?! — засмя се Бенедикт. — О, да, спомням си, че се оплакахте, госпожице Пенелопе. Но вероятно нещата са се променили, след като посетихме Кю и Хамптън Корт?

— Мнението ми за тези места сега е по-добро — съгласи се тя, — независимо че предложихте да ни покажете призрака в Хамптън Корт, а аз не видях дори веещия се воал. И после се върнахме пак в скучния малък Ричмънд.

— Не мога да позволя да мислите така за родния ми град. — Бенедикт ѝ се усмихна предизвикателно. — Какво ще кажете за една вечеря с танци, да оживим малко градчето? Майка ми много ще се зарадва, все за това ми говори, откакто се върнах. Какво смятате, госпожице Пенелопе?

Двете сестри си размениха погледи, малко озадачаващи за Себастиан. Изненада, но и още нещо. Значи до момента още не ги бяха канили в Стратфорд Корт?

— Много мило, сър — Абигейл се усмихна насила. — Сигурно ще бъде много приятно.

— Отлично. Веднага ще изпратя поканите. — Този път той погледна Себастиан право в очите, и то доста предизвикателно. — Какво ще кажеш, Вейн? Ще дойдеш ли?

Първият му импулс бе да откаже. Не желаше никога повече да види лорд Стратфорд, още по-малко да вечеря на неговата маса. Но от друга страна... Погледна към Абигейл. Как да я обвинява, че иска мъж с два здрави крака и прилично богатство? За съжаление му беше много по-трудно да преживее факта, че тя предпочита именно Бенедикт Ленъкс. Ала в този миг тя се бе отдалечила от Бенедикт и стоеше по-близо до сестра си; дори само това го накара да поеме дълбоко дъх и да каже:

— Разбира се.

Усмивката на Бенедикт вече не беше толкова бляскава.

— Отлично. — Той се обърна отново към сестрите. — Да тръгваме ли да търсим брат ви? Казахте, че ви чака в кафенето.

— Не, не е там! — извика почти радостно Пенелопе. Тя вдигна ръка. — Джеймс!

Господин Уестън кимна към всички, когато се приближи.

— Атертън, Вейн, как сте? — Огледа сестрите си. — Виждам, че съм дошъл съвсем навреме, за да ви спася от тези двете.

— Чудесно извинение, задето закъсна да ни посрещнеш! — обвини го Пенелопе.

Джеймс Уестън я погледна развеселено.

— Изглежда сте в добри ръце, но и аз си знам задълженията. Джентълмени, благодаря ви, че се погрижихте за сестрите ми. Сега смятам да ги върна в Харт Хаус.

— Не беше задължение, а удоволствие. — Бенедикт сложи ръка на сърцето си и се поклони. — Благодаря ви отново за безценната помощ, госпожице Уестън.

— За нищо, сър — отговори тихо Абигейл.

— Приятен ден, милорд — изчурулика Пенелопе. — Надявам се лейди Саманта да оцени огромните усилия, които направихте за нея.

Отправяйки един последен остър поглед към Себастиан, Бенедикт докосна шапката си и тръгна, като въртеше бастуна си. Човек би си помислил, че го прави нарочно — сякаш да покаже, че неговият бастун е само за красота, защото чудесно върви и без него.

— Оставих каретата в края на улицата. — Господин Уестън погледна към Пенелопе. — Дано да не си забъркала никакви неприятности с Атертън.

Тя направи физиономия.

— Защо винаги ме подозираш във всякакви ужасни неща?

Брат ѝ се засмя.

— От опит! Кажете ми какво направи, той изглеждаше малко разсърден...

Двамата тръгнаха, но Абигейл остана.

— Отдавна ли се прибрахте?

— Едва снощи, с последния дилижанс от Лондон.

— Добре дошъл у дома — тихо каза тя.

Той само се поклони.

— Благодаря.

Картината как Бенедикт я прегръща изтри от ума му всичко, което бе намислил да ѝ каже.

Последва дълга тишина.

— Виждам, че сте се запознали с лорд Атертън — каза той, несигурен дали е уместно да продължи да ѝ говори фамилиарно на „ти“. Но трябваше да знае отговора. — Изглежда доста увлечен по вас.

Искаше да чуе само една дума, само един знак, че тя не е отвърнала на очевидното привличане на Бенедикт. Той разбираше много добре интереса на Бенедикт към нея — това бе съвсем разбираемо, — но дали тя му отвърщаше със същото?

Тя премести пакета от едната ръка в другата с неловък жест, сякаш твърде ѝ тежеше.

— Едва наскоро се запознахме с него. А сега беше дошъл в града да търси подарък на сестра си и ме помоли... Мен и Пенелопе — бързо добави тя, — да му помогнем.

Това изобщо не даваше отговор на наблюдението му, че Бенедикт е увлечен по нея. На Себастиан всичко му бе ясно като бял ден, но ако тя даже не се преструваше, че не е забелязала... „Не мога да я обвинявам“, каза си той наум, но същевременно почти физически усети как черупката отново обвива сърцето му. Посочи с глава брат ѝ и сестра ѝ.

— Не искам да ви бавя. Да тръгваме ли?

Абигейл кимна, твърде притеснена, за да каже нещо. Не си бе представяла завръщането му по този начин. Той не изглеждаше никак доволен, че я вижда, не отрони нито дума, в смисъл че се радва, задето ги е срещнал. Себастиан просто тръгна до нея, без да ѝ предложи да го хване под ръка. Сега вече тежестта на Айвънхоу ѝ се струваше огромна.

Той нямаше представа какво съдържа пакета, но тя знаеше — и от скованите му рамене, и от мрачното му изражение си представяше, че поне подозира...

— Радвам се, че пътуването е било успешно — опита се да сложи край на потискащото мълчание тя.

Пенелопе явно предизвикваше брат си да се надпреварват, защото вече бяха се отдалечили доста напред.

Себастиан я погледна за миг.

— Може да се каже.

— Не беше ли успешно?

Устните му бяха строго свити, а очите — вторачени право напред.

— Не съм сигурен.

Тя започна да се ядосва. Той се държеше, сякаш го беше обидила, а всъщност тя само се бе държала сърдечно с техен съсед. Повдигна *Айвънхоу* малко по-нагоре под лакътя си. Ако Себастиан Вейн изпитваше интерес към нея, редно беше да направи нещо, както стори лорд Атертън. Можеше да разкрие чувствата си онзи ден, когато я целува по такъв скандален начин. Можеше да ѝ пише, докато бе далеч от дома. Можеше да я попита дали нещо я свързва с лорд Атертън, вместо да се сърди и да мълчи...

— Лорд Атертън беше много любезен — подхвърли тя, за да го предизвика.

— И грижовен, виждам.

Тя отново усети тежестта на *Айвънхоу*, но просто се усмихна.

— Да, наистина. Инак в Харт Хаус щеше да е доста тихо и скучно.

Този път той я погледна за по-дълго.

— Значи често е гостувал.

Тя махна небрежно.

— Често? Няколко пъти...

— И сте се разходили заедно в гората.

— Веднъж — кимна тя.

— И го срещнахте тук днес.

— Случайно — уточни тя със същия весел, приятен тон, в рязък контраст с неговия. — Точно както срещнахме и вас. — Едва след още

няколко крачки попита: — Какъв е Бристол? Никога не съм била в пристанищен град.

— Многолюден — отвърна той. — Мръсен.

Тя кимна.

— Звучи много различен от Ричмънд. Веднъж брат ми пътува до Портсмут и ни написа писма с много забавни описания какви хора е срещнал.

Доста дълго време нейният спътник не каза нищо. Почти бяха стигнали до каретата, където Пенелопе и Джеймс вече се бяха настанили. Кочияшът чакаше на стъпенката, за да ѝ помогне да се качи.

— В Бристол няма нищо интересно, за което да пиша.

— Вероятно е така, но едно писмо щеше да ми покаже, че мислите за мен. — Тя вдигна вежди. — Сигурно не сте... Не би трябвало да очаквам твърде много.

Той я хвана за ръката и я дръпна. Абигейл се обърна с лице към него, когато вече се канеше да се качи в каретата.

— Мислих за вас — каза той с нисък, напрегнат глас. — Всеки ден.

— И аз мислех за вас — също така тихо отвърна тя. — Бедата беше, че не знаех какво да мисля!

Той стисна китката ѝ още по-силно.

— След начина, по който се разделихме...

— Какво? — настоя тя, след като той млъкна. — Никой от нас не обеща нищо на другия.

— Така е — мрачно потвърди той. — Очевидно е така.

Абигейл пламна от червенина. Той беше разкопчал роклята ѝ и я бе целувал навсякъде, беше я любил с устата си. Беше сложил ръка под полата ѝ и я бе накарал да се чувства като най-развратната, най-алчна за ласки жена на света. А тя не само че му бе позволила, а бе изпитала истинско блаженство. И беше искала още.

Сега обаче всички надежди какво би се случило след връщането му ѝ изглеждаха глупави и наивни. Той очевидно изобщо не си спомняше, че е искал да говори с баща ѝ. Днес отново изглеждаше далечен и резервиран.

— Е — подхвана тя, преди да успее да се спре, — навярно вината е моя. Вие поискахте много от мен и аз го дадох, без да настоявам за

някакво обещание.

Той пусна ръката ѝ, все едно го бе опарила.

— Преди обаче да ме обвините в... В каквото и да било — продължи тя с все по-голяма ярост, — запитайте се какво право имахте да очаквате безрезервна обич. Вие знаете какво искам, сър — никога не съм ви лъгала по въпроса. И ако не можете или не искате да ми го дадете, защо да не потърся другаде? Сам вие ме посъветвахте да го направя!

— Абигейл — тихо произнесе той.

Но тя махна гневно с ръка.

— Омръзна ми да ме мислят за безсърдечна любителка на флиртове. Искам да последвам сърцето си, да, но не и да го видя разбито! Ако това е всичко, което имате да ми предложите, може би е редно да потърся нечие чуждо внимание. — Тя вирна брадичка. — Ако смятате, че чувствата ви не са променени, знаете къде да ме намерите.

Обърна му гръб и с бързи стъпки тръгна към каретата, качи се в нея без помощта на кочияша и седна до сестра си.

— Готова съм да се прибера у дома — обяви тя.

Джеймс вдигна учудено вежди, но тя направи знак на кочияша.

Пенелопе се приведе към нея.

— Аби, да не би току-що да се скара с господин Вейн? — невярващо попита тя. — Насред Ричмънд?

— Нищо подобно.

Тя гледаше право напред и даже отказа да погледне Себастиан, когато каретата потегли.

Пенелопе изви любопитно шия.

— Той изглежда като ударен от гръм! Какво му каза?

— Нищо, в което да не съм напълно убедена.

Тя изгледа свирепо брат си, който моментално извърна поглед, правейки се, че с интерес наблюдава пейзажа.

Пенелопе най-сетне се облегна на седалката, явно доволна от думите ѝ.

— Тогава съм сигурна, че е трябвало да го чуе.

Абигейл не каза нищо. Сърцето ѝ биеше силно, а ръцете ѝ трепереха, докато стискаше подаръка от лорд Атертън. Себастиан Вейн наистина трябваше да чуе всичко това, а тя трябваше да го каже. Ако я иска, беше дошло време да го докаже.

ГЛАВА 18

Себастиан се прибра у дома в много мрачно настроение.

Всяка нейна дума съдържаше самата истина. Той не ѝ беше обещал нищо. Беше ѝ казал да бяга от него. Беше се възползвал от наивното ѝ любопитство и доверчивата ѝ природа, за да задоволи собствения си копнеж. Добре знаеше какво иска тя: не само страст, но любов и брак. Иронията, че той наистина се намираше само на крачка да ѝ предложи и двете, бе известна само на него, но не и на Абигейл, защото първичната му реакция към Бенедикт Ленъкс попречи на всичките му мисли и намерения.

По дяволите! Не друг, а точно Бенедикт Ленъкс. Навярно имаше някакъв черен хумор в това: навремето Бенедикт му завиждаше за всичко. Себастиан беше по-висок и по-силен, по-ловък ездач и по-добър стрелец. Вярно, баща му нямаше благородническа титла, но това пък позволи на Себастиан да постъпи в армията, докато Бенедикт, наследникът на граф Стратфорд, получи категоричен отказ да търси военна слава.

Споменът за наивните им младежки възгледи за армията го накара да се усмихне горчиво. За него военната слава бързо се превърна в живот на сакат човек, а Бенедикт — в безопасност, макар и нещастен у дома — все още беше съвсем здрав и доволен.

Още по-лошо беше, разбира се, че имотите на Себастиан бяха осакатени дори повече от него и непрекият печеливш се оказа Бенедикт. Себастиан не очакваше да му е по-леко, ако баща му бе продал земята на друг, а не на лорд Стратфорд, но фактът, че Бенедикт ще наследи това, което по право му се полагаше... Наложил му се да диша дълбоко, за да не започне отново да проклина приумиците на съдбата.

И така, Бенедикт — здрав и силен — притежаваше голямо наследство. Това Себастиан нямаше как да промени. Не Бенедикт простреля коляното му, нито стопи имотите му. Съдбата често е жестока.

Но Абигейл... Колебаеше се дали е способен да приеме загубата на Абигейл по този философски начин. Не че някога е била негова, всъщност. Нищо не ѝ бе обещал.

Кутийката с медальона удряше бедрото му при всяка крачка и непрекъснато му напомняше нещо. Какво иска той? Не беше ѝ обещал нищо, но само защото — поне така се оправдаваше — нямаше какво да ѝ обещае. Проклетата му гордост попречи да ѝ признае, че е влюбен в нея, и ето — сега тя бе потърсила привързаност другаде. Кой би могъл да я вини?

Той се отклони от пътя през гората. Отвътре го изгаряше черното желание да удари нещо. Силно перна някаква папрат с бастуна си.

Заби пета в земята, сякаш да накаже коляното си, задето е толкова слабо и толкова го боли. При това загуби равновесие. Когато залитна, за да се изправи, десният му крак попадна на място, привидно сухо, но всъщност се оказа плътен килим от листа върху кал. Само след секунда се хлъзна по лекия наклон на пътеката и се озова по задник върху черна мокра почва.

За момент просто остана така — седнал и с разтуптяно сърце. Със сигурност не падаше за първи път през живота си, но от доста време не му се бе случвало. Обикновено внимаваше къде стъпва. Ако не беше оставил емоциите да замъглят разума му...

Разумът му го предупреждаваше да стои далеч от Абигейл. Успя някак да го измами, за да не изпусне шанса да я целуне. Но се въздържа да сподели чувствата си, преди да замине. Ако не бе послушал гнева си, сега можеше да не е тук. Можеше да върви под ръка с нея, да ѝ разказва за Бристол и за чичо си, а вероятно дори да иска ръката ѝ в този момент.

Внимателно провери коляното си. Не му се видя да е наранено. Изпъшка и се изправи, търсейки с ръка бастуна си, преди да стъпи на левия крак. Няколко предпазливи стъпки — и реши, че коляното не е много по-зле от преди. Ако не се броят мокрите панталони, нищо му нямаше.

Внезапна мисъл го накара да посегне към джоба на сюртука. Кутийката беше леко смачкана от едната страна, но когато развърза панделката и я отвори, медальонът вътре изглеждаше съвсем същият: деликатен профил на млада жена, изваян от слонова кост и инкрустиран на светлосин фон. Прокара пръст по златната рамка.

Не, не здравият разум го бе държал далеч от Абигейл. Беше страхът! Отказваше да гостува в дома ѝ, когато го канеше, защото се страхуваше, че тя няма да го хареса. Не ѝ каза причината за пътуването до Бристол, преди да тръгне, защото се страхуваше, че новините няма да са толкова добри, колкото се надява. Не ѝ каза, че я обича, защото не искаше да разтваря сърцето си и да го прави уязвимо така, както не бе го правил вече години, макар че точно тя вероятно бе последният човек на света, който би злоупотребил с доверието му. Всичко, което направи — и не направи, — бе продиктувано от страх!

Себастиан добре познаваше страха. Спомняше си как лежи във военния лазарет и се страхува да заспи, защото рискува да не се събуди никога вече. Спомняше си как затваря баща си в спалнята му вечер и се свива от болка при всеки вик на побъркания човек, уплашен, че той ще умре, и също толкова уплашен, че може и да не умре. Спомняше си как се чуди с какво, за бога, да плати сметките и ипотеката, подгонен от страха, че ще загуби съвсем всичко. Той бе преживял и преодолял всички тези страхове.

По-малкото наследство нямаше да го направи по-малко желан в нейните очи; всяко подобряване на положението само би помогнало. Тя вече знаеше за сакатото му коляно. Тя вече знаеше и твърде много за него. И — Господ знае защо — го бе приела такъв, какъвто е.

Той прехапа устни и пръстите му стиснаха още по-здраво медальона. Какъв глупак! Ако иска това момиче да стане негово, трябва да го спечели. Всяка жена заслужава да я ухажват, да я преследват, да я накарат да се чувства желана. Заради своя инат и гордост направи тази задача по-трудна, но това не променяше простата истина, която той знаеше в ума и сърцето си: искаше я. Имаше нужда от нея. Обичаше я.

И ако трябва да се бори, за да я спечели — ще се бори до последен дъх!

* * *

На следващата сутрин Абигейл имаше решения по два въпроса. Ако лорд Атертън дойде на гости, ще откаже да го приеме и ще се оправдае с главоболие. Донякъде беше вярно. Колебанието ѝ как да се

държи в отговор на вниманието му я изнервяше. Родителите ѝ бяха толкова доволни, а той толкова очарователен, че... Ако бе срещнала само него, а не бе виждала Себастиан, кой знае какво можеше да се случи?

Но *тя* беше срещнала Себастиан и дори мислеше, че е влюбена в него. Това беше и второто ѝ решение. Ако той се появи, ще говори с него, но все пак ще държи в резерва извинението за главоболие, ако се наложи. Ако той дойде да обясни защо е бил толкова мрачен и сериозен, тя ще иска да го изслуша. Но понеже той явно не обича да гостува в дома им, си помисли, че ще има достатъчно време да поразсъждава по въпроса.

Постави *Айвънхоу* на полицата до леглото си, точно до *Децата на абатството*. Известно време гледа и двете книги. *Айвънхоу* — една спираща дъха история за любов и галантност — ѝ бе любима, а освен това новото издание бе наистина красиво, с кожена подвързия и позлатени букви на корицата. *Децата на абатството* бе стара книга с мирис на прах, а и самата история звучеше доста наивно.

Но разликата... Прокара пръст по гръбчето на старата книга. *Айвънхоу* беше плод на моментно хрумване на лорд Атертън. Чу я да казва, че харесва книгата, затова ѝ я купи. За него тя нямаше никакво значение, освен като начин да я впечатли и да ѝ достави удоволствие. А *Децата на абатството* навремето бе принадлежала на майката на Себастиан. Дори ако — както тя подозираше — той ѝ я бе подарил, защото не е можел да си позволи да ѝ купи друга, да не говорим за *Айвънхоу*, тя все пак значеше нещо за него. Защо иначе ще я пази през всичките тези години? Беше обикновен роман, с евтина подвързия, без претенции да е велико словесно постижение. Но беше знак за дълбоките му чувства, искрен жест, също както да почисти и подготви пещерата за нея. Тя отказваше да повярва, че е отсякъл всички шубраци пред входа, помел е галерията, занесъл е килим, възглавници и фенери чак в гората просто така. И без да знае дали тя изобщо ще дойде повече там.

Абигейл не бе ходила в пещерата от онзи ден, когато със Себастиан лежаха върху килима и за първи път видяха русалката.

Легна по гръб на леглото и се загледа в белия таван. Родителите ѝ сигурно много ще се стреснат, ако поиска разрешение да направи там мозайка...

На вратата се почука.

— Имате посетител — съобщи Томпсън. — Господин Вейн.

Виж ти! Това беше изненада.

— Покани го в гостната — разпореди тя. — Слизам след минута.

Опита се да си събере мислите и да се успокои малко, преди да слезе.

Себастиан стоеше до прозореца и гледаше навън, с гръб към стаята. Нещо в позата му ѝ подсказа, че е преживял промяна.

— Господин Вейн — направи тя реверанс до вратата.

Той се извъртя рязко. За момент изражението му бе изненадано, съвсем уязвимо. Погледна я с такова учудване и копнеж в очите, че сърцето на Абигейл подскочи.

Той се поклони, а когато отново вдигна глава, лицето му отново беше спокойно и непроницаемо.

— Госпожице Уестън.

— Няма ли да седнете? — направи тя жест към дивана.

Той се поколеба.

— Не бихме ли могли да излезем в градината? Колкото и да ми е приятно да разговарям с майка ви и сестра ви, онова, което имам да казвам, е само за вас.

Абигейл бързо прецени. Ако майка ѝ знае за присъствието му — а беше готова да се обзаложи, че точно в този момент Томпсън ѝ съобщава, — тя щеше да дойде при тях. Но градината се виждаше изцяло от къщата. Ако просто се разхождат по пътеките близо до терасата, майка ѝ вероятно ще ги наблюдава от прозореца, без да се тревожи.

— Добре. Само да си взема шала.

Тя тръгна пред него към градината, чудейки се какво ли възнамерява да ѝ каже. Пресякоха терасата и се спуснаха по покритата с чакъл пътека през добре гледаната градина.

— Искам още веднъж да се извиня — подхвана Себастиан с доста мрачен тон. — Вчера не се държах добре.

— Така е — съгласи се тя.

Той явно трудно намираше думите.

— Навярно е добре да започна с една история от миналото. Сигурно сте забелязали, че с лорд Атертън се познаваме добре.

Тя долови краткото колебание преди последната дума.

— Да. Лейди Саманта ни каза, че двамата сте били приятели навремето, а той пък ми разказа как двамата сте скитали из гората като братя, търсейки пещерата.

Той ѝ отпрати бърз и остър поглед.

— Така беше.

Стори ѝ се, че днес той куца повече от обикновено.

— Преди време бяхме най-добри приятели. Неговият баща беше строг и деспотичен, а моят — разсеян и често съвсем потънал в поредната си научна фантазия. И двамата търсехме спасение в гората. Издирването на изгубената пещера беше само една от мисиите ни. През часовете на това скитане си прекарвахме чудесно. Нямаше приключение, в което да не бяхме готови да се впуснем, а и в тази гора се чувствахме напълно равни. Но, разбира се, положението на двамата бе много различно. Той е първороден син на граф, докато моят баща няма благородническа титла. Когато завършихме университета, войната вече беше избухнала. И двамата искахме да се включим. Аз мечтаех за приключения, а той — за слава. Още от малък искаше да става войник. Баща ми се съгласи, макар и неохотно, но лорд Стратфорд категорично забрани на Бен — тоест на лорд Атертън — да стане офицер. Аз получих военната служба и тогава жестоко се скарахме.

— Той е завиждал — тихо отбеляза тя.

— Така беше — съгласи се Себастиан. — Разсъдих трезво и си дадох сметка колко много е искал да замине — не само заради приключенията и славата, а най-вече за да избяга от баща си. Стратфорд беше... не беше мил и любящ баща като моя. Знам, че биеше Бен, понякога много жестоко, и никога не беше доволен от сина си. Но тогава бях упорит и глупав, твърдо решен да го направя, и не обръщах особено внимание на чувствата му. Заминах на война, а той нямаше друг избор, освен да остане тук.

Абигейл се сети за хубавата униформа на лорд Атертън при първото му гостуване в дома им. Кралските гвардейци бяха елитна, но в общи линии само представителна военна част. Наследникът на един граф не би получил позволение да отиде на война, но все пак бе успял да влезе в армията.

— Когато се върнах, всичко се бе променило, разбира се — продължи Себастиан, без да навлиза в подробности. — Включително и

нашето приятелство. Донякъде, предполагам, беше виновна и лудостта на баща ми. Много преди да се сетят да ми пишат и да ме уведомят, всички в Ричмънд знаели, че нещо е станало с главата му. Но най-лошото беше, че баща ми... — Той се препъна и едва успя да се опре на бастуна. — Казах ви, че баща ми беше продал повечето от земите на смешни цени. Не споменах обаче, че най-ценните земи бяха купени от лорд Стратфорд. Вече признах, че тогава бях полудял от мъка. Най-тежкият сблъсък беше с лорд Стратфорд. — Той се намръщи. — Струваше ми се особено жестоко бащата на най-близкия ми приятел да се възползва така от болестта на моя баща. Смятах, че приятелството ми с Атертън има някаква тежест пред Стратфорд... Смятах, че ако само се съгласи да приеме обратно парите и да ми върне имотите, с останалото щях някак да се справя. Земята не значеше нищо за него. И до ден-дневен той не е променил нищо там. А и ако можех да си върна поне земята край реката, включително семейната гробница...

Тя се обърна смаяно към него и съвсем забрави да говори на „вие“.

— Той е купил гроба на майка ти?

Себастиан кимна.

— Да, за няколко шилинга на акър. — Изпусна шумно дъх, опитвайки се да обуздае гнева си. — Но Стратфорд е упорит човек и ми отказа. Двамата се скарахме и то доста разгорещено. Попита ме да не би и аз да съм се побъркал, а после предложи да ми препродаде земята за пет хиляди лири. Тръгнах си бесен и треснах вратата в лицето му. Излизайки от Стратфорд Корт, срещнах лорд Атертън, който зае страната на баща си. Каза ми, че баща му поне не е луд и щял да се грижи за имотите по-добре от моя... Продажбата е съвсем законна, каза ми той. Трябвало да покажа малко достойнство и да приема реалността.

Тя не знаеше как да реагира. Възможно ли беше лорд Атертън, винаги толкова очарователен и весел, наистина да е толкова безсърдечен?

— Вероятно смятате, че от негова страна е било грозно да го каже — продължи Себастиан. — Но аз подозирам... Подозирам, че беше заради сестра му. Когато заминах на война Саманта беше още дете, но беше съвсем ясно, че изпитва някакво момичешко увлечение към мен. Това, разбира се, бяха само фантазии. Като се има предвид

какви са бащите ни, ние се намирахме почти в положението на Ромео и Жулиета. За нея обаче нещата явно са изглеждали възможни. Бенедикт винаги се е отнасял закрилнически към нея и през детството ни понякога я водеше с нас на експедициите ни из гората. Преди да тръгна за армията, тя ми каза, че ме обича и ще ме чака да се върна, за да се оженим.

Отначало Абигейл слушаше с интерес, по-късно и с истинско смайване. Сега спря на място.

— Саманта? — възкликна тя, опитвайки се да си представи как днешната съдържана млада лейди се е решила на такова дръзко действие. — Колко смело и колко необичайно за нея!

Той направи гримаса.

— Тогава тя беше само на тринадесет. На тази възраст човек не може да се приема на сериозно. По онова време например най-голямата ми мечта беше да открадна бутилка от брандито на баща ми...

— Някой спомена, че сте се оттеглили от обществото заради лейди Саманта — бавно каза Абигейл. — Били сте влюбен в нея и ви е било непоносимо да я виждате повече, след като сте поискали ръката ѝ, а баща ѝ отказал.

— Ако наистина я бях поискал, щяха да ми откажат — съгласи се той. — С презрение и на мига. Но аз никога не съм я обичал, затова и не съм я молил да се омъжи за мен. Тя беше много мило момиче и аз я обичах като сестра. Израснахме заедно и вероятно, ако коляното ми не беше осакатено, а баща ми не беше полудял... Ако имах богатство и добро име... — Той сви рамене. — Но не беше така, затова няма значение. Тя стана причина Бенедикт да се скара с мен завинаги. Казах за нощта, когато баща ми изчезна. — Абигейл кимна, виждайки въпросителния му поглед. — През онази нощ той дойде в Монтроуз Хил Хаус. Обвини ме, че съм скрил Саманта в къщата: бил съм я примамил... Накарал съм я да ми пристане, за да си върна богатството. Точно докато претърсвах къщата заради нея, открих, че баща ми го няма.

— А може ли наистина да е била там? — погледна го тя тревожно.

— Дали е възможно шестнайсетгодишно момиче да дойде от Стратфорд Корт през реката до Монтроуз Хил Хаус и да се върне,

съвсем самичко през нощта? Аз не я видях. Икономката и съпругът ѝ също не я бяха видели. Бенедикт нямаше доказателство, че тя изобщо е напускала дома си. Когато се прибрал, я намерил в леглото ѝ. — В гласа му се появиха твърди нотки. — И тогава за последен път аз и Бенедикт изобщо разговаряхме. До вчера. Той ме обвини, че съм съблазнил невинно момиче, едно момиче. Момиче, което съм приемал като сестра. Не каза и дума, за да опровергае слуховете, че съм убил баща си, макар да беше там и да видя празната стая. Не каза нищо и когато баща му ме обвини, че съм откраднал пари, за да си отмъстя за загубените земи. Той не беше човекът, когото си спомнях от детството ни, и днес ми е трудно да мисля за него с добри чувства.

В това нямаше никакво съмнение. Гласът му звучеше все по-ядосан и дрезгав, а на лицето му бе изписано дълбоко разочарование. Абигейл, по природа много верен човек, усети как в сърцето ѝ също се надига гняв. При цялата вероятност Себастиан да е бил по-лекоμισлен като съвсем млад, той не би си играл с любовта на едно момиче, особено с толкова младо момиче. Донякъде — само донякъде — би оправдала лорд Атертън, че е искал да защити сестра си, но не и до степен да стои безучастно, докато сплетниците разпъват на кръст приятеля му без истинска причина. Спонтанно сложи длан върху ръката на Себастиан.

— Съжалявам.

Това докосване го измъкна от обхваналия го гняв. Суровото изражение на лицето му се стопи, когато погледна към ръката ѝ.

— Няма за какво. Аз се извинявам. Моя беше вината, че не успях да скрия ненавистта си при срещата ни вчера.

Вчера той я видя да държи лорд Атертън под ръка и да стиска в другата скъпия му подарък. Абигейл вече съжаляваше задето се бе ядосала на Себастиан. За него сигурно е било истински удар да я види така, особено след като при последната им среща му бе позволила да разкопчае роклята ѝ и да целува гърдите ѝ... От спомена за устните му върху голата ѝ кожа сърцето ѝ подскочи. Той не ѝ беше обещал нищо с думи... но едва сега тя осъзна, че всичките му действия говореха за много по-силни чувства към нея, отколкото бе обявил. Искаше да я люби, но се въздържа. Каза ѝ, че се опитва да пази честта ѝ. Вместо извинение ѝ изпрати книга, останала от майка му. Беше разчистил пред пещерата и ѝ бе предоставил възможността тя да види скритите вътре

съкровища. Дойде официално да гостува в дома ѝ, за смайване на цялото семейство. Намекна, че се готви да говори с баща ѝ, когато се върне от Бристол. И бе тръгнал да я търси веднага след връщането си у дома...

— Преди да тръгнеш — колебливо започна тя, но вече без колебание на „ти“, — каза, че имаш въпрос към баща ми.

В очите му се четеше притеснение.

— Вече не съм сигурен дали трябва да го задам.

— Но защо? Да не би в Бристол да се е случило нещо, което да промени решението ти?

— Не, не в Бристол — поправи я той. — Чичо ми почина. Отидох в Бристол да се срещна с адвоката му, защото ми бе оставил наследство — около четири хиляди лири.

Значи новините бяха добри, поне в едно отношение. Тя се опита да сподави искрицата облекчение и радост.

— Съжалявам, че е починал.

Той кимна.

— Благодаря.

Последва дълга пауза. Той се осмели:

— Вчера каза, че никога не криеш желанията си. Ако те са се променили, откакто заминах...

— Не — прекъсна го тя.

Беше вярно. Сега, когато стоеше отново пред нея, висок, сериозен и толкова близо, че можеше да го докосне, в сърцето ѝ всичко беше ясно.

— Не бих те обвинил, ако предпочетеш Атертън.

— Но аз не го предпочитам — прошепна тя.

В очите му се появи странен блясък.

— Дали цялата градина се вижда от къщата?

Тя преглътна смутено. По тялото ѝ премина тръпка.

— Цялата, без онази част до стената, където растат пълзящите рози. Има една беседка...

— Ще ми я покажеш ли?

Без да каже и дума повече, тя зави по пътеката към стената между зеленчуковата градина и цветната. Пътеката край къщата всъщност отвеждаше до Уханната алея. Тя нарочно крачеше бавно, привидно спокойно, а всъщност копнееше да се затича и по-бързо да

се скрие от любопитните очи. Молеше се Майло да е направил някоя беля из стаите, за да отклони вниманието на майка ѝ от прозорците. Десет минутки, не искаше повече.

Щом завиха край стената, Себастиан хвърли бастуна. Тя се извърна изненадана от звука — помили, че той пак се е препънал, но той грабна лицето ѝ в шепи и я целуна. Беше целувката на човек, дълго жадувал за нея, и Абигейл усети как краката ѝ се подкосяват. Тя плъзна длани по гърдите му, под сакото, усещайки бързите удари на сърцето му. Той обви талията ѝ с ръка и я придърпа към себе си с такъв плам, че едва не я нарани. Тя въздъхна от удоволствие. О, да: вече знаеше добре какво иска и то беше тук, в обятията ѝ.

— Липсваше ми — прошепна той. — Повече, отколкото мога да изразя с думи.

— И ти на мен — притисна устни към бузата му.

— Въпреки вниманието на лорд Атертън?

Тя се засмя и подръпна шеговито вратовръзката му.

— Какво се очакваше да направя? Да го изхвърля? Ами ако Пенелопе го иска?

Устните му се извиха в усмивка.

— Ами да го вземе, ако толкова го иска. Не ме е грижа.

— Нито пък мен — прошепна тя, придърпвайки устните му към своите за още една целувка. Разполагаха само с още няколко секунди. Всеки, който идваше от гората — или даже от конюшните, — щеше да ги види отчаяно вкопчени един в друг, сякаш раздялата им бе причинила физическа болка. А навярно наистина беше така. Себастиан вдигна глава и опря лице до нейното слепоочие и Абигейл се вкопчи в него по-силно. Още минутка, още само секунда... Не можеше да се насити, искаше да открадне възможно повече мигове, уплашена, че до следващата им прегръдка може да минат още две седмици.

Той с неохота се отдели от нея.

— Донесох ти подарък — извади Себастиан малка кутийка от джоба си.

Абигейл развърза панделката, отвори кутийката и очаровано разгледа изящния медальон на златна верижка.

— Колко е красив — въздъхна тя. — Благодаря ти!

Той се усмихна — широка, открита усмивка, навярно първата такава на лицето му.

— Никога не съм бил толкова щастлив да направя някому подарък — сподели той и я целуна отново, този път нежно и леко.

Това е целувка на влюбен мъж, помисли си тя, замаяна от радост.

— Аха!

Абигейл се стресна, а Себастиан се извърна. На алеята зад тях стоеше майка ѝ, понесла Майло под мишница. Усмивката ѝ бе едновременно любезна и строга. Поне Абигейл не бе виждала друг човек способен да постигне подобно изражение.

— Колко се радвам да ви видя отново, господин Вейн — поздрави майка ѝ. — Чудех се дали пък не сте се изгубили в градината.

— Не, госпожо Уестън. Тъкмо се възхищавах на розите ви. Майка ѝ хвърли бегъл поглед към пълзящите рози по стената до тях. Абигейл се възползва от отклоненото ѝ внимание, за да пъхне кутийката в джоба си. Подозираше, че с гостуването му е приключило — и се оказа права, защото майка ѝ повече не се отдели от тях, отговаряше на всички учтиви въпроси на Себастиан за растенията и подредбата на градината, докато Абигейл крачеше зад тях. Този път обаче тя нямаше нищо против. Кутийката в джоба ѝ беше живо доказателство колко е била права — и за Себастиан, и за своите чувства.

А това означаваше, че всичко ще се подреди точно както трябва. Вече беше сигурна, че така ще стане.

ГЛАВА 19

От Стратфорд Корт пристигна поканата за вечеря и в Харт Хаус настана истинска суматоха. Госпожа Уестън не си намираще място от радост; изпрати бърза бележка до баща им, заминал за Лондон по работа, с нареждане да се върне незабавно заради предстоящата вечеря с графа и графинята; обяви на Джеймс, че ще дойде с тях на вечерята, независимо от плановете си. Пенелопе, хитрушата, успя да уговори нова рокля и обувки от майка си. Веднага получи разрешение да отиде до Ричмънд и да си поръча тоалета. Абигейл, твърде унесена в собствените си щастливи мечтания, почти не обърна внимание на поканата.

— Не ми изглеждаш изненадана, Аби? — усмихна се майка ѝ.

— Не. Лорд Атертън спомена за тази вечеря при срещата ни в града онзи ден.

Майка ѝ присви очи.

— Нито ми изглеждаш особено доволна.

— О, сигурно ще бъде много приятно.

Майка ѝ продължи да я гледа изпитателно, после отиде да затвори вратата, върна се и седна до Абигейл на дивана, след което взе ръкоделието от ръцете ѝ.

— Какво се случи между теб и господин Вейн вчера?

— Разходихме се в градината и си говорихме.

— Беше много весела, когато той си тръгна.

Тя се усмихна. Не успя да се въздържи.

— Аз съм влюбена, мамо.

На челото на майка ѝ се появи тънка бръчица.

— А лорд Атертън?

— Той е очарователен и много симпатичен, но не е мъжът, в когото съм влюбена.

Майка ѝ въздъхна.

— Вейн не е говорил с баща ти.

— Не, но татко каза, че ще уважи моя избор.

— Ще вземе под внимание желанията ти — поправи я майка ѝ.

— Има силни аргументи срещу господин Вейн.

— Но има и също толкова силни обяснения, които го оправдават.

Майка ѝ прокара ръка по челото си.

— Страх ме е да попитам.

— Не искаш ли да съм щастлива? — Тя се приближи до майка си. — Мамо, той е добър човек. Герой от войната! Баща му е полудял, това е истина, но лудостта няма нищо общо със сина. Именно лудостта е причина стария господин Вейн да излезе от дома си посред нощ и повече да не се върне.

— Но какво се е случило с него, миличка?

— Никой не знае. Никой — повтори тя. — Себастиан го е търсил. И защо да не го направи? — Майка ѝ повдигна въпросително вежда, но Абигейл направи развълнуван жест с ръка. — С какво е заслужил да го мислят за убиец? И да не може да наследи имота си, защото няма доказателство, че баща му е мъртъв? Това не е логично, мамо.

— Но е черно петно и то много притеснително — натърти майка ѝ. — А ние искаме не само да си щастлива, но и да си в безопасност, Аби. И за нещастие слуховете, да не говорим за мотивите му да иска брак с богато момиче, не са в негова полза.

Абигейл я погледна сериозно.

— Когато ти си се омъжила за татко, той е бил просто един амбициозен млад човек, който учел право и работел в кантората на баща си. Не е имал почти никакви пари. Какво те накара да рискуваш и да се омъжиш за него?

— Изобщо не започвай с тази тема, млада госпожице.

Тонът ѝ беше истинско предупреждение. Абигейл замълча: тя искаше подкрепа от майка си, а не караница.

— Винаги си ме смятала за много разумна. Срещала съм и преди хубави мъже, мошеници, които са ме задиряли заради зестрата ми, но не съм се поддавала на ласкателствата им. Защо сега не ми вярваш?

Дълго време майка ѝ обмисляше отговора.

— Предполагам, защото е много по-лесно да ти имам доверие, когато им отказваш. Тогава рискът е много по-малък. — Тя въздъхна. — О, Аби! Наистина искам да си щастлива. Но господин Вейн трябва

да докаже, че е достоен за теб. В противен случай... По-добре разбито сърце, отколкото да съжالياваш цял живот. — Тя стана. — Няма причина да се бърза. Трябва да изпратя писмо до лейди Стратфорд, за да потвърдя поканата.

Абигейл кимна, докато майка ѝ излизаше. Не беше толкова лошо, колкото да получи категоричен отказ, но се бе надявала на повече.

Поне Себастиан се бе съгласил да дойде на вечерята у Стратфорд. Не искаше и да мисли колко неловко ще се чувства там без него.

* * *

Себастиан вървеше с много объркани чувства по алеята към Стратфорд Корт, която навремето добре познаваше.

От една страна щеше да види Абигейл. След раздялата им и неофициалното вричане един в друг, той броеше часовете до следващата им среща. Не я беше виждал от онзи прекрасен ден в градината на Харт Хаус, независимо че всеки ден се разхождаше по любимите ѝ пътеки в гората. Поне заради това бе редно да благодари на Бенедикт за поканата.

От друга страна обаче не се и съмняваше, че лорд Стратфорд едва ли ще е по-сърдечен към него, отколкото при последната им среща преди седем години, когато Себастиан, едва куцукайки на патериците си, дойде тук, преливащ от възмущение заради продадените на безценица земи. Само при мисълта как му отговори графът тогава, раменете му несъзнателно се стегнаха и той стисна челюсти. Ако Стратфорд се опита да го провокира...

Ако Стратфорд го провокира, няма да направи нищо. Той вече не е някогашният гневен младеж. Нито една дума или действие на Стратфорд не бива да развалят вечерта му. Насили се да отпусне рамене, докато свалише палтото си и го подаваше на иконома. Почти не виждаше накъде го води прислужникът, напрегнал слух да чуе нейния глас. И наистина го долови още на влизане в разкошната зала. Тя се извърна при влизането му и се усмихна толкова приветливо, че той бе готов да изтърпи стотина като Стратфорд, само за да може да я гледа.

Въпреки това се чувстваше странно отново да се срещне със семейството след толкова много години. Лейди Стратфорд, все така слаба и хладна в отношенията си, каквато си я спомняше, се отнесе към него като към напълно непознат човек. Лейди Търли — бивша лейди Елизабет Ленъкс — бе резервирана, но поне любезна, като съвсем бегло даде да се разбере, че двамата се познават отпреди; така или иначе той не бе срещал досега нейния съпруг виконт Търли. Лейди Саманта му се усмихна, но доста неловко. Себастиан, чиито спомени за нея се бяха върнали, докато ги споделяше с Абигейл, поговори учтиво с нея, но само за кратко. Бенедикт се държеше очарователно и дори благоволи да му стисне ръката. А лорд Стратфорд...

Графът се държа високомерно както винаги. Себастиан се поклони, без да обръща внимание на подигравката в очите му, а едва след няколко секунди Стратфорд направи някакво движение с глава, което можеше да се тълкува и като кимване. После се обърна и се отдалечи, от което Себастиан изпита облекчение. Отиде при Джеймс Уестън, зает да забавлява младите дами с разказ за последното си пътуване до Лондон.

По време на вечерята го настаниха на средата на масата между лейди Търли и госпожа Уестън. Абигейл седеше в края, близо до лейди Стратфорд и Бенедикт, и огромният букет цветя в центъра на масата му пречеше да я вижда. За нищо на света обаче не би позволил да му развалят вечерта и през повечето време разговаряше с госпожа Уестън, която подробно му описа как върви обучението на Майло. Общо взето събирането преминаваше много по-приятно, отколкото очакваше.

Едва след вечерята нещата започнаха да се влошават.

— А сега какво да правим? — попита Бенедикт, когато всички се събраха отново в гостната.

За огромно облекчение на Себастиан джентълмените останаха в залата с по чашка бренди не повече от четвърт час. Ако не се броят няколко злостни подхвърляния от страна на графа, и тази част мина бързо.

— Карти — предложи лорд Търли.

— Загадки — опонира съпругата му.

— А може би малко танци — весело подхвърли Бенедикт.

— Чудесна идея — одобри майка му с царствена усмивка и се обърна към госпожа Уестън. — Имате ли нещо против младите хора да

потанцуват?

— В никакъв случай!

— Чудесно. — Бенедикт потри ръце. — Елизабет, ще ни посвириш, нали?

— Значи не съм поканена да танцувам, така ли?

Тя се засмя и сложи ръка на корема си. По-рано вечерта бе станало ясно, че очаква първото си дете. Той се усмихна.

— Ако ти няма да свириш, ще се наложи да го направя аз, а това наистина ще е голяма трагедия за всички.

Тя потупа ръката на брат си.

— Добре. Само заради теб. И за да пощадя слуха на всички присъстващи.

Бенедикт се обърна, но Себастиан вече беше предвидил какво ще се случи. Имаше три млади дами: Абигейл, Пенелопе и Саманта. Имаше и четирима джентълмени, вероятни танцьори: Бенедикт, Джеймс Уестън, лорд Търли и самият Себастиан. Бенедикт едва ли бе предложил танците нарочно, но Себастиан го смяташе за напълно способен да измисли подобно злодеяние, за да го постави в неудобно положение, защото последното, на което би се подложил, бе да гледа как Бенедикт хваща ръката на Абигейл и танцува с нея, докато той, сакатият, гледа отстрани. Щеше да танцува с нея тази вечер, пък ако ще коляното му напълно да откаже след това. Поклони се на Абигейл.

— Ще ме удостоите ли с първия танц, госпожице Уестън?

В стаята настана стресната тишина. Себастиан не обърна внимание на създалото се положение и не отдели поглед от Абигейл. Очите ѝ се разшириха, но след това на лицето ѝ изгря ведро, щастлива усмивка.

— Разбира се, сър.

Тя отпусна ръка в неговата, а той ѝ се усмихна в отговор.

— Лейди Саманта, ще ми окажете ли тази чест?

Джеймс Уестън се поклони пред дамата, която изглеждаше стресната от поканата. Тя отговори тихо, че е съгласна, но не пропусна да погледне крадешком майка си.

Бенедикт бързо се овладя.

— Госпожице Пенелопе — той се поклони театрално, — ще танцуваме ли?

— С огромно удоволствие, сър.

Себастиан се запита чувал ли е някога Пенелопе да се обръща толкова сърдечно към Бенедикт, но, повеждайки Абигейл към средата на залата този въпрос тутакси го напусна. Нейният брат и лейди Саманта се подредиха до тях и ги разделиха от Бенедикт и Пенелопе — не че това имаше някакво значение за Себастиан. Навремето той много обичаше да танцува, а тази вечер щеше да танцува с Абигейл. Самият Наполеон да бе застанал до тях, Себастиан нямаше да му обърне внимание. Едва на метър разстояние от него Абигейл се усмихна, а сивите ѝ очи блестяха като звезди.

Първите няколко стъпки направи малко несигурно — от много време не бе танцувал. Но Абигейл деликатно му показваше посоката и постепенно краката му сами започнаха да си спомнят. Всеки път, когато я хващаше за ръка или я прегръщаше в танца, той си мислеше: ето, това е да бъдеш нормален; това е усещането да забравиш за ранения крак и да се отдадеш на радостта от танца с хубава жена.

Всичко свърши твърде скоро. Абигейл направи реверанс, поруменяла от танците и още по-хубава. Той се поклони и двамата се усмихнаха един на друг. Беше сигурен, че знае какво си мисли тя в момента — *танцуваши твърде добре, за да си „сакат“, както сам се наричаш* — и в момента трябваше да признае, че е права. Левият крак го болеше, но не повече от обичайно след дълга разходка през гората. И не можеше изобщо да се сравни с вълнението, че ѝ е доставил удоволствие. Той дори участва в още един танц, този път с Пенелопе, защото Бенедикт покани Абигейл. И все пак успя да танцува отново с Абигейл при смяната на партньорите, а това бе всичко, което го вълнуваше.

След танците госпожа Уестън извика дъщерите си, за да им каже нещо насаме. Себастиан използва възможността дискретно да поразгъпче крака си. Отдавна беше установил, че ако след раздвижване го остави сгънат, той се схващаше, затова стана да се разходи из стаята.

Бенедикт го пресрещна.

— Бих искал да поговорим — каза той тихо.

— Друг път, милорд.

Себастиан не откъсваше очи от Абигейл. Боже милостиви, чувстваше се жив и изпълнен с енергия така, както не се бе чувствал от години. Да я държи в обятията си, да докаже, че все още може да

танцува като здрав мъж — това повдигна духа му неимоверно. А погледът в очите ѝ наистина караше сърцето му да се обърне от радост. Почти му идваше да благодари на Бенедикт: тази вечеря беше просто чудесна идея, а танците след нея — дори още повече.

— Госпожице Уестън — прозвуча хладният ясен глас на лейди Стратфорд, — навярно ще ни доставите удоволствие с една песен? Майка ви ни каза, че свирите много добре на пиано.

— Не съм сигурна, че мога да надмина красивото изпълнение на лейди Търли — усмихна се Абигейл. — Но с удоволствие бих посвирила за вас.

Тя се изправи и се насочи към инструмента.

— Веднага, Себастиан — изръмжа Бенедикт.

Той погледна някогашния си приятел.

— Не може ли да изчака, милорд?

Бенедикт вирна брадичка и го погледна предизвикателно.

— Не.

Хвърли още един поглед към Абигейл, която вече се настаняваше до пианото. Лейди Саманта, застанала до нея, подреждаше нотите. Предпочиташе да слуша свиренето ѝ, отколкото думите на Бенедикт, но не искаше да прави сцена. Това щеше да провали другата му цел за тази вечер — да убеди семейство Уестън, че е напълно подходящ за съпруг.

— Добре.

Бенедикт го поведе към малък салон, където Себастиан смътно си спомняше, че е бил и преди.

— Веднъж старият Самюел ни се кара тук — назова той спонтанно името на графския иконом отпреди двадесет години. — Задето бяхме откраднали портокали от оранжерията.

Тогава изтърпя да гледа портрета на някакъв отдавна мъртъв предшественик на Стратфорд, още от времето на Стюардите, с дълги къдрави мустаци и леко развеселено изражение, сякаш и той намираще тирадата на иконома толкова досадна, колкото и Себастиан. Щом Самюел беше излязъл, двамата с Бенедикт се смяха до сълзи.

— Какво? — Бенедикт се намръщи, но скоро и той си спомни случая. — О, да. Беше много отдавна.

Себастиан се огледа в стаята. Същият предшественик се подсмиваше от стената.

— Никак не се е променило. — Обърна се към Бенедикт, който със сигурност обаче се бе променил. — Какво искахте да обсъдим, милорд?

— Няма какво да се обсъжда. — Изражението на Бенедикт бе едновременно спокойно и сурово. — Просто исках да ти кажа, че възнамерявам да се ожена за Абигейл Уестън. Той почти се усмихна.

— Да не би да съм пропуснал официалното съобщение по време на вечерята?

— Още не съм й предложил, но смятам да го направя скоро.

Отново го напуши смях. Сега и той смяташе да направи нещо, но не и в дух на добра воля.

— Изглеждате много сигурен, че тя ще приеме.

— Имам причини за това.

Усмивката на Бенедикт беше почти злорада.

— Така ли? — Себастиан се облегна на бастуна и вдигна учудено вежди. — И какви са те?

Тази вечер се чувстваше безстрашен и преливаше от самоувереност. Абигейл не би приела предложението на Бенедикт. Тя бе влюбена в него. И той бе влюбен в нея. Той отхвърляше безразсъдно всяко друго препятствие, всеки аргумент, дори такива, каквито сам бе изтъквал срещу този брак. Познаваше я по начин, по който Бенедикт никога нямаше да я познава. Знаеше от какво сърцето ѝ бие по-бързо и какво я кара да се засмее. Знаеше какво я вълнува и какво я възбужда. Щеше да бъде пълен глупак да позволи гордостта да му отнеме този шанс за истинско, дълготрайно щастие. Знаеше — беше сигурен, — че ако Абигейл трябва да избира между тях двамата, тя би избрала него. За миг дори му се прииска да ѝ предложи тази вечер, та Бенедикт да си получи заслуженото.

Бенедикт му се присмя.

— Нужно ли е даже да питаш? Не смяташ ли, че този дом напълно ѝ подхожда?

— Тя не е вещ, която баща ти може да ти купи, Бен — отбеляза Себастиан.

Лицето на другия потъмня.

— Как си позволяваш да говориш така.

— Как ли? Ти я покани тук. Като види какъв разкошен дом можеш да ѝ предложиш, това в някакъв момент в бъдещето несъмнено

ще има значение.

— Завистта не ти отива — въздъхна Бенедикт и го погледна с досада Себастиан сви рамене.

— Не. Това не е завист. Аз нямам какво друго да ѝ предложа, освен себе си. Само тя има право да реши дали това е достатъчно.

— Как ли пък няма тя да реши!

Той вдигна вежди.

— Някой друг ли ще реши вместо нея?

Бенедикт се изчерви.

— Исках да кажа, че няма да избере теб, Бастиан.

По някаква причина при споменаването на това галено име, забравено от детството, го заболя повече, отколкото всичко друго, което би казал Бенедикт. Себастиан пое дълбоко дъх, за да запази самообладание. Явно Бенедикт твърде късно осъзна какво беше казал. Обърна му гръб и тръгна към вратата. Преди обаче да направи и няколко стъпки, вратата се отвори и в стаята влезе граф Стратфорд.

— Е, Вейн, беше чудесен спектакъл.

Себастиан не знаеше какво точно има предвид графът, затова не отговори. Но не успя да предотврати инстинктивното стягане на мускулите си. Преди двайсет години граф Стратфорд представляваше застрашителна фигура и оттогава излъчването му не се бе променило. Дори Бенедикт спря и по навик изпъна рамене.

Стратфорд скръсти ръце и наклони глава.

— Сакат човек да танцува! Това би спечелило жалостта на дамите, но нищо повече.

— Никога не съм просил ничия жалост.

— Дори когато дойде да ми се молиш като просяк да ти върна земята, продадена ми законно от баща ти? — очите на Стратфорд блестяха възмутено.

Себастиан щеше да съжалява за онова посещение в дома им до края на дните си. Беше обезумял от тревога, едва на двадесет и три, с разбито коляно, а баща му крещеше по цял ден, че някакви демони се опитват да го убият. Наистина помоли графа да се откаже от покупката с мисълта, че ако по някакъв начин успее да възстанови тази част от живота си, всичко останало ще стане по-лесно.

— Той не е бил на себе си, когато е подписал този документ, и вие го знаехте.

Стратфорд направи пресилено изненадана физиономия.

— Откъде да зная?

— Петдесет лири стерлинги за осемдесет акъра първокласна земя.

Графът го дари с жестока усмивка.

— Предложих му сто лири. Той твърдеше, че повече от петдесет лири не било нужно.

Себастиан усети как нервите му се опъват като тетива на лък. Инстинктивно стисна дръжката на бастуна.

— Колко мило от ваша страна, че тъй бързо сте се съгласили.

Стратфорд сви рамене.

— Защо да пропусна такава възможност?

Себастиан премести поглед от бащата към сина. Колко пъти беше съчувствал на Бен заради студеното и неприятно поведение на баща му? Но дори сега Бенедикт по никакъв начин не показваше несъгласие: просто стоеше и слушаше с непроницаемо изражение.

— Не съм очаквал нищо повече от вас, сър.

— Така че ти предлагам да се сбогуваш с госпожица Уестън тази вечер. Бенедикт я доведе тук, за да получи нашето одобрение, и аз реших да го дам. — Погледна сина си. — Зестрата ѝ е приемлива, при това е достатъчно хубава. Ако я искаш, вземай я. Очаквам да уредиш всичко до седмица.

— Да, татко — тихо отвърна Бенедикт.

Нещо в тези думи събуди у него далечни спомени: Бен се оплаква, че е невъзможно да се угоди на баща му. Бен се притеснява за неизбежното наказание, ако не успее в нещо. Бен, насинен и нещастен след наказанието. Себастиан мразеше графа през всичките тези години — и досега го мразеше, — но сега погледна Бенедикт и се запита защо продължава да преглъща мълчаливо такова отношение. Навярно Бенедикт приличаше на баща си много повече, отколкото някога си е мислел. Та нали след като Себастиан му разказа какво е направил Стратфорд, Бенедикт взе страната на баща си и оттогава седем години не размени и дума със Себастиан?

Не за първи път това го разгневи. Бенедикт нямаше избор, освен да се подчини на баща си като малко момче, но той вече беше мъж. На Себастиан му идваше да забие юмрук в лицето на Бенедикт, задето така грубо му съобщи, че ще се жени за Абигейл, но грозните думи на

графа към сина му „ако я искаш, вземи я“, го вбесиха. Тя беше много повече от хубава богаташка дъщеря и не принадлежеше на Стратфорд, за да я дава някому.

— Браво, Бен. Сега остава само да получиш одобрението ѝ. — Той хвърли поглед към графа. — Предполагам, че ще ти бъде много по-лесно да го получиш от нея, отколкото от баща си.

— Нахален плъх такъв. Да не си посмял да говориш така на сина ми. — Стратфорд изгледа злобно Бенедикт. — И ти приемаш това от някакъв побъркан инвалид? Какъв мъж си ти?

— Той си тръгва — каза Бенедикт с преbledнели устни.

Себастиан кимна.

— Ще си запазя поздравленията, когато видя обявлението във вестниците.

Той се обърна към вратата.

— Прав му път! — изръмжа Стратфорд.

Себастиан се опита да мине край него, но Стратфорд се обърна и му препречи пътя. Твърдо решен да се махне от отровното присъствие на графа, преди съвсем да си е изпуснал нервите, Себастиан не внимаваше откъде минава. Бастунът му закачи обувката на Стратфорд точно когато прехвърляше тежестта на болния си крак, Стратфорд изви стъпалото си настрана и върхът на бастуна се плъзна по полирания под. Опита се да запази равновесие, но бе твърде късно.

Стовари се с цялата си тежест върху раненото коляно и едва в последния момент успя да протегне ръце, за да не се просне по лице на пода.

За миг се уплаши да не загуби съзнание от болка. Стори му се много по-силна, отколкото при прострелването и стомахът му се сви. Едва не прехапа език, за да не започне да вие. Остана така, на четири крака, тресейки се от кошмарното падане.

След това, сякаш през мъгла, чу гласа на графа.

— Че и непохватен — подхвърли Стратфорд, вече по-кратко. — Ти наистина си полудял, ако си мислиш, че някоя жена ще те предпочете пред моя син, Вейн.

И се отдалечи, но не пропусна уж случайно да ритне бастуна на Себастиан до другия край на салона.

Мили боже! Трябваше да се махне някак оттук. В крайна сметка идването му се оказа грешка. Всичко, което спечели, задето се осмели

да се появи и да изтърпи погледа на своя мъчител — и танците с Абигейл, — всичко това бе заличено от перспективата да остане на пода, готов да повърне всеки момент. Себастиан стисна зъби и вдигна глава. Молеше се само да успее сам да се изправи на крака. Ако трябваше да излезе лазешком от Стратфорд Корт... щеше да го направи, но гледката нямаше да е никак красива. Бавно и внимателно той постави здравия си крак напред. Отново усети как му се повдига от болка, когато се опита да премести цялата си тежест на раненото коляно. Поспря, за да поеме дълбоко дъх и да се подготви за следващото...

Пред лицето му се появи нечия ръка. Бенедикт, пребледнял и мрачен, се бе навел над него.

— Той не се нуждае от помощта ти, Бенедикт — обади се лорд Стратфорд от другия край на помещението, където бе отишъл да си сипе питие. — Не се нуждае от ничия помощ. Мизантропът от Монтроуз Хил Хаус!

Себастиан погледна нагоре към Бенедикт. Нито единият, нито другият проговори. Себастиан бавно вдигна ръка и хвана ръката на Бенедикт, протегната към него. Държейки го здраво, Бенедикт му помогна да се изправи, после му подаде бастуна. Себастиан успя само да кимне, докато нагласяваше бастуна си. Коляното му пулсираше, сякаш го бяха прободили с нагорещен нож, но той отказваше да покаже колко го боли. Бавно и предпазливо се обърна, внимавайки да не постави бастуна на хлъзгаво място.

— Изглеждаш ми малко блед, Вейн. — Графът отпи от чашата си. — Рано си тръгваш, май. Колко жалко.

Тоест изхвърляха го най-позорно. Нямаше никакво съмнение какво означават думите на Стратфорд. За момент се зачуди дали би издържал да се върне до гостната, за да се сбогува с Абигейл, но после се отказа заради съвсем реалната опасност наистина да се унизи, като припадне пред всички.

— Благодаря ви, лорд Стратфорд — каза той, продължавайки да се бори с гаденето, — за великолепната вечеря. Моля предайте комплиментите ми на лейди Стратфорд. После се обърна към Бен. — Довиждане, милорд.

При поклона отново стисна зъби заради силната болка, която го прониза.

Всяка стъпка към вратата представляваше истинска агония, но предпочиташе да куцука като инвалид, вместо да върви бързо и отново да падне. Напусна зеления салон с огромно облекчение, което веднага бе заместено от ужаса при мисълта как ще се прибере в това състояние. О, господи; никога нямаше да успее да стигне сам. Монтроуз Хил Хаус сякаш се намираше в друга държава. Предстоеше му да върви дълго пеша до реката, оттам сам да гребе с лодката, а после да върви още километър и половина по нагорницето. Спря се в голямото фоайе, опитвайки да си събере мислите. Имаше ли някакъв друг начин?

— Господин Вейн? — любопитният тон на Пенелопе Уестън изчезна, когато видя лицето му. — О, боже мой — ахна тя. — Изглеждате ужасно!

Той стисна зъби и се опита да се усмихне.

— Благодаря ви.

— Не. Искам да кажа, че изглеждате болен. — Тя докосна ръката му. — Елате да поседнете.

Той вдигна ръка.

— Не... Тръгнал съм към вкъщи. Време е да си вървя. Тя го погледна изпитателно.

— Нека да извикам Абигейл. Пребледнели сте като призрак...

— Не! — Стисна вдигнатата си ръка в юмрук и се насили да говори по-тихо. — Моля ви, недейте. Както казахте, аз... Аз се разболях. Не я викайте.

Пенелопе погледна побелелите кокалчета на юмрука му там, където беше стиснал дръжката на бастуна. После тя вдигна очи над рамото му и Себастиан чу приглушения глас на графа. Той също не се въздържа да погледне зад себе си — последното, което искаше, бе да достави на графа удоволствието да го види смазан и пребит, затова се насили да се изправи. Язвителният поглед на Стратфорд още веднъж мина покрай него, преди да се обърне и да тръгне назад към гостната, но Бенедикт все още стоеше и го наблюдаваше. За миг очите им се срещнаха. Бенедикт се поколеба. Изглеждаше съкрушен. После послушно последва баща си.

— Този невъзпитан нещастник — прошепна ядно Пенелопе до него. Тя погледна към отдалечаващия се Бенедикт с истинска злоба. После обърна очи към Себастиан. — Не сте се разболели, нали,

господин Вейн? По-скоро сте паднали. А той... — Тя замълча. — Нека да ви помогна, щом не позволявате да извикам Аби.

Той успя да кимне. Можеше и да не се справи без чужда помощ.
— Само да излезем.

Двамата успяха някак да слязат по стълбите. Пенелопе избърза напред и извика лакея да държи вратата, докато той стигне дотам. Вече прекосяваше покритата с чакъл алея, когато тя отново го настигна, но този път последвана от прислужника на баща си.

— Адам ще ви помогне да се приберете до дома — обяви тя. — А ако протестирате, ще вляза веднага вътре и ще кажа на сестра си, че сте тежко ранен.

Себастиан понечи да откаже, но отново си спомни колко далеч е от речното пристанище до дома му. Кимна.

— Благодаря ви, госпожице Уестън.

— Не знам защо не ми позволявате да съобщя на Аби — тихо каза тя. Тя е много търпелива и мила, чудесна медицинска сестра е. А и не е ваша вината...

— Моля ви, недейте — прекъсна я той. — Не и тази вечер. — Не тази вечер, когато бе танцувал с нея, сякаш имаше два здрави крака. Не и докато все още се намираше в Стратфорд Корт, където графът можеше още повече да очерни името му. Трябваше да се овладее, да си върне самообладанието, преди отново да я види. — Здравето ми не бива да е ваш проблем.

— Така е. Но ако лъжете сестра ми, вече е мой — напомни му тя.

Адам беше докарал лодката. Себастиан се насили да върви, куцукайки към малкия пристан. Успя да се спусне в лодката, без да повърне в реката. Задъхан и с капки пот по челото, погледна нагоре към Пенелопе, която загрижено го наблюдаваше.

— Лека нощ, госпожице Уестън. Благодаря ви.

Тя изчака лодката да се отдалечи няколко метра и извика след него:

— Не можете дълго да го криете от нея, така да знаете. Мен никак не ме бива да пазя тайни.

Той го знаеше. Без съмнение тя щеше да каже на Абигейл още тази вечер, особено ако Бенедикт ѝ предложи брак. Омразата в лицето на Пенелопе, когато гледаше Бенедикт да се отдалечава, беше силна и съвсем открита. Но последното, което Себастиан искаше, бе Абигейл

да го види в сегашното състояние, смазан и преbledнял. Стисна коляното си с две ръце силно, сякаш по някакъв начин да изстиска болката от него и чак пръстите му се схванаха. Силите му стигнаха само да кимне в отговор на последното предупреждение на Пенелопе. Абигейл щеше да научи какво се е случило, но тя и родителите ѝ нямаше да го видят в този вид.

— Искате ли да извикам лекар, сър? — попита Адам, докато гребеше.

Себастиан тръсна глава.

— По-големият ми брат се би при Ватерло — каза прислужникът след кратко мълчание. — Върна се у дома без една ръка. И той не искаше доктор. Едва извикахме свещеника навреме. — Загреба още няколко пъти. — Майка ми се закле да ме пребие, ако откажа да повикам доктор, когато има нужда.

— Тогава не я пращайте да ме наказва. — Той се опитваше да диша през носа си, за да не му се повдига толкова силно.

— Няма, разбира се. Просто си мислех как Абигейл Уестън ми напомня на моята майка понякога. Мила и умна жена. Не се страхува да каже, каквото мисли, и да наложи волята си.

Мисълта Абигейл да го набие накара Себастиан почти да се засмее. Когато лодката застърга дъното на другия бряг, коляното му опря страната ѝ и той едва пое дъх от болка. Адам скочи, издърпа лодката на сушата, после му подаде ръка. Себастиан я пое с благодарност; съумя да слезе, без да падне.

— Сега ще изтичам до къщата, за да взема двуколката — каза му Адам. — Кочияшът не очакваше семейството да се прибере поне още няколко часа. Той замълча за момент. — Госпожица Уестън нареди да ви отведе до прага на къщата ви, сър.

Себастиан кимна, твърде уморен, за да протестира. Щеше да му отнеме цяла вечност да върви пеша до дома, а и не беше такъв глупак, че да спори с прислужника. Отпусна се на каменната пейка до малкия пристан и се заслуша в стъпките на прислужника, който бързаше нагоре по моравата.

Погледна през реката. Тази вечер Стратфорд Корт изглеждаше като замък, със светналите си прозорци. Абигейл бе толкова красива в бледозелената си рокля — неговата принцеса от приказките.

Е, не съвсем негова. Може би никога нямаше да стане негова.

Може би цялото усилие бе за нищо. Стратфорд Корт беше впечатляваща гледка, а Бенедикт щеше да я направи негова господарка. Това вероятно щеше да промени мнението ѝ. Навярно родителите ѝ щяха да я убедят да приеме Бенедикт. Сигурно той бе живял твърде дълго сам и твърде дълго бе мразил хората. Между двамата имаше неподправено и страстно привличане, но дали беше достатъчно? Изглежда беше глупак да остави първоначалното му убеждение да се промени; убеждението, че за нея трябва да се намери по-добър мъж от него. Само защото го накара отново да се чувства цял и здрав, това не означаваше, че тя няма да хареса друг ухажор, който наистина е здрав. Май нямаше как да се състезава с Бенедикт, колкото и да му се искаше.

Себастиан притисна ръце към челото си. Не. В момента не мислеше трезво. Болката изкривяваше мислите му. Момичето, което познаваше и обичаше, не би се заслепило толкова бързо от титлата и богатството на Бен и да забрави всичко друго. Тя го обичаше — той го знаеше. Сама каза, че не иска Бенедикт.

Родителите ѝ обаче... На какво ли мнение са те?

Предпазливо премести крака си. Мисълта за настойчивия поглед и още по-настойчивата амбиция на господин Уестън предизвика голямото му задоволство, че си тръгна от Стратфорд Корт. Госпожа Джоунс щеше да превърже коляното му и след ден-два щеше да се оправи — пак така да куца, но не по-лошо отпреди. Беше малко високомерно да си мисли, че е оздравял, но доверието му остава непоклатимо. Щеше да се върне в Харт Хаус и да изпита съдбата си. Ако Абигейл не го искаше, трябваше да го чуе от нея, не от Бенедикт.

ГЛАВА 20

Абигейл разбра, че нещо не е наред, когато Себастиан излезе от салона заедно с лорд Атертън, а после Атертън се върна при гостите сам. Притеснението ѝ нарасна още повече, защото Пенелопе се извини, че иска да се освежи след вечеря, но се появи в гостната след доста дълго време. Антипатията на сестра ѝ към лорд Атертън, привидно затихнала тази вечер, сега се прояви с пълна сила. Абигейл не се сещаше каква е причината, но беше сигурна, че се е случило нещо, свързано с тримата, Пенелопе се постара да не размени повече и дума с домакина, а веселото настроение на лорд Атертън изглеждаше помръкнало. Разкъсвана между нарастващото лошо предчувствие за изчезването на Себастиан и любопитство какво е причинило мрачното изражение на Пенелопе, тя едва изчака края на гостуването и въздъхна с облекчение, когато родителите ѝ най-сетне се сбогуваха с домакините.

Докато ги изпращаше до каретата, която да ги отведе до лодката. Атертън леко я отдели от останалите.

— Може ли да ви гостувам утре, госпожице Уестън?

— Моля? О, да, разбира се, милорд.

Той се усмихна.

— Чудесно. Надявам се да ви е харесало в Стратфорд Корт.

— Много, сър — усмихна се разсеяно тя. — Дано господин Вейн да не се е разболял сериозно.

Лорд Стратфорд ѝ бе обяснил, че той не се почувствал добре и се наложило да си тръгне по-рано. Абигейл се измъчваше от мисълта да не би танците да са се отразили по-зле на болния му крак, отколкото той бе готов да покаже пред нея. Така си обясняваше внезапното му и почти грубо изчезване.

Атертън я хвана за ръка, за да ѝ помогне да се качи в каретата. При нейните думи пръстите му леко стиснаха нейните.

— Сигурно ще се оправи.

— Все пак е тъжно такова нещо да се случи по време на тържество. — Тя се съвзе. — Лека нощ, милорд.

— Лека нощ, скъпа госпожице Уестън.

Той отстъпи назад и остана да ги изпрати.

— Каква великолепна вечер! — Баща ѝ явно бе в отлично настроение. — Това е живот, слушайте мен. Любов моя, какво ще кажеш за камината в трапезарията? Дали да не сменим нашата в Лондон с розов мрамор?

Госпожа Уестън се усмихна.

— Това е прекалено за моя вкус, Томас Уестън! Напълно съм доволна от нашата, благодаря.

Той се усмихна.

— Както кажеш, мила. Но каква вечеря само и какви домакини! Аби, скъпа, на теб хареса ли ти?

— Да, татко — отговори тя без ентузиазъм.

— Много добре — намигна ѝ той. — Наистина много се радвам да го чуя.

Тя се усмихна пресилено и се опита да срещне погледа на сестра си. Пенелопе се бе свряла в ъгъла на каретата и гледаше ядосано през прозореца. Стигнаха до реката, където прислужник на графа ги чакаше, за да ги превози. Пенелопе се качи на лодката и скръсти ръце с явното нежелание да разговаря с когото и да било по време на краткия курс през реката до площадката на Харт Хаус. Тя се обърна само когато баща ѝ нервно попита:

— Къде е Адам? Наредих му да ни чака.

— Аз го помолих да свърши нещо, татко. А, ето, идва.

Баща ѝ въздъхна, но си замълча. Абигейл обаче забеляза как сестра ѝ изведнъж побърза да размени няколко думи с току-що пристигналия с каретата Адам. Видя как по лицето на Пенелопе се изписа облекчение, след като чу новините от него.

Какво, за бога, се бе случило?

За щастие, Пенелопе не я остави да се чуди още дълго. Прислужницата едва излезе от стаята, след като ѝ помогна да се приготви за лягане, и Пенелопе се вмъкна в спалнята ѝ.

— Имам да ти кажа нещо — пристъпи тя направо към същината.

— Така се и надявам! — Абигейл я покани да седне на малкото диванче под прозореца и грабна шала си. — Къде ходи тази вечер?

Нямаше те цяла вечност. И какво ти каза Адам?

Сестра ѝ вдигна ръка със сериозно изражение; по-сериозна Абигейл не бе я виждала.

— По дяволите! Тъкмо отидох да се поосвежа и на връщане към гостната видях господин Вейн в коридора. Аби, той едва ходеше. Беше се превил на две, опрян на бастуна, лицето му беше по-бяло от восък, имах чувството, че всеки момент ще припадне. Мисля... Мисля, че е паднал на раненото си коляно.

— Какво!

Пенелопе ѝ изшътка да говори по-тихо и боязливо погледна към вратата.

— Кълнеше ми се, че нищо му няма, но аз не му повярвах. И точно в този момент лорд Атертън и лорд Стратфорд излязоха от стаята, пред която той се намиреше. Очаквах, естествено, те да се втурнат да помогнат на пострадалия си гост, но нито единия, нито другия не си мръдна пръста! И двамата го погледнаха как се държи за парапета, за да не падне, а после се обърнаха и си тръгнаха.

— А Себастиан? — възкликна Абигейл. — Той как си тръгна?

— Изпратих Адам да му помогне. Не ми позволи да те извикам — добави тя, когато Абигейл отвори уста, за да се възмути. — Мисля, че не искаше да го видиш така.

— Но защо?

Тя сложи ръка на устата си, прималя ѝ. Достатъчно ѝ беше да си мисли, че му е прилошало и си е тръгнал, без да се сбогува. А той всъщност е бил ранен, и е позволил на Пенелопе — а не на нея — да му помогне.

— Ако питаш мен, лорд Атертън или баща му имат нещо общо с това. Очите на Пенелопе блеснаха гневно. — Те не само го гледаха как едва пристъпва, но лорд Стратфорд изглеждаше почти доволен. Сигурно си забелязала колко студен човек е. На мен никак не ми хареса, а освен това цяла вечер не размени и дума с господин Вейн. Не ти ли се струва странно?

Абигейл не каза нищо. Тя беше виновна за всичко. Ако не беше тя, Себастиан никога нямаше да отиде в Стратфорд Корт и да вечеря на масата на човека, нарекъл го крадец и убиец. Сигурно го е отвращавала самата мисъл да го направи — тя все още чуваше яростта в гласа му, когато описваше как лорд Стратфорд е отговорил на

искането му да върне имотите си, — но все пак бе отишъл. А после бе рискувал болното си коляно, за да танцува с нея. Ами ако точно танцуването е травмирало коляното му и е довело до падането? Представяше си как лорд Стратфорд се е подигравал на всеки негов признак на слабост или инвалидност. В очите ѝ се появиха сълзи при мисълта колко егоистично се бе радвала, че танцува с него, а този танц му бе причинявал болка.

— И на твоє място щях да откажа изобщо повече да видя лорд Атертън — продължи Пенелопе. — Той също видя колко зле е господин Вейн, преди да си тръгне, а се държа все едно нищо не е станало. Дори и ти не би могла да простиш това!

— Какво?! — Тя поклати глава. — Той ще дойде тук утре. Но Пен, какво каза Себастиан?

Сестра ѝ присви очи.

— Идва утре? Но защо? Не чу ли какво ти казах? Той видя колко е пострадал господин Вейн, а не направи нищо, за да му помогне. Гост, поканен лично от него!

— Попита ме дали може да ме посети и понеже нищо не знаех, се съгласих. — Абигейл скочи и закри из стаята. — Как ми се иска да беше дошла при мен, независимо какво ти е казал Себастиан. Той е толкова упорит...

Пенелопе вдигна колене под брадичката си и за момент се загледа през прозореца.

— Влюбена ли си в него, Аби?

Самата дума накара топла, щастлива усмивка да изгрее на лицето на сестра ѝ.

— Да. — Отиде до писалището и извади медальона от кутийката. — Подари ми това.

— Ах, колко е красив! — Пенелопе се усмихна горчиво. — Даже по-хубаво от книга.

Тя се изчерви, докато милваше с пръст деликатното бижу.

— Да...

Спомни си и целувката, която получи заедно с подаръка, и сърцето ѝ подскочи. Беше влюбена и ако не грешеше фатално в преценката си, той също беше влюбен в нея.

— Утре отивам в Монтроуз Хил Хаус — заяви тя, стиснала медальона в ръце. Как пропусна да си го сложи тази вечер! — Трябва

да знам, че той е добре.

Пенелопе я хвана за ръката.

— Чудесна идея! Ще обясня на мама, че четеш в зимната градина... Тя тръсна глава.

— Много мило, че си готова да излъжеш, за да ме прикриеш, но смятам да ѝ кажа къде отивам.

— Какво? Аби, тя никога няма да те пусне...

— Въпреки това ще отида.

Беше време да покаже, че държи на своето. Щом Себастиан бе готов да се изправи лице в лице с лорд Стратфорд, тя трябва да е готова да се изправи пред родителите си.

* * *

За съжаление на следващата сутрин плановете ѝ се провалиха още от самото начало. Майка ѝ постоянно ѝ възлагаше някакви дребни задачи. Обикновено бе свободна да разполага с времето си, но днес майка ѝ изглеждаше решена да я държи до полите си: да напълни вазите в къщата със свежи цветя, да подрежда постелки и покривки, да пише писма и даже да си подстриже косата. Отначало тя се подчиняваше; до следобед все щеше да се справи, а и трябваше да е в добри отношения с майка си. Намираще за съвсем разумно да отиде до Монтроуз Хил Хаус; дори беше готова при необходимост да вземе сестра си и една прислужница, за да я придружат.

Но часовете минаваха, а майка ѝ не даваше никакви признаци, че задачите ще свършат. Абигейл започна да губи търпение, докато помагаше на майка си да си подреди бижутата. Нямахше никаква причина тази работа да не я свърши прислужницата Мари.

— Вече мога ли да вървя? — попита тя, докато прибираше поредната гривна.

— Още не, миличка. — Госпожа Уестън се усмихна. — В тази кутия има твърде много бижута. Някои от тях пазя от години, защото никак не ми отиват. — Вдигна една перлена огърлица. — Мари, сложи това на шията на госпожица Абигейл. Точно така. — След като прислужницата изпълни разпореждането, тя наклони глава, за да

прецени. — Да, на теб ти стои по-добре, отколкото на мен. Подарявам ти я, Аби.

— Благодаря, мамо.

Тя посегна да го разкопчае.

— О, не я сваляй, скъпа — възкликна майка ѝ. — Бижутата трябва да се носят, а не да стоят по кутиите.

Абигейл не каза нищо. Щеше ѝ се да носи медальона от Себастиан.

— А може би и тези. Толкова отиват на очите ти. — Майка ѝ подаде аметистови обеци в златен филигран. — А опалите може би ще отиват на Пенелопе...

— Мамо, бих искала да изляза на разходка — каза тя.

— Не днес — разсеяно отговори майка ѝ, докато ровеше из кутията. — Искам да останеш у дома.

— Защо?

Досега никога не ѝ бяха забранявали да излиза. Навън небето беше ясно, само в далечината се събираха високи облаци. Опасяваше се да не завали и да развали плановете ѝ да отиде до Монтроуз Хил Хаус.

— Защото аз казвам, Абигейл.

Тя стисна устни.

— Искам да отида до Монтроуз Хил Хаус. Господин Вейн си тръгна твърде рано снощи и искам да се уверя, че е добре.

— Не днес!

— Пенелопе ще дойде с мен, ако я помоля. Ще взема и Джейн — настоя Абигейл. — Той е наш съсед, мамо.

— Ако господин Вейн не се чувства добре, не му трябва гости. Но ще изпратя малко супа и портокали с най-добрите ни пожелания.

Абигейл ядосано прехапа устни. Навярно е по-добре да говори с баща си. Да, точно така — а и той ще има още една възможност да види колко почтен е Себастиан. Тъкмо се канеше да тръгне да го търси, когато икономът почука на вратата.

— Лорд Атертън и лейди Саманта Ленъкс, мадам — обяви Томпсън. Майка ѝ веднага се изправи с доволно изражение.

— Чудесно! Мари, моля те, прибери това тук. Томпсън, надявам се да си поканил посетителите ни в гостната.

— Да, госпожо.

— Много добре. Идвай, Абигейл, нека не ги караме да чакат.

Тя тръгна към вратата.

Така и последната възможност се изпари.

Абигейл учтиво поздрави всички в гостната и седна до майка си на дивана. Този ден никак не ѝ беше до гости — от една страна, защото искаше да види Себастиан, а от друга — заради разказа на Пенелопе снощи. Докато лорд Атертън говореше и се смееше в обичайното си добро настроение, тя го гледаше внимателно с нов, доста критичен поглед. Може ли човек, толкова очарователен и разумен, да обърне гръб на свой приятел, на гост? Щом се отнася по този начин към Себастиан, значи дълбоко в себе си той е студен човек. Допускаше, че той възприема историята от друга гледна точка и е трудно човек да го обвини, задето е предпочел да защити сестра си, а не своя приятел. Ала сърцето ѝ и нейната вярност принадлежаха на Себастиан и тя не можеше да се отърве от инстинктивното неодобрение, че лорд Атертън не бе такъв, за какъвто го беше мислила.

— Днес сте много мълчалива, госпожице Уестън — отбеляза той след известно време. — Надявам се да сте добре?

Тя се насили да се усмихне.

— Да, много добре. Извинете ме, малко съм уморена.

— Аз също — намеси се лейди Саманта. — Снощи беше толкова приятно, че после часове наред не успях да заспя. Радвам се, че дойдохте на вечерята.

— Навярно една разходка в градината ще ни разведри — предложи Атертън. — Госпожо Уестън?

— Разбира се. — Майка ѝ стрелна Абигейл с остър поглед. — Свежият въздух ще ви се отрази добре.

Абигейл нямаше друг избор, освен да се усмихне и да си вземе шапката. На терасата срещнаха Пенелопе, повела Майло на кайшка.

— Ах, ето те и теб — отбеляза госпожа Уестън. — Майло сигурно е много уморен! Дай ми го, Пенелопе. А ти иди да се разходиш в градината с нашите гости и сестра си.

Пенелопе ѝ подаде кучето с нежелание. Абигейл се учуди дали нарочно бе извела кучето, за да избегне майка им или гостите, но сега и тя изпадна в положението на сестра си. Пенелопе я погледна многозначително и тръгна до лейди Саманта. На Абигейл не ѝ остана нищо друго, освен да върви до лорд Атертън.

— Госпожице Уестън — започна той, — надявах се да поговоря с вас насаме.

— В момента няма друго, сър.

Той погледна след сестрите им, избързали доста напред.

— Бихте ли ми показали Уханната алея? Помня, че е много красиво място.

Сърцето на Абигейл се сви в тревожно очакване.

— Има толкова много красота на този свят. Непрекъснато намирам нови очарователни неща в тази градина.

— Бихте ли ми доставили все пак това удоволствие? — усмихна се подкупващо той.

Тя изстена наум, но все пак послушно го хвана под ръка.

— Разбира се.

Докато вървяха, тя се опита да води разговор на незначителни теми, но беше трудно. Споменаването на пълзящите рози я върна към спомените за откраднатата целувка със Себастиан. Всяка мисъл за гората я караше да си спомня за пещерата и чувственото удоволствие, което Себастиан ѝ дари там. А след като изкоментира събиращите се в небето облаци и очите ѝ сами се насочиха към Монтроуз Хил Хаус, тя се отказа да търси повече теми за разговор.

Лорд Атертън забеляза особеното ѝ настроение. Стигнаха до началото на Уханната алея и той спря.

— Може би не бива да отиваме по-нататък.

— Да, небето изглежда доста застрашително. Май ще завали съвсем скоро.

Тя понечи да тръгне обратно, но той я спря.

— Останете за момент. Имам да ви казвам нещо. — Той се приближи още една стъпка към нея. — Вие сте прекрасно момиче, Абигейл.

В главата ѝ отекна камбана за тревога. Това не можеше да е каквото изглеждаше... нали? Тя се усмихна възможно по-неангажиращо.

— Благодаря ви, сър. Поласкана съм, че мислите за мен така.

— Не само аз мисля така. — Взе ръката ѝ в своята. Усмивката на Абигейл стана доста по-колеблива. — Но смятам, че аз най-добре ви оценявам.

— Не знам какво да отговоря на тези думи.

Тя се зачуди дали би било грубо да издърпа ръката си. Сякаш усетил мислите ѝ, той сложи и другата си длан върху нейната.

— Досега никой ли не ви го е казвал?

Погледна я въпросително, докато си играеше с копчето на ръкавицата ѝ, точно върху китката.

Себастиан ѝ го беше казвал. Беше я нарекъл „ефирно хубава“, толкова красива, че оставал без думи. При мисълта за Себастиан тя се прокашля.

— Казвали са ми го.

Очите на лорд Атертън се присвиха, но после той насочи поглед към ръката ѝ.

— Предполагам, че мога да се досетя кой го е направил. — Той разкопча копчето. — На него ли вярвахте повече, или на мен?

Устата ѝ пресъхна. Искаше ѝ се да избяга оттук, преди той да е отронил и дума повече.

— Не става... Не става дума за вярване — непохватно започна тя. — Да кажеш на някого, че е красив, е комплимент. Израз на нещо, в което вярваш. А дали този, за когото се отнася, вярва или не, няма значение за чувствата на говорещия. Предполагам, единственото важно е дали този, към когото е насочен комплиментът, смята, че човекът, който го прави, наистина го вярва.

Той се усмихна.

— Колко сте проникателна. А вярвате ли ми, когато го казвам?

Прииска ѝ се сестра ѝ да се появи, за да прекъсне този разговор.

Прииска ѝ се Майло да се появи търчешком по пътеката с пищящ заек в зъбите. Прииска ѝ се нещо — каквото и да е — да прекъсне този все по-неудобен разговор.

— Никога не бих поставила под съмнение честността ви, милорд.

— Твърде любезно, госпожице Уестън.

Той вече беше разкопчал всичките три копчета, въпреки известни усилия от нейна страна да дръпне дискретно ръката си, и сега той започна постепенно да сваля ръкавицата, като дърпаше поотделно всеки пръст.

— Моля те, наричай ме Бенедикт.

— Това би било твърде фамилиарно, лорд Атертън.

— Но аз ти разрешавам. — Той направи още крачка към нея. — Бих искал двамата да се... опознаем повече.

Тя не каза нищо. Когато Себастиан за първи път я помоли да му говори на „ти“, молбата му прозвуча съвсем искрено. „Никой не ме нарича по име“, така беше казал. Но лорд Атертън я бе поканил да го нарича Бенедикт, а тя знаеше отлично, че в семейството го наричат Бен. Тоест наистина бе покана към известна фамилиарност, но само донякъде.

Не че тя имаше желание да му става особено близка. Налагаше се да сложи край на това. Пое дълбоко дъх и се опита да издърпа ръката си, но успя единствено да я измъкне от ръкавицата.

— Милорд — подхвана тя, но той сложи пръст на устните ѝ.

— Нека се изкажа, скъпа. Моля те. — Очите му блестяха, когато вдигна празната ръкавица към устните си. — Родителите ти бяха много мили с мен.

— А какво очаквахте? Те са мили хора.

— В града не е тайна, че баща ти има големи амбиции относно децата си.

Гневът започваше постепенно да се надига в нея.

— А нима вашият няма?

Той се засмя.

— Съвсем същият е.

Абигейл имаше чувството, че лорд Стратфорд е много по-лош от нейния баща, и то в много отношения. В негова светлост имаше нещо много студено и коравосърдечно.

— Сестра ми ще се чуди какво ли става с нас. — Насили се да се засмее. — А също и майка ми. Ще ме смъмри, задето съм се отдалечила толкова от къщата.

— Не, днес няма да го направи. — Той осуети опита ѝ да се придвижи към градината, като хвана ръката ѝ. — Снощи разговарях с баща ти, скъпа Абигейл.

О, боже. Тя хвърли притеснен поглед през рамо, но нито сестра ѝ, нито лейди Саманта се виждаха.

— Така ли? Сигурна съм, че е бил много доволен да разговаря с вас, сър.

— Бенедикт. Да, наистина остана доволен от нашия разговор.

Тя вече мислеше дали да не се отскубне от него и просто да побегне. Знаеше какво ще каже той — какво толкова много бе зарадвало баща ѝ, — но не искаше да го чува. Бенедикт Ленъкс беше очарователен, симпатичен мъж, всичко, което родителите ѝ искаха за нея, но тя нямаше абсолютно никакво желание да се омъжи за него. Не искаше дори да я моли за това, защото в такъв случай щяха да избегнат неудобната сцена, при която да му откаже.

— Днес той е у дома — опита отново тя. — Ако се върнем в къщата, сигурна съм, че той ще се зарадва да ви види...

Той обаче здраво държеше ръката ѝ.

— Абигейл, опитвам се да ти задам един много сериозен въпрос.

— Сега? Според мен е още твърде рано за такива сериозни разговори.

Опитите ѝ да забави всичко най-сетне го бяха раздразнили. Той стисна зъби.

— Защо не?

Явно нямаше как да избяга. Тя изпъна гръб и го погледна в очите.

— Добре. Какъв е вашият въпрос, милорд?

За миг той дори не помръдна. Между хубавите му сини очи се появи ядна бръчка. За миг Абигейл се надяваше, че той все пак няма да зададе въпроса, който тя вече очакваше.

— Защо отказвате да си говорим на „ти“?

— Казах ви, това е твърде фамилиарно.

— Аха... — Той вдигна ръката ѝ и докосна с устни китката ѝ, но очите му не се отделиха от лицето ѝ. — А ще ме наричате ли Бенедикт, ако ви помоля да се омъжите за мен?

— Това ми се струва доста крайна стъпка, само за да ме подтикнете да ви говоря на малко име!

— А какъв би бил твоят отговор, ако те помоля да се омъжиш за мен и да ме наричаш по малко име до края на живота си?

— Бих искала да не го правите — каза тя, преди да успее да измисли по-подходящ начин да се изрази.

Той замръзна. Изминаха няколко секунди. Само дърветата шумяха от извилия се вятър.

— Себастиан Вейн е разорен — съобщи той с нисък, притеснен глас. — Няма как да не сте чули слуховете за него. Ако ще рискувате щастието си с него... — мина обратно на „вие“ той.

— Но рискът ще е мой, нали?

Този път тя дръпна ръката си и той я пусна.

— Заради него ли ми отказвате? — попита лорд Атертън доста шокиран.

— Не, защото той не ми е предлагал нищо. Отказвам ви, защото към вас нямам чувствата, които се надявам да изпитвам към бъдещия си съпруг.

Той я изгледа смаяно.

— Простете ми за директния въпрос, но... сигурна ли сте? Двамата се разбираме толкова добре. Никога компанията на дама не ми е доставяла такова удоволствие. Смятах, че може би чувствате същото. Със сигурност знаете колко полезен за всички би бил брак между нас. Баща ви вече благослови този съюз! Очаквате ли също тъй бързо да благослови съюз между дъщеря си и един огорчен отшелник, на крачка от пълна финансова разруха? Един човек, подозиран в убийство и кражба? За бога, Абигейл, няма как да сте толкова глупава и сантиментална.

Тя можеше да издържи той да изброява своите предимства, можеше да понесе и наранената му гордост или семейството му да я избягва завинаги, но не можеше да търпи да злослови така по адрес на Себастиан.

— Той не е нито огорчен, нито отшелник — рязко отвърна тя. — А слуховете са точно това — празни приказки, зад които няма друго покритие, освен враждебност. Той избягва баща ви, защото баща ви се е възползвал от болестта на стария господин Вейн, за да ограби имотите на Монтроуз Хил Хаус. И не смейте да го отричате — предупреди го тя, когато видя намръщаното му лице. — Осемдесет акъра земя за по-малко от петдесет лири стерлинги? А след това предложил да я продаде обратно за повече от пет хиляди лири?

— Това не е цялата истина — започна той.

— А каква е? — без заобикалки попита Абигейл. — Смятате ли, че не забелязах пренебрежителното отношение на баща ви снощи? Господин Вейн беше поканен в Стратфорд Корт като гост, а баща ви се държа с него като с прокажен! Омръзна ми да слушам завоалирани

слухове за ужасни дела, след като никой няма и най-малките убедителни данни, да не говорим за доказателства. И вие сте били негов приятел! — Тя разпери учудено ръце, а неговото лице потъмня като буреносен облак. — Имате ли доказателства, че е убил баща си? Или че е откраднал нещо?

Лорд Атертън не каза нищо. Едно мускулче на бузата му заигра.

— Запитайте се колко търсен съпруг бихте били, ако имението ви се стопи внезапно до няколко акъра, а къщата е ипотекирана. Запитайте се колко млади дами ще въздишат за вашето внимание, ако в града се говори, че самият дявол ви е обладал. Запитайте се колко весел и жизнерадостен ще бъдете без доход, без титлата на баща ви, която ви отваря всички врати в живота. А след това се запитайте как бихте преживели лъжите и подозренията, струпали се върху вас от хора, които някога сте наричали свои приятели!

Той я гледаше смаяно. Ядът ѝ постихна и тя сложи длан на ръката му.

— Не ви обвинявам за делата на баща ви — вече по-спокойно каза тя. — Аз наистина ви харесвам, милорд. И вие сте прав — бракът с вас носи много предимства. Вие сте хубав и очарователен мъж и гостуването ви ми достави голямо удоволствие... но аз не ви обичам и заради това не мога да приема предложението ви.

— Отказвате ми заради него — повтори той, но вече не така разгорещено.

Тя гръсна глава.

— Бих ви отказала при всички обстоятелства. Възможно е да се разбираме достатъчно добре като съпруг и съпруга, но аз искам от брака си повече. Предполагам, че това важи и за вас.

— И това е окончателното ви решение?

Тя бе вцепенена от емоциите дотук.

— Да.

Той кимна.

— Разбирам. — С доста рязко движение ѝ се поклони. Направи няколко крачки към градината, после спря и погледна през рамо към нея. — Госпожице Уестън, вероятно не разбирате всичко случило се между баща ми и господин Вейн, но... Но може би сте права за Себастиан. Нямам доказателства, че той е убил баща си. — Той я

изглежда със спокоен и малко ироничен поглед. — Желая ви много щастие с него.

Той се обърна и си тръгна.

Абигейл отпусна рамене с облекчение. Слава богу, че с това се свърши. Можеше да е много по-неприятно. Само ако родителите ѝ научат как му бе викала...

Тази мисъл се завъртя за миг в съзнанието и тогава се сети. Родителите ѝ! Лорд Атертън бе говорил с баща ѝ снощи. Баща ѝ беше благословил бъдещия съюз. Баща ѝ без съмнение бе побързал да каже на майка ѝ да започне да планира сватбата. Именно затова майка ѝ я държа покрай себе си цял ден, бяха очаквали неговото посещение и предложението. Сега и двамата ѝ родители сигурно я чакат нетърпеливо, за да я поздравят. Ако лорд Атертън пръв влезе в къщата и им каже, че е отказала...

Абигейл едва си поемаше дъх. Но той не би го направил, разбира се. Лорд Атертън е джентълмен... Но беше и доста неподготвен и наранен от отговора ѝ. И само ако спомене няколко нейни думи, баща ѝ ще остане ужасен.

Погледна смаяно към къщата. Как да се прибере там просто ей така и да се усмихва, правейки се, че нищо не се е случило?

Себастиан! Дали отказа на лорд Атертън заради него? Не можеше да го твърди, защото Себастиан не беше неин, но... Но той държеше сърцето ѝ. Как да се омъжи за друг, след като винаги ще желае той да е до нея?

Несъзнателно вдигна очи към Монтроуз Хил Хаус. Оттук сградата не се виждаше, но тя знаеше как изглежда: избледнели розови тухли и бръшлян, самотна сграда на върха на хълма. Изгаряше от желание да разбере дали той е добре след снощи. Ех, защо днес той не дойде да я посети, а не лорд Атертън? Ако беше дошъл да ѝ каже, че я обича и иска да се ожени за нея, всичко ще се нареди.

Над главата ѝ се чу далечна гръмотевица. Откакто излезе от къщата небето се бе смрачило и бе станало почти виолетово. Мина ѝ смътната мисъл, че трябва да се прибере вътре, но сърцето и душата ѝ я теглеха не към дома, а към Себастиан. И преди дори сама да осъзнае взетото решение, тя повдигна полите си и хукна към гората, а после нагоре по хълма.

ГЛАВА 21

Коляното на Себастиан не беше счупено. От падането кожата се бе разранила и госпожа Джоунс ахна притеснено, когато видя колко кръв е изтекла в ботуша му, но след като почисти раната и я превърза, болката започна да отминава. Донесе му чаша силен чай и Себастиан не се оплака от капките лауданум, които усети още при първата глътка. Тази вечер не можеше да отхвърли желанието за малко забрава.

На сутринта разполагаше с достатъчно време да обмисли положението си. За пръв път от години имаше чувството, че трябва да бърза. Бенедикт беше твърдо решен да спечели Абигейл, а Себастиан не възнамеряваше да му дава предимство нито миг по-дълго от необходимото. Семейство Джоунс го попитаха дали да не отложат почивния си ден, но той им каза да тръгват веднага. Госпожа Джоунс се намръщи, даде му строги наставления да не мърда от леглото и двамата със съпруга ѝ поеха към града. Още щом ги видя да изчезват по пътеката, Себастиан отметна завивките и се облече.

Не хранеше никакви илюзии относно своите несъвършенства. За пръв път от дълго време завидя на Бенедикт за здравето му, за богатството, за високото му положение. Но, боже мой, как само обичаше Абигейл. Един мъж на действието — какъвто той беше някога — щеше да влезе смело в къщата ѝ, без да се страхува от оковите на приличието, и да я помоли да се омъжи за него. Няколко убедителни целувки биха помогнали. А ако можеше да я свари сама — и тя се отнесе благосклонно към това, — можеше да са и повече от целувки.

Стигна до вратата. Борис вече го чакаше. Опита се да го затвори в къщата, но Борис започна да лае до вратата — преминаваше от страховития си звучен лай към жално скимтене. Себастиан изруга тихо, но се върна да му отвори. Семейство Джоунс щяха да се върнат чак след часове, а в къщата нямаше кой да го пусне навън.

— Ако си поне капка благодарен, ще дойдеш с мен да я убедим да дойде да живее с нас — каза той на кучето, което излетя от къщата

като затворник, пуснат от килията. — Абигейл, Борис. Абигейл, която винаги ти носи сирене. Твоето най-любимо момиче на света!

Борис радостно изджавка и затича към гората, размахал щастливо опашка. Себастиан поклати глава и продължи да върви. Не за пръв път му се прииска да беше запазил коня си. В лек тръст щеше да стигне там за минути. Пеша щеше да му отнеме повече от час. Използва времето, за да планира всяка дума, която ще изрече, и се надяваше господин Уестън да е у дома.

За негово облекчение той наистина беше там и го посрещна учтиво.

— Вейн. Как сте, сър?

— Много добре, сър. Благодаря, че ме приехте.

— Заповядайте, седнете. Надявам се да сте се възстановили от неразположението снощи.

Превръзката на коляното му си личеше ясно, но Себастиан кимна.

— Трябва да ви благодаря за позволенията госпожица Пенелопе да помоли Адам да ми помогне да се прибера.

— Не беше проблем — каза Уестън любезно. — Радвам се, че помогнах.

Той пое дълбоко дъх.

— Дойдох да помоля за разрешение официално да ухажвам дъщеря ви Абигейл.

Уестън побърза да поклати глава.

— Вейн, вие сте добър съсед. Но съм длъжен да ви съобщя, че дъщеря ми може би вече е сгодена.

— Бенедикт Ленъкс смята да поиска ръката ѝ — потвърди Себастиан, ала при изричане на думите неволно стисна юмрук. — Тя каза ли е вече, че приема?

Домакинът му се изненада силно.

— Атертън ви е уведомил?

— Снощи в Стратфорд Корт.

Уестън примигна.

— Разбирам. Да, действително. Той поиска благословията ми за такъв съюз и аз я дадох. Ако не се лъжа, той планираше да говори с Абигейл днес.

— Ако той вече ѝ е предложил и тя е приела, аз им пожелавам цялото щастие на земята и веднага ще си тръгна. Но... — Себастиан стегна рамене. — Ако не ѝ е предложил, или тя не е приела, аз все пак бих искал да получа разрешението ви, сър.

Господин Уестън се облегна на стола.

— Извинете ме за директния въпрос, Вейн, но... защо да го направя?

— Обичам дъщеря ви с цялото си сърце.

— Аха. — Уестън направи гримаса. — Опасявам се... Опасявам се, че не мога.

Той беше подготвен за това.

— Разбирам. Притеснявате се заради финансовото ми положение. На ваше място аз също бих подходил с подозрение. В състояние съм да издържам съпруга. Напоследък се сдобих с известна сума, достатъчна да изплатя голяма част от дълговете си.

— Така ли? Каква сума? — попита Уестън с равен тон.

— Малко повече от четири хиляди лири. От чичо ми, който почина в Източните Индий.

Уестън присви очи.

— Източните Индий, значи?

Себастиан кимна.

— Пътувах до Бристол преди седмица, за да се срещна с адвокатата му във връзка с наследството.

Господин Уестън стана и отиде до прозореца, където скръсти ръце и се загледа навън.

— Знам, че имате и други причини да изпитвате съмнения към мен — продължи Себастиан. — Нека обясня слуховете около баща ми...

— Не става дума за тях — прекъсна го Уестън. — Смятам, че трябва да приемете отговора ми и да не настоявате, Вейн.

Тази реакция го обърка. Всички се интересуваха от тези слухове. Той никога не бе казвал на никого за тях, освен на Абигейл.

— Защо, сър?

В погледа на Уестън се долавяше известно съчувствие.

— Защото нищо няма да се промени. Не желая да обвинявам никого — всъщност дори смятам, че много от слуховете за вас са грозно преувеличени. Но един не съм в състояние да отмина ей така,

защото източникът ми на информация е с висока репутация, а и става дума за бъдещето на дъщеря ми, така че не мога да я изложа на риск. Съжалявам.

Себастиан го погледна втренчено. Нали нямаше предвид обвинението за убийство? Тогава какво?

— Лудостта на баща ми бе причинена от неговите научни експерименти, а не е наследствена. Той беше изобретател, правеше всякакви опити с метали и разтвори и...

— Вейн, моля ви. — Уестън отново поклати глава.

Той вече дишаше трудно от вълнение.

— Тогава защо? — При този рязък въпрос Уестън се намръщи и той побърза да смекчи тона: — Бих искал да знам защо.

Уестън доби сериозно изражение. Върна се до писалището и седна.

— Добре. Така или иначе очаквах в един момент да се появите тук и да поискате дъщеря ми. Не съм глупак, Вейн. По време на разходките й в гората сте се срещали с Абигейл, предполагам, поне веднъж или дважд. Тя е момиче с нежно сърце, склонна е да търси най-хубавото у всеки. Когато идвахте у дома, по лицето й виждах, че е увлечена по вас. Затова отидох в града и поразпитах. Разбрах, че напоследък сте плащали дългове, като сте дали на кредиторите да разберат, че неочаквано сте се сдобили със средства — готови пари, — след като години наред почти не сте връщали заемите си. Това е чудесно, но има няколко обяснения.

— Наследих парите — повтори той. — Имам писмо от адвоката на чичо ми.

— Но писмата могат да се фалшифицират, нали? — Уестън вдигна ръка. — Никого не обвинявам, нито вярвам на всеки слух, който стигне до ушите ми — повече от тях са пълни глупости, — но един ми направи впечатление. Докато сте били в армията, вашият баща е продал голяма част от имотите на Уелингтън, нали? Което ви е поставило в много тежко положение, когато баща ви изчезнал. Без тялото на мъртвия наследство не може да се получи, а това е вързало съвсем ръцете ви, нали? Себастиан затвори очи.

— Затова се съмнявам, че сте го убили — добави Уестън с малко по-мек тон. — Поне не умишлено. Никой не печели от безследно

изчезнал човек, нали? Но скоро след това от Стратфорд Корт изчезва крупна сума пари.

Стратфорд. Себастиан си помисли, че беше по-добре снощи графът направо да беше счупил коляното му.

— Аз не съм откраднал тези пари — изрече той тихо, но ясно.

— Четири хиляди гвинеи — продължи Уестън, все едно не го е чул. — Любопитно колко близка е сумата, която сте... наследили, и то точно в момента, когато сте пожелали да си възвърнете почтеното положение. Разберете ме, не обвинявам никого. Но не харесвам такива опасни съвпадения. Моята дъщеря има доста прилична зестра. Плащането на четири хиляди лири за стари дългове е много полезна инвестиция за мъж, който е на път да получи четири пъти повече.

Бавно и някак вдървено той се насили да стане от стола. Ръцете му бяха изтръпнали, а сърцето — сякаш мъртво.

— Оценявам вашата искреност. — Всяка от думите усещаше като ледена висулка на устните си. — Аз не съм крадец. Каквото и да се е случило с парите на лорд Стратфорд, аз нямам нищо общо с това. И бих се чувствал най-големият късметлия на света, ако можех да се ожена за дъщеря ви без никаква зестра.

— Съжалявам, Вейн — повтори Уестън още веднъж, убивайки напълно надеждите му.

Той се поклони непохватно и тръгна към вратата. Направи стъпка и почти падна, преди да осъзнае, че е забравил да си вземе бастуна. Успя някак да го вземе, поклони се и излезе. Очите му не виждаха нищо.

Не. Отговорът на Уестън кълтеше в главата му като захлопване на огромна врата. *Не.* Забранено му беше дори да попита Абигейл дали би се омъжила за него. *Не.* Смятаха го за крадец, защото се бе опитал да използва наследството си — този така неочакван късмет, — за да бъде по-приемлива партия за женитба. *Не.* Беше съвсем сигурен, че Стратфорд щеше да нареди арестуването му още преди години, ако имаше и най-малкото доказателство, че е откраднал парите. Но вместо това графът направи нещо много по-лошо: отне му единственото момиче, което някога бе обичал.

Едва не се блъсна в стената, когато влезе във фойето. С по чудо не треперещи ръце той оправи вратовръзката си, останал почти без дъх.

Дали ще му бъде позволено отново да види Абигейл? Изведнъж се сети за пещерата. Можеха да се срещат там, независимо дали родителите ѝ одобряват... но това би било само за кратко. И той щеше да знае, че е обречено. Не ѝ ли беше казал точно същото първия път, когато я видя?

— Господин Вейн? — Той се стресна. Пенелопе Уестън го викаше от другия край на фоайето. Той бавно се приближи към нея и я последва в мъничко преддверие, където Пенелопе се шмугна. — Дойдохте да се видите с Абигейл, нали?

— Бих искал — отвърна той.

Тя се усмихна лъчезарно.

— Чудесно! Идвате тъкмо навреме. Лорд Атертън току-що си тръгна. — Тя преливаше от радост. — В доста по-различно настроение от онова, в което пристигна, трябва да отбележа. Дойде толкова весел и въодушевен, но след разговора насаме с Аби си тръгна, все едно в къщата има пожар. Това е добър знак, не мислите ли?

Част от него подскочи от радост, задето тя е разочаровала Бенедикт. Поне нямаше да му се наложи да преживее тази мъка.

— Къде е тя?

— В градината, предполагам. Лорд Атертън тръгна с нея, но се върна сам, а после набута бързо сестра си в каретата и потегли. Тя го водеше към градината и оттам поеха на север. — Лорд Атертън дойде ето оттам, близо до Уханната алея.

— Знам къде е. — Той импулсивно грабна ръката ѝ и я стисна. — Много съм ви задължен, госпожице Уестън.

— Направете сестра ми много щастлива и няма да ми дължите нищо. Тя му махна за довиждане.

Той закуцука мъчително през градината, покрай стената на кухнята, където я целуна само преди няколко дни, и продължи към Уханната алея. От Абигейл нямаше и следа. Огледа се към гората, но не видя нищо. На лицето му капна едра капка дъжд. Чак сега той осъзна колко е притъмняло небето. По Темза се приближаваше буря. Поколеба се. Абигейл вероятно се бе върнала в къщата, а и той трябваше да се прибере, преди да завали проливно.

Ядосан на себе си се върна в Харт Хаус. За негово облекчение Пенелопе още беше там.

— Тя прибра ли се? — попита той. — Не я видях.

— Не мисля — изненадано отвърна тя. — Ще проверя.

Той изчака във фойето до вратата към градината. След десетина минути Пенелопе се появи отново намръщена.

— Не е в стаята си и прислужницата ѝ не я е виждала. Нито пък Томпсън. Не е и при мама.

— Има ли друго място, където може да отиде? — В далечината изкънтя силна гръмотевица. — Разразява се буря.

Пенелопе се поколеба.

— Обича да се разхожда в гората.

Той излезе на терасата и отново погледна към небето.

— В дъжда?

— Не е заваляло... още.

— Няма как да се разхожда сега — тихо каза той, оглеждайки околността нагоре към Монтроуз Хил Хаус. Досега не си бе давал сметка колко добре се вижда дома му от Харт Хаус.

— Изглежда много кротка и отговорна, но нашата Абигейл обикновено успява да получи каквото иска.

Той се усмихна. Ако тя го иска, той ще направи всичко, за да бъде неин. Той не може да промени мнението на господин Уестън, но може би... Може би Абигейл ще успее.

— Благодаря ви, госпожице Пенелопе.

Той тръгна към гората.

— Наричай ме Пен — извика тя след него. Той погледна назад, а тя сви рамене и каза: — Надявам се скоро да сме роднини. Усмихна се широко и вдигна ръка. — Успех, Себастиан.

Себастиан се върна през градините и надолу по Уханната алея. Дълбоко вдишваше аромата, който винаги щеше да му напомня за нея. Мина напъряно през гората, забравяйки всички опасности в тъмните ѝ дебри, за които знаеше още от дете. Бен си беше тръгнал със сериозно изражение и без да се сбогува с домакина си. Абигейл беше останала навън сама и никой не я бе виждал оттогава. Без да има основания да мисли, че е тръгнала да търси него, Себастиан вървеше толкова бързо, колкото му позволяваше болният крак.

Стигна до къщата си. Вече наистина започваше да се тревожи. Небето, оловносиво, ставаше все по-тъмно, трещяха гръмотевици и светкавици прорязваха огромните облаци. Ами ако се е загубила в гората? Дори да не е искала да идва тук, за да го види, може би просто

е имала потребност да успокои мислите си сред тишината на дърветата. Кръвта му изстина. А защо не и да тръгне към пещерата, която бе почти невъзможно да намери в дъжда, даже с фенер? Но той беше толкова погълнат от мисълта — надеждата — за вероятността да е дошла при него, че дори не отдели време да изключи всички останали възможности.

Какъв глупак! Проклинайки се, закуцука през тревата. Трябваше да вземе фенер и по-дебело палто, защото тя сигурно вече е премръзнала. Първо пещерата, а после по пътеките в гората, където често я бе срещал. Ако не е там, ще се върне в Харт Хаус и ще извика прислужниците на Уестън. Ще претърсват цялата гора, докато я намерят, бурята да върви по дяволите.

Наближавайки къщата, нещо привлече погледа му. Забеляза някакво движение в гората, а после за негово огромно облекчение между дърветата се показва Абигейл с доста неуверено изражение. Тя вдигна ръка и той видя голямата черна глава на Борис, който се буташе гальовно в нея. Тя спря и се обърна към кучето, наведе се и го погали. Себастиан много лесно разпозна изражението на кучето, дори и в сумрака: пълно и абсолютно щастие.

— Добро куче — похвали го той. — Браво, моето момче. — След това извика силно: — Абигейл!

Тя се обърна към него и колебанието на лицето ѝ изчезна. Само след миг свитото от тревога сърце на Себастиан започна да бие с надежда. Пристъпи към нея, а тя се затича напред, повдигнала полите на зелената си рокля. Той хвърли бастуна и я грабна в обятията си, вдишвайки зашеметен радостта отново да е до нея.

— О, Себастиан — прошепна тя, притисната към гърдите му. — Притеснявах се толкова много, когато изчезна снощи, а Пенелопе каза, че си искал да избягаш от мен и...

— Дори когато исках да избягам, не можах. — Повдигна брадичката ѝ и очите му срещнаха нейните. — Току-що се връщам от Харт Хаус. Отидох с надеждата да не съм закъснял.

Гърдите ѝ се повдигаха развълнувано с всеки дъх.

— Закъснял за какво?

Взря се в очите ѝ; тези звездни очи, омагьосали го от самото начало.

— Закъснял да ти кажа, че те обожавам. Опитах се да го отрека, после се опитах да не му обръщам внимание, а сега ми се струва, че това е единствената истина, която знам. Обичам те, Абигейл Уестън!

Усмивката ѝ стопли сърцето му.

— Днес лорд Атертън ми предложи брак.

— А ти какво му отвърна? — попита той с нисък глас, напрегнат мимо волята си.

Пенелопе можеше да не е съвсем наясно с нещата, все пак...

— Не! — възкликна тя и се засмя, сякаш сама не вярваше, че се е случило. — Казах му не! И той... И той... — Тя го погледна умолително.

— Какво направи той?

Себастиан бе обхванат от внезапно желание да смачка Бен от бой.

— Попита ме... дали му отказвам заради теб — прошепна тя. — Казах му не, разбира се, защото ти нищо не си ме питал, и въпреки това... мисля, че му отказах, защото се надявах толкова много ти да поискаш ръката ми... защото съм влюбена в теб и никога не мога да се омъжа за него, защото винаги ще искам теб, вместо него.

Сърцето му подскочи от радост.

— И сега дойде да ми го кажеш?

Тя кимна.

Отгоре го гледаха всички небесни ангели. Себастиан си помисли, че дори чува песента им. На лицето му се появи усмивка.

— Но аз не отидох в Харт Хаус само за да ти кажа, че те обичам. Искам да предпочетеш мен пред Бен, независимо дали го заслужавам, или не.

— Но аз вече го направих — тихо му напомни тя. — Преди много седмици.

Пръстите му стиснаха ръцете ѝ по-силно и той усети как радостното ликуване го напуска.

— Но днес говорих с баща ти. Поисках от него разрешение да се ожена за теб...

— Да — извика тя и се притисна към него.

Той не я отблъсна.

— Той отказа, любима.

— Много важно! — Щастливата ѝ усмивка беше ослепителна. — Ще си промени мнението, когато говоря с него.

Себастиан знаеше, че трябва да постави това под съмнение. Томас Уестън беше съвсем сериозен, когато му отказа. Но той се бе надявал да чуе нейния отговор. Нейната увереност удави притесненията му и съвсем безразсъдно той ѝ повярва. Целуна я жадно.

— Омъжи се за мен, Абигейл — прошепна той до устните ѝ.

— Да — промълви тя и обви ръце около врата му. — Да, да, да! Можеха да останат там цял час и да се целуват, но бурята избра точно този момент, за да се разрази. Ледени капки дъжд закапаха наоколо и преминаха в порой само за няколко секунди. Абигейл изпищя весело и се засмя. Себастиан изруга и двамата хукнаха към къщата, хванати за ръка. Докато успее да отвори вратата и двамата да влязат, косата ѝ вече висеше на мокри фитили, а неговият врат плуваше във водата, която се беше изляла под яката на дрехата му. Борис дотърча също и се разтърси силно, опръсквайки цялата стая.

— Борис! — Той си изтри лицето, а Абигейл отново се засмя. — Извинявам се, не съм подготвен за гости.

Едва сега съобрази колко неуютен е домът му. Имаше подредени в камината дърва, но огън не се палеше, освен при абсолютна необходимост. Мебелите бяха стари и протрити, а подът — доста надраскан. Щеше да ѝ предложи чай, но нямаше нито мляко, нито кейк, нито бисквити.

— Не съм дошла да пия чай. — Очите ѝ искряха. — Смятам, че вече съм си у дома.

Той се усмихна.

— Така е.

Тя измъкна няколко фиби от косата си и тръсна глава; мокрите къдрици се разпиляха като водопад по гърба ѝ.

— Може би ще ми почетеш малко?

Себастиан застина.

— Какво би искала да чуеш?

Тя се изчерви, ставайки още по-хубава.

— Струва ми се, че знаеш...

Дъждът плискаше по прозорците. Можеше да продължи цял час или цяла нощ.

Един мъж на честта би устоял на изкушението. Един мъж на съвестта би си спомнил твърдия отказ на баща ѝ. Но Себастиан вече бе преминал през тези терзания. Той искаше Абигейл, искаше да се ожени за нея. Да я люби — това би задоволило изгарящото и двамата желание — и почти със сигурност би довело до сватба. Поне веднъж в проклетия си живот той щеше да получи онова, което иска, а скрупулите — огън да ги гори!

— Да, знам — каза само той и я поведе нагоре по стълбите.

ГЛАВА 22

Абигейл знаеше, че това, което прави, е порочно, но не я беше грижа.

Тя твърдо прогони всички мисли за родителите си и за лорд Атертън. Първоначалната цел на бягството ѝ наистина бе свързана с желанието ѝ да не се връща при тях, но още щом тишината на дърветата я обгърна, вече знаеше къде отива. По-точно — знаеше къде иска да отиде, защото самото придвижване се оказа доста трудно. Едва не припадна от облекчение, когато Борис се появи през храсталака, устремен към нея, размахал опашка за поздрав. Сякаш бе дошъл да я търси. Поведе я нагоре по стръмното, дори я побутваше, и съвсем скоро между дърветата се появиха розовите тухли на Монтроуз Хил Хаус.

И сега тя се намираше там, където искаше да бъде — където ѝ беше мястото. Себастиан пусна ръката ѝ само колкото да коленичи и разбърка огъня. Спалнята му бе съвсем просто мебелирана: старо кожено кресло, писалище, скрин и одеяло на пода до камината, където явно спеше Борис. И легло.

При вида на леглото тя се смути. Не се чувстваше притеснена, но изведнъж ѝ се прииска да знае по-добре какво да очаква. Четенето на „50 начина да съгрешиш“ наистина ѝ бе дало известна представа, но в момента ѝ се стори съвсем недостатъчно. Тя всъщност изобщо не беше като лейди Констанс. Ами ако Себастиан си мисли, че и тя е толкова лишена от задръжки, толкова необузdana?

Затвори очи и си каза да не мисли глупости. Себастиан беше много по-добър от всички любовници на Констанс: той беше жив и истински, влюбен в нея, готов да прави любов с нея... И в пещерата, и после в гората, той знаеше точно къде да я докосне, точно колко може да си позволи, за да не я разочарова. Знаеше, че тя няма никакъв истински опит, но това не го бе спряло да ѝ покаже цял един свят на удоволствия, за който тя дори не беше подозирала, и я накара да се

чувства обожавана. Сърцето ѝ прескочи при този спомен и тя отвори очи. Моментът на срамежливост бе отминал.

Себастиан я гледаше внимателно.

— Не си сигурна ли? — попита той. — Няма да направя нищо, което не искаш.

Абигейл се усмихна.

— Знам. Имам ти доверие. — Очите ѝ попаднаха на нещо и тя се изчерви. — Запазил си я!

Той кимна, без да откъсва очи от лицето ѝ.

— Разбира се. Напомня ми за теб.

Червенината по бузите ѝ стана още по-силна. Тя вдигна онзи брой от „50 начина да съгреша“, в който Констанс се галеше сама, с превързани очи, докато мистериозният ѝ любовник я наблюдаваше.

— Спомена за това в пещерата.

Крайчецът на устните му се изви в усмивка.

— Тогава, в пещерата, не можех да мисля почти за нищо друго. Когато свещта угасна, помислих, че Господ е изпратил поредното си мъчение.

— Какво искаш да кажеш? — пошепна тя.

— Констанс обясняваше, че тъмнината е много освобождаваща. — Той тръгна към нея. — И трябва да кажа, че сега ѝ вярвам. Никога нямаше да те целуна първия път, ако не бе тъмнината.

— Никога? — тя го погледна въпросително.

— Ами... — На лицето му се появи онази толкова съблазнителна полуусмивка. — Не и в онзи ден.

— Понякога си мисля, че съм задължена на лейди Констанс. — Тя вдигна книжката, отвори я и избра пасаж напосоки. — „В моите наистина развратни приключения никога не бях изпитвала такъв остър копнеж. Липсата на светлина направи кожата ми само по-чувствителна към докосването му; ушите ми по-добре долавяха дишането му“ — прочете тя на глас. — Навярно е добре да изгасим лампата...

Себастиан прекоси стаята и взе брошурата от ръцете ѝ.

— Стига толкова. Не ми трябва разкази, за да знам какво да правя. — Извърна се и хвърли книжката в огъня. — Мога да напиша книга, без дори да спомена и половината от мислите и желанията, които ти вдъхнови у мен.

— Наистина ли? — Абигейл откъсна очи от горящата книжка. — Би ли написал?

Той се усмихна.

— Само за теб, любов моя. — Докосна китката ѝ. — Скъпа Абигейл — започна той. Очите му леко се плъзнаха нагоре по ръката ѝ. — Има толкова много неща, които съм мечтал да ти кажа, откакто се запознахме. Някои от тях може би ще те накарат да се изчервиш... — Тя се засмя, а той я погледна усмихнато. — Един ден се надявам да ти ги покажа.

— Този разказ ми харесва.

Тя започна да се обръща, когато той мина зад нея, но Себастиан я спря, поставяйки длан на бедрото ѝ.

— Така и трябва — прошепна той и нежно прехвърли дългата ѝ коса през рамото ѝ. — Това е ода за твоята хубост, твоя чар, твоето милосърдие. Докъде бях стигнал? Аха. — При тези думи той залепи дълга и нежна целувка на тила ѝ. — Ти преследваш сънищата ми от вечерта, когато те срещнах за първи път. Влетя в живота ми като падаща звезда, заслепявайки очите и сърцето ми. И въпреки това даже и аз не бях достатъчно луд да мисля, че някога ще ми обърнеш внимание...

— Никога не си бил луд — промълви Абигейл и потръпна.

Той развързваше връзките на роклята ѝ преднамерено бавно. Усещаше всяко подръпване на коприната, всяко отпускане на корсажа. Усети тялото си напрегнато до скъсване, докато той само удължаваше това сладко мъчение.

— Не и в смисъла, който влагат всички останали — вметна той, а после продължи разказа си. — Ако близостта до теб ме подлудява, аз съм щастлив да приема тази лудост. Да не бъде близо до теб е мъчение, което не мога да понасям повече.

Той освободи напълно корсажа и Абигейл усети как презрамките му се спускат по раменете ѝ. Той си пое неравно дъх.

— Боже милостиви. — Прокара длани по раменете ѝ и надолу по ръцете, избутвайки роклята. Абигейл отпусна глава назад, докато устните му докосваха шията ѝ. Пръстите му се заловиха с връзките на долната ѝ риза, вързани на фльонги между гърдите ѝ. — Толкова хубава — прошепна той и тя усети горещия му дъх по кожата си. — Толкова съвършена.

— И нетърпелива!

Тя извади ръцете си от ръкавите и сложи длани върху неговите, за да развърже връзката. Искаше да се отърве от дрехите по-бързо, за да усети кожата му до своята.

Този път Себастиан не протестира. Той смъкна рязко разхлабената риза и веднага обгърна с длани гърдите ѝ — отначало съвсем нежно, после здраво, като я притегли плътно към себе си. По тялото му пробегна тръпка.

— Абигейл — прошепна той с дрезгав от възнение глас.

Тя се завъртя в обятията му.

— Обичам те — каза и се повдигна на пръсти, за да го целуне.

Той отвърна страстно на целувката. С една ръка я притискаше здраво към себе си, с другата бързо свали и последните връзки на ризата ѝ. Почти без да отделя устни от нейните, той сваляше дрехите една след друга.

Сърцето ѝ биеше лудо. С всеки слой плат, който падаше на пода, плътта ѝ ставаше все по-уязвима и все по-чувствителна. Когато остана само по тънката си риза и дълги чорапи, тя имаше чувството, че гори в треска, че отвътре пари, а по кожата ѝ пробягват студени тръпки. Инстинктивно протегна ръце към него.

— Студено ли ти е? — грабна я той в обятията си, сгушил лице до ухото ѝ.

— Не много. — Прокара ръце по гърдите му, усещайки силните удари на сърцето му, и завъртя края на вратовръзката между пръстите си. — Никога досега не съм виждала гол мъж...

Той замълча за момент.

— А искаш ли?

Лицето ѝ пламна, но Абигейл кимна. Без да каже и дума повече, Себастиан съблече горната си дреха и бързо свали вратовръзката. Чувствайки се много дръзка и смела, Абигейл започна сама да разкопчава копчетата на жилетката му и след минути тя също беше на пода заедно с дългата смачкана вратовръзка. Той я погледна за миг, а после разкопча горните копчета на ризата си и я изхлузи през главата.

— Божичко... — прошепна Абигейл, неспособна да откъсне очи от него. Гърдите му бяха малко по-светли от лицето и покрити с тъмен мъх. Не беше пълен, а мускулите му изглеждаха като на статуите, които бе виждала. Докато той хвърляше ризата настрана, погледът ѝ се

плъзна по мускулите на ръцете му. Боже господи, колко силен изглеждаше той без ризата... Ръцете ѝ копнееха да го докоснат.

— Красив си — не можа да се сдържи тя. — Ако така изглежда една „развалина“...

— Още не си видяла коляното ми. Наистина бях развалина. — Той взе дланта ѝ и я постави на гърдите си, точно над сърцето. — Докато ти не ме намери и не ме върна обратно към живота.

— Нищо такова не съм правила — възрази тя тихо. — Ти сам се беше отделил от света и сам реши да скъсаш с тази самота.

— Но само заради теб, любима — увери я той. — Само ти успя да ме примамиш да изляза от черупката. Не искам да кажа, че си ми дала живот, но нямам думи да опиша каква жизненост и щастие ми донесе, докато аз нямам нищо, което да ти предлага...

— Спри. — Опря длани на гърдите му, учудвайки се колко топъл е той. — Ти ме разбираш. Двамата сме много еднакви. Ако бях на твое място, след всички преживени несправедливости щях да реагирам по същия начин. И двамата предпочитаме повече усамотението, но все пак и двамата искаме някого до себе си. Някой, който би оценил отдавна изгубена пещера или ценна книга. — Тя го погледна през мигли. — Някой, който разбира и нашето недотам прилично любопитство и желания...

Мускулите под дланите ѝ се напрегнаха. В очите му се отразяваше огънят от камината.

— И още как. — Той уви една от дългите връзки на ризата ѝ около пръста си. — Единственото ми желание е да ти покажа всички неприлични удоволствия, за които мечтаеш.

Дръпна връзката и тънката риза се свлече от раменете ѝ.

— Откъде знаеш, че мечтаеш за неприлични удоволствия? — Тя отстъпи назад и излезе от кръга на падналата върху пода риза. Той я погледна закачливо, а тя се изчерви. — Аз не съм лейди Констанс, нали знаеш?

— Знам. — Взе я в обятията си. — Ти искаш и любов, и неприлични удоволствия.

Целуна я. Абигейл имаше чувството, че ще се стопи от опияняващата комбинация от любов и страст в тази целувка. Езикът му докосна нейния — едновременно възбуждащо, искащо и

съблазняващо. Тя почти не забеляза кога той я вдигна от пода и я отнесе в леглото.

Цяла вселена от образи и думи премина през ума ѝ, докато той я положи на леглото и свали панталоните и ботушите си. После тя го погледна — сега, когато бе гола и съвсем уязвима — и всичко изчезна от главата ѝ. Той беше красив с изпънатите мускули на гърдите и ръцете, със стройните и силни крака. На лявото му коляно имаше бяла превръзка, но навеждайки се над нея за още една целувка вниманието ѝ бързо пое в друга посока. Този път езикът му смело влезе в устата ѝ и Абигейл простена, осъзнавайки, че това е само прелюдия към нещо много подобно, което тепърва предстои.

Той легна на леглото и се намести над нея. Едната му длан се вплете в косите ѝ, докато я целуваше, този път страстно, с намерението да я завладее. Тя се раздвижи под него и неспокойно се изви под тялото му, когато той хвана в шепа гърдата ѝ и палецът му помилва зърното, което набъбна, готово за още. Тя сякаш нямаше къде да сложи ръцете си, затова просто обви врата му и не го пусна повече, наслаждавайки се на невероятното удоволствие от целувката. В един момент извърна глава и тя изстена разочаровано.

— Едва сега започвам — дрезгаво каза той и спусна тялото си надолу по нейното. — Искам да те целуна навсякъде...

Тя успя само да произнесе някакъв неразбираем звук на съгласие, докато той залепи устни първо върху зърното на едната ѝ гърда, после — на другата. Пръстите му се движеха безспирно по тялото ѝ — от нежната шия през гърдите и чак до бедрата. Както бе направил и в гората, Себастиан я държеше така, че цялата да е негова, когато тя посегна да сложи отново главата му до гърдите си, той хвана ръцете ѝ, разпери ги настрани и страстно започна да целува ту едната, ту другата, докато тя стенеше от изгарящо желание. Дори не бе забелязала, че той е разтворил краката ѝ, а той вече се спускаше още по-надолу и широките му гърди се намираха между коленете ѝ. Без да обръща внимание на смаяното ахване, той смело плъзна пръсти по нежните гънки между бедрата ѝ и ги разтвори така, че сега виждаше всичко.

Абигейл повдигна глава, цяла изчервена от неудобство, но същевременно цялото ѝ тяло настръхна и пламна от възбуда. Мъжкият глад в очите на Себастиан обаче угаси всякакво желание да му каже

нещо; само го наблюдаваше в смаяно мълчание, когато той наведе глава и бавно целуна чувствителното местенце.

— Толкова мека — пошепна той, докато леко я милваше. — Толкова хубава. Пръстите и езикът му галеха и възбуждаха, точно както бе правил и в гората; бедрата на Абигейл сами започнаха да се движат в ритъм. На устните му се появи доволна и опасна усмивка. И толкова страстна. Пъхна единия си пръст в нея и тя усети как коремът ѝ се свива в конвулсия. Абигейл едва си поемаше дъх, замаяна и хипнотизирана. Той вдигна поглед и срещна нейния, а след това бавно пъхна и втория си пръст.

Тя падна върху възглавниците и инстинктивно изви гръб. Без да бърза, той леко вадеше пръстите си, отново ги пъхаше и при всяко движение не пропускаше най-чувствителното място. Тя сграбчи завивките, вече на път съвсем да загуби свят. В тялото ѝ се надигаше дива буря и трескаво желание да отрици този страстен бент. Краката ѝ тръпнеха в очакване, а когато Себастиан отново я целуна там долу, правейки бесни кръгове с езика си на същото място, където пръстите му я бяха подлудили, тя почти изкрещя.

— Господи, Абигейл! — Той се вдигна на колене и сложи краката ѝ около кръста си. — Не искам да те нараня...

Тя въртеше трескаво глава от едната страна на другата.

— Не спирай!

Тръпка премина през тялото му; той се намести и тя усети как членът му се притиска в плътта ѝ. Погали я отново, тя се задвижи в отговор, притегляйки го още по-дълбоко. Въображението ѝ рисуваше картина как неговата плът влиза в нейната, как телата им се сливат едно с друго, как двамата стават едно. Себастиан пое дъх и направи следващия напън. Тя почти не усети леката болка, като ужилване, когато той напълно влезе в нея.

— Знам, че боли — изрече той приглушено. — Нека само... — Здравно прихвана бедрата и започна да се поклаща с малки, остри движения, които я накараха да стене в премала. — Ето така...

Той вече бе също толкова задъхан и напрегнат, колкото и тя. Пръстите му отново погалиха нежното местенце и се задвижиха в синхрон с всеки тласък.

Върховното усещане настъпи внезапно; във вените ѝ се скъса бент и я заля с огнена вълна. Тя не свършваше за първи път — той я бе

довел до екстаз и онзи ден в гората, — но такова нещо Абигейл не бе преживявала досега. Кръвта шумеше в ушите ѝ, набъбналият му член вътре в нея усилваше вълните на облекчение, които се разнесоха по тялото ѝ. Тя стигна до върха с вик, вкопчена в него, желаейки и той да почувства същото непоносимо удоволствие.

— Да — изрече задъхано той, притиснал бедрата ѝ към себе си. — Аби... миличка... — и той рязко се спусна напред, облягайки се на лакти.

При следващия тласък тя отвори широко очи. Главата му бе отметната назад, а зъбите — стиснати. Той бавно се отдръпна от нея, а после с мощно движение настъпи отново — картина на мъж в момент на пълен екстаз. Абигейл успя да прехвърли ръка през кръста му, преди той да се задвижи отново, отново и отново, преди да опре чело на нейното, а по тялото му да мине огромна тръпка. В унес тя усети как членът му пулсира вътре в нея — макар че навярно цялото ѝ тяло също пулсираше — и после той замря.

— Ето така... Ето така искам страстта — успя да каже тя.

Мускулите ѝ още потрепваха след преживения оргазъм. Напрегнатото изражение, само допреди миг завладяло лицето на Себастиан, сега се превърна в ленива усмивка.

— Така и ще я имаш, толкова често, колкото пожелаеш.

Тя се засмя и се гушна в него. Той я целуна, а после легна настрана, грабвайки я със себе си. Сега, когато главата му бе на рамото ѝ, а ръцете му я прегръщаха, Абигейл разбра, че никога в живота си не се е чувствала толкова уютно и толкова доволна.

— Обичам те — прошепна тя, преливаща от щастие.

Устните му докоснаха челото ѝ.

— А аз те обожавам.

— Мисля, че Констанс иска и двете — прошепна тя, разсеяно галейки косата му.

Той не помръдна.

— Ммм?

— И любов, и страст — поясни тя. — Тя непрекъснато търси нещо — приключение, разнообразие, вълнение, — но никога не е наистина задоволена от това, което намира, дори и когато твърди, че то надминавало всичките ѝ надежди. Любовниците ѝ носят удоволствие, но никой не докосва сърцето ѝ.

— Изглежда търси повече страст, отколкото любов.

Той помръдна, обгръщайки още по-удобно тялото ѝ със своето. Абигейл се сгуши доволна в прегръдките му.

— Може би. — Тя се загледа в игривите сенки на пламъците по тавана. — Предполагам, защото по-лесно се намира.

Себастиан не отговори веднага, но след малко се повдигна и се облегна на лакът.

— Така е, но е рядко да намериш само страст. Вероятно лейди Констанс приема твърде бързо моментните страсти, които ѝ предлагат, и навярно точно това прави разказите ѝ толкова привлекателни за младите дами.

Тя ахна, уж обидена. Той се засмя и зъбите му блеснаха в тъмнината.

— Не ги ли четеш заради това?

— Ами... донякъде — призна тя. Той кимна и издаде самодоволен звук, а тя шеговито го плесна по рамото. — Невъзможно е един мъж да разбере. Очаква се младите дами да не знаят нищо нито за страстта, нито за удоволствието. Смята се развратно едно момиче да пожелае мъж да го целуне, но пък от мъжа се очаква да има голям опит в страстта, за да научи съпругата си. Но... Но невинаги става така, нали? В Лондон има толкова много нещастни бракове. Не само младите дами четат разказите на Констанс.

— Отсега нататък смятам да не пропусна нито един.

Тя се засмя.

— Защото и ти търсиш страст?

— Не. — Той пак се отпусна на леглото до нея и сложи глава на рамото ѝ. — Аз намерих и любов, и страст. Но смятам да се абонирам за брошурата, защото историите се харесват и възбуждат необузданата жена, за която смятам да се оженя, а нейното удоволствие е и мое удоволствие.

Абигейл се изчерви, но не му възрази.

— Затова си мисля, че Констанс иска любов. Страстта наистина е възбуждаща, но когато в нея няма любов, тя отлита бързо.

— Дано да я намери — уморено измърмори Себастиан. — Защото тя е най-хубавото чувство на света.

За миг ръцете му се стегнаха около нея, а след това тя усети как той се отпусна и заспа.

— И аз така се надявам — прошепна тя, чувствайки неизмеримо благоразположение към цялото човечество.

Леко целуна челото на Себастиан за последен път и също се унесе в сън.

ГЛАВА 23

Стреснат, той се събуди и бързо седна в леглото. За миг сърцето му тупаше почти болезнено. Какво го бе събудило?

Тихичък звук до него го върна в реалността. Погледна и почти се уплаши да повярва, че всичко е истина. Абигейл беше все още там, в леглото му, все така прекрасна в голотата си, ако не се броят завивките. Едното ѝ нежно рамо се виждаше и Себастиан почти благоговейно придърпа одеялото, за да го завие. Господи, колко беше хубава. Можеше да си остане тук цял ден и само да я гледа...

Приглушено тропане прекъсна мислите му. Този път разпозна звука. Някой удряше яростно по входната врата и го обзе ужасно подозрение кой е човекът отпред. Измъкна се с неохота от леглото и си навлече дрехите.

Абигейл се размърда.

— Какво има? — прошепна тя, без да отваря очи.

Себастиан си напъха ризата в панталоните и посегна към ботушите.

— Мисля, че баща ти се опитва да ми разбие вратата. — Тя се намръщи, сякаш не разбра думите му. — Събуди се, миличка. — Наведе се и я целуна по рамото, което пак беше отвито. — Абигейл.

Тя пое дълбоко дъх, преди да отвори очи и да запримигва към него. Обич изпълни сърцето на Себастиан.

— Няма да остане никак доволен.

Той се засмя на глас.

— Сигурно — съгласи се Себастиан, все така усмихнат.

Не можеше да спре да се радва, макар че най-вероятно скоро щеше да бъде застрелян.

Абигейл въздъхна силно и отметна завивките.

— По-добре аз да говоря с него.

— Аз ще говоря с него — възрази Себастиан, но с нищо не показва, че се готви да тръгне.

Абигейл тъкмо прекосяваше чисто гола спалнята му и той не бе способен да откъсне очи от нея, пък ако ще това да му струваше живота. Тя си навлече ризата през главата и я завърза.

— Знам какъв е. Татко обича той да командва парада и се дразни много, когато някой го надхитри.

Тя се засуети с корсажа си.

Себастиан закуцука около леглото, за да ѝ помогне.

— Тази сутрин едва ли ще е просто раздразнен. Вчера ми каза съвсем твърдо, че не мога да се оженя за теб.

Тя се извърна в обятията му.

— Но...

— Но нямам намерение отново да приемам отказ. — Той я целуна. — Сега си моя.

Усмивката ѝ стопли сърцето му.

— А ти си мой. — Тя посегна към роклята си. — Накрая татко ще склони. Винаги става така. Не се обезсърчавай от грубите му приказки.

Себастиан се засмя. Чукането по вратата беше събудило Борис и сега лаят му отекваше из цялата къща.

— За теб съм готов да се изправа пред всичко, любов моя.

Не намираше бастуна си. Сигурно още лежеше на тревата вън, където го захвърли, за да прегърне Абигейл. Въпреки това почти не усети болка в коляното си при слизането по стълбите. Борис се поуспокои, когато го видя да идва. Преди да отвори вратата, Себастиан му заповяда да се качи горе. Томас Уестън наистина стоеше на прага му с вид на човек, готов да извърши убийство.

— Тук ли е дъщеря ми?

Неволно Себастиан стегна мускули.

— Да.

— Доказателства?

— Тук съм, татко. — Абигейл пристъпи до Себастиан. Роклята ѝ бе закопчана малко накриво и косата ѝ се спускаше по гърба на разбъркани къдрици, но гласът ѝ звучеше ясно и спокойно. Тя пъхна длан в шепата на Себастиан. — Няма ли да влезеш?

— В никакъв случай! — Той отново хвърли кръвнишки поглед към Себастиан. — Имах по-високо мнение за теб, Вейн.

— Не бива да му се гневиш, задето съм тук — обади се Абигейл.
— Той нямаше никаква представа за това.

— Само че се възползва, нали? — изръмжа баща ѝ.

— Искях само да си взема довиждане след разговора ни вчера — спокойно обясни Себастиан. — Сестра ѝ ми каза, че е в градината, но не я намерих там. Бурята вече настъпваше и се уплаших, да не би да е в гората, защото е опасно при проливен дъжд. Дойдох тук за фенер и да търся...

— И ме намери! — Тя вдигна към него поглед, изпълнен с удивление, а очите ѝ блестяха щастливо. Себастиан бе съвсем безсилен пред този поглед. — Татко, сама дойдох. Но не беше правилно да ви тревожа и трябваше да оставя бележка.

Уестън изглежда бе загубил дар слово. Затвори очи, прокара длан по лицето си и издиша шумно, сякаш това движение му донесе физическа болка.

— И се извиняваш само защото не си оставила бележка?

— Аз също се извинявам, сър. — Себастиан стисна дланта ѝ, когато тя се опита да каже още нещо. — Трябваше да ви изпратя вест, че тя е в безопасност.

— Трябваше да изпратиш нея, а не вест! — Уестън посочи дъщеря си. — Ти. Ела тук. Искам да си поговоря с теб.

Абигейл вплете още по-здраво пръсти в тези на Себастиан.

— Можеш да говориш пред Себастиан. Нямам какво да крия от него.

— Така ли? — Той вдигна въпросително вежди. — А може ли и той да каже същото? Предаде ли ти, че вчера разговаряхме? И моят отговор беше твърдо „не“? — Гневният му поглед се върна към Себастиан. — Или изглежда е забравил.

— Моят отговор обаче е „да“ — троснато отвърна тя.

— Абигейл...

— Татко, няма да се омъжа за лорд Атертън — продължи тя. Гласът ѝ беше все още спокоен, но твърд; Себастиан усети как ръката ѝ започва да трепери в неговата. — Той ме попита вчера и аз му казах, че не мога.

— А дали щеше да му дадеш същия отговор, ако този негодник не чакаше зад вратата?

Себастиан започна да се ядосва. Не беше чакал зад никаква врата, а положи всички усилия да убеди Уестън. Да поиска от един мъж ръката на дъщеря му, само защото я желае с първична, неуправляема страст, не изглеждаше особено печеливша стратегия, затова той се бе заловил да пооправи финансите си, насили се отново да влезе в обществото и с мъка се въздържа да не прави любов с Абигейл. Е, поне до снощи. А сега предстоеше да разбере дали това е било брилянтен шахматен ход или фатална грешка.

Но усети, че искрена родителска загриженост води човека срещу него и затова не каза нищо. Абигейл обаче почервеня като ягода.

— Аз ще се омъжа за *този негодник* — остро отговори тя на баща си — и да не си си помислил дори да ми крещиш! И без това нямаше да се омъжа за лорд Атертън, просто защото не искам да прекарам остатъка от живота си с него.

За момент Уестън дори не помръдна.

— Добре. Така да бъде. Няма да те карам насила да се жениш за него. Но няма да ти позволя да се ожениш и за този.

— Но, татко... — започна отново Абигейл, ала баща ѝ не ѝ позволи.

— Навярно съм те разглезил твърде много, Абигейл. Обещах да взема под внимание твоите желания. Но и аз поразпитах тук-там, без да съм заслепен от любовно увлечение, и не мога да го позволя.

— Но защо? — извика тя. — Посочи ми поне една основателна причина.

Лицето на Уестън почервеня. Очите му блестяха от ярост, когато хвърли поредния гневен поглед към Себастиан.

— Той е крадец, скъпа. Лорд Стратфорд ми го каза, докато бяхме насаме. Той е откраднал четири хиляди гвинеи от графа, след като заплашил Стратфорд, че ще си получи заслуженото заради някакъв имот, който негова светлост купил от Майкъл Вейн, А сега, когато има шанс да се ожени за богата наследница, изведнъж по чудо „получи наследство“ от четири хиляди лири.

— Ако негова светлост е имал доказателства за това обвинение през последните седем години, аз щях да съм в затвора — с преbledнели устни изговори Себастиан. — Това не е вярно. Адвокатът на чичо ми в Бристол може да свидетелства за наследството.

Уестън поклати глава.

— Точно един адвокат е най-подходящ да ви помогне да прикриете парите, а после, в удобен момент, да получите „наследство“.

— Татко, говориш неразумни неща! — възкликна Абигейл. — Помисли малко. Знам какви надежди те обзеха, когато лорд Атертън започна да ми обръща внимание, но искаш да се омъжа по любов, надявам се, а не за някаква си титла!

— Искам да се омъжиш подходящо — с леден и нетърпящ възражение глас подчерта той. — А Себастиан Вейн не е добър избор. Няма да рискувам бъдещето ти заради него.

Не. Но той отказваше да чуе казаното вчера. Абигейл заяви, че го обича. Себастиан я обичаше повече, отколкото някога си бе помислял за възможно един мъж да обича една жена, и съвсем нямаше намерение да се отказва. Ръката на Абигейл така здраво стискаше неговата, че пръстите му изтръпнаха. Уестън изглеждаше направо бесен, готов да посегне на всеки.

Себастиан вдигна дланта ѝ към устните си. Смяташе, че Абигейл е права, но баща ѝ имаше нужда да си успокои малко нервите.

— Навярно е по-добре сега да тръгнеш с него, миличка.

В очите ѝ блестяха сълзи.

— Не искам.

— Само за сега — повтори тихо Себастиан, та Уестън да не го чуе.

— Най-добре да тръгнеш, по дяволите — изръмжа баща ѝ. — Веднага, Абигейл!

Тя се въртна и го погледна ядосано.

— Отивам да си взема обувките. Те са горе. В спалнята.

И забърза нагоре, бършейки си сълзите.

— Трябва да те застрелям на място — изсъска Томас Уестън.

Себастиан почти бе на път да се съгласи с него.

Абигейл се върна на долния етаж. Борис припкаше доволно по петите ѝ, помислил, че отиват на разходка. На вратата тя обсипа главата на кучето с целувки, а Борис въздъхна като човек, разтопен от щастие. После тя погледна Себастиан и той разбра, че всъщност се сбогуваше с кучето така, защото не може да се сбогува с него.

— Довиждане — прошепна тя. — Засега.

Въпреки всичко той успя да се усмихне.

— Довиждане, любов моя.

Последва баща си към двуколката отпред. Борис веднага хукна след нея и се наложи Себастиан да го спре със строга команда. Томас Уестън, с мрачна физиономия, така и не погледна повече към него, но Себастиан видя лицето на Абигейл, обърнато назад, докато изчезнаха по калната алея с дълбоки коловози.

Борис бутна ръката му и го извади от унеса.

— Да, знам — измърмори той, трескаво търсейки решение.

Уестън му даде шанс най-после да си изясни всичко. Смяташе го за крадец, а не за убиец. Намираше го неподходящ за дъщеря си заради липсващи пари, а не защото баща му е в неизвестност. Себастиан не беше обръщал голямо внимание на слуховете за кражбата, защото наистина смяташе, че след последния им скандален разговор Стратфорд го е обвинявал от чиста злоба. Себастиан почти го нарече мошеник, а човек като графа би си отмъстил за обидата десетократно. Но дори и Себастиан не допускаше графът да е измислил цялата история без никакъв повод. Вероятно наистина е установил липса на пари, а Стратфорд просто е използвал възможността, за да очерни още малко името му.

Пое си дълбоко дъх. Струваше му се невъзможно да открие нещо след толкова много години. Никой в Стратфорд Корт не би го приел дори за разговор, да не говорим да пожелае да му помага. Да докаже, че не е крадец, бе толкова трудно, колкото и да докаже, че няма нищо общо с изчезването на баща си.

И въпреки това трябваше да измисли начин да го направи.

* * *

Без да знае нищо за тези му мисли, Абигейл стигна до същия извод. Тя изобщо отказа да погледне баща си, докато пътуваха към дома в ледена тишина. В Харт Хаус тя изтича по стълбите към стаята си и избута писалището пред вратата, та никой да не може да влезе. Майка ѝ дойде да почука, баща ѝ блъска с юмруци, Пенелопе я умоляваше всячески през ключалката, но тя не обърна никакво внимание на никого.

Баща ѝ каза, че Себастиан е твърде голям риск за бъдещото ѝ щастие. Тя беше на друго мнение и смяташе да го докаже. Крачеше из

стоята и си мислеше колко хубаво щеше да бъде, ако бяха живели в Ричмънд по-дълго. Нуждаеше се от информация, а не знаеше откъде да я получи. Трябваше да научи повече за откраднатите пари, за да докаже, че друг, а не Себастиан, е виновен за това.

Защото го обичаше. Знаеше, че не го е направил точно както знаеше, че той е единственият подходящ за нея. Баща ѝ грешеше в преценката си и след като всичко се докаже, той няма да има избор. Абигейл отказваше да приеме друга възможност. Само трябваше да направи план.

Няколко часа по-късно тя все още не беше напреднала особено. Знаеше твърде малко, за да помогне. Пенелопе ѝ донесе вечерята на поднос. Пусна я в стаята първо, защото беше гладна, и второ, за да говори със сестра си.

— Божичко, Аби! — Пенелопе се шмугна през вратата. — Докато те нямаше, имах чувството, че татко ще събори къщата от бяс! Но и сега, когато се върна, продължава да е в лошо настроение.

— Ако се беше държал спокойно и разумно, нямаше да има нужда от такива сцени — с хладен глас изкоментира тя. — Пен, имам нужда от помощ.

— Точно така. — Сестра ѝ постави подноса и кимна развълнувано. — От каква помощ?

— Трябва да се докаже, че преди седем години Себастиан не е откраднал четирите хиляди гвинеи от лорд Стратфорд.

Пенелопе продължи да кима.

— Добре, но как?

— Нямам представа.

— Е, това не е много обещаващо начало.

Абигейл изстена и се хвърли на леглото.

— Знам.

— Какво всъщност *знаем*?

Абигейл посочи към писалището.

— Направих списък.

Пенелопе го прочетете мълчаливо.

— Както виждам, не е много.

— Не.

Настъпи дълга тишина.

— Налага се да помолим някого за помощ — разсъждаваше Пенелопе. — Някой, който е бил тук в онзи момент и има информация от първа ръка.

Абигейл сложи длани върху очите си.

— Вече мислих за това. Единствен лорд Атертън ми идва наум, а той няма да иска да ми помогне. Аз... Аз му отказах, Пен.

— И добре направи — тихо я подкрепи сестра ѝ. — Но аз имах предвид лейди Саманта.

— Очакваш тя ще ни каже нещо? — Абигейл се съмняваше. — Според мен никой в Стратфорд Корт няма да иска да помогне особено. Видя как се отнесоха към Себастиан.

— Но лейди Саманта има по-добро мнение за него. Тя се държеше дружелюбно и любезно още преди брат ѝ да пристигне. И живее в Стратфорд Корт, значи поне ще знае повече подробности за изчезналите пари.

— Но баща ѝ може да не ѝ позволи дори да говори с нас, след като лорд Атер...

Пенелопе изсумтя.

— Ти да не би да смяташ, че той ще разправя на всички как си се изсмяла в лицето му? Има твърде високо мнение за себе си, за да го направи. Най-вероятно ще побърза да замине за Лондон и да обяви, че изобщо не е бил влюбен в теб.

Тя примигна.

— Ти наистина го мразиш.

Сестра ѝ махна с ръка.

— Хайде да отидем на гости на лейди Саманта. Миналата вечер тя ни покани, а и ако отидем заедно, има по-голяма надежда да ни каже.

На Абигейл ѝ се струваше доста невероятно, но други предложения нямаше. Тя кимна.

— Да идем утре.

Дали защото родителите ѝ решиха, че вероятно е премислила за предложението на Атертън или по друга причина, но им позволиха да отидат. Адам ги преведе през целия град и по моста — така пътят беше по-дълъг, отколкото с лодката. Докато дойде моментът да ги поканят в разкошната градина при лейди Саманта, нервите на Абигейл вече едва издържаха.

— Госпожице Абигейл, госпожице Пенелопе — поздрави ги тя с напрегната усмивка. — Не се изненадвам да ви видя.

Лицето на Абигейл пламна. Дали лорд Атертън ѝ бе казал?

— Ние... Ние дойдохме днес с конкретна цел...

Саманта вдигна ръка.

— Да, знам.

Абигейл и сестра ѝ се спогледаха учудено.

— Така ли?

Домакинята кимна рязко, някак нервно.

— Тази сутрин получих писмо. — Тя тръгна да се разхожда, навела глава, без да вдига очи от алеята. — Не знам как да постъпя.

Пенелопе подкани Абигейл с жест и тя също тръгна до лейди Саманта.

— Ако позволите да задам някои въпроси.

Саманта кимна.

— За липсващите пари. Знам.

Извади от джоба си смачкано писмо и ѝ го подаде. Абигейл го поизглади и го отвори така, че и сестра ѝ да го вижда. Ахна от изненада, когато разпозна почерка на Себастиан.

Скъпа лейди Саманта,

Вероятно съм последният, от когото желаете да получите писмо точно в този момент, но ви моля да не го хвърляте в огъня непрочетено. Принуден съм да ви помоля за помощ. От години се старая да не се забърквам в неприятности с вашето семейство по добре известни ви причини. Сега обаче съм изправен пред опасност да загубя всичко, което ми е скъпо на този свят, ако не успея да докажа моята несъпричастност към кражбата във вашия дом. Вие и аз добре знаем, че е изключено да съм я извършил, точно както знаете защо и по какъв начин изобщо тръгна подобен слух. Последната бележка от вас съдържа някакви намеци: бихте ли споделили всичко, което знаете, което евентуално да помогне за изчистване на името ми? Аз ще ви разбера, ако откажете, но ще бъда вечно задължен, ако съумеете да погледнете отвъд

отчуждението към спомените за детската ни привързаност
един към друг.

Покорно ваш, С. Вейн

Последната бележка от вас. Озадачена, Абигейл прошепна въпросително тези думи към сестра си, но тя само сви рамене. Сгъна писмото и го върна.

— Да, става дума за господин Вейн. Изглежда на двама ни е хрумнала една и съща мисъл.

В усмивката ѝ прозираше печал.

— Вие сте влюбена в него, нали? А той — във вас.

Абигейл кимна.

Саманта въздъхна.

— От брат си научих, че ви е направил предложение за женитба, а вие сте отказали.

Тя отново кимна.

— Каза още, че според него сте му отказали заради господин Вейн. — Тя внимателно погледна Абигейл. — Вярно ли е?

— Отказах на много ласкателното предложение на брат ви, защото аз не го обичам, както заслужава да бъде обичан — подхвана Абигейл, но лейди Саманта вдигна ръка.

— Знам. — Усмивката ѝ беше малко тъжна. — Сама го забелязах. Аз... се натъжих от тази вест, трябва да призная. Щях да се радвам да ми станете снаха.

— Аз също — импулсивно изрече Абигейл и прехапа устни.

— Били сте съвсем права. Бенедикт мразеше да губи съревнования точно от него, но ако обичате Себастиан... — Тя разпери ръце.

За първи път чу друг човек да го нарича с малкото му име. Абигейл долови тихия стон на Пенелопе до себе си. Това я успокои донякъде.

— Обичам го — простичко призна тя.

Саманта отпусна тъжно рамене. Затвори очи.

— Той заслужава да бъде обичан.

На тези думи никой не успя да намери подходящ отговор. Саманта отново вдигна поглед и се взря в далечината.

— Това улеснява моето решение. Ще ви кажа, каквото знам, но едва ли е достатъчно, за да помогне...

— Саманта!

При този рязък вик всички подскочиха. Лорд Атертън крачеше към тях с мрачно лице. Спря до сестра си. Изражението му бе каменно.

— Госпожице Абигейл, госпожице Пенелопе. Извинете ме, но трябва да говоря насаме със сестра си.

— Не, Бен, не сега — възпротиви се тя на опита му да я хване под ръка. — Съвсем добре съм.

— Ела с мен само за момент, моля те. Саманта...

— В момента разговарям с госпожици Уестън!

Ядосан, Атертън ги погледна и сниши глас.

— Чух за писмото. Изобщо не биваше да ти го дават.

— А аз се радвам — неочаквано твърде развълнувано отвърна тя. — Това писмо трябваше да бъде изпратено и получено още преди години! — Тя го хвана за ръката. — Разходи се с нас, Бен. Тъкмо щях да разказвам на гостенките ни една история.

Той отново погледна Абигейл и Пенелопе.

— Не е нужно да ги намесваме в семейните си дела. Тези думи съм чувал от самата госпожица Уестън.

— Това е съвсем различно — дръзко се намеси Пенелопе. — От какво се страхувате?

— Какво ви дава право да ме питате? — тросна се в отговор той. — Какво ви кара да мислите, че Саманта изобщо знае нещо?

— Защото тя е била в Монтроуз Хил Хаус в нощта, когато Майкъл Вейн е изчезнал — тихо се обади Абигейл и видя как Саманта пребледня при тези думи. Лорд Атертън направи рязък жест с ръка, но после замръзна. — Както и вие, милорд. Подозирам, че и двамата знаете повече, отколкото сте споделили, и сте оставили един невинен човек да страда заради тайните ви.

— Искам да им кажа, Бен. — Саманта докосна ръката му. — Не ме спирай.

Той стисна устни. Погледна последователно трите и сви рамене.

— Както искаш. Говори, Саманта.

— Редно е да започна с признанието, че като момиче бях лудо влюбена в Себастиан. — Саманта не обърна никакво внимание на гримасата на брат си. — Това беше преди много години, преди

войната. Той беше... — На лицето ѝ грейна такава усмивка, че Абигейл усети как стомахът ѝ се свива. — Той беше чудесен — каза тъжно Саманта. — Храбър, силен, умен, но по един тих начин, без да се натрапва. Двамата с Бенедикт бяха по-близки от братя. Като малка не си спомням ден, в който да не са си правили знаци с фенери или да не са преплували реката, за да споделят някоя лудория. А тъжното е... че по моя вина днес те не са вече приятели.

— Не е вярно — измърмори брат ѝ.

— Плаках толкова горчиво, когато той отиде на война, но бях сигурна, че ще се върне, за да се ожени за мен. Бях само на дванайсет или тринайсет. Той беше на деветнайсет и без съмнение за него съм била само дете. Но моето убеждение остава непоклатимо, а когато той наистина се прибра, аз вече бях успяла съвсем да си повярвам, че той отчаяно ще се влюби в мен, като ме види колко съм пораснала. — Тя замълча. — За съжаление, нещата за него се бяха променили. Той беше тежко ранен. Разсъдъкът на баща му съвсем бе разстроен и господин Вейн бе направил някои ужасни неща. Той... Той продаде голямо парче земя на баща ми. Други земи продаде на други хора, но баща ми купи най-хубавия парцел, този покрай реката. Без тази земя Монтроуз Хил Хаус вече нямаше излаз на реката. А най-лошото бе, че баща ми купи земята почти за нищо.

Тя отново спря и прехапа устни. В гласа ѝ бе прозвучала извинителна нотка.

— Баща ми е взискателен човек. Самият той си налага строга дисциплина и очаква същото и от другите. Според мен той смяташе, че господин Вейн заслужава да загуби земята си, след като е загубил разсъдъка си. Те двамата никога не са били близки — побърза да добави тя. — Само Бен и Себастиан. Себастиан обаче явно смяташе, че това приятелство би трябвало поне малко да е натежало в полза на баща му. С ранения си крак той едва успя да стигне до Стратфорд Корт, подпирайки се с патерици, за да помоли баща ми да развали сделката. Не знам какво точно се е случило...

Лицето на Атертън бе каменно. Абигейл добре помнеше разказа на Себастиан: разменени кръсъци, ругатни и ядно затръшната врата. Графът му се подиграл, попитал го дали и неговият ум е изфирясал, предложил да му продаде обратно земята — включително парцелът с гроба на Еленор Вейн, но няколкократно по-скъпо.

— Всички видяхме, че Себастиан беше побеснял от яд, когато си тръгваше. Даже се скара с Бен. Баща ми също бе в лошо настроение и същата нощ потегли за Лондон. А аз бях глупачка — продължи Саманта, вече с по-тих глас. — Продължавах да си въобразявам, че иска да се ожени за мен, даже когато той ми каза — той ми каза, — че от него няма да излезе добър съпруг за мен. Ако не бях толкова твърдоглава, щях да разбера какво значи: че не ме обича. Вместо това аз виждах единствено, че баща му е провалил бъдещето му, като е оставил Себастиан без пукната пара, а сега той обвинява моя баща. Всъщност... Всъщност аз също обвинявах баща си. Той никога нямаше да ми позволи да се омъжа за разорен благородник, а това проваляше плановете ми да се омъжа за Себастиан.

— Саманта — отчаяно се намеси брат ѝ, — спри! Нищо от това няма значение. Ти си била само момиче... Станало е преди толкова време...

— Исках всичко да поправа — продължи тя, без да откъсва укорителен поглед от брат си. — Баща ми току-що беше продал някаква ценна картина и купувачът му бе платил в гвинеи. Не си спомням как точно бях разбрала, но знаех, че раклата с парите е в кабинета на баща ми. Реших да възвърна справедливостта и да дам тези пари на семейство Вейн.

Брат ѝ изруга тихо и се отдръпна от нея. Саманта продължи неумолимо, а Абигейл и Пенелопе слушаха захласнати и ужасени.

— Баща ми замина за Лондон и аз взех парите. Аз... Сложих ги в една кожена чанта и ги пренесох през реката. Още преди години Бен ме научи как да я прекосявам с лодка. Така и отидох в Монтроуз Хил Хаус. Първоначалният ми план беше да дам парите на Себастиан, но премислих. Той нямаше да ги вземе. Затова реших да ги дам на господин Вейн, като му обясня непременно да ги предаде на Себастиан и да му каже, че това са негови тайни спестявания. Тогава Вейн вече нямаше да са разорени и всичко щеше да се нареди.

— Не се ли притеснявахте от реакцията на баща ви? — попита Пенелопе. Стресната от гласа на сестра си, Абигейл подскочи; дотолкова се бе прехласнала в разказа на Саманта. С нарастваща тревога и въодушевление слушаше как загадките се изясняват една по една.

Саманта се изчерви.

— Притеснявах се, но не много. Съвсем наскоро преди това беше уволнил своя камериер и очаквах да обвини него. Не си и помислях...

Атертън изруга отново и ядосано притисна пръсти към челото си. Абигейл не каза нищо. Доста ясно виждаше как се бяха развили събитията. Саманта вече призна участието си в тях, независимо че е била млада и вироглава.

— Значи вие сте взели парите? — промълви тя.

— Точно така. Занесох ги в Монтроуз Хил Хаус и успях да вляза в къщата. Беше късно и всички бяха заспали. Намерих стаята на господин Вейн... Тя се сви сякаш от болка. — Беше заключена. Сигурно си мислите, че това е трябвало да ми послужи за предупреждение. Така е. Но аз си бях навила на пръста да следвам плана си, а ключът висеше непосредствено до вратата. Отключих и влязох. Старият господин Вейн... Винаги е бил мил. Когато влязох в стаята, ме нарече „Еленор“ и ми целуна ръка. Поправих го и си спомням как той докосна челото си и каза: „Разбира се, Саманта, малката ми хубавица. Сега се сетих коя си.“ — Тя умолително огледа всички наоколо. — Стори ми се съвсем разумен, изглежда ме позна. Обясних му защо съм дошла, а той кимна. Разбра ме! Взе парите и обеща да направи всичко както трябва. Дори ме целуна по челото и ми се скара, задето съм тръгнала посред нощ. Даже лично ме изпрати на излизане от къщата и ме предупреди да внимавам. Аз... Помислих си, че сигурно е оздравял от болестта си... Гласът ѝ затрепери и стихна.

Абигейл затвори очи, напълно разстроена. Това обясняваше как Майкъл Вейн беше избягал. Онази нощ Себастиан не е забравил да заключи вратата. Но тогава...

— Кога си дадохте сметка, че нещата са се объркали? — попита тя.

— След доста време. Брат ми се погрижи до мен да не стигне нищо. Изпратих на Себастиан бележка, че съм намерила решение на неговите проблеми и го молах да ми се обади, но той така и не го направи. Накрая попитах Бен и той ми каза, че господин Вейн е изчезнал. Едва няколко дни по-късно разбрах и за слуховете, че Себастиан го е убил, но тогава баща ми вече се бе върнал у дома. Откри липсата на парите и... — Тя спря. За миг лицето ѝ се сгърчи от мъка. — И ти обвини Себастиан — каза тя на брат си. — Знаех истината, но бях твърде голяма страхливка, за да си призная. Сега...

Сега мисля, че ти сигурно през цялото време си ме подозирал. Мисля, че си се опитвал да прикриеш вината ми. Аз не признах, но ти винаги си познавал, когато лъжа. Не биваше да го правиш, Бен.

Обвинението напълно съкруши Атертън.

— Не знаех, че си взела парите. Мислех, че просто си опитала да избягаш с него.

— А какво се е случило със стария господин Вейн? — осмели се да попита Пенелопе.

Саманта поклати глава.

— Нямам ни най-малка представа. Когато се разделихме през онази нощ, той бе здрав и съвсем с разсъдъка си, кълна се.

Абигейл се зарадва, но само наполовина. Изповедта на Саманта оневиняваше Себастиан единствено за кражбата на парите. Ако ги бе намерил и запазил за себе си, престъплението си оставаше почти същото. А убийството усложняваше още повече нещата. Сега, когато се бе заловила да изчисти името му, искаше да стигне до края, не само да отстрани причината, която баща ѝ бе споменал.

— Благодаря ви за това откровение — каза тя. — Разбирате, че трябва да кажа на Себастиан.

Саманта кимна.

— Искам да го направите. Виждате ли? Нямам дори смелостта сама да се изправа пред него. Но вие наистина го обичате — тъжно добави тя. — А аз отдавна разбрах, че моята любов е била просто момичешко увлечение. Никога не съм имала силата да се застъпя за него така, както го правите вие. А и той никога не ме е обичал... както обича вас. Дойде отново в Стратфорд Корт заради вас и танцува с вас. От години не е сядал на вечеря с никого в Ричмънд, а в танци не е участвал още отпреди войната. Искам да намери щастие, а понеже имам пръст за сегашното му положение, чувствам се длъжна да направя нещо, за да му помогна.

— Ще кажете ли на баща си?

Лицето ѝ бе преbledняло като платно, но Саманта едва забележимо кимна.

— Все някак ще му кажа. — Тя отклони поглед. — А когато разкажете на Себастиан, предайте му колко много съжалявам.

— Благодаря ви, лейди Саманта — каза Абигейл пламенно. — От все сърце.

Саманта се помъчи да се усмихне.

— Приятен ден, госпожице Уестън. И всичко хубаво.

— Аз ще ви изпратя — промърмори брат ѝ.

Абигейл го последва. Само веднъж погледна назад и видя как Саманта бавно върви през градината с наведена глава.

— Баща ви много ли ще ѝ се ядоса? — попита Пенелопе.

Устните на Атертън бяха строго стиснати, а погледът — мрачен.

— Да.

— Положително се радвате, че истината излезе наяве — настоя Пенелопе. — Няма как да търпите един човек да поеме вината за престъплението на друг, даже ако този друг е вашата сестра.

— И представа нямате за какво говорите.

Цялото лице на Пенелопе пламна от гняв. Абигейл ѝ направи рязък жест да мълчи — нямаше никаква полза да се карат с лорд Атертън. Сестра ѝ обаче не се подчини.

— А не е ли редно и вие да помогнете да изчистим името на Себастиан, след като сте помогнали за окалянето му?

— Не съм направил нищо повече от това да повярвам на баща си — опита се да се оправдае той. — Вейн така и никога не отрече. Саманта може наистина да е изнесла парите, но те не бяха намерени. Любопитно, не смятате ли? Откъде да знаем дали Вейн не ги е открил и скрил някъде, след като е разбрал, че никой няма да може да докаже, че е идвал в Стратфорд Корт? Цяла торба гвинеи си е сериозно изкушение.

Пенелопе кимна.

— Е, разбира се. Само защото той спечели сърцето на момичето, което вие искахте, това значи, че е лъжец.

— Пенелопе! — Абигейл сграбчи ръката на сестра си, пребледняла от гняв. — Млъкни веднага!

— Няма нищо, госпожице Уестън. — Никога не бе чувала гласа на Атертън толкова хладен и дистанциран. — Той е подвеждал и други, не само сестра ви.

Абигейл си пое дълбоко дъх, опитвайки се да запази приличие.

— Благодарим ви за помощта, милорд. Знаем, че я дадохте с неохота, но аз дълбоко я оценявам.

За миг погледът му омекна, когато очите му се спряха върху нея. Абигейл смело отвърна на този поглед. Накрая той кимна и отвори

вратата в градинския зид. Отпред Адам разхождаше конете в очакване на появата им.

— Довиждане, госпожице Уестън.

ГЛАВА 24

Абигейл почти не слушаше тирадата на сестра си как се бил държал лорд Атертън. Той бе сторил всичко, за да защити сестра си, но сега истината излезе наяве. Тя научи част от това, от което се интересуваше: Себастиан не бе взел парите. Нито за миг не повярва на обвиненията на Атертън, че той би могъл да ги е намерил и запазил. Следователно парите бяха изчезнали заедно с Майкъл Вейн. Ако успееха да ги намерят, Себастиан щеше да ги върне на лорд Стратфорд. И то в добавка с изповедта на собствената му дъщеря. На графа нямаше да му остане избор, освен да оневини напълно Себастиан. При тази мисъл сърцето ѝ подскочи. Това би обезсмислило напълно възраженията на баща ѝ.

Но къде ли бе скрил парите Майкъл Вейн? Беше виждала къщата отвътре и ѝ се струваше малко вероятно Себастиан да не ги е намерил там, след като подовете и стените бяха почти голи. Беше претърсил и градината и сигурно веднага щеше да забележи прясно изкопана дупка. Но гората бе грамадна и в нея имаше безброй много места да се скрие торба гвинеи. Хралупата на всяко дърво щеше да свърши чудесна работа.

Само че... Когато Саманта се бе разделила с Майкъл Вейн, той е бил на себе си. Разбрал е ясно, че тя му дава парите, за да помогне на Себастиан. Дали би ги заровил в земята? Тя се намръщи. Не беше изключено. Нямаше как да знаят колко време е продължил този проблясък на нормален разум. Себастиан бе казал, че баща му продавал всичко, защото се страхувал дяволът да не му вземе парите.

— А сега какво ще правиш? — въпросът на Пенелопе я извади от размишленията.

— Ще кажа на Себастиан.

— А после? — не я оставяше на мира сестра ѝ. — Как ще намериш парите? Това е единственият начин лорд Стратфорд да признае, че е сгрешил.

— Права си, но нямам представа, вече ти казах. — Тя ядосано се взираше през прозореца. — Къде ли може да ги е сложил старият господин Вейн?

— Сигурно Себастиан знае най-добре.

А на нея ѝ бяха забранили да се среща с него. Абигейл помисли още малко.

— Ще се наложи тайно да се измъкнем и да идем при него.

— Великолепно! — очите на Пенелопе светнаха. — Тази вечер?

Едва щеше да изтърпи дотогава. И без това родителите ѝ вече ѝ бяха сърдити; нямаше какво да губи.

— Да.

Цял ден си блъска главата над загадката. Списъкът на местата, където да търсят, беше твърде кратък: къщата, реката, гората. Кратък и същевременно толкова обширен колкото всички пустини на Арабия. За жалост Пенелопе имаше право: само Себастиан можеше да знае откъде да започнат търсенето, а тя щеше да го види едва довечера. И майка ѝ, и баща ѝ си бяха у дома. Слава богу, бяха приели покана да гостуват на семейство Хънтли тази вечер. Стискаше палци нещо да не провали плановете им.

Късно следобед майка ѝ почука на вратата.

— По-добре ли си, миличка?

— В цветущо здраве.

Лицето на майка ѝ изразяваше тревога.

— Аби, един ден ще ни разбереш. Когато се запознаеш с някой приятен джентълмен, необременен с подобни неприятности, ще си благодарна, че баща ти е постъпил така.

Това нямаше да стане, но не искаше точно в момента да дразни майка си. Сви рамене.

— Е, няколко вечери на тишина и спокойствие ще ти помогнат — каза госпожа Уестън след кратко мълчание. — Тази вечер с татко ти ще вечеряме у Хънтли. Ще пратя Мари да се погрижи за теб. — Прекоси стаята и се наведе, за да целуне дъщеря си по челото. — Наистина искаме само твоето щастие, миличка.

Абигейл кимна. Знаеше, че е така, както знаеше, че най-щастлива можеше да бъде само със Себастиан. Надяваше се родителите ѝ също скоро да го разберат.

Майка ѝ излезе, а Абигейл се сви на канапето до прозореца, за да наблюдава как слънцето залязва край завоя на реката. Сложи медальона от Себастиан върху перваза и запрелиства_ Децата на абатството_ с надежда за някакво просветление.

И удивително, но това наистина се случи.

Намери Пенелопе в гостната.

— Имам идея.

Сестра ѝ хвърли настрана списанието и скочи от креслото.

— Добрали?

Сърцето на Абигейл биеше развълнувано.

— Надявам се. — Дори и да не беше, засега предпочете да си замълчи. — Нали не си променила решението си да дойдеш?

— Не, разбира се! Имам да свърша само още едно нещо. Да не си посмяла да тръгнеш без мен!

Пенелопе изхвърча от стаята.

Нощта бе доста хладна. Преди да се срещне със сестра си в градината, Пенелопе си сложи топла наметка и шапка. Отбиха се в конюшната да вземат фенер, а Абигейл се въоръжи предварително с компаса на Джеймс, та да се ориентира с него за пътя към Монтроуз. Абигейл имаше чувството, че последния път, когато Борис я намери, се бе въртяла в кръг, а тази вечер нямаше време за губене.

— Аби, ще ми кажеш ли къде е пещерата? — поинтересува се Пенелопе, докато вървяха.

— Защо?

Сестра ѝ сви рамене.

— Любопитно ми е.

Абигейл се зачуди дали килима и възглавниците са все още там. Спомни си също стъклената мозайка и какво вълнение изпита, когато я откриха.

— Намира се в края на Уханната алея, надолу по склона. Навремето, предполагам, е имало пътека дотам. Себастиан разчисти храсталациите наоколо. Сега не е трудно да се намери.

Пенелопе кимна.

— Благодаря ти.

— Не знаех, че искаш да я видиш — започна тя, но Пенелопе махна с ръка.

— Просто се чудех. Може да се окаже полезно да знам къде е.

Беше права. Но ако родителите ѝ продължаваха да упорстват, пещерата навярно щеше да се окаже единственото място, където да се среща със Себастиан. Вероятно не биваше да казва на Пенелопе... Но тя погледна лицето на сестра си, решително и безстрашно, докато двете крачеха през смрачаващата се гора, борейки се да изчистят името на Себастиан, и реши, че е нелепо. Имаше доверие на Пенелопе.

Стигнаха до Монтроуз Хил Хаус и попаднаха право на Борис. Той радостно изляя и се затича към тях с размахана опашка. Пенелопе се спря на място уплашена, но Абигейл се засмя и му даде да оближе ръцете и лицето ѝ, преди да го възнагради с парче шунка — беше го запазила от вечерята си. Почти веднага се появи и Себастиан, очевидно тръгнал за вечерната си разходка. Без да промълви и дума, той я грабна в обятията си. Абигейл зарови лице в гърдите на любимия, без да обръща внимание на любопитните погледи на сестра си и на Борис, който буташе муцуна по джобовете ѝ в търсене на още лакомства.

— Мислех, че цяла вечност няма да те видя — прошепна той.

— Ако ме питаш, на мен наистина ми се стори цяла вечност. Той се засмя и я пусна.

— Какво правите тук? — обърна се той към двете сестри. — Дойдохме да намерим откраднатите пари — съобщи Пенелопе.

Абигейл кимна.

— Щом баща ми не дава съгласието си, защото се страхува, че си крадец, просто ще трябва да докажем, че не си.

Отначало Себастиан се стресна, после устните му трепнаха в усмивка.

— И на мен ми мина същата мисъл. За съжаление вече седем години разсъждавам по въпроса, но без успех. А и след толкова време...

— Е, вече знаем кой е взел парите: лейди Саманта.

Себастиан ги погледна втренчено.

— Но как...

— Днес отидохме да се видим с нея. Самата тя изпита облекчение след това признание. Получила писмото ти и отначало се поколеба дали да помогне, но накрая ни разказа всичко.

Абигейл повтори, каквото бе запомнила от признанието на Саманта.

Себастиан посрещна края на разказа с тревожно и замислено лице, взрян към реката.

— Значи наистина е била там. Не мислех, че е възможно, но... явно тя е пуснала баща ми от стаята му.

Абигейл си спомни как той се обвиняваше, задето не е заключил вратата онази вечер, и изпита прилив на детинска радост, че е успяла да свали поне тази вина от раменете му.

— Какво гласи последната ѝ бележка до теб? — намеси се Пенелопе. — В писмото се споменава бележка.

Той се усмихна безрадостно.

— Пише, че е намерила решение на моя проблем и вече мога да я ухажвам спокойно. Разбира се, аз така и не отидох. В никакъв случай нямаше да ми позволят да я видя. Брат ѝ ми даде съвсем ясно да разбере това. — Той погледна през рамо към алеята пред дома си, откъдето се чу тропот на конски копита. — Я, говорим за вълка, а той в кошарата.

Бенедикт Ленъкс, лорд Атертън, слезе с ловко движение от коня и ги изгледа сърдито.

— Виждам, че вече сте се захванали с търсене.

— Какво те води в Монтроуз Хил Хаус? — попита Себастиан.

Борис изръмжа към новодошлия и Абигейл забеляза, че Себастиан не направи нищо, за да спре кучето.

Атертън хвърли яден поглед към Пенелопе.

— Подкупиха ме...

Пенелопе само се усмихна свенливо и мило.

— Мисля, че спокойно ще се справим и без теб — хладно каза Себастиан. Този път той не направи никакви усилия да скрие своята неприязън. — Върви си вкъщи, Бен.

Атертън отговори с ядна усмивка.

— Хайде първо да потърсим парите, Бастиан.

Ръмженето на Борис се засили.

— Доволна съм на всяка помощ — заяви Абигейл и се наведе да погали кучето. — Лорд Атертън, благодаря ви, че дойдохте. Много почтена постъпка.

— Чак пък — измърмори Себастиан.

— Очаквам с нетърпение да върнем на негова светлост парите и той публично да сложи край на този нелеп слух — твърдо продължи

Абигейл. — Имам и предложение къде да търсим: в гробницата.

Себастиан тръсна глава.

— Търсих там онази нощ. Разбирам логиката, но търсих навсякъде. Той не беше там.

— Но ти си търсил баща си, а не кожена чанта с гвинеи — възрази тя. — Ходил ли си на мястото оттогава?

Той се поколеба.

— Не.

— Защото сега то е в земята на лорд Стратфорд. — Тя тържествуващо се обърна към Атертън. — Имаме ли вашето разрешение да отидем там?

— Разбира се. — Той върза юздите на коня. — Да вървим.

Себастиан се поколеба, после сви рамене. Промърмори нещо за фенери и се запъти към конюшната. Абигейл използва възможността да се обърне към лорд Атертън. Бившият ѝ ухажор бе зает да се погрижи за коня си и не я гледаше.

— Благодаря ви — каза тя тихо.

— Още нищо не съм направил.

— Но дойдохте. — Протегна ръка да го докосне, после спря. — Съжалявам...

— Саманта е твърдо решена да признае всичко пред баща ни — съобщи той рязко. — Ако парите се върнат, тогава няма да е толкова гневен.

Тя примигна.

— Дали ще я накаже?

— Да.

О, боже.

— А дали ще ѝ посегне... — попита тя колебливо.

Атертън сви рамене.

— Сигурно. Но едва ли ще е много жесток. Мен обаче очаквам да ме смели с камшика. Готови ли сме да вървим?

Себастиан се върна с няколко запалени фенера.

— Доста е далеч.

— Какъв късмет, че за тази вечер не съм планирал други ангажименти — въздъхна Атертън. Той протегна ръка и след кратко мълчание Себастиан му подаде фенер. — Води ни, Вейн.

* * *

Вървяха почти безмълвно. Себастиан си мислеше, че едва ли някой може да си представи по-безплодна мисия. Също като Абигейл и той стигна до мисълта, че Саманта навярно знае нещо. Писа ѝ без почти никаква надежда тя да разкрие каквото и да било. Разказът на Абигейл го поразя, макар напълно да се вписваше в неговите спомени. Щом прие възможността Саманта наистина да е била в къщата през онази нощ — колкото и невероятно да му се струваше още, — оставаха отворени какви ли не варианти. За миг думите ѝ дори му върнаха известна надежда: ако във фаталната нощ баща му е бил с разсъдъка си, то може да не се е удавил в реката или да не се е загубил из гората, където да загине от глад. Защо например да не е бил достатъчно с всичкия си, за да планира бягство, да се е сетил за нещо, което може да го спаси...

Но това бе съвсем далечна вероятност. През последните няколко месеца от живота на баща си Себастиан не го бе виждал в ясно съзнание повече от два-три пъти. Лично претърси гората дърво по дърво, не за една нощ, а в продължение на месеци, дирейки и най-незначителния знак, че баща му може да е бил там. Наистина не бе търсил торба с пари и дори отново си напомни, че тази вечер търсят именно парите, а не Майкъл Вейн. Въпреки това инстинктивно се оглеждаше за зеленото наметало и сламената шапка, изчезнали заедно с баща му, макар да знаеше, че в тъмнината няма да ги види.

След половин час ходене най-сетне видяха гробницата, почти напълно погълната от гората наоколо. Дотам се стигаше по надолнище, на места доста стръмно, и той на няколко пъти едва не загуби равновесие. Коляното още го болеше от падането в Стратфорд Корт. Дланта на Абигейл в неговата му даваше сили, а когато богато украсеният каменен параклис се появи пред очите му, той почувства известен прилив на надежда.

— Откъде се сети за това?

В стъмващата се гора лицето ѝ изглеждаше бледо и красиво.

— Книгата, която ми даде. Тя е стара, на повече от тридесет години, но така добре запазена. Той я е обичал, нали?

Себастиан си спомни как баща му спеше с една отдавна овехтяла нощница, увита около ръката му.

— С цялото си сърце.

— Отначало предположих, че ти си запазил книгата в този вид, но ти си бил момче, а после си бил на война. Той трябва да се е погрижил за нея. Самата книга не е никак ценна, но тя съдържа много ръкописни бележки, написани от нейната ръка. Разбрах защо я е пазил като очите си. Тя е била част от майка ти.

Беше вярно. В налудничавите си изстъпления Майкъл Вейн беше изгорил повечето от книгите — но не бе докоснал нито един предмет от малката полица, където пазеше вещи от съпругата си.

— Очаквах да си търсил тук и преди, но не си стъпвал на мястото от години, защото вече не в твоите имоти — продължи тя. — Аз... не знам дали ще намерим нещо. Вероятно идеята е съвсем налудничава. Но си помислих, че не би попречило да потърсим.

Той се усмихна.

— Идеята е чудесна. Трябваше сам да се сетя.

Може би щеше наистина да се сети... А може би не. При цялото му желание да изчисти името си, нищо не го бе задействало по такъв начин, както отказът на Томас Уестън. Даже и да не успее — даже и ако всичко се провали — Себастиан щеше да е доволен, че се е опитал, и то с Абигейл.

— Не изглежда никак обещаващо. — Бенедикт спря и огледа параклиса. Мъх и папрат покриваха стъпалата, а едно паднало дърво за малко не бе съборило покрива с оловна облицовка.

— Двамата сме се провирали и през по-страшни места.

Себастиан подаде фенера на Абигейл и започна да маха преплетените растения. Напомни му за пещерата и как бе разчистил наоколо заради нея. Без да каже и дума, Бенедикт запретна ръкави до него и скоро двамата отвориха тясна пътека към входа. Себастиан предпазливо стъпи на прояденото от времето горно стъпало и дръпна резето на външната врата. Тя се отвори с остър стон на ръждясало желязо и се опря в натрупаната отдолу пръст. Бенедикт застана до него, двамата напънаха с рамена и успяха да отворят вратата.

Абигейл и Пенелопе се промушиха между двамата. Сега и четиримата бяха притиснати към вътрешната врата, която беше

заклучена. Вдигнаха нагоре фенерите, за да огледат по-добре. Докато се взираха в полумрака зад решетките, Пенелопе кихна.

В криптата беше тъмно като в рог. След време очите им попривикнаха и Себастиан се опита да различи ковчега на майка си в дъното. Спомняше си погребението ѝ съвсем смътно. Тогава криптата бе отворена за последен път. Беше плакал до изнемога, а накрая заспа в ъгъла и почти го забравиха. В спомените му бе останало как баща му го грабва в ръце, топли и силни, както и облекчението в познатия глас на Майкъл Вейн, задето го е намерил.

Друго обаче не се виждаше. Нямаше кожена чанта до централния саркофаг, който всъщност скриваше стълбата към долната част на подземиеото. Себастиан си каза наум, че не бива да се учудва; шансовете не бяха големи. Сърцето му натежа като олово, докато се взираше, облегал чело на решетката.

— Ще ми се да можем да влезем — прошепна Абигейл. — Моля те, вдигни фенера малко надясно. — Тя притисна лице към решетката, която издрънча. — Май има нещо...

Той вдигна глава.

— Какво?

Тя се намръщи, раздразнена, че не вижда добре.

— Не мога да го различа. Много е тъмно.

— На какво ти прилича? — попита сестра ѝ. — Нека да видя!

Абигейл отстъпи, за да ѝ освободи място. Себастиан плъзна ръка около кръста ѝ и се притисна плътно до нея. Опрял лице до косата ѝ, той вдъхна дълбоко: ухаеше на рози. Това поне смекчаваше предстоящото разочарование.

Пенелопе се провря и се притисна към решетките в опит да види по-добре. По нейна молба Бенедикт също се притисна до нея, за да държи фенера високо. Тя продължи да се взира усилено.

— Да, мисля, че си права, Аби! Зад саркофага има нещо!

— Но какво? — попита Бенедикт. — Ще се наложи да разбием вратата, за да влезем, затова моля те не ми казвай, че е умрял плъх.

— Изглежда като... — Тя се повдигна напрегнато на пръсти. — Прилича на обувка.

Бенедикт се обърна към Себастиан и го изгледа въпросително. Себастиан пусна Абигейл и си извади ножа.

— Нямам нищо против да разбия ключалката. А ти? Бенедикт поклати глава.

— Ни най-малко.

Той помогна на Абигейл и Пенелопе да се отдръпнат, а Себастиан пхна острието на ловджийския си нож между отвесните жезела на решетката точно над ключалката.

— Готови? Давай!

Бенедикт дръпна, здраво вратата, Себастиан се облегна с цялата си тежест върху дръжката на ножа, използвайки решетката за опорна точка. Ръждивият метал поддаде със силен звук. Бенедикт едва не падна на стъпалата при рязкото отваряне на вратата.

Някакво прозрение накара Себастиан да вдигне ръка и да не пусне момичетата да се втурнат вътре.

— Първо да проверим дали е безопасно.

Той взе фенера от Абигейл. Под неговите отблясъци очите й изглеждаха огромни и тъмни, когато тя кимна в съгласие. Бенедикт взе друг фенер и двамата заедно прекрачиха прага.

Криптата не беше дълга — не повече от шест-седем метра. Покрай стените имаше подредени по три реда саркофази с имената на отдавна починали хора от рода Вейн, издялани в камъка. Бяха потънали в прах и паяжини дотам, че имената не можеха да се разчетат. Богато украсеният саркофаг запълваше централната част, а от двете му страни имаше само тесни проходи. Себастиан тръгна от лявата страна, Бенедикт — от дясната. Точно както правеха като момчета, преди толкова много години.

— Тук има нещо — посочи Бенедикт, когато стигнаха до саркофага. — Ето там... отзад.

Себастиан чу гласа му в мига, когато светлината от фенера падна върху мястото.

— Спри — каза той. — Не влизайте! — извика към момичетата, вече тръгнали навътре. Погледна някогашния си приятел: — Изведи ги. — Изведи ги, Бен!

Бенедикт, който изглежда всеки миг щеше да припадне, изпълни молбата.

Себастиан чу разтревожените им въпроси някак отдалече. Направи крачка, после втора. Затаи дъх. И преди беше виждал трупове, даже такива, от които бе останал само скелет. Военните гробове често

зейваха още след първия пороен дъжд. Но никога не бе допускарал, че ще види трупа на баща си, и сега почти се свлече на колене.

Майкъл Вейн не се бе удавил в реката, не беше паднал и в трап някъде из гората. Беше успял да стигне до гробницата и да се свие до любимата си Еленор, където тялото му лежеше и досега. Сламената шапка бе изгнила, а по зеленото наметало се виждаха дупки. Но разрошената сива коса беше все още оформена в характерната къдрица над челото, точно както Себастиан си я спомняше. А между костите, някога били ръцете му, бе притисната кожена чанта.

— Себастиан? — прозвуча разтревоженият глас на Абигейл. — Какво има там?

Той се отпусна на пода, онемял от мъка, и се взираше с невиждащи очи в това, което бе останало от баща му.

— Баща ми. И парите, ако не ме лъжат очите.

ГЛАВА 25

Лорд Атертън избута Абигейл и Пенелопе навън. Самият той беше доста пребледнял и Абигейл му благодари наум, задето ги спря, преди да видят какво има вътре. Себастиан остана в гробницата.

За да се отърси от притеснението, тя попита сестра си:

— Какъв подкуп предложи на лорд Атертън, за да го накараш да дойде тази вечер?

— О, реших, че дължи това на Себастиан, след вечерята при графа... Обещах да му кажа къде е пещерата, ако дойде да помогне. — Пенелопе се усмихна колебливо. — Свърши работа.

— Така е.

Значи не биваше да забравя да предупреди Себастиан да изнесе килима и възглавниците от пещерата, да не би някой да остане с грешна представа какво се е случвало там. Или по-точно да остане с правилна представа...

Лорд Атертън се върна по стъпалата, но не влезе. Първо затвори тежката външна врата, после отново я отвори. Тя се приближи до него.

— Какво правите?

— Чудех се как ли се е заключил. — Застанал отвътре на вратата, той избута резето. — Не знаех, че и отвътре има резе. — Погледна все още откренатата врата. — Сигурно господин Вейн е имал ключове.

Пенелопе дойде при нея.

— Каква ужасна смърт — намръщи се тя. — Сам в тази тясна крипта.

Искал е да умре. Помолил е Себастиан, а когато синът му отказал да помогне, Майкъл е намерил друг начин. Навярно е искал да умре точно така: до любимата си съпруга, без да тежи на съвестта на сина си. Абигейл безмълвно потърси в тъмнината ръката на сестра си.

Когато Себастиан излезе, наоколо вече цареше пълен мрак. Палтото му беше покрито с прах и накуцването му бе по-тежко; носеше голяма кожена торба. Внимателно затвори разбитата врата,

после затвори външната врата и сложи резето. Подаде торбата на Бенедикт.

— Не съм ги броил — каза тихо той, — но вътре има гвинеи. Бенедикт не помръдна.

— Съжалявам.

Себастиан само го погледна. Обърна се към Абигейл, а тя се сгуши в прегръдките му, без да обръща внимание на мръсотията и паяжините по палтото му. Той се опита да я спре, но после я остави да се мушне под палтото, за да го прегърне; опряла лице в гърдите му, тя чуваше учестеното му дишане.

— Изглеждаше сякаш е намерил покой — прошепна той с леко дрезгав глас. — Сигурно е дошъл, след като съм претърсил тук първия път. Имах да проверявам толкова много места. Ако само се бях върнал и бях погледнал отново...

Тя стегна прегръдката си около него.

— Всичко свърши. Кой знае какво си е мислил, но сигурно е дошъл тук нарочно.

Резето отвътре и заключената врата не й даваха мира. Майкъл Вейн не е искал да го намерят.

— Да вървим. — Гласът на Бенедикт прозвуча унило. В едната си ръка държеше торбата. — Да вървим, Себастиан.

Чул името си, Себастиан вдигна глава. Няколко секунди той и Бенедикт се гледаха безмълвно, а после той отново сведе поглед към Абигейл. Тя кимна, изпълнена с надежда. Време беше да вървят и да кажат на всички колко много бяха грешили за него.

Даже и под мъждивата светлина на фенера в ръцете на Пенелопе тя успя да види уморената му усмивка.

— Да. Да се прибираме у дома.

* * *

Себастиан пристигна в Харт Хаус рано на следваща сутрин, още преди Абигейл да е свършила с обличането. Събитията от предишната вечер не й позволиха да заспи до малките часове на утрото, а после спа по-дълго от обикновено. Научи за пристигането му, когато сестра й се втурна в стаята, докато прислужницата оправяше прическата й.

— Себастиан дойде!

— Какво? Откъде знаеш? — Абигейл скочи от стола, без да обръща внимание на възклицанието на прислужницата, че косата ѝ не е готова.

— Майло взе да лае и отидох да надникна. — Пенелопе се усмихна широко. — Няма ли да идеш да го видиш?

— Разбира се.

Тя грабна шнолата от стъписаната прислужница, мушна я на посоки в косата си и се затича надолу по стълбите.

Томпсън седеше на пост пред вратата на бащиния ѝ кабинет.

— Съжалявам, госпожице Уестън, но имам заповед да не влизате.

— Нека само да почукам.

— Нито да чукате.

Пенелопе се залепи до нея точно в момента, в който вратата на кабинета се отвори и оттам се показа баща им с вбесено изражение.

— Абигейл, влез веднага! Само Абигейл — изръмжа той, когато и сестра ѝ се опита да се вмъкне.

Тя хвърли извинителен поглед към сестра си, преди да влезе в кабинета.

— Заради снощното излизане заслужаваш да те напляскам! — Баща ѝ тръгна ядосано към креслото си. — Къде ти беше умът, по дяволите!

Тя изтича и седна до Себастиан на дивана.

— Аз го обичам, татко. Не позволи да се омъжа за него, защото го мислиш за крадец, затова трябваше да докажем, че не е вярно.

— Ами ако беше сгрешила?

Тя се усмихна на Себастиан. Той ѝ отвърна с още по-широка усмивка. Абигейл имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне от радост. Никога не го бе виждала толкова щастлив.

— Знаех, че не греша.

— Баща ти е съгласен, след като прочете писмото на лорд Стратфорд. — Себастиан отново се обърна към баща ѝ. — Имате ли друго възражение, господин Уестън?

— Лорд Стратфорд...

Баща ѝ измърмори нещо под нос. Подаде на Абигейл лист, който взе от писалището си.

Уважаеми господине,
Длъжен съм да опровергая едно невярно впечатление,
което може би сте добили при разговора ни преди няколко
вечери. Напълно съм сигурен, че Себастиан Вейн не е
замесен в каквато и да било кражба от Стратфорд Корт.

Граф Стратфорд

Тя вдигна изпълнени с надежда очи към баща си. За момент той само я гледаше, сякаш мислейки за нещо друго, после въздъхна и прокара длан по лицето си.

— И това, предполагам, е моментът, в който аз трябва да призная, че съм грешил, а ти си била права, нали?

— Имате ли друго възражение, господин Уестън? — повтори Себастиан. Ръката му бе свита в юмрук върху коляното, а самият той изглеждаше напрегнат като тетивата на лък.

Томас Уестън въздъхна. Извърна поглед от двамата и поклати глава, после се обърна към Абигейл. Гневът се бе изцедил от лицето му и сега той изглеждаше само натъжен.

— Единствено, че ужасно ще ми липсва!

Абигейл ахна и скочи да го прегърне.

— Благодаря ти, татко!

После се извърна и се хвърли в обятията на Себастиан. Той се бе изправил заедно с нея и веднага я прегърна.

— Дайте ми минутка да изляза от стаята — леко намръщено промърмори баща ѝ, докато се изправяше. — Но ще бъда пред вратата! Да го имате предвид, Вейн!

Преди дръжката да щракне, Себастиан вече я целуваше. За миг в света нямаше никой друг, освен тях двамата, вкопчили се един в друг, и вече нищо не можеше да ги раздели.

— Писмото на Стратфорд? — попита го тя след известно време, когато косата ѝ съвсем се бе измъкнала от шнолата, а неговото сако изглеждаше сериозно раздърпано.

Той се усмихна.

— И аз съм смаян като теб! Бенедикт го изпрати рано тази сутрин с молба аз да го донеса. Някак се бе досетил, че ще дойда... — Той повдигна брадичката ѝ и я целуна отново — толкова дълго, че

Абигейл почти забрави за какво говореха. — Изпрати и още едно писмо — съобщи той, вече не толкова весел. — От баща ми. Било вътре в торбата. Сигурно го е написал с намерението да го остави за мен, а после се е объркал или е променил решението си. Той... Той пише, че смятал да отиде при майка ми и да ме остави на мира. Ако го бе оставил на видно място онази нощ, аз щях да го намеря навреме и...

Тя сложи пръст върху устните му.

— Недей. Сега нищо не може да се промени. Трябва да простиш на себе си.

Той кимна. Нежно пое дланта ѝ и я обърна, така че да притисне устни към китката ѝ, там където се усеща пулсът.

— Предпочитам да мисля за бъдещето.

— А то ще донесе... — подкани го тя, а сърцето ѝ спря за миг, виждайки блясъка в очите му и познатата полуусмивка.

— Сватба. — Той я целуна. — Семейство. — Пак я целуна. — И цял един живот с теб.

Тя въздъхна и обгърна врата му с ръце.

— Точно както трябва да бъде.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.